

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Τὰ σαζόμενα Τῶν παλαιότα-
των Ποιητῶν

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Κ Α,
Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Κ Α, καὶ
Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α.

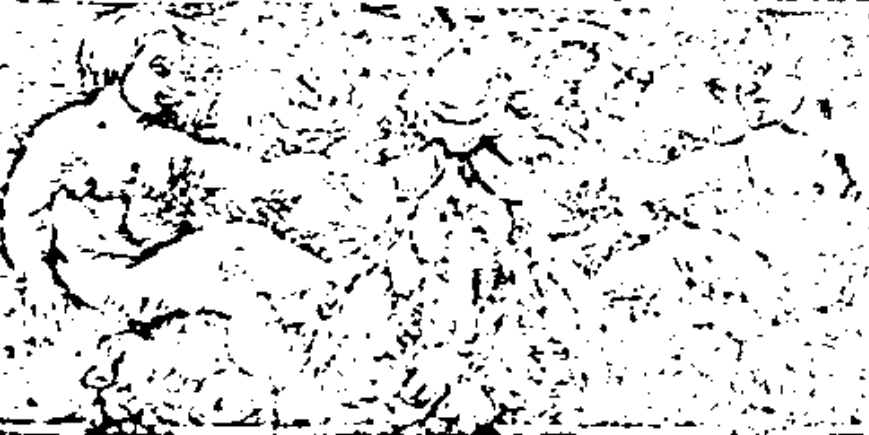
*Venerabilium Auctorum
Georgica, Bucolica, & Gno-
mica poemata quæ super-
sunt.*

Accessit huc editioni

Is. Hortiboni Theocriticarum
Lesionum libellus
Cætera sequentes paginae indi-
cant.

Sumptibus Ioannis de Tournes
Reip. & Academicæ Typographi.

M. DC. XXXIX.

TYPGRAPHVS LECTORI
beneuolo S.

*Ne sis nescius, lector, quod in hac nostra editione, præter
ea quæ in priore habuisti, sit præstitum, paucis rem habe:*

*Primum Græcæ ut quàm emendatissimè ederentur o-
peram studiose dedimus:*

*Deinde in Latina interpretatione multa fecimus me-
liora.*

*Tertiò quædam adiunximus carmina partim Theocri-
ti, partim aliorum poetarum, quæ in priori deessent: qua-
dam etiam quæ in nullis reperias*

*Musæ quoque poemata & propter elegantiam, & quia
non viciabantur argumentum alium, edere visum est.*

*Postremò Isaacii Horstboni Lectionem Theocriticarum
libellum addidimus, in quo non Theocriti sæpe aliorum
poetarum loci non pauci quàm emendantur, quàm expli-
cantur.*

I. CRISPINI de sua editione
dixit.

*Si decus est paucis quàm plurima dicere, & aptè:
Quidni etiam exiguo claudere multa libro?*

OECONOMICA TOTIVS OPERIS PRÆFA- TIO,

IOANNIS CRISPINI.

RAVIOREVS defeffum labo-
ribus quid vetat in amœnos non-
nunquam Poëtarum hortos re-
quiefeendi gratia excurrere? Sinè
fuit ea mihi iam dudum in promo-
uendis (quoad potui) literarum ftu-
diis voluntas, ut quum à gravioribus illis, imò pri-
mariis Auribus edendis origi quid fupereffet, fe-
cundariis qui ad humanitatem pertinent impende-
rem. Maximè verò iis qui viciniore origin, ut pla-
te monet in Philebo, minus attractatum fordiem
habent: qui verbis lectis, aptis & illuftribus idem ef-
ficiunt, quod pictores præftant fuis pigmentis can-
doris ac ruboris, & aliis cuiusque generis coloribus
feitè omnino adhibitis & eleganter. Ac quum fupè-
rioribus annis ab Homero Poëtarum principè cor-
ptum effer, nunc alterum ab illo, Hefiodum Afceum
illi *ἐμὸν ἐργον*. Theognidem quoque & Phocylidem:
Theocritum aliòsque primarios Poëtas, qui ob ex-
cellentis & exquisitæ fcriptionis dotes vetuftatem
ferre poterunt, profequi non inaneundum duximus
ea forma quæ & domi & foris oblectet nec impediat
circumgeftantem. Diftinximus quidem eos quædam in

OECONOMIA

tres operibus τῶν σωζομένων: secundam Theocrito, ac reliquis Εἰδυμιογενέσις: tertiam ipsi Theognidi exterisque Γυναικῶσι hac exiguitate dedimus, ut in unum volumen coire omnes possint, quorum seriem subiecta huic Epistolæ tabula demonstra- bit.

Quid porro præstitum sit hac editione non est pluribus recensendum: ipsa se cognoscent candidi Lectores: ne aut prolixiori præfatione periculun- dam horum Poëtarum lectionem remoret, aut vere- cundiæ terminos nimia commendatione transi- liam. Spero equidem susceptum hunc laborem in- que eo doctorum virorum præstitam operam atque industriam studiosis nec inutilem nec ingratorum fu- rram, cum & Latina versio, quæ de Græcis fideliter expressa est, omnibus à regione coniuncta decur- sum etiam brevibus ea annotationibus indicata sint quæ necessaria erant, huiusque enchitridioli modulo potissimum conveniebant.

Atque ut ingenuè semper agnouimus à quibus profecimus, præter eos quorum elucubrata studia in hos Poëtas citata extant, pleraque nobis benignè communicavit D. Portus, Cretensis, vir Græcè ac- que Latine doctissimus: multa etiam apud B. Mar- cuardum contulit C. Aubertus Triumcuranus, præ- fectum in iis quæ Simmiae Rhodio attribuntur quæ præterquam quòd sunt αἰνιγματικὰ arbitratu veteris Autoris efficta, corruptissima erant. Ioannes Pedia- stus Theocriti Σύριχα declaraturus, quantis dif- ficultatibus afficeretur, antè testificatus est his ver- bis: πρὸς τὸν Θεοκρίτου σύριχα αἰνιγματικὴν οὐκ ὀνομα- στικὴν ἀλλὰ μεταλλήσαν πύκνωσιν, καὶ διὰ τὸ ἀκροθιγὲς ἔ- ρωται ἀποδιδόντων ἰσορῶν ἔχοντες, καὶ τὸ ἐλκεῖν τὸ σπυρ- τικόν, καὶ ταῦτα μὴ καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ σπυρτῆρος ἀποδιδόντων ἀποδιδόντων. Quæ sanè præfa- tio aequius de Quo, Aliis, ac Securi, ænigmatibus Sim- mæ.

TOTIVS OPERIS.

hæc commentis prædici vsurparique meritò possent. Hæc verò breuibus idcirco non abs te præsumur, ut intelligant studiosi adolescentes, per exiguos quidem dari hos libellos, sed repletos tanta Poetarum veterum gaxa, tum multiplici rerum sententiarumque grauitate ac varietate plenos, ut maiora volumina non solum operatum ex operis difficultate superent, verum etiam utilitatem gratæ compendio (his præsertim temporibus alioqui perturbatissimis) coniunctam habeant.

POETARVM QVI TRIBVS
distinctis libris, vno tamen *ex deo* comprehen-
duntur, cata-
logus.

I.

GEORGICA HESIODI ASCRAEI, OPERA & DIES.

Apud veteres ediscebant pueri Hesiodum cuius au-
toritas tanta erat ut ipsius carmina tanquam ora-
cula & *ἱερὰ μῦθα* quædam communi sermone vsurparentur.

SCVTVM HERCVLIS.

Dionysius Longinus Rhetor . in libro *ἡρωικῶν*
quem hoc ipso anno edidimus, videtur ambigere
an Aspis sit Hesiodi genuinum opus.

OECONOMIA

Annotationes in *Εορὰ ἡ Ἥμερας*, Philippo Mel. poetissimum, Frisio & Garbitio debentur.

THEOGONIA eiusdem Poet. Cui addita genealogiarum compendiarie descriptio nobis à D. Porto Creteni communicata, plurimum lucis adfert.

I I.

BUCOLICA.

THEOCRITI SYRACUSII Eidyllia, apta ad Poëtica principia excolenda, quæ à primis pastorum quietis meditationibus profecta dicuntur. Virgilius à *Pæstoribus* exorsus ad *Aratores* se transtulit: & ab Aratoribus ad *Heroes*: qui etiam Pastorum requiem in ipso Eclogæ I. principio ob oculos posuit,

Tityre in patula recubans, sub tegmine fagi, &c.

V. Vviansemius aliq̃ue hæc Eidyllia exposuerunt.

SIMMIE ENODII.

OUV M. Λ Λ Λ S. SECVRIM

Restituit suis metris, enodatiq̃ue exposuit Aubertius.

MOSCHI Syracusij.

BIONIS Smyrnæi Eidyllia, ex A. Mekerchi, tum ex Ful. Vifini scriptis aucta,

AVSONII elegans Eidyllium, Græcis versibus à Fed. Lamotio redditum.

I I I.

GNOMICA.

THEOGNIDIS Megarenfis vetustissimi Poetæ sententiæ elegiacæ annotationibus selectis E. Vincti, I. Hertelii, I. Schegkij, aliorumque lucubrationibus expolitiæ.

P H O.

TOTIVS OPERIS.

PHOCYLIDIS poema admonitorium.

PYTHAGORÆ carmina aurea scholiis V. A-
merpachij aliorumq; observationibus illustrata.

SOLOONIS sententia quæ supersunt,

TYRTÆI varia.

SIMONIDIS pleraque,

RHIANI,

NAVMACHII,

PANTASIDIS,

ORPNEI,

MIMNERMI,

LINI,

CALLIMACHI,

EVENIPARII,

ERATOSTHENIS,

MENECRATIS,

POSIDIPPI,

METURODORI,

TIMOCLIS. Quorum sententias plerasque
multi magni scriptores veluti axiomata & oracu-
la non sine honoris præfatione citant, Plato
(inquam) Aristoteles, Xenophon, Plutarchus, A-
thenæus, Dion. Chrysostomus, Philo Iudæus: ac
de Patribus Græcis Clemens Alexandrinus, ac
Basilius cognomento Magnus.

HOS POETAS INSEQUITVR
eadem tertia Enchiridij parte,

SENARIO RV M Libellus continens aliorum
quoque Poëtarum sententias: quemadmodum ex
Indice ad calcem illius tertiæ partis apposto con-
stat.

ADDITIONA sunt eiusdem cum superioribus ar-
gumenti nonnulla ex veterum Comicorum fra-
gmentis: quorum nomina idem Index common-
strat.

Finis his, O Philomuse, & nostris studiis faue.

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Une ou plusieurs pages ont été volontairement omises ici.

Τ Α Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Κ Α .

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ Τ Ο Υ Α Σ .

κράϊε Εργα καὶ Ημέραι.

Τ Ο Υ Α Γ Γ Ο Υ

Α Σ Η Ι Σ Η Ρ Α Κ Α Ε Ο Υ Σ .

Θ Ε Θ Γ Ο Ν Ι Α .

*Hesiodi Ascrei Poëta ut vetustissimi, ita
purissimi, opera quæ supersunt omnia:
Latina versione & brevibus annota-
tionibus iisque selectiss. exposita.*

ANNOTATIONES IN
Opera Hesiodi ex doct. ss. virorum
scriptis collecta.

Tag. I. Η ΣΙΟΔΟΥ. Super Homeri atque Hesiodi a-
tate, ait Gellius lib. 3. cap. 11. non consentitur uter na-
tus prior: dubium tamen non est quin aliquo tempore
eodem vixerint. **Α Ξ Κ Ρ Α Ι Ο Υ**] Sacerdos fuit tem-
pli Musarum in Helicone monte Boeotia, in Asora
pago ad radicem eius montis. Inde Virgilius, quia hunc
Pœtam è tot Georgicorum scriptoribus imitatus est,
dicit, Alceteúmque cano Romana per oppida car-
men. *Εργα Η ΣΙΟΔΟΥ.* Non dubium est quin idem Virg.
initio Georgicorum hanc inscriptionem expresserit hoc
versu. Quid faciat latus segetes: quo fidere ter-
ram &c.

Breviter autem summam rei complectitur hic titulus: nam
per Opera sign. s. et agriculturam s. s. et artem qua non
meriti otio aut alieno sumptu sed ipsa actione peragitur.
Per Dies autem innuit suo tempore singula faciendas
esse. In priori igitur Operum libro ad laborem ad-
hortatur agricolam futurum. Obiter etiam alia prece-
pta de moribus tradit, ad iustitiam & pietatem colen-
dam, iniustitiam vero & ignaviam vitandam. In secun-
da autem artem agriculturae tradit. Duo ergo agi pri-
mum, ut voluntarium habeat agricolam: deinde ut per-
ritum.

V. I. ΜΟΔΟΥ. Duplicem innovationem ponit: prior hac ad
Musas posterior [v. 8.] ad Iovem dirigitur, ut in Persæ
fœtre accendo sit auxiliator.

V. 3. *Οὐ τε δὴ.*] Enumerat pias quasdam sententias de Deo. Porro in *δὲ* potest intelligi *ἔπειτα*, more Attico, ut sit *δὲ ὅτι ἔπειτα*, quomodo, cur: quod nonnulli interrogant, alij vero absque interrogatione intelligunt. Alij non minus commode exponunt, *δὲ ὅτι*, vel *ἔτι δὲ ὅτι*, secundum quem Iovem gubernantur homines. *φᾶτος* & *ῥᾶτος* differunt ut apud Latinos loquor & dico: est enim *φᾶτος*, de quo magna fama est: *ῥᾶτος* autem honoratus, & ad certam functionem & dignitatem assumptus.

V. 5. *Πείρα ἔστι*] Contractio est in voce *πειρα*, ut Iliad. 1. Virgil quoque dixit aluaria pro alucaria. A sopor (teste Lactio) quum rogaretur quid ageres Deus, respondit, *τοὺς ὕπνους ἔστιν ἀπὸ τῆς πειρᾶς*, *τοὺς ὅτι τῆς πειρᾶς ὕπνους*.

V. 9. *Καὶ δὲ*] Inuocatio ad Iovem. Deinde vocat praecepta de moribus.

V. 11. *Οὐκ ἄρα*] Duplicem narrat contentiorem augendam et familiarem, alteram vituperandam, quum per inuersionem & scelus cumulantur opes: alteram dignam laude.

V. 15. *Οὐτὶς τῶν γε φησὶ*] Offendit non fieri per se, ut hac contentio tantopere diligatur ab hominibus, cum tamen sit uenia: sed per accidens, quia scilicet non possint discernere à verè expetenda ea quae falsò boni speciem praeserunt: idque natura quodam fato, v. 20. *ἀπὸ λαμπρόν*, inertem qui manu nulli operi adueniet, *παλάμην* enim & manum & ipsam opem significat.

V. 24. *ἱγὰρ*] Probat artificum inter se amulationes. Hos duos versus Plato in *Lyfide*, & *Aristod.* Politic. & 2. Rhet. & *Galenus*, ad primum noxiam contentionem referunt. *Pistarchus* autem bona illi & saluari cum Poeta nostro attribuit.

Pag. 1. v. 3. *ἢ ἵππον*] Alloquitur fratrem, & iam traditam doctrinam ad eius emendationem accommodat: omnique dehortatur à contentionum ferocibus, quia infatigabiliter circa eas versatur cum singulis temporibus suis praesentibus

OPERA HES.

proventus non adferant. *ἡγερέειν* &. epitheton aptissimi-
mum inhonestæ contentioni, quia malo gaudet, vel
quæ malis ea gaudet. V. 8. *Ἄπν.*] absque aspiratione,
pro *ἄπνε* alij legunt *ἄπν*, i. tempus. V. 9. *Τὴ κακο-
ποιῶ*] concessio ironica: Quando dicatnes es, & abundas
inter familiares, ne animas à malo revocari possis, age
per me lœcibis ludas quandiu voles.

V. 14. *Ἀπτιζῶν.*] *Ἰατρίαν* vocat præfectos singulorum
urbium, quemadmodum & Homerus.

V. 16. *Νήπιος.*] Mediocritatem commendat. & redarguit
iudices & gubernatores qui indulgens suis cupiditati-
bus, & à vita fragilitate digrediantur ad *πλεονεξίαν*
iniustam: & ostendit primò ipsos ignorare vim & v-
tilitatem iustitiæ longè potiorem quàm iniustitiæ &
πλεονεξίας: deinde etiam non considerare quanta sit
commoditas tenuis & frugalis vitæ. Intelligit ergo
per *ἄμυν*, modum inter lucrum & damnum, quod est
iustum, & honestius atque utilius *πενίας*, i. voto, quo &
sua pars retribuitur, & obiter ad se pertrahitur. Plat.
1. *Doct.* & 3. Legum intelligit de mediocritate in statibus
civilibus amplectenda.

V. 18. *Κρίψαντες δὲ ἔχρησι* Pro δὲ *ἐκρύψαν*, occultaverunt.
Causam hanc ignorantia ostendit esse voluntatem Dei,
qui voluerit abscondi ab intelligentia communi homi-
num hanc faciliorem vitam rationem.

V. 19. *Παιδίος.*] Illius prima & melioris vita rationem
commendat, ita ut ostendat in ea servata posse facile
quemque non admodum industriam vel unius diei la-
bore efficere quod sufficiat in integrum annum.

V. 21. *καταλαύον.*] Quidam non pronam gubernaculo, sed
pro sua sua denique pro aratro accipiunt. Solent autem
rurici instrumenta lignea super funosa laquearia co-
locare, ut funus ea corroboret & inducet.

V. 22. *Ἀλλὰ Ζῆς.*] Longam fabulam recenset de Pandora,
qua docet Iovem iram abdidisse ignem, i. verita-
tem, quo penitus absconsa est in natura. Sed cum *ἔργα*

metheus ostendisset hominibus recta & honesta, misit
Iupiter Pandoram, id est voluptatem, qua multu retus
opus habet, augéque quotidie lanpius. & quauis
multis modis abbladiantur, maiorum tamen omnium,
morborumque causa est. Prometheus autem, id est, sa-
piens aliqui moitor uel ratio uel recipere volupta-
tem: at Prometheus id est sensus, non solum rationi,
noxiam voluptatem in autem recipit, sed se recipisse
pœnitet. Quoniam paulo aliter experiant, ut mox pate-
bit. Igitur & q. secundum q. proficiens, sceleris, in-
dignum. & q. nomine secundum quosdam intelligitur
ut humani ingenij

V. 26. [I] Iupiter abscondit ignem, cuius beneficio ferè
omnes artes exercentur. Vel ignem, id est, mentis vim
solertem, ut simplici uiverent homines.

V. 28. [I] Ignem feruè optine seruari auctor est
Plinius lib. 3 cap. 12.

V. 31. [I] Est quadam uentura obprobatio. Pul-
chre hic ostenditur ingenij oscurum studium, & inconsiderata
in successu suorum conatuum cauita.

V. 34. [I] a ferè est humanarum rerum conditio,
ut illa in se cupiditates qua omni generis mala secum
trahunt nos detineant.

V. 46. [I] Recenset iam quomodo Pandora condi-
ta sit. M. Garbiciu sententia huius facti a sic explicat:
Hominem ut u habuissit ueritate & puriorem natu-
ram simpliciusque uixisse. Postquam uero lasciuia
menti ipsius contra uoluntatem Dei, si uincit uir-
genij & cognitionu vim excitatorem, inde quasi trans-
formatum in aliam naturam & ueritate corpoream, &
illam quidem excellentem uirtutibus calistam sed que-
bus corporee fecerunt inchoat, mens humana & ipsa ex
consortio contaminata, varie abuiatur ad lasciuiam &
luxuriam uariarum artium & inuentorum: & hoc
sub spe & specie boni & uita melioris: sed quam omnem
manipulam. Igitur posteriore consideratione, & exen-
tibus

O P E R A H E S.

Rulorum magistro, experietur contrariam esse suam effectum solaque per reliqua sustentetur in perpetua anxietate animi. Ceterum si de voluptate hac potius libet intelligere, duemus Poetam hic significare non unum esse genus voluptatum.

Pag. 5. v. 6. [αὐτὸν δὲ.] Indefessam cupiditatem superandam vel (secundum quosdam) desiderium vehemens, ut vehementer ametur. ἡ κόρη, vox apta meditationibus & cura, qua ad salutatem usque arduum & assuavit membra: sicut se à videre esse ingeniosos, pallidos & exennatos esse v. 7. [ὅς δὲ] Impudentiam intelligit, qua utrique interpretationi quam attulimus omnino se applicari potest. Solent enim homines voluptatibus dediti nullam prorsus honestam rationem habere: nemque negotiorum, & πλεονεκτημάτων varis artibus & dolo lucrum capere.

v. 12. [ὅτι] Hoc potest de bellicis donis intelligi.

v. 13. [αὐτὸν δὲ] Idem de eoque ita est.

v. 11. [ἡ κόρη.] Quidam [ut autem monuimus] voluptatem exponunt, alij variam quandam ingenij & mentis industriam propositam, quam admirentur homines tanquam magnum suum bonum, cum non sit ipsorum malum. Quod mirum est, cum mens humana tam divinis dotibus sit exornata sed hoc sit per accidens, vitio natura à consuetudine intelligit solertes, qui discedunt à simplicitatis rectitudine & qui curiosi sunt.

[ὅτι] Melior donum ad Epimetheam, & recipitur. Nam pars inferior cupiditatum & affectionum, qua est iste Epimetheus, id est, vis animi humani inconsiderata & praeceptis, non sequitur plerumque parti superiori meliori que mentis & rationi qua est superior animi hominis. Itaque specie huius boni deceptus, postea noxium comperiens, serido accepisse pœnitet. Recte ergo Horatius, ——— docet empti dolore voluptas.

v. 31. [ὅτι] Haec duo particulae quoniam idem.

A N N O T. I N

denotant, intendunt tamen hic significationem.

v. 33. ἀνέστη.] *αἰσχρότης hic pro malo externo accipitur.*

v. 34. Ἀλλὰ γυνὴ.] *Proverb. γυναικὼν ἡδυστοίαι. Mulier, id est, appetitiva & fœminea affectio, & publicè indulgentia ἀνυπακούειν & ὑποτασσέσθαι, atque οὐ φειδόμεν, unde laxatur disciplina severior. Hinc deinde sublata disciplina tanquam operculo Pandora, & corporis & animi humani statim quasi ex antro Æoli venti & impetus affectuum, Quâ data porta ruunt, & terras turbine perflant. & nusquam non pervadunt & nihil non moluntur.. Quod tamen spes remansit significat neminem tam desperatū rebus esse quin aliquando speret Omnia. V. uete spe vidi qui moturus erat.*

Pat. 7. v. 1. ἀπόδειξις.] *Ratio solius spei in oxyde reliqua. Magnum certè Dei donum spes, quo solo suff. Et homines inter tot arumnas sustentantur & aluntur & sine cuius condimento omnia non solum salua, sed etiam insuavisissima sunt.*

v. 10. Εἰ δὲ ἐδέλκε.] *Quinque aīates tam fingit: quo commento significat naturam & mores subinde deteriores fieri, & vitia hominum augeri. Hanc descriptionem aīatum omnes fere Latini Poetae imitati sunt, ἐκκερυγέτω. significat expositionem ordine factam & integram, neque tamen prolixam.*

v. 12. χρύσειον.] *Aureum (ut inquit Plato) propter præstantiam naturæ, morum & vitæ. v. 16. ἄντι.] Cognoverat fortasse Poeta aliquid de vita primorum parentum, in paradiso: & ideo respiciens eo, hac dicit.*

v. 16. ἐν θαλάμοις.] *ἐν τῇ: sacris epulis. v. 29. δειπνοίς.] Hac omnia non multum discrepant ab illa qua sacra scriptura tradit de bonis Angelis.*

v. 30. ἀργύρεον.] *Alterum seculum describit per suas circumstantias, quod Argenteum vocat. & eo deterius priore fuisse ostendit, quo argentum est vilius auro.*

v. 31. ἡμίσεος.] *vocat medietatem aīatem, quæ Græci ἀντιμέσος vocant.*

OPERA HES.

ut dicitur.

Pag. 9. v. 5. Ζῆς Κρονίδης.] Significat propter impietatem & neglectam religionem mortuos esse: deest qu. ibi id fa-
ctū ut non converterentur quidem in diuinos spiritus, ut
illi priores, sed tamen essent beati, & sub terra degerent.

v. 10. Ἑρμῆς] Tertium genus hominum ari comparat, im-
manē, ferocē, & omnino Martium: fortasse Gigantes in-
telligit v. 11. ἐκ γαῖας] Pungit natos ex arboribus, ut si-
gnifice: duritiem & feritatem animorum, ut pote qui to-
to impetu ad armorum & bellorum instrumentorum
usum ferebantur.

v. 13. ἄσπετος οἶον] Non frumentum ederunt: sed primi pe-
cudes laniant, & carne vesci ceperunt, quod antea
magnum nefas est creditum.

v. 16. ἡδ' ἔτι] Quartam aetatem Heroicam appellat,
quando Hercules, Iason & alij Argonauta vixerunt,
qui Heroes vocati sunt, quod virtute communi homi-
nam natura praeferrent: & similes, vel quod altero
tantum carente deo nati essent vel quia in natura hu-
mana, virtute diuina praediti essent.

v. 29. τὰ πύλα] Ad differentiam Thebarum Aegyptia-
rum quae dicebantur ἐκ τῶν πυλῶν, & illarum quae dicta
sunt ἐκ τῶν ἀλκιῶν, à monte scilicet quo sita sunt in Sicilia

v. 30. μάλα] i. propter regnum ac potentiam, nam prius
reges decore, diuitias suas metiebantur. Eteolus & Pe-
lynices filij Oedipi, monomachia de regno decernentes,
ambo mutui vulneribus conciderunt.

Pag. 11 v. 1. καὶ μαργαροί.] De fortunatis insulis vide
Plin. lib. 6 cap. 12. & Hæmæum Odys. 4.

v. 4. Μυκίη.] Descriptio postrema & ferrea aetatis, quæ
moribus est pessima, impiis & deprauatissimis, vita-
qua cursus calamitosissimi vox ἄφελος usurpatur ad-
verbali ut significatione optandi, & tamen forma ut
ut verbum, tribus personis. v. 13. Οὐδὲ ξείνῳ.] Ele-
gant. hunc locum expressit Ovid: nec hospes ab ho-
spite cuius, Non locus à genere, statum quoque

A N N O T. I N

gratia rara est v. 17. *ἄνθρωποι*.] *ὅτι* Postea v. 18. *ὑπάρχοντες*
pro muniis, & precipue Dei & hominum in imperio
constitutio: hinc pro gubernatione diuina: ex hoc pro
reuerentia, & cultu. Hinc ergo illi erant proterui,
quia nulla reuerentia nec erga Deum, nec parentes pra-
diti s. v. 18. *ἄνθρωποι*] Atheni capitale fuit, ὅτι ἄν-
θρωποι non persolvere parentibus.

v. 19. *ἄνθρωποι*.] i. violenti. quibus ini est in manibus,
qui neque nos neque leges norunt v. 21. *ὁμοῖον*] pro
ὁμοῖον substanti pro adiect. ut Latini scelus pro sce-
lusto.

v. 25. *ἄνθρωποι*.] Iam redit ad primam professionem de libi-
bus. Posteaquam v. 20. praeterit aff. dum invidia spi-
ritu sui descripsit, singit Socratem & Nemesiam deas,
reliquas terras, i. nec pudore bonos adhibere amplius
a iustitudine, neque improbos metu vindicta, Nemesia
enim ἄνθρωποι significat iniustitiam qua ulciscuntur malefacta
flagitiosorum. Locus hic vix philosophicus etiam a Pla-
tone in Protagora tractatus fuit.

v. 31. *Νῦν δ' ἄνθρωποι*.] Narrat apologum quo nati poten-
tiorum mires aduersus inferiores, ὁμοῖον fabulam eius-
modi significat qua figurate & recte contineat admoni-
tionem s. v. 32. & grauem & ex vita usum peritiam.

v. 33. *ἀνθρώπων*] per Lusciniam intelligi doctos homines &
sapientes, vocat hanc ancillam *παιδίσκος*, propter
soni & voci varietatem.

Pag. 13 v. 2. *Δαυιδὸς τῷ εἰς*] Tyrannica vox plane
propter v. 1. de alterius vita pro libidine facientis.

v. 4. *ἄνθρωποι*.] Epiphonema seu ὁμοῖον huius fabulae,
quod monet non esse reludendum patientioribus.

v. 1. *ὁμοῖον*] Primum praeceptum quo fratrem ad iustitiam
colendam, & iniustitiam vitandam adhortatur.
ὁμοῖον opponit iniustitiam, quia pro iniustitia vniuersa libae
vox v. 1. v. 2. v. 3. v. 4. v. 5. v. 6. v. 7. v. 8. v. 9. v. 10. v. 11. v. 12. v. 13. v. 14. v. 15. v. 16. v. 17. v. 18. v. 19. v. 20. v. 21. v. 22. v. 23. v. 24. v. 25. v. 26. v. 27. v. 28. v. 29. v. 30. v. 31. v. 32. v. 33. v. 34. v. 35. v. 36. v. 37. v. 38. v. 39. v. 40. v. 41. v. 42. v. 43. v. 44. v. 45. v. 46. v. 47. v. 48. v. 49. v. 50. v. 51. v. 52. v. 53. v. 54. v. 55. v. 56. v. 57. v. 58. v. 59. v. 60. v. 61. v. 62. v. 63. v. 64. v. 65. v. 66. v. 67. v. 68. v. 69. v. 70. v. 71. v. 72. v. 73. v. 74. v. 75. v. 76. v. 77. v. 78. v. 79. v. 80. v. 81. v. 82. v. 83. v. 84. v. 85. v. 86. v. 87. v. 88. v. 89. v. 90. v. 91. v. 92. v. 93. v. 94. v. 95. v. 96. v. 97. v. 98. v. 99. v. 100. v. 101. v. 102. v. 103. v. 104. v. 105. v. 106. v. 107. v. 108. v. 109. v. 110. v. 111. v. 112. v. 113. v. 114. v. 115. v. 116. v. 117. v. 118. v. 119. v. 120. v. 121. v. 122. v. 123. v. 124. v. 125. v. 126. v. 127. v. 128. v. 129. v. 130. v. 131. v. 132. v. 133. v. 134. v. 135. v. 136. v. 137. v. 138. v. 139. v. 140. v. 141. v. 142. v. 143. v. 144. v. 145. v. 146. v. 147. v. 148. v. 149. v. 150. v. 151. v. 152. v. 153. v. 154. v. 155. v. 156. v. 157. v. 158. v. 159. v. 160. v. 161. v. 162. v. 163. v. 164. v. 165. v. 166. v. 167. v. 168. v. 169. v. 170. v. 171. v. 172. v. 173. v. 174. v. 175. v. 176. v. 177. v. 178. v. 179. v. 180. v. 181. v. 182. v. 183. v. 184. v. 185. v. 186. v. 187. v. 188. v. 189. v. 190. v. 191. v. 192. v. 193. v. 194. v. 195. v. 196. v. 197. v. 198. v. 199. v. 200. v. 201. v. 202. v. 203. v. 204. v. 205. v. 206. v. 207. v. 208. v. 209. v. 210. v. 211. v. 212. v. 213. v. 214. v. 215. v. 216. v. 217. v. 218. v. 219. v. 220. v. 221. v. 222. v. 223. v. 224. v. 225. v. 226. v. 227. v. 228. v. 229. v. 230. v. 231. v. 232. v. 233. v. 234. v. 235. v. 236. v. 237. v. 238. v. 239. v. 240. v. 241. v. 242. v. 243. v. 244. v. 245. v. 246. v. 247. v. 248. v. 249. v. 250. v. 251. v. 252. v. 253. v. 254. v. 255. v. 256. v. 257. v. 258. v. 259. v. 260. v. 261. v. 262. v. 263. v. 264. v. 265. v. 266. v. 267. v. 268. v. 269. v. 270. v. 271. v. 272. v. 273. v. 274. v. 275. v. 276. v. 277. v. 278. v. 279. v. 280. v. 281. v. 282. v. 283. v. 284. v. 285. v. 286. v. 287. v. 288. v. 289. v. 290. v. 291. v. 292. v. 293. v. 294. v. 295. v. 296. v. 297. v. 298. v. 299. v. 300. v. 301. v. 302. v. 303. v. 304. v. 305. v. 306. v. 307. v. 308. v. 309. v. 310. v. 311. v. 312. v. 313. v. 314. v. 315. v. 316. v. 317. v. 318. v. 319. v. 320. v. 321. v. 322. v. 323. v. 324. v. 325. v. 326. v. 327. v. 328. v. 329. v. 330. v. 331. v. 332. v. 333. v. 334. v. 335. v. 336. v. 337. v. 338. v. 339. v. 340. v. 341. v. 342. v. 343. v. 344. v. 345. v. 346. v. 347. v. 348. v. 349. v. 350. v. 351. v. 352. v. 353. v. 354. v. 355. v. 356. v. 357. v. 358. v. 359. v. 360. v. 361. v. 362. v. 363. v. 364. v. 365. v. 366. v. 367. v. 368. v. 369. v. 370. v. 371. v. 372. v. 373. v. 374. v. 375. v. 376. v. 377. v. 378. v. 379. v. 380. v. 381. v. 382. v. 383. v. 384. v. 385. v. 386. v. 387. v. 388. v. 389. v. 390. v. 391. v. 392. v. 393. v. 394. v. 395. v. 396. v. 397. v. 398. v. 399. v. 400. v. 401. v. 402. v. 403. v. 404. v. 405. v. 406. v. 407. v. 408. v. 409. v. 410. v. 411. v. 412. v. 413. v. 414. v. 415. v. 416. v. 417. v. 418. v. 419. v. 420. v. 421. v. 422. v. 423. v. 424. v. 425. v. 426. v. 427. v. 428. v. 429. v. 430. v. 431. v. 432. v. 433. v. 434. v. 435. v. 436. v. 437. v. 438. v. 439. v. 440. v. 441. v. 442. v. 443. v. 444. v. 445. v. 446. v. 447. v. 448. v. 449. v. 450. v. 451. v. 452. v. 453. v. 454. v. 455. v. 456. v. 457. v. 458. v. 459. v. 460. v. 461. v. 462. v. 463. v. 464. v. 465. v. 466. v. 467. v. 468. v. 469. v. 470. v. 471. v. 472. v. 473. v. 474. v. 475. v. 476. v. 477. v. 478. v. 479. v. 480. v. 481. v. 482. v. 483. v. 484. v. 485. v. 486. v. 487. v. 488. v. 489. v. 490. v. 491. v. 492. v. 493. v. 494. v. 495. v. 496. v. 497. v. 498. v. 499. v. 500. v. 501. v. 502. v. 503. v. 504. v. 505. v. 506. v. 507. v. 508. v. 509. v. 510. v. 511. v. 512. v. 513. v. 514. v. 515. v. 516. v. 517. v. 518. v. 519. v. 520. v. 521. v. 522. v. 523. v. 524. v. 525. v. 526. v. 527. v. 528. v. 529. v. 530. v. 531. v. 532. v. 533. v. 534. v. 535. v. 536. v. 537. v. 538. v. 539. v. 540. v. 541. v. 542. v. 543. v. 544. v. 545. v. 546. v. 547. v. 548. v. 549. v. 550. v. 551. v. 552. v. 553. v. 554. v. 555. v. 556. v. 557. v. 558. v. 559. v. 560. v. 561. v. 562. v. 563. v. 564. v. 565. v. 566. v. 567. v. 568. v. 569. v. 570. v. 571. v. 572. v. 573. v. 574. v. 575. v. 576. v. 577. v. 578. v. 579. v. 580. v. 581. v. 582. v. 583. v. 584. v. 585. v. 586. v. 587. v. 588. v. 589. v. 590. v. 591. v. 592. v. 593. v. 594. v. 595. v. 596. v. 597. v. 598. v. 599. v. 600. v. 601. v. 602. v. 603. v. 604. v. 605. v. 606. v. 607. v. 608. v. 609. v. 610. v. 611. v. 612. v. 613. v. 614. v. 615. v. 616. v. 617. v. 618. v. 619. v. 620. v. 621. v. 622. v. 623. v. 624. v. 625. v. 626. v. 627. v. 628. v. 629. v. 630. v. 631. v. 632. v. 633. v. 634. v. 635. v. 636. v. 637. v. 638. v. 639. v. 640. v. 641. v. 642. v. 643. v. 644. v. 645. v. 646. v. 647. v. 648. v. 649. v. 650. v. 651. v. 652. v. 653. v. 654. v. 655. v. 656. v. 657. v. 658. v. 659. v. 660. v. 661. v. 662. v. 663. v. 664. v. 665. v. 666. v. 667. v. 668. v. 669. v. 670. v. 671. v. 672. v. 673. v. 674. v. 675. v. 676. v. 677. v. 678. v. 679. v. 680. v. 681. v. 682. v. 683. v. 684. v. 685. v. 686. v. 687. v. 688. v. 689. v. 690. v. 691. v. 692. v. 693. v. 694. v. 695. v. 696. v. 697. v. 698. v. 699. v. 700. v. 701. v. 702. v. 703. v. 704. v. 705. v. 706. v. 707. v. 708. v. 709. v. 710. v. 711. v. 712. v. 713. v. 714. v. 715. v. 716. v. 717. v. 718. v. 719. v. 720. v. 721. v. 722. v. 723. v. 724. v. 725. v. 726. v. 727. v. 728. v. 729. v. 730. v. 731. v. 732. v. 733. v. 734. v. 735. v. 736. v. 737. v. 738. v. 739. v. 740. v. 741. v. 742. v. 743. v. 744. v. 745. v. 746. v. 747. v. 748. v. 749. v. 750. v. 751. v. 752. v. 753. v. 754. v. 755. v. 756. v. 757. v. 758. v. 759. v. 760. v. 761. v. 762. v. 763. v. 764. v. 765. v. 766. v. 767. v. 768. v. 769. v. 770. v. 771. v. 772. v. 773. v. 774. v. 775. v. 776. v. 777. v. 778. v. 779. v. 780. v. 781. v. 782. v. 783. v. 784. v. 785. v. 786. v. 787. v. 788. v. 789. v. 790. v. 791. v. 792. v. 793. v. 794. v. 795. v. 796. v. 797. v. 798. v. 799. v. 800. v. 801. v. 802. v. 803. v. 804. v. 805. v. 806. v. 807. v. 808. v. 809. v. 810. v. 811. v. 812. v. 813. v. 814. v. 815. v. 816. v. 817. v. 818. v. 819. v. 820. v. 821. v. 822. v. 823. v. 824. v. 825. v. 826. v. 827. v. 828. v. 829. v. 830. v. 831. v. 832. v. 833. v. 834. v. 835. v. 836. v. 837. v. 838. v. 839. v. 840. v. 841. v. 842. v. 843. v. 844. v. 845. v. 846. v. 847. v. 848. v. 849. v. 850. v. 851. v. 852. v. 853. v. 854. v. 855. v. 856. v. 857. v. 858. v. 859. v. 860. v. 861. v. 862. v. 863. v. 864. v. 865. v. 866. v. 867. v. 868. v. 869. v. 870. v. 871. v. 872. v. 873. v. 874. v. 875. v. 876. v. 877. v. 878. v. 879. v. 880. v. 881. v. 882. v. 883. v. 884. v. 885. v. 886. v. 887. v. 888. v. 889. v. 890. v. 891. v. 892. v. 893. v. 894. v. 895. v. 896. v. 897. v. 898. v. 899. v. 900. v. 901. v. 902. v. 903. v. 904. v. 905. v. 906. v. 907. v. 908. v. 909. v. 910. v. 911. v. 912. v. 913. v. 914. v. 915. v. 916. v. 917. v. 918. v. 919. v. 920. v. 921. v. 922. v. 923. v. 924. v. 925. v. 926. v. 927. v. 928. v. 929. v. 930. v. 931. v. 932. v. 933. v. 934. v. 935. v. 936. v. 937. v. 938. v. 939. v. 940. v. 941. v. 942. v. 943. v. 944. v. 945. v. 946. v. 947. v. 948. v. 949. v. 950. v. 951. v. 952. v. 953. v. 954. v. 955. v. 956. v. 957. v. 958. v. 959. v. 960. v. 961. v. 962. v. 963. v. 964. v. 965. v. 966. v. 967. v. 968. v. 969. v. 970. v. 971. v. 972. v. 973. v. 974. v. 975. v. 976. v. 977. v. 978. v. 979. v. 980. v. 981. v. 982. v. 983. v. 984. v. 985. v. 986. v. 987. v. 988. v. 989. v. 990. v. 991. v. 992. v. 993. v. 994. v. 995. v. 996. v. 997. v. 998. v. 999. v. 1000. v. 1001. v. 1002. v. 1003. v. 1004. v. 1005. v. 1006. v. 1007. v. 1008. v. 1009. v. 1010. v. 1011. v. 1012. v. 1013. v. 1014. v. 1015. v. 1016. v. 1017. v. 1018. v. 1019. v. 1020. v. 1021. v. 1022. v. 1023. v. 1024. v. 1025. v. 1026. v. 1027. v. 1028. v. 1029. v. 1030. v. 1031. v. 1032. v. 1033. v. 1034. v. 1035. v. 1036. v. 1037. v. 1038. v. 1039. v. 1040. v. 1041. v. 1042. v. 1043. v. 1044. v. 1045. v. 1046. v. 1047. v. 1048. v. 1049. v. 1050. v. 1051. v. 1052. v. 1053. v. 1054. v. 1055. v. 1056. v. 1057. v. 1058. v. 1059. v. 1060. v. 1061. v. 1062. v. 1063. v. 1064. v. 1065. v. 1066. v. 1067. v. 1068. v. 1069. v. 1070. v. 1071. v. 1072. v. 1073. v. 1074. v. 1075. v. 1076. v. 1077. v. 1078. v. 1079. v. 1080. v. 1081. v. 1082. v. 1083. v. 1084. v. 1085. v. 1086. v. 1087. v. 1088. v. 1089. v. 1090. v. 1091. v. 1092. v. 1093. v. 1094. v. 1095. v. 1096. v. 1097. v. 1098. v. 1099. v. 1100. v. 1101. v. 1102. v. 1103. v. 1104. v. 1105. v. 1106. v. 1107. v. 1108. v. 1109. v. 1110. v. 1111. v. 1112. v. 1113. v. 1114. v. 1115. v. 1116. v. 1117. v. 1118. v. 1119. v. 1120. v. 1121. v. 1122. v. 1123. v. 1124. v. 1125. v. 1126. v. 1127. v. 1128. v. 1129. v. 1130. v. 1131. v. 1132. v. 1133. v. 1134. v. 1135. v. 1136. v. 1137. v. 1138. v. 1139. v. 1140. v. 1141. v. 1142. v. 1143. v. 1144. v. 1145. v. 1146. v. 1147. v. 1148. v. 1149. v. 1150. v. 1151. v. 1152. v. 1153. v. 1154. v. 1155. v. 1156. v. 1157. v. 1158. v. 1159. v. 1160. v. 1161. v. 1162. v. 1163. v. 1164. v. 1165. v. 1166. v. 1167. v. 1168. v. 1169. v. 1170. v. 1171. v. 1172. v. 1173. v. 1174. v. 1175. v. 1176. v. 1177. v. 1178. v. 1179. v. 1180. v. 1181. v. 1182. v. 1183. v. 1184. v. 1185. v. 1186. v. 1187. v. 1188. v. 1189. v. 1190. v. 1191. v. 1192. v. 1193. v. 1194. v. 1195. v. 1196. v. 1197. v. 1198. v. 1199. v. 1200. v. 1201. v. 1202. v. 1203. v. 1204. v. 1205. v. 1206. v. 1207. v. 1208. v. 1209. v. 1210. v. 1211. v. 1212. v. 1213. v. 1214. v. 1215. v. 1216. v. 1217. v. 1218. v. 1219. v. 1220. v. 1221. v. 1222. v. 1223. v. 1224. v. 1225. v. 1226. v. 1227. v. 1228. v. 1229. v. 1230. v. 1231. v. 1232. v. 1233. v. 1234. v. 1235. v. 1236. v. 1237. v. 1238. v. 1239. v. 1240. v. 1241. v. 1242. v. 1243. v. 1244. v. 1245. v. 1246. v. 1247. v. 1248. v. 1249. v. 1250. v. 1251. v. 1252. v. 1253. v. 1254. v. 1255. v. 1256. v. 1257. v. 1258. v. 1259. v. 1260. v. 1261. v. 1262. v. 1263. v. 1264. v. 1265. v. 1266. v. 1267. v. 1268. v. 1269. v. 1270. v. 1271. v. 1272. v. 1273. v. 1274. v. 1275. v. 1276. v. 1277. v. 1278. v. 1279. v. 1280. v. 1281. v. 1282. v. 1283. v. 1284. v. 1285. v. 1286. v. 1287. v. 1288. v. 1289. v. 1290. v. 1291. v. 1292. v. 1293. v. 1294. v. 1295. v. 1296. v. 1297. v. 1298. v. 1299. v. 1300. v. 1301. v. 1302. v. 1303. v. 1304. v. 1305. v. 1306. v. 1307. v. 1308. v. 1309. v. 1310. v. 1311. v. 1312. v. 1313. v. 1314. v. 1315. v. 1316. v. 1317. v. 1318. v. 1319. v. 1320. v. 1321. v. 1322. v. 1323. v. 1324. v. 1325. v. 1326. v. 1327. v. 1328. v. 1329. v. 1330. v. 1331. v. 1332. v. 1333. v. 1334. v. 1335. v. 1336. v. 1337. v. 1338. v. 1339. v. 1340. v. 1341. v. 1342. v. 1343. v. 1344. v. 1345. v. 1346. v. 1347. v. 1348. v. 1349. v. 1350. v. 1351. v. 1352. v. 1353. v. 1354. v. 1355. v. 1356. v. 1357. v. 1358. v. 1359. v. 1360. v. 1361. v. 1362. v. 1363. v. 1364. v. 1365. v. 1366. v. 1367. v. 1368. v. 1369. v. 1370. v. 1371. v. 1372. v. 1373. v. 1374. v. 1375. v. 1376. v. 1377. v. 1378. v. 1379. v. 1380. v. 1381. v. 1382. v. 1383. v. 1384. v. 1385. v. 1386. v. 1387. v. 1388. v. 1389. v. 1390. v. 1391. v. 1392. v. 1393. v. 1394. v. 1395. v. 1396. v. 1397. v. 1398. v. 1399. v. 1400. v. 1401. v. 1402. v. 1403. v. 1404. v. 1405. v. 1406. v. 1407. v. 1408. v. 1409. v. 1410. v. 1411. v. 1412. v. 1413. v. 1414. v. 1415. v. 1416. v. 1417. v. 1418. v. 1419. v. 1420. v. 1421. v. 1422. v. 1423. v. 1424. v. 1425. v. 1426. v. 1427. v. 1428. v. 1429. v. 1430. v. 1431. v. 1432. v. 1433. v. 1434. v. 1435. v. 1436. v. 1437. v. 1438. v. 1439. v. 1440. v. 1441. v. 1442. v. 1443. v. 1444. v. 1445. v. 1446. v. 1447. v. 1448. v. 1449. v. 1450. v. 1451. v. 1452. v. 1453. v. 1454. v. 1455. v. 1456. v. 1457. v. 1458. v. 1459. v. 1460. v. 1461. v. 1462. v. 1463. v. 1464. v. 1465. v. 1466. v. 1467. v. 1468. v. 1469. v. 1470. v. 1471. v. 1472. v. 1473. v. 1474. v. 1475. v. 1476. v. 1477. v. 1478. v. 1479. v. 1480. v. 1481. v. 1482. v. 1483. v. 1484. v. 1485. v. 1486. v. 1487. v. 1488. v. 1489. v. 1490. v. 1491. v. 1492. v. 1493. v. 1494. v. 1495. v. 1496. v. 1497. v. 1498. v. 1499. v. 1500. v. 1501. v. 1502. v. 1503. v. 1504. v. 1505. v. 1506. v. 1507. v. 1508. v. 1509. v. 1510. v. 1511. v. 1512. v. 1513. v. 1514. v. 1515. v. 1516. v. 1517. v. 1518. v. 1519. v. 1520. v. 1521. v. 1522. v. 1523. v. 1524. v. 1525. v. 1526. v. 1527. v. 1528. v. 1529. v. 1530. v. 1531. v. 1532. v. 1533. v. 1534. v. 1535. v. 1536. v. 1537. v. 1538. v. 1539. v. 1540. v. 1541. v. 1542. v. 15

OPERA HES.

timam esse prudentiam qua ex malis nostris perdisistis.
 v. 14. Αἰπὸν γὰρ.] Comperatur in collatione iustitia & ini-
 iustitia, ut nominibus metum incutiat ne contra iustitiam
 faciant. Per ὄρκον intelligis omnem fidei violationem.
 Per δίκας καλὰς lites iniquas qua falso intenduntur
 per calumnias & fraudes.

v. 14. Ἰσθῆς.] Isthmus viuentis quo iustitia dicitur coadua,
 pro fraudibus accusantium & iudicium.

v. Hd' ἑπεταί.] Subintelligendum fortassis ὅτι ἡ δὲ x, i. cas-
 tas, conueniunt statuta, & alia qua sunt in consuetudine
 civili.

v. Oὐδ' ὅτι.] Eradicissime insignia iustitie & premia & com-
 moda enumerat. Eadem ferè rece. sct. homerus in ely-
 peo achillis.

v. 34. Πολλὰ γὰρ.] Hac sententia totidem ferè verbis est in
 Ecclesiaste. Sæpe vniuersa ciuitas mali viti pœnas
 luit. ἰπῶν γὰρ dicitur luere peccato.

Pag. 15. v. 4. Ἡ δὲ γὰρ.] Hac & similia procul dubio ab
 Hebræis ex doctrina Moysi & Prophetarum desumpta
 sunt. apud quos crebra sunt huiusmodi comminationes.

v. 9. τοῖς ἀλλήλοις.] Emphasis huius vici significat eiusmodi
 otio inter se mutuo exasperari homines. ut potentior
 impotentiorum pluriè conterat, & ad nihilum redeget.

v. 11. Ταῦτα.] Principes dehortatur ab iniustitia, i. pe-
 culiariibus argumentis, quorum primum est v. 14. ὅτι
 αὐτὰ qua sententia mire conuenit cum ista. Ioci lit in
 foueam quam fecit. Alterum v. 15. & prudentia ani-
 ma a uersione diuina. Tertium, v. 27. ab absurdo, & in-
 dignitate rei.

v. 32. 2. Τίς οὐκ.] Denuò fratrem ad iustitiam colendam
 adhortatur. argumento sumpto à natura hominum.

Pag. 16. v. 8. Σοὶ δὲ.] In sequentibus Poe. a laboribus & in-
 dustria fructus, incommoda verò & opprobria ignorantia
 variis argumentis declarat. v. 9. κακοτυχία.] hic pro
 malo interno accipitur.

v. 31. Ἰσθῆς.] Argumentum à natura virtutum. Ita enim

laborē proponit, ut coniungat cum virtute & iustitia. Hic locum imitatus est qui literam Pythagora descripsit.

V. 15. Οὐτὸν.] Trium hominum genera describit. Lilius in Fabio & Minutio haec locum penè ad verbum expressit: Sape ergo audiui, milites, cum primum esse virum, qui ipse consu- at quod in rem sit. Secundum enim qui bene monenti obediat. Qui nec ipse consuevit, nec alteri parere scit, cum extremi iugum esse.

V. 26. καὶ δὲ γὰρ] καὶ δὲ γὰρ, à καὶ γὰρ abscondo. & γὰρ, cau- da, quod aculeum non exarant suum, vel propter igna- miam, vel quia non habeant: fucorum enim alij aculeos habent, alij non, ut Plato docet.

V. 33. Εργον.] Est occupatio contra fratrum & multorum stultam opinionem.

V. 36. Δαίμων.] Occurrit obediens de paupertate.

Pag. 19. v. 1. Αἰσῶς.] Occupatio item est, non esse turpe labo- rare praesertim egenti. Fitatur hic versus proverbialiter, mendicos debere esse impudentes: verumtas nentiquam Hesiodi sententia est. Est enim duplex verecundia Pro- dest in loco pudor: obest si eo ignam nostram patexa- mus. Pudorem ergo inerti um improbat quae vocat Virg. Degeneres animos.

V. 7. Αἰδῶς.] Duo genera iniuria facit. Sunt qui alienas facultates rapiant. Alij per fraudem & pericula di- sciscere cupiunt.

V. 12. καὶ γὰρ.] Malè patrum, disperit. & De malè que- sitis non gaudet tertius haerens

V. 13. Ἰού.] Supplicem antiquitus nefas erat non solum la- dere, sed & ope priuare. Ius etiam hospitij sacrosan- ctum habebatur: unde Iupiter Ἰου.

V. 21. Καὶ δὲ γὰρ] Præceptum de cultu diuino Primum est, hostiarum femora pinguedine obducta cremare, Secun- dus libare: cum vinum effunditur. Tertium, suffitum fa- cere. v. 30. Εἰδῶς] Hoc intelligendam de difficultatibus insuetis & impropis v. 31. ἀλλὰ γὰρ. sine mora. Affines autem constantius adsunt, & non tam promptè. v. 31. πρῶτον.]

O P E R A H E S.

μῆ.] *ἵ. summi. honorem. v. 35. Εὐμῆ.] De gratitudine
precipit in referendo beneficio. μῆτις dimensum acci-
pere. vel tantum*

Pag. 21. v. 13. αἰδοπαλιδόν] sic vocat summi ab efficiē, quod nigrum aut luridum colorem inducat.

v. 18. Ἀρχομένη.] Extrema liberalitatis fugienda monet, ut neque sit prodigus, neque sordidus. Unum in summo tenuius est, quod sit proximum auri: in imo fuculentum est: in medio autem purum. Ergo in medio probatur parsimonia. v. 19. Σύν.] Proverbium in eos qui omnia deum occasionebus incipiunt sapere.

v. 21. Καίτε] Non temere ulli fidendum monet, ita ut etiam cum fratre iocans, seipsum adhibeas. Vel secundum quosdam, ut eidem cum fratre cautē agas, fide quadam interposita, non aperte quidem, sed quasi per locum sine offensione fratris, & aliqua diffidentia tua indicatione. v. 23. πυρρόλα.] De meretrice intelligit, qua immodica elegantia cultus sit dedita.

v. 31. Σὺ δ'] Conclusio generalis: vel Ἐπεὶ δὲ ad doctrinam sequentis libri.

I N I I. L I B R U M.

Pag. 23. v. 1. Πλῆνιδόν] Hic secundus liber continet precepta de agricultura & administratione rei familiaris. Hoc autem loco primum per ordinem & occasionem Pleiadum ostenditur tempus messis & arationis, tam pro locis maritimis, quam à mari remotis. Sunt autem Pleiades 7. stellæ in tergo Tauri, Latini Vergiliæ vocant. Syderum autem ortum & occasum tribus modis aduertit agricola. Quod soli orientis coarctatur coarctaturque, κορυμνῶ; oriri vel cadere dicitur Quod soli occidenti, χρομνῶ; Quod autem soli aduentis, abituve occultatur aut emergit, ἡλιακῶ;. Quando igitur Pleiades mane ante solis ortum conspiciuntur, quod si mense Iunio, messem incitari vult. Quando autem mane sub terram descendunt [quod si mense Novembre] arationis tempus adesse dicit.

v. 3. ἡ δὲ] Occurrantur 40 dies & noctes propter vicini-
tatem solis, Tan-um et Geminos peragratis: quod est
à Maio usque ad Iunium v. 4. ἐπιπλεονεχέει] Epith an-
ni, à πλεονεχέει existo: vel πολέει, verto: vel ἀεὶ πλεονε-
χέει. v. 7. ἀγχι] Palaestrem terram significat. v. 9.
γυνεὶ] vult ut hos labores perficiat matrone & ante
sanctam hymen, atque solite & festinanter, ad exe-
stantem & eius molestias vitandas.

v. 11. τοῦδε.] Alij fortasse melius τὸν & legunt id est ora-
tio vel series verborum atpersuadendum apposita: Non-
nulli etiam de modulo & cantu mentiorum intelligunt.
v. 24. ἀντίλ] famulam intelligit iure acquisitam: A-
ristoteles tamen initio Oeconomici sui ad uxorem re-
fert. v. 28. ἡνέρι] ab ἡν i postremus dies mensis.

Pag 25. v. 5. Σείριος] Stella sit in ore canu maiore ad la-
tus Austri vicina Leoni, dicta quod nimio calore exu-
ret & debilitet vires humanas.

v. 7. πλεῖον] Vbi sol accessit Scorpium, Canicula manē
aliquantisper ante solem, ortu ἡελίο, conspicitur, orto
autem sole statim labitur sub terram

v. 11. Per ἡνέρι ἀεὶ πλεονεχέει quidam intelligunt mortarium
in pedum quo veteres usi sunt pro mola

v. 14. δεικνύμεν] à δεικνύμεν i palmus quod munusculum datio
δεικνύμεν appellatur. id autem geritur per palmam manus.

v. 18. ἀδελφόν] Sic vocat ceterum quod ipsa Athe-
nienses, ad omnes homines de fratribus docuerit.

v. 27. ἀντιόχον] aratrum quod habet dentale solidum
& adnatum non affixum: vel quod non sit planè elabo-
ratum. sed usque ad dentale. v. 30. ἑκτακλαύον.] octo
morsum à ἑκτακλαύον. morsus, ita tamen ut unum fru-
strum habeat binos morsus. Seruum intelligit robustum,
qui integrum panem in 4. partes divisum absumat in
cena: vel cui opus sit pane cuius quadrantes octionis bo-
la seu partibus consistit.

v. 31. (ὅς κ)] Etiam quam in seruo requirit rationes addis
admodum graves, senti que multum situm esse in ma-
u-
u-
u-

O E R A H E S.

ritate etate v. 14. ὅτι ποτὶς) q super seminatio, qua v. superari solet cum prior semen non est rite peracta.

v. 16. ὁ ἀγὼ [ιδὴ] Tempus arandi indicat per clangorem grani molaminum, idē (ut Poeta fingunt in Aegyptum, ubi belligerantur cum Pygmaeo.

Tag 17. v. c. πνίδις.] Occupatione negligentiam & inscientiam rusticorum laxat, qui non considerant quibus opus habeant, sed in alienam opem sunt intenti. Respondet ergo eadem opera posse aliquem petere & negare.

v. 10. ὅτι v.] Docet diligentiam qua est ad cibenda in aratione. Addit [v. 12.] signa & circumstantias, qualis terra sit aranda sicca scilicet & humida i. non lutoſa, & tamen maledicta v. 14. ὅτι] Modus & ratio arandi traditur Pingue solum solet quater arari. Qui verò tenuius solum habent: ter arant Prima aratio est profectio: secunda fit mersa luno, qua est iteratio: tertia, cum ante sementem aratur, qua est tertiatio.

v. 15. Νεὶς.] Concedendum est suum intervallum terra, quo interquiescat, ut deinde copiosorem fructum ferat. Est autem Novale, ager qui alternis annis feritur. νεῖς οὖν id est, recens aratam, adhuc elevatam. v. 16. ὁ ἀγὼ [ιδὴ] velleſ exsecrationem. Solent enim agricola maledicere quando fructus ex ſeſentia non proveniunt. ἀκαλήτερος, libros exultantes, utpote quibus suppediet copiosum victum

v. 19. ὁ ἀγὼ [ιδὴ] Quomodo sit arandum ἰχέτην, firma, quia αὐτὴς ἰχέτην ἰ ἀγῶν quod eam manu tenens arator. v. 21. Ἐνδρῶν.] Hoc loco lignum est quod est proximum semini v. 27. Ἐκδ.] quia scilicet omnia sepositoria & vasa repleta sint. v. 28. ἰ ἀγῶν. Tenem inquisitione & delectu caputem, v. 31. ἰ ἰ.] Improbatur hic arationem dilatatam ad solstitium hyernum.

v. 32. Ἐνδρῶν.] Job enim, rām broniatem scilicet & paucitatem Singula verba significanter hic ponuntur ad declarandum rēſſem euenire tarda arationē.

[33. Ἀλλοτὶ] Ἀνδρῶν, & mitigatio precepti de tota

de aratione, quod tempestates varia sint pro voluntate Iovis.

Pag. 29 v. 2. Ημῶν] Pulchra Verū descriptio est

v. 9 Παρ' αὐτῶν] Præter interpretandum non accede. Mores enim diligentem agricolam ne vel tempus hybernum, more vulgi otiosis & inanibus confabulationibus transigat, sed tum etiam rem familiarem promovere studeat. Per χαλκὸν δῶκεν intelligit officinas ferrarias, in quas antiquitus in Græcia pauperiores & otiosi solebant conuenire ad collationes frivolas, sicut apud Romanos in convivis. Pro ὅν' αἰῶνα, ut conspes versus quidam legunt ὅν' αἰῶνα, nostro genere in locis calidis, ab αἰῶσι. Αἰῶνα quondam dicebantur consuetudines Philosophorum: deinde quia inter ipsos plerumque de rebus levisissimis agitabatur, factum est ut mendicorum conventus etiam hoc nomine vocarentur, atque inde etiam ipsa nugæ αἰῶνα dictæ sunt.

v. 13 ἀντὶ τοῦ] Aristot. 1. stæ. Probl. scribit fume diutius laborantibus pedes intumesce. Superiores autem partes eadem ratione extenuantur & marcescunt. Huc alludit Poeta cum iubet canere, ne pedem tumefactum tenui manu demulcere oporteat. v. 14. Πολλὰ] Verissimum est Columella distum, Homines nihil agendo malè agere discunt v. 1. Μελῶνα] Hymen tempus, & mensem Boreali frigore gratissimum copiosè & eleganter describit. Αἰωανῶν, mensis Ianuarius est. Lenæ enim Bacchi soria & Pythia sub id tempus agebantur, cum vini primitias libabant. Βύσθη γὰρ vocat frigora, quæ adveniant & excoriant etiam ipsos boves. v. 23. Ὅς τε] Naturam vini, effectum Borea prolinè declarat. v. 34. Ἐχθαλόν.] inclinatum, contractum vel properantem in incessu, quavislibet alioqui tardum. v. 36. Ἡ τε δῶκεν.] Curam virginum in honestioribus familiis exponit, quæ domi asservabantur, nec in publicum prodibant.

Pag. 11. v. 4. ὅτ' αἰόσῃ.] Polypi hac natura sūt. tellus Plin. lib. 7. cap. 19. ut fume laborant sibi pedes arrodant, quo

quo maxima hyemis sanivra notatur: & quia vehementer frigus latetur, latet plurimum in antro suo. Vocat hanc speciem Polyporum αἰόρον, quod cartilaginem pro spina habeat. v. 7. ἀλλ' ἔτι] Solitum cum est in Sanguinario diuinus versatur apud Aethiopas, qui sunt meridionales. quam apud Gracos v. 13. γλάφυ pro γλαφυεῖν τοῦ ποδὶ βροτοῦ. homini soni, tertio iam pedi, nempe bacillo, innitenti. Vide proverb. Boeotica aenigmata. v. 17. Κλαῖον] χιτὼν interior vestis erat supra quam utebantur pallio.

v. 18. ἀρῖστα. [pro ἀργύστα. v. 21. τοῖς καταδύοις.] quem suu difficile proferre: vel qui sunt robustius cum proferantur. v. 25. Τετῶ.] at plurimum propu sandam ut αἰεὶ sit ab ἀλάστοις. Quare expurganda erit illa, interpretatio qua habet αἰεὶ, teporem. v. 29. Ἀὐρ πυροφῶς.] Vapor ex terra in nubibus reuerfus & in aqua resolutus. decidit: humectat autē aer facta & arua.

Pag 11. v. 1. μῆς γῶ.] Repetit admonitionem de vitando hoc mense Ianuario: cuius difficultates haec omnia descripsi v. 3. Τῆμῳ.] Bobus dimidiam partem pabuli detrahendam, viro verò aliquid addendum: in noctem scilicet. Nam Graci homines tantum carnabant, & largius quidem. v. 4. Ὀρῶν.] Sic vocant Poeta noctem, ὡς τὸ ὄρῶν ἡμέρῃς αὐτῇ: vel, διὰ τὸ ὀρῶν τὸ σῶμα διὰ τὸ ἀναπαύσασθαι.

v. 10. Ἀρμύγε] Stella est sub Zona Boeta: oritur vespere initio verni. v. 13. Φλαδιονίς.] Hirundinem intelligit: respicit autem ad fabulam de Progne & Philomela, Pandionis filia. v. 13. Εἰς φαῖ.] Poeta videtur in ea opinione esse ut puto hirundines hyeme latere quasi mortuas in suis nidis. Alij putant eas volare in regiones tepidiores v. 15. ἀλλ' ὁπῶτ'.] Meseu tempus describit. Per φημίονος intelligit testudinem, quod domum suam circumferat. Alij aliud animalculum intelligunt, quod pro vitando solis ortu solebas ascendere plantas & viti-
gulas.

A N N O T I N

- v. 18. *Πρόβλη*] Prohibet tempore messu somnum ad multam lucem protrahere.
- v. 19. *Βίβλινον*] Biblinum vinum dicitur à Biblia regione Thracia, ubi nobilissima vina sunt.
- v. 25. *ἰσχυρὸν*] Vinum rubrum pinguius est, & magis alit, robustiusque est, & facilius penetrat.
- Pag. 35. v. 4. *Ἰσὶς ὕδατος*] Græci nunquam merum bibere solent. Athenæus hanc diluendi vini consuetudinem fuisse dicit, ut ad duos vini cyathos, quinque aquæ adierent: nonnunquam ad quatuor vini cyathos, duos aquæ. v. 6. *Ἄρ' ἔτι*] Id incidit in mensem Augustum.
- v. 8. *Μέτρου*] Monet mensurandas esse fruges, ut sciat agricola quantum ex agro deceat.
- v. 12. *καταγορεῖται*] à sono factum videtur. Sunt autem canes asportatus dentibus, & omnium firmissimè tenens semel in fauces recepta.
- v. 13. *ῥυγγοῦ*] furem intelligit. v. 14. *σοφιστῶν*] Intelligit non tantum palcos sed & folia vitium quercuum, tum verò herbas, aliæque id genus quæ pecoribus in hyeme præsentantur, non incommodum pascunt.
- v. 16. *ῥοῦσιν*] sicutum est Postu usurpare hoc vocabulum pro potentia viribus & robore.
- v. 17. *ἄρ' ἔτι*] Temens vindemia describit.
- v. 20. *Δεῖξ' ἔτι*] Hoc intelligunt nonnulli quadam certæ vini præparatione, in qua rationem faciendis vinas passas complexus sit. Alij generale præceptum esse putant de modo vindemiandi pro temporibus & locis illi optimo. v. 26. *Εἰ δὲ οὐκ*] De navigatione præcepta quadam subicit. Fuit enim illis summare, deucheri fruges & merces. v. 34. *Χερσὶν*] clauum significat quo foramen in naui carina obstruitur, quo amoto naves in siccum tracta aquam in sentina collectam emittunt.
- Pag. 37. v. 1. *Ὁς γὰρ*] Exemplum patris sui proponit, quem dicit ex patria profuisse non propter inuidiam ex opibus constatam, sed propter pauperiam.

O P E R A M E S.

- v. 11. Νέμεω. v.] Describit nunc patriam suam Poëta.
- v. 11.] Νέμεω.] Mediocris est enim effe dicto.
- v. 21. Νέμεω.] Remouet a se reprehensionem ob imperitiam,
Hic videmus coëquari primò usurpatum fuisse cum lax-
as, pro decore, & tradere aliquid traditum pra aliis.
- v. 25. Αμφιδάμας v.] Amphidamas rex Eubœa in
bello aduersus Erythraeos occisus fuit. in cuius obitum si-
lyeius certamina dixerunt. Apparet sane Hesiodum
Homero posteriorem fere centum annis fuisse: proinde
cum eo in hoc certamine non certauit.
- v. 35. Ημετα.] Tempus navigationis commodissimum tra-
dit, astitum scilicet.
- Pag 39. v. 1. Ημετα.] Proverbialis est hic versiculus &
valde piam. quæ admonemur, quicquid nobis aduersum
aut prosperum accidit, Deo ascribendum esse.
- v. 6. Αλαζονία αὐτοὺς vocat fuciles & leues flatus, ut sunt
Etesij & similes placidi v. 4. Αλαζ.] Verram navi-
gationem describit, quam ipse quidem non probat, ut pe-
riculosam sed quæ tamen est usitata hominibus ob cupi-
ditatem pecunie. v. 10. Μίτρα.] Epiphonemate generali
concludit modum esse seruandum.
- v. 11. Νόστις.] Tradit tempus coniugia maturum in mare
& femella v. 34. τί τοι.] Pollux quatuordecim exponit.
Plat. & Arist. constituunt puella decimum octauum
annum nubendi.
- Pag 41 v. 4. Αεττοὶ ὄχρως.] quæ comestationibus etiam in-
dulget, & quæ passim adit conuiuia.
- v. 5. ἀπὸ δαδός.] sine face, id est, etiam, etiam si foris nihil
appareat. Et crudam senectutem, tempestiuam & matu-
ram vocat.
- v. 6. Εὐχ.] De religione præcipit. omnis in Deo significat in-
fessionem & gubernationem rerum instans, quæ indigna-
tionem contra impios. In homine autem respectum ad
Dei metum & reuerentiam.
- v. 7. Μυδι.] Præceptum plenum humanitatis, nullam a-
ngustiam proponendam esse sanguinis coniunctioni.

A N N O T. I N

v. 11. Δὲς π' οὐ] Labet offensionem amici duplici vindicta pensare, idque eò ut agrosceat delictum: & tam si in gratiam redire velis, benignè recipiendum docet. Alij sic intelligunt, ac si in genere diceret nullam peccatum impunitum relinqui. v. 14. π'] Tu vites omnia quæ in amicis improbantur, nec prociat animum tuum minus quàm conueniat integrum. Vel, vide ne vultus tuus praeferat similitatem sed ex animo eiciat omnem pristinarum iniuriarum memoriam.

v. 15. Μὴ] πο' υ'] Utraque extrema liberalitatis fugienda monet. Est autem hic intelligenda prisca illa hospitalitas, quæ erat sacrosancta.

v. 22. δ' οὐ π'] merisus, id est, non sis difficilis in accessionis & collationis. v. 27. Μὴ δ' αὖτ'] Non esse mencium contra solem. Vel allegorice contra magnos & honestos viros nihil proteruè & irreuerenter agendum.

v. 3] ε'] Turcis etiamnum hodie religiosum est ut sedentes mingant, & ingens flagitium designari credunt si quis in publico cacaret aut mingeret. v. 33. Μὴ δ' αὖτ'] A congressu uxoris ne sacra accedas.

v. 25. Μὴ δ' αὖτ'] Ab hilariore conuiuiis, non à tristioribus sa cris accedendum ad uxorem docet.

Page 43 v. 6. Μὴ δ' αὖτ' π'] Ungues non esse pracidendos in conuiuiis, praesertim solenni. π' vocat manum quod quinque digitis tanquam ramis conficit.

v. 8. Μὴ δ' αὖτ' οὐ] Duplex potest esse sensus. Vel, ut prohibeat paruum poculum supra craterem magnum collocare. ut uia potantibus inde haurire liceat quantum velint: vel ut ne velit paruum poculum pro crateri apponere, atque ita prohibeat parsimoniam in conpotationibus. Locus est satis obscurus.

v. 10. Μὴ] δ'] Spartam quam nascitur es orna. In quocunque genere verseris, in illud incumbere, & in eo persistera. v. 11. κα'] Fama sinistra & maligna potest intelligi. κα' pro κα' α' υ' ζ'.

v. 22. Μὴ δ' αὖτ'] Puto praeceptum. En illi nendum sacrificia,

OPERA HESIOD.

ficatu, & illibata non capiendum esse cibum. Quidam per $\chi\upsilon\pi\acute{o}\delta\alpha\varsigma$ $\alpha\iota\tau\pi\acute{o}\delta\iota\epsilon\tau\omicron\iota\epsilon$ intelligunt oīas supra focum stantes, ex quibus cibi nondum ritè patini infusi, mensis impositi, atque consecrati sunt.

V. 14. $\text{Μηδὲ 'ὄν' αἰν.}]$ Prohibet liberorum collocationem super sepulchra & mortuorum, (qua vocas $\alpha\iota\kappa\iota\nu\tau\alpha$, quòd non moveantur, vel non sint mouenda (quod priscis infausum videbatur. Vel allegoricè prohibet ignaviam, otium & delicias in prole duodecim annorum

V. 21. $\text{Μηδὲ ποτ' }]$ Hi rectè in fontes immingere dicuntur qui sacram doctrinam commaculant.

V. 24. $\text{ὁ γὰρ }]$ Boni nominis praeprimam curam habendam esse vult quia [versu 25] nulla fama prorsus evanescat tanquam inani & non omnino de nihilo sit quod vulgè fitur, fama enim vim quandam divinam etiam inesse. Ex hoc loco desumpsit Virgilius descriptionem fama 4. Aeneid. Fama malum, &c.

Annotationes in Dies habes in calce huius
voluminis post Theogoniam.

In Hesiodi librum cui titulus ἔργα καὶ ἡμέραι.

Ἡσιόδῳ ποτὶ βίβλον ἱμεῖς ὑπὸ χερσὶν ἐλίσσωσι,

Πυρρὴν ἑξαπύνην εἶδον ἐν τῷ χερσὶν

Βίβλον δ' ῥίψας ἐπὶ γαῖαν χερσὶ τῇτ' ἐβόησα,

Ἔργα τί μοι παρέχον ὃ γέρον Μπιδότι;

Pag. 69. v. $\text{Ἡμεῖς }]$ Loge ἱμπλῶ non ἱπλῶ, ut vulgo
eduntur.

HESIODI AS C R A I O P E R A E T D I E S.

V S A E x P i e r i a c a r m i n i l u c e l e b r a n -
 tes,
 Agite, Ionem dicite vestrum patrem
 laudantes,
 Per quem mortales homines sunt pariter
 obscurique clarique,

Nobiles ignobilesque, Ioum in signi voluntate:
 Facile enim exollit, facile etiam elatum deprimat:
 Facile praeclarum minuit, & obscurum adauget,
 Facileque corrigit incuruum, & superbum desiccant
 Iupiter altitonans, qui supremas domos incolit. [dicia
 Audientiuens & auscultans, & pro iustitia tua dirige in-
 Tu. Ego vero Persa itatrem vera memento.

Non sane unum est contentionum genus, sed super terrâ
 Sunt duo, alteram quidem probauerit qui nouerit.
 Altera est vituperabilis: in diuersa a. animum distrahunt.
 Nam hac contentio bellum exitiosum, & discordiam auget,
 Nexa nullus hanc amat mortalium sed necessario
 Immortalium consilio litem colunt molestant.
 Altera verè priorem, i. prius genuit nox obscura.
 Posuit ipsam Saturnius alitugum, in aethere habitans,
 Terra in radicibus, & quidem hominibus longe meliorem.
 Hac & quantum inertem, tamen ad opus excitat.
 In alterum n. quispiam intrens otiosus
 Diuitem, qui festinat arare, atque plantare,
 Domumque rectè gubernare amulatur vicinum rictum,
 Ad diuitias festinantem, bona, v. hac contentio hominibus,

Η ΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

ΟΥΣ ΑΙ Πιρίηθεν αοιδῆσι κλεί-
ουσαι,
Δῶτε δὲ ἐνέπτε. σφέτερον πατὴρ
ὑμυκίνουσαι
Οὐτε διὰ βροτοὶ αἰδρεῖς ὁμῶς ἄφα-
τοὶ τε φαίτε,
Ρητοὶ τ' ἄρρητοὶ τε, Διὸς μεγάλοιο
ἔκκτε.

Ρεῖα μὲν γὰρ βελάνη, ρεῖα δὲ βελάντα χαλὴ πῆξ·
Ρεῖα δὲ αἰζηναιωνυθῆ, καὶ ἀδηναι αἰξῆ·
Ρεῖα δὲ τ' ἰδυόφ σκολιόν, καὶ ἀγνώρεα κάρφει
Ζῶς ὑψερεμέτης, ὅς ὑπάρτατα δώματα ναίει.
Κλυθεῖς ἰδὼν αἶων τε δίκη καὶ ἰδυὶ δέμους
Τυμὴν ἔχον δὲ καὶ Πέριον ἐπὶ τὴν τετραμνησαίμην.

Οὐκ ἀρ' αὐμόνον ἔλω ἐρίδων χυρὸς, ἀλλ' ὅπῃ γαῖαν
Εἰπὶ δ' ὤω· τί μὲν καὶ ἐπὶ πᾶσι σπειροήσας,
Ἡ δὲ ὅπῃ μωμῆ· διὰ δὲ αἰδίζα θυμὸν ἔχειον.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμον τε κακὸν καὶ δῆθεν ὀφείλη,
Σχετλὴν ἔπει τί μὲν γὰρ εἰ βροτὸς, ἀλλ' ὑπὸ δ' ἀγῆνης
Αἰσάνατο βαρὺ πῆν ἔειπεν μῶσι βαρεῖαν.
Τί μὲν δὲ ἐπὶ τῷ, περὶ τῷ μὲν ἔγεινατο νῆξ ἱρεσση.
Θῆκε δὲ μιν Κρονίδης ὑψεζυγος, αἰδέει ναίων,
Γαῖης τ' ὅς ἐξ ἔζηπ, καὶ αἰδράσι πολλὸν ἀμείνω·
Ἡ τε καὶ ἀπὸ λαμνόν ὥς ὅμως ὅπῃ ἔργον ἔγειρε.
Εἰς ἱππεὶν γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργον χατίζων
Πάσιν, ὅς ἀπὸ δὲ μὲν ἀρόμηναι ἠδὲ φιλοφρονεῖν,
Οἶκόν τ' αὖ θεῶν ζήλοισι δὲ γαῖαν γαῖαν γαῖαν
Εἰς ἀφῆκεν σπῆλαι καὶ ἀγαθὴν δὲ ἔχει, ὅς ἀπὸ δὲ πᾶσι.

Et figulus figulo succenset, & fabro faber,
Et mendicus mendico invidet, cantorque cantori.

O Persa, in vero hac tuo repere in animo: [ducat,
Neque malis gaudēs contentio animum tuum ab opere ab-
Lites spectantem forique auscultatorem existentem.
Parum enim ei temporis est, quod litibus & foro impendat,
Cui non est victus domi in annum repositus,
Tempestivus quem terra fert Cereris munus.
Quo satiatum lites ac rixam mouas
De facultatibus aliis. Tibi vero non amplius libet
Sic facere: sed in posterum discernamus item
Rectu iudiciu qua ex Ioue sunt optima
Nam nuper quidem patrimonium diuisurus: alia autem
Rapiens ferebas, valde demercentis reges [multa
Donimros, qui hanc item volunt indicasse,
Sic tibi neque sciunt, quanto plus diuidium sit toto,
Neque quam magnum in malis & asphodelo bonum.
Occultarunt enim Dii visum hominibus:
Facile enim a'ioqui vel uno die tantum operatus esses
Ut in annum quoque satis haberes, etiam ociosus,
Statinque temonem in summo poneris,
Opera vero bouum cessarent mutorumque laboriosorum.
Sed Iupiter abscondit iratus animo suo,
Quia ipsum decepit Prometheus versutus.
Quocirca hominibus parauit tristia mala.
Abscondit vero ignem: quem tu sus lapet, puer
Surripuit ad hominum usum Ioue inconvulso
In cava fersa a fallens locum fulminibus gaudentem.
Huncque indignatus effatus est nubecoga Iupiter:
lapetionide, omnium maxime versute,
Gaudes gnem furatus, quodque animi meum deceperis?
Quod tibi que ipsi magnum erit malum, & posteris
Ipsis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, suum malum amplectentes.
Sic ait, risitque pater hominumque deumque.
Vulcanus vero insignem inest quam celerrime

Terram

Καὶ κροαμαὶς κροαμὲν κατέει, καὶ τέκτοινι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ αἰδοῖς αἰδοῖται.

Ὡ Πέρση, σὺ ταῦτα τεῖον σιγᾶν τῶν θυμῶν.
Μηδὲ σ' εἶς κακοχάρτες ἀπ' ἔργου θυμὸν ἱρύκει
Νεικεῖ ὅππῃ θύοντ', ἀγροῖς ἐπακύν ἔσονται.
Ὡ γὰρ τ' ὀλίγη πελεῖ) νεικέαν τ' ὀργισίαν τε
Ὡ πνιμὸν βίῃ ἐνδὺν ἐπιταρῆς κατὰ κῆ)
Ὡ αἰῶν, τ' γὰρ αὖτε ἐν μὴ περὶς ἵκτιν.
Τῶν κορεσάμεν, νεικεῖ καὶ δὴ καὶ ὀφθαλμοῖς
Κτήνασ' ἐπ' ὀμῶν τείκει. σὺ δὲ ἐκίτι δευτέρων ἔσαι
Ὡ δ' ἔρδῃ, ἀλλ' αὖτε διακρινόμενα νεῖκος
Ἰθείησι δίκαις, καὶ τ' ἐν Διὶς εἰσὶν ἔρεται.
Ἡδὴ μὲν γὰρ κληρὸν ἰδεσθῆμεθ' ἄλλα τε πολλὰ
Ἀρπάζων ἐφ' ἑρεῖς, μέγα κυδάντων βασιλῆας
Δεσφάροισι, σίτῳ τε δίκῳ ἐδέουσι δι' ἀσπῶν
Νηπιῶν δὲ ἵστασιν ὅσῳ πλέον ἡμῶν πάντες,
Οὐδὲ ὅσον ἐμαλὰ χεῖ τε καὶ ἀσφῶδ' ἡμῶν γ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ρηιδίος γὰρ καὶ ἐπ' ἡσπὶ ἔργαταρ,
Ὡς τε σὲ καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἔχον, καὶ ἀργὸν ἔόντα.
Αἰψὰ καὶ πηδάλιον ὑψὺ ἑστὸν καπνὸν καδαθείω.
Ἐργα βοῶν δὲ ὄπτα, ἵππο καὶ ἡμιόνων τελαεργῶν,
Ἀλλὰ ἔθις ἔκρυψε χολαστάμεν, ἐρεπὶν ἦσιν.
Ὅτι μὲν ἔξαπατήσῃ Περσηδὲς ἡ γυναικίτης.
Τὸν ἐκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμῆτατο κηδεῖα ὑγρὰ.
Κρύψε ὅ, πῶς τὸ μὲν αὖθις ἐπὶ παῖς λαπτοῖο
Ἐκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς ὄψα μὴ πόσει, ἀ
Ἐν κοίτῃ καὶ θυμῷ λαθὼν Διατρυπῶ, αὐτὸν,
Τὸν ὃ χολαστάμεν, προσέφη νεραληγῆτα Ζεὺς,
Ἰέπε ποῖδ' ἡ πάτων φεῖ, καὶ εἰδῶς.
Καί, φε πῦρ κλεψας, καὶ ἐμας φρονας ἡσφοπεύσας,
Σοιτ' ἐπὶ μέγα πῆμα ὃ ἀνδραπν ἐπὶ τοῦ ἡσσι.
Τοῖς δὲ ἐγὼ ἐπὶ πυρὸς φῶς, ὅσον ὅσον ἅπαντες
Τέστων) ὃ θυμὸν, ἐὼν κακὸν ἡμῶν ἀπῶντες.
Ὡ, ἔσται ἐκ δὲ ἐπὶ ἀσπῶν καὶ ἡσφοπῶν τε θῶν τε
Ἡσφισιν δὲ ἐμῶν, ἐπὶ ἀνθρώποις ὅτι τὸ ἔσται

Terram aqua miscere hominisque imponere vocem,
 Et robur, immortalibus vero deabus facie assimilare
 Virginibus pulchram formam peramabilem. at Minervā,
 Opera docere, ingeniose telam texere:

Et venustatem circumfundere capiti auream Venerem,
 Et desiderium molestum, & membra fatigantes curas:
 Imponere vero impudentem mentem, & fallaces mores
 Mercurium insit, nuncium Agricidam.

Sic dixit. illi autem obtemperarunt Ioui Saturnio, regi.

Moxque ex terra finxit inclytus Ambiclaudus
 Virgini versecunda similem, Iouis consiliū.

Cinxit vero & ornauit dea glaucocula Minerva:

Circum vero Charitesque dea, & veneranda Suada,

Monilia aurea impi suerunt corpori ipsam porro

Mota pulchricoma coronarunt floribus vernis.

Omniem vero illius corpori ornatum adaptauit Pallas Mi-

At in pectore illi nuncius Agricida, (nerua,

Mendacia blandosque sermones, & dolosos mores

Fecit Iouis consiliū graui strepi, sed vocem illi

Imposuit deorum praece, appellauit autem mulierē hancce

Pandoram: quia omnes coelestium domorum incolae

Donum contulerunt, detrimentum hominibus industriis.

At postquam datum perniciosum & inuitabilem absoluit,

Ad Epimethēa misit pater inclytus Agricidam

Munus ferentiū, deorum celerem nuncium, neq. Epimethēus

Cogitauit quod ipsi praecepisset Propēthēus, ne quando un-

Susciperet à Ioue Olympio, sed remitteret (nunc

Retro, nec ubi mai quippiam mortalibus eueniret.

Verum illi recepto eo, cum iam malum haberet, sensit.

Præus namque in terra vivebant familia hominum

Scorsim à malis & absque iis, & sine difficili labore,

Mortisque molestū, qui nominibus senectam afferunt

Statim enim in afflictione mortales consenescent.

Sed mulier manib. vasis magnum operculū cū dimouisset

Disperisit, hominibus autem machinata est curas graues.

Tela vero illis spes infracta in domo

Γαῖαν ὅδε φύρει, ἐν δὲ ἀνδράσιν θέρμῃ αὐδῶ
 Καὶ δὴν θ' αἰδομένηται· ὅς τις εἰς ὧπα ἴσκειν
 Παρθενικῆς καλὴν εἶδ' ἔπιθεκτον αὐτὰρ Ἀθηνῶν
 Ἔργα δίδασκεῖται, πολυδαίδαλον ἴσον· φαίνεται
 Καὶ χάρις ἀμφιχέαι· ἐρὼν χρυσῶν Ἀφροδίτῃ
 Καὶ πόθος ἀργαλῆος, καὶ γυναικὸς μελεδῶνας·
 ἔνθ' ἰδέμεν κύνεόν τε νύκτ' ἠδὲ λῶπον ἦθ' ἔθ'·
 Ἑρμείῳ λῶγος δαίκτορ· Ἀργυρόντιον.
 Ὡς ἴφαθ'· οἳ δὲ ὀπίθοιτο λίε Κρονίωνι ἀρακτῇ.
 Αὐτίκα δὲ ἐκ γαίης πλάσσει κλυτὰς Ἀμφιγυῖας
 Παρθένῳ αἰδομένη καλον, Κρονίδεω δὲ βυλαῖ·
 Ζῶσε ἢ καὶ κόσμῳ τε δὲ γλαυκῶπις Ἀθηνῆ·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτες τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὸς
 Οἰμοὶ χρυσεὺς ἔδεσαν χρῶσιν ἀμφὶ ἢ πύργῳ
 Ὄρα καλλίκομοι σῖθον αὐδῆσι εἰσενέουσιν·
 Πᾶσι δὲ οἱ χρῶσιν κόσμον ἰφήμερος Παλλὰς Ἀθηνῆ
 Ἐν δὲ ἄρα οἱ σήδεσσιν δαίκτορ· Ἀργυρόντιος
 Φαίδεά θ' αἰμυλίαις τε λόγους καὶ ὀπίλοποι ἦθ' ἔθ'·
 Τῶξιν, αἰὲς βελήσιν βαρυκτόπας· ἔνθ' ὤα φονίαν
 Θῦκε θεῶν κήρυξ· ἰνὸς μὲν ἢ πῶσι γυναικῶν
 Παιδάρῳ δὲ πᾶσι τοῖς ὀλίμπα δώμασι ἔχοντες
 Δῶρον ἰδύμεσαν, πᾶσι δὲ δρᾶσιν ἀλεγειῶσι.
 Αὐτὰρ ἴσκει δόλον αἰπὺν ἀμύχανον ἐξετέλεσσαν,
 Εἰς ἑπικυδία πῆμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργυρόντιον.
 Δῶρον ἄγοντα θεῶν ταχὺν ἔχεν· ὅδ' ἑπικυδίας
 Εφορείεθ' ὥς οἱ ἴειπε Περσηνίης, μάλιστα δῶρον
 Δίξασθαι παρ' Ἀθηνῆς ὀλυμπίου, ἀλλ' ὀλοπύμασθε
 Ἐξοπίσοι, μή σ' οὐ κακὸν δυνάτοισι γύνῃ.
 Αὐτὰρ ὁ δὲ ξάμενός, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ' αἰόνησεν
 Πρὶν μὲν γὰρ ζοίεσκεν ὀπίχθονι φῦλ' ἀνδράπων
 Νόσφιν ἄπ' οὐ κακῶν, καὶ ἄτερ καλεστοῖο πότμοιο,
 Νέσσαν τ' ἀργαλῆων, αἶψ' αἰδράσιν γῆρας ἰδύχετο.
 Αἶψα γὰρ ἐκ κακότητι βροτῶν καταγχεύεσθαι.
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρασι πύθει μέγα πῶμ' ἀφελῶσα
 Εσκήδατο· ἀνδράποισι δὲ ἐμήτατο κήδεα λυγρὰ.
 Μήτηρ δὲ αὐτῇσι Ἑλπίς ἐν ἀργυροῖσι δόμασι

Intus mansit, dolū sub labris, neque foras
 Evolavit. prius enim iniecit operculum dolū,
 Ægiocli consilio Iovis nubicoga.
 Alia vero innumera mala inter homines errant.
 Plena cum terra est malis, plenumque mare.
 Morbi autem hominibus tam interdum quam noctis
 Ultro oberrans, mala mortalibus ferentes
 Tacite: nam vicem exemit prudens Iupiter.
 Sic nusquam licet Iovis mentem evitare.
 Caterum si voles, alium tibi sermonem paucis absceam
 Belle ac scienter: tu vero precordis impetto tuus.
 Ut simul nati sunt dū, mortalesque homines,
 Aureum primo genus diversisloquentium hominum
 Dū fecerunt, caelestium domorum incolae.
 Et ū quidem sub Saturno erant, cum in cælo regnaret:
 Et ut dū vivebant, securo animo pradii,
 Plane absque laboribus & arumra: neque molesta
 Senectus aderat: semper vero pedibus ac manibus similes
 Delectabantur in convivio, extra mala omnia.
 Moriebantur autem ceu somno domiti: bona vero omnia
 Illis erant: fructum autem ferebat fertile arum
 Sponte sua, multumque & copiosum: ipsique ultro
 Quiescenti partu fruebantur, cum bonis multis.
 Vero postquam hoc genus terra abscondit,
 Ij quidem daemones facti sunt, Iovis magni consilio;
 Boni in terris versantes, custodes mortalium hominum:
 Qui quidem observant & iusta & prava opera,
 Caligine involuti, passim oberrantes per terram,
 Opum datores atque hoc munus regale consecuti sunt.
 Secundum inae genus, multo deterius postea
 Argenteum fecerunt caelestium domorum incolae,
 Aurum neque corporis proceritate simile, neque intellectu.
 Sed centum annu puer apud matrem sedulam
 Nutriebatur crescens, valde rudis, domi sua:
 Cum vero adolevisset, & pubertatis terminum attigisset,
 Pannibusque vinibant ad tempus, dolores habentes

Εἶδον ἔμμελε πίδου ὑπὸ χεῖλεσιν, ἔδ' ἐδύραζε

Εξίπην· πρὸ δὲ γδ' ἐπὶ μῦθῳ πῶμα πίδου,

Λιγίχην βαλῆσι Διὸς νεφέλῃ γαρέταο.

Ἀλλὰ ὅ μιν ῥέα λυγρὰ κατ' ἀνδρῶ ποιε δὴ δ' ἔκ' ἢ.

Πλείν μὲν γδ' ῥαῖα κακῶν· πλείν ὅ δ' αἰάσσει.

Νῦσσι δ' ἀνδρῶ ποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἡδ' ὅτ' ἔνυκτι

Αὐτόματοι φοιτῶσι, καὶ δ' ἀνιπτοῖσι φέρουσαι

Σιγῇ, ἐπεὶ φωνῶν ἐξείλετο μητιέτα Ζεὺς.

Οὕτως ἔτι περ ὅτ' ἐπὶ Διὸς νόον ἐξήγίασται.

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἔτερον τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφάσω

Εὖ καὶ ὅππῃ ταχέως· σὺ δ' εἰς φρεσὶ βώμῃε σῆπιν.

Ὡς ὁ μὲν δὲν γάλασσι θεοὶ δυντεῖ τ' ἀνδράπων,

Χρῦσιον μὲν πρὸς ταχέως μερόπων ἀνδράπων

Ἀθάσσευ ποίησαν, ὀλύμπα δ' ἄματ' ἔχοντες.

Οἱ μὲν ὅπ' ἐκρέβη ἦσαν, ὅτ' ἔρανον ἐμβατὶ λυθόν·

Ὡς τε θεοὶ δ' ἐζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

Νόσφιν ἄτερ τε πέπον καὶ οἷζόν τε ἔδ' ἐπὶ δειλὸν

Γῆρας ἐπ' ὤμῳ, αἰεὶ ὅ ποδας καὶ χεῖρας ὀμῶσι

Τίρποντ' ἐπὶ θαλίῃσι, καὶ ὤν' ἐκτοδὸν ἐπαύσαν·

Θνησκὺ δ' ὅς ἑπ' ὤν' ἐδ' ἐκτοδὸν ἐπαύσαν·

Τοῖσι δ' ὤν' καρπὸν δ' ἐφέρει Ζεὺς ὀφρὸς ἀφ' ὧν

Αὐτόματι πολλὸν τε καὶ ἄφθονον· εἰ δ' ἐθέλῃσι

Ἡσυχροὶ ἔργα νέμοντο, σέω ἐδ' ὀφρὸς πολέϊοντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κεν τῷ το γῆρας καὶ ῥαῖα κάλυψεν,

Τοὶ μὲν δ' αἰμόνες εἰσι Διὸς μεγάλα δ' αἰάσσει,

Εδ' ὀφρὸς, ὅτ' ἔρανον, φ' ὀφρὸς ἀνιπτοῖσι φέρουσαι

Οἱ δ' αἰάσσει, σέω δ' ὀφρὸς καὶ χεῖρας ἔργα,

Ἡεὶ ὀφρὸς ἀνιπτοῖσι, σέω δ' ὀφρὸς καὶ χεῖρας ἔργα,

Παυροδότην καὶ τῷ το γῆρας βασιλῆϊον ἔχον.

Διὶ τερον αὐτὸ γῆρας πολὺ χεῖτερον μετόπισθεν

Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπα δ' ἄματ' ἔχοντες.

Χρυσὸν ἔτι φέρων ἐδ' ὀφρὸς καὶ χεῖρας ἔργα.

Ἀλλ' ἐκαστὸν μὲν παῖς ἔτασσε καὶ μητιέτα καὶ νῆ

Ἐπὶ φρεσὶ ἀτμήων, μέγα νῆπ' ὅ, ὅ ἐν οἴκῳ

Ἀλλ' ὅταν ἡδύσσει, καὶ ἡδύς μ' ἔσθ' ἔκτο

Παυροδότην Ζεὺς καὶ ὅτ' ἔχοντες, ὅτ' ἔχοντες

Ob stultitias iniuriam enim pravam non poterant.
 A se mutuo abstinere, neque deos colore
 Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
 Ut fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
 Iupiter Saturnius abscondit iratus; quia honores
 Non dabant beatus diu, qui olympum habitant.

At postquam & hoc genus terra occultavit,
 Hi quidem subterranei beati mortales vocantur
 Secundi: sed tamen honor etiam hos sequitur.
 Iupiter vero pater te tunc aliud genus hominum
 Aeneum fecit, omnino argenteo dissimile,
 E fraxinis, vehemens & robustum, quibus Martis
 Opera cura erant luctuosa, ac iniuria: neque vltum cibum
 Edebant, sed ex adamante habebant durum animum.
 Feroces: magna vero vis & manus inuicta
 Ex humeris nascebantur in validis membris.

His erant aenea arma, aeneaque domus:
 Aere vero operabantur: nigrum enim nondum erat ferrum.
 Et hi quidem manibus propriis interfecti,
 Descenderunt amplam in domum frigidi inferni,
 Ignobiles: mors verò tametsi stupendi essent,
 Inuasit atra, splendidumque liquerunt lumen solis.

Sed postquam & hoc genus terra operuit,
 Rursum aliud quartum in terra multorum altrice
 Iupiter Saturnius fecit, iustius & melius,
 Virorum heroum divinum genus: qui vocantur
 Semidei, priori generatione, per immensam terram.
 Hos quoque bellumque malum & pugna gravis,
 Alios quidem ad septiportes Thebas; Cadmaeam terram,
 Perdidit pugnantes propter oves OEdipi:
 Alios vero in navibus per ingentem maris vastitatem
 Ad Troiam ducens, Helena gratia pulchricoma:
 Vbi mors quoque circumdedit ipsos.
 Iis autem seorsum ab hominibus vltum & sedem tribuunt
 Iupiter Saturnius pater constituit eos ad terra fines.
 Et hi quidem habitant securum animum habentes

In beatorum insula, iuxta Oceanum profundum.

Felices heredes: hic dulcem fructum

Ter quotannus florentem præfert fecunda tellus.

O utinam ego quæ non interesset

[natus.

Hominum generi: sed aut mortuus. Semper prius, aut postea

Nunc enim genus est ferrum: neque unquam aut die

Quiescent à labore & miseria aut nocte

Corrupti: graves vero dii dabunt curas.

Sed tamen & hisce admiscébuntur bona malis:

Iupiter autem perdet etiam hoc genus varie loquētium bo-

Postquam facti circa tempora cani fuerint.

[minutus,

Neque pater liberis similis neque liberi patri,

Neque hospes hospiti, neque amicus amico,

Neque frater amicus erit, ut antehac:

Statim vero senescentes dehorabunt parentes.

Incusabunt autem illos molesti alloquentes verbis

Impiis, neque deorum oculum veriti neque hi sane

Senibus parentibus educationis pramia reddent,

Violenti, aliter vero alterius civitatem diripiet:

Neque ulla pietas gratia erit, neque iusti.

Neque boni, magis vero malum & iniuriam

Virum colent. Iustitia vero in moribus, pudor autem

Non erit. Leditque malus meliorem virum.

Verbis impiis alloquens, periurum vero iurabit.

Livor autem homines miseros omnes

[so vultus.

Malos rumores spargens, malis gaudens comitabitur, inopi-

Tum demum ad cælum à terra spatiosa,

Candidi vestibus recta corpus pulchrum,

Deorum ad familiam abierunt, relictis hominibus.

Pudor & Nemesis, relinquentur autem dolores graves

Mortalibus hominibus, mali vero non erit remedium.

Sed nunc fabulam regibus dicam, tametsi ipsi sapiant.

Sic accipiter affatus est Iustiniano canoram.

Alie in nubibus ferens, unguibus correptam:

Ille vero misere, curvis confixa unguibus,

Agebat: eam autem violente ille sermone allocutus est.

Infelix

Εν μακάρων γήσοισι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίπυ,·

Οἷσις ἔρρες· τοῖσι μελιθεῖα καρποι·

Τρὶς τὼ ἔτες· θάλλοντα φέρει Ζεῖδωρ· ἄντρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πῖμπῆνισι ματρὶναι
Λισσάσιν, ἀλλ' ἢ παρ' οὗθ' ἀναεῖν, ἢ ἔπειτα γλυῖσθαι.

Νυνὼ γδ' δὴ γλυθ' ὅβρισι δῖοις· ὅθεν ποτ' ἤμαρ

Παύσονται· καὶ γὰρ τοῦ καὶ δὲ ζυγῶ, ὅθεν πύκτωρ

Φθιέρόμενοι· χαλεπὰς δ' ἀνὰ δῶσοις μερίμνας.

Ἀλλ' ἔμπερ καὶ τοῖσι μεμῖξεν ἑσθλὰ κακῶσιν.

Ζῶς δ' ὀλίγη καὶ τὸ το γλυθ' μερόπων ἀνθρώπων,

Εἴτ' αὖ γ' ἀνέμενοι πλεονέκτα φοιτεῖσθαι.

Οὐδὲ πατὴρ παυδέσσειν ὁμοῖον, ὅθεν τι παῖδες,

Οὐδὲ ξείνῳ ξεινοδοκῶ, καὶ ἰπῶρος ἐπαίρω,

Οὐδὲ καπιγῆτες φίλῳ ἔσονται, ὅς το πάρος περ

Λίσσας δ' ἡγεύοντες ἀπὸ μῆστοις τῆκῃας.

Μιμῶνται δ' ἀρὰ τῶν χαλεποῖς βαζάντ' ἐπίεσσι

Σχετλοῖσι, ὅθεν δειῶν ἔστιν εἰδοτὶς, ὅθεν μὲν οἷον

Γυρίεσσι τοκέσιν ἀπὸ θρεπῆρας δέξαι,

Χειροδίκῃ· ἔτιρ· δ' ἐτίρου πόλιν ἐξ ἀγαπήξῃ.

Οὐδὲ τις θυόρκε χαλεπὸς ἔσεται, ἔτε δίκαια,

Θῦτ' ἀγασθὺν μέγαν δ' καὶ ὧν ἑκτῆρα καὶ ὕβρι

Λίερα τμήστοις· δίκη δ' ἐν χερσὶν, αἰδώς

Οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τ' ἀρνεῖσθαι φῶτα,

Μύθοισι σμελίοις ἐνέπων, ὅτι δ' ὅρκον ἑμείπαι.

Ζῆλ' δ' ἀνδράποισι διζυροῖσιν ἀπασιν

Δυσκέλαδ' ὅ, καλὸν χαρτος, ἑμαρτήσῃ, συμερόπης·

Καὶ τότε δὴ παρ' ἄλυστον ἀπὸ χθονὸς ὀρυοδείης,

Ἀδικοῖσι φάριεσσι καλυψάμενοι χεῖρα καλόν,

Ἀθναάτω μ' ὅλῳ ἴτον παρ' ἑλπίοντ' ἀνδρώποισι

Αἰδώς καὶ Νέμεσις· τὰ δ' αἰείψῃ δῆγμα λυγρὰ

Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' ὅκ' ἔσται δῆγμα.

Νυνὼ δ' αἶνον βασιλῆος· ἐρίῳ φρογέουσι καὶ αὐτοῖς.

Ω δ' ἱρὸν παρ' οἷσις ἀνδρῶν ποικιλόδεσσον.

Τψιμῶν· ἐν νεφέσσι φέρον· ἰνύχασσι αἰμαρπῶς·

Ἡδ' ἐλπίον, γναμπύσι πεπαρμένῃ ἀμφ' ὀνύχασσι.

Μύρμηκ' αὖτις δ' ὅγ' ὅππῃ παρ' οἷσις παρ' οἷσις ἑσθλὰ.

Infelix quid strepitus habet te multo fortior:
 Hac vadis, qua te ducit, hec sis cantatrix.
 Utrum vero libet vel epulaber te, vel dimittam. (dere.
 Imprudens autem, qui nunquam velit cum potentioribus contem-
 Quippe victoria privatur, & præter consuetudinem dolores pati-
 Sic ait velox accipiter, atque alii prælitæ anxi. (tur.
 O Persa, tu vero audi iustitiam, neque iniuriam fove.
 Iniuria enim perniciofa est misero homini, nam nec bonos
 Facile ferre eam potest, grauatque ab ipsa.
 Quoties in damna incidit. Via vero altera perveniendi
 Melior ad iusta: Iustitia enim super iniuriam valet,
 Tandem: Pulsus vero cum malo suo discit.
 Continuo enim sequitur periurium iniusta iudicia.
 Iustitia vero strepitus excitatur tracta quocumque homines
 Dominari, prauisque iudiciis indicarint causas. [duxerint
 Hac vero sequitur deflexus orbemque & mores populorum,
 Caligine involuta, malum hominibus adferens
 Qui ipsam expellunt, neque recte distribuunt.
 At qui iura tam hospitibus quam popularibus dant
 Recta, neque a iusto quicquam exorbitant,
 In viget urbs, populi que florent in ipsa:
 Pax vero per terram alma, neque unquam ipsis
 Molestum bellum parat late cernens Iupiter,
 Nec unquam iustos inter homines fames vesatur,
 Neque noxa fructus autem colligunt florentes. [querens
 Fert quippe in terra multum victum: in montibus vero
 Summa quidem fert glandes, media vero apes:
 Lanigera autem oves, vellerebus onusta sunt:
 Pariunt vero mulieres, similes parentibus liberos,
 Florentque boni perpetuo, neque navibus
 Nauigant, fructum vero profert fecundus ager.
 Quibus vero contra iniuria mala cura est, prauaque opera,
 In pœnam Saturnius parat late cernens Iupiter:
 Sapeque uniuersa ciuitas malam ob virtutem punitur.
 Qui peccat, & iniqua machinatur.
 Illi autem calidus magnum adduxit malum Saturnius,
 Famem

Δαμνύν, τί λείλαχας, ἔχ' αὖ σι πολλὸν ἀρείων.
 Τῷ δ' εἰς ἧς' αὖ ἐγὼ τῷ ἄγῳ κ' αἰοῖσθι ἐύσαν.
 Δεῖπνοι δ' αὖκ' ἐθέλω ποιήσομαι, καὶ μεθήσο.
 Αφρον δ' ὅς κ' ἐθέλοι τρεῖς κρείσοντας ἀπ' αἰετίζων.
 Νίκης τε σέρε', τρεῖς τ' αἰχμασιν, ὅλ' ἡμαπαχά.

Ὡς ἴφατ' αἰκυπέτης ἱρήξ τανυπόπιερς ὄρνις.
 Ω Πέρση σὺ δ' ἄκκε δίκης, μηδ' ὕβρει ὀφειλῶς.
 Τρεῖς γάρ τε κακὴ δ' ἄλλω βροτῶν ἔδ' ἐμὸν ἐδ' ἄλλος
 Ρηδίως φερόμεν δυνάσ', βαρυθεὶ δὲ θ' ὡς αὐτ'·
 Εγκύρτας ἄτησιν, ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν
 Κρείστων ἐς τὰ δίκαια. δίκη δ' ὡς ὕβρις ἴχ' αἰ.
 Ες τέλος ἐξελθούσα, παιδῶν δὲ τι νήπιος ἔχ' αἰ.
 Αὐτίκα γὰρ τρέχ' ὄρκος ἄμα σκολιῇσι δίκῃσι.
 Τῆς δ' Δίκης ῥέδης ἱλκομένης ἧ καὶ αἰσθρὸς ἄγῳσι
 Δωροφάτοι σκολιαῖς δ' δίκαις κείνωσι θέμιστας.
 Ἡ δ' ἴππ' κλαίεσσι πόλιν τε καὶ ἡδ' αἰ λαῶν,
 Ηἴθε ἰσχυρόν, κακὸν αἰσθρὸν ποιοῖ φέρουσα
 Οἱ τε μὴ ἐξελθούσι, καὶ ἐκ ἰδεῖσθαι ἴνευαν.
 Οἱ δ' δίκαις εἰνοῖσι καὶ αἰσθρὸν ποιοῖ διδούσιν
 Ἰδεῖας, καὶ μὴ τε παρελθόντες δίκαις.
 Τοῖσι τε δὴ καὶ πόλιν λαοὶ δ' αἰσθρὸν ποιοῖ αὐτῇ.
 Εὐρύων δ' αἰσθρὸν ποιοῖ καὶ αἰσθρὸν ποιοῖ αὐτῇ.
 Αἰσθρὸν ποιοῖ πόλιν ποιοῖ καὶ αἰσθρὸν ποιοῖ αὐτῇ.
 Οὐδὲ ποτ' ἰδυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπιθεῖται.
 Οὐδὲ ἄτη, δαλῆς δ' ἡμεμῶν ἐργα νίμων.
 Τοῖσι φέρει μὲν γὰρ πολὺν βίον, ἔρως δ' ὄρνις
 Ακρὸν μὲν τι φέρει βροτῶν μέσση δ' μελίστας.
 Εἰσπύκα δ' οἱ καὶ πολλοὶς καὶ αἰσθρὸν ποιοῖ αὐτῇ.
 Τίποισιν δ' ἡμεμῶν εἰκότα τίμα γονύσιν.
 Θόλῃσιν δ' αἰσθρὸν ποιοῖ διαμπερὲς ὡς δ' ὀπίσθιν.
 Νείσοισιν καὶ ποτ' ὅφρ' αἰσθρὸν ποιοῖ αὐτῇ.
 Οἱ δ' ὕβρις τε μίμηλε κακὴ καὶ χέτλια ἔργα,
 Τῆς δ' δίκης Κροτίδης τε καὶ αἰσθρὸν ποιοῖ αὐτῇ.
 Πολλὰ καὶ ἐξυμῶν πόλιν κακὸν αἰσθρὸν ποιοῖ αὐτῇ.
 Οἱ περ δ' ἡμεμῶν καὶ αἰσθρὸν ποιοῖ αὐτῇ.
 Ζοῖσι δ' αἰσθρὸν ποιοῖ μὲν ἰππὶ γὰρ πῶμα Κροτίδης.

Famem simul & pestem: intereunt vero populi,
 Neque mulieres parvum, decrevitque familia,
 Iovis Olympij consilio. interdum vero rursus
 Aus horum exercitum ingentem perdidit aut murum,
 Aut naves in ponto Siquithius pennis is forum.

O reges: vos autem considerate etiam ipsi
 Iustitiam hanc. prope enim inter homines versantes
 Dii vident, quotquot prava iudicia
 Se mutuo atterunt, nullam deorum reverentiam curantes.
 Ter enim decies mille sunt in terra multorum altrice,
 Dii Iovis, custodes morum hominum:
 Qui iustitia observant, & prava opera,
 Caligine innocti, possim oberrant per terram.
 Virgo autem est Iustitia, sine progenera,
 Claraque & veneranda diu qui caelum habitant.
 Et certe, cum quis ipsam laeserit, iniuste conviciando,
 Statim apud Iovem patrem confidens Saturnium,
 Conqueritur hominum iniquam mentem: ut iustas
 Populus peccata regum, qui prava cogitantes
 Alio defleant iudicia, iniuste sententiam pronuntiantes
 Haec venies, o reges, corrige ea quae dicunt,
 Doribus iustorumque iudiciorum probris obliviscamini.
 Sibi ipsi mala fieri alicuius viri, a iis mala fabricans,
 Matumque consilium ei qui concepit, esse sumum.
 Omnia videns Iovis oculus omniaque intelligens,
 Et haec si viam vult inspicere, quae ipsum latet
 Qualenam hoc quoque iustitiam iudicis in ius exerceat.
 Ego porro nec praesentem inter homines iustum
 Sim, nec meum filium: quanto malum est iustum
 Esse si quis deus plus iuri iniustis habet.
 Sed haec nunc aratro facturum Iovis fulmine gaudendum.
 O Prosa castrum tu hoc in aratro tuo reponere. (prosum.)
 Et iustitia quae ante annos, admodum olim vero obliuiscere:
 Namque hanc homines vix legunt, sed in Saturnio:
 Piscibus quidem & pecoribus amplexu solentibus,
 Se minus ut dignerent, quando quidem iustitia carent:

Homines

Λυρὸν ὁμοῦ κ' ἰοιμὸν· ὅποθ' ἴδοις ἢ λαοί.
 Οὐδὲ γυναικὸς πικτοῖσιν μινύδοις ἢ εἴκοι,
 Ζῶντες θραδυσσέμενι κυρπῆα· δῆ' οὐδ' αὖτε
 Ἡ γ' ἄγεσθ' αὐτὸν οὐριῶ ἀπαλίσσιν, ἢ ὕψ' ἑλγυθ.
 Ἡ γὰρ εἰ πόντος Κρονίδης ὅποτ' ἐνυπαὶ αὐτῷ
 Ὡ βασιλεῖς, ὕμεις ἢ καταφράζεσθαι κ' αὐτοῖ
 Τῶδε δίκῃ· ἐγὼ γὰρ εἰ ἀνδράποισιν ἰόντες
 Ἀσπατοὶ λυατοῖσιν ὅσοι σκολιῶσι εἴκησι
 Ἀλλήλους τείβεσσι, θεῶν ἔπιν' ἔκ' ἀνέροντες.
 Τόξ' γὰρ μύθοι εἰπὶν ὅπ' ἔστι πολυβτείρη
 Ἀδαιύτοι Ζῶντες, φυλάκας θνητῶν ἀνθρώπων·
 Οἳ ἔτι φυλάσσουσιν τε δίκης καὶ χεῖλια ἔργα.
 Ἡ γὰρ εἰστέμνομεν, πάντες φοιτῶντες ἐκ' αἰῶν.
 Ἡ δὲ τε παρθένη ὅσα δίκη Διὸς ἐκζητῶμεν,
 Κούρη τ' αὖθις τε θεοῖς εἰς ἡμίονον ἔχουσιν.
 Καί ῥ' ὅπότ' αἰπὺς μιν βλάπῃ σκολιῶς ἐνοτάζων,
 Αὐτίκα παρ' Διὸς πατρὸς καθεζομένη Κρονίαν
 Γηρύει ἀνθρώπων ἀδικανύον, ὅφ' ὅποτ' ἴσῃ
 Δῆμαθ' ἀπαδειλίας βασιλέων, οἵ λυγροὶ νεωῦτες
 Ἀλλὰ παρκατοῖσι δίκης σκολιῶς εἰέποντες.
 Ταῦτα τυλασθὲν ἄνθρωποι βασιλῆες ἰδωῖτε μύθοις,
 Δωρὸν δ' ἔτι· σκολιῶν ἢ δίκων ὅπ' ἡπαγχοῖ ἀνέσθαι.
 Οἱ αὐτὰ κατὰ τὸν καὶ αἴθερ δῆμα κατὰ τὸν καὶ.
 Ἡ γὰρ καὶ βασιλῆα πᾶσι βίαν πειραχίση.
 Πάντα ἰδὼν Διὸς ὅφ' αἰμὸς κ' ταῦτα νοήσας,
 Καί τοι τὰ δ' αἰκ' ἰδέσθαι· ἐπιδέμεθ', ὅδε εἰ λυθῇ
 Οἶον δὴ καὶ τῶδε δίκῃ πόλιν ἐπὶς ἐέρχαι.
 Νυνὶ γὰρ ἐγὼ μὴτ' αὐτὸς εἰ ἀνδράποισι δίκην θ'
 Εἴλω μὴτ' ἑμὸς υἱὸς· ἐπὶ κακὸν ἄνδρα δίκην
 Εὐδραμὲν, εἰ μείζων γὰρ δίκῃ ἀδικώτερος ἔσθ'.
 Ἀλλὰ τὰ γὰρ ἔγωγε ὅλπα τελεῖν Δία περ κλέραων.
 Ὡ Πέριπλο, σὺ ἢ ταῦτα μὴ φρεσὶ βέλεις σῆσιν·
 Καί τοι δίκης ἐπακτα, βίης δ' ὅπ' ἡλθέος πάμπαν.
 Τόξ' γὰρ ἀνθρώποι νομὸν διεπαῖξε Κρονίων,
 Ἰχθυόων καὶ θηρῶν καὶ οἰκνῶν τεττεινόν,
 Ἐνὶ δὲ λαοῖς, εἰπέε' εἰ δίκη ὅτ' ἐν ἑπ' αὐτοῖς,

Hominibus autem dedit iustitiam, qua multo optima
 Est. Si quis enim velit iusta in publico dicere,
 Qua non ita, ei opes largitur laete videns Iupiter:
 Qui vero testimonium volens per iuramentum iurando [leditur,
 Mentietur aduersus iustitiam delinquens, immedicabiliter
 Atque eius obscurior posteritas postea relinquitur.
 Viri autem iusti generatio apud posteros praestantior.
 Caterum tibi ego bene cupiens duam, stultissima Persa:
 Malitiam quidem cumulatim etiam capere
 Facile est: brevis quippe via est, & in proximo habitat.
 Ante virtutem vero sudorem dii posuerunt
 Immortales; longa vero atque ardua via est ad ipsam,
 Primumque aspera: ubi vero ad summum ventum fuerit,
 Facilis deinceps est, quantumvis difficilis fuerit.
 Et ille quidem optimus est, qui sibi ipsi per omnia sapit,
 Cogitans quaecunque deus & ad finem usque sint meliora.
 Sed & ille bonus est, qui bene monenti paruerit.
 Qui vero nec sibi sapit, neque alium audiens
 Id in animum admittit, ille contra homo inutilis est.
 Verum tu nostri semper praecepti memor,
 Operare, o Persa, diuinum genus, ut te fames
 Oderit, ames autem pulchre coronata Ceres,
 Veneranda vitæque tuam impleat casam.
 Fames namque semper ignavo comes est viro.
 Atque undem & dii oderunt, & homines, quicumque otiosus
 Vinit, fucis aculeo carentibus similis studio,
 Qui apum laborem absimulant otiosi,
 Verantes, tibi vero opera maxima obire gratum sit,
 Ut tibi tempestive victus impleantur horrea.
 Ex laboribus autem viri evadunt pecorosi & opulenti.
 Et laborans, multo etiam charior iam immortalibus
 Erū, ac hominibus, valde enim oderunt otiosos.
 Operari autem non est dedecus, sed ignavia dedecus est.
 Quod si laboraveris, mox te amulabitur otiosus
 Ditescentem divitias vero virtus & gloria comitatur.
 Deo autem similis fueris. Laborare inquam melius:

Ἀνδρῶποισι δ' ἴδωκε δίκην, ἢ πολλὸν ἀρίστῃ
 Γίνεται. εἰ γὰρ τις κ' ἰδέλῃ τὰ δίκαι' ἀγροδύειν
 Γινώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοὶ δ' ῥύοπα Ζεῦ.
 Ος δὲ καὶ μαρτυρεῖται ἐκὼν ὅπιορκοι ὁμῶστας
 ὕδισται. ἐν δ' δίκῃ βλάψας, νῆκετον ἀάδῃ.
 Τῷ δὲ τ' ἀμαρτυρῇ γλυκὴ μετόπιον ἀλείπτει.
 Ἀνδρὸς δὲ δούρκεν γλυκὴ μετόπιον ἀπείων.
 Σοὶ δὲ ἐγὼ ἰδὼν ἀνοήτων μέγα κήπι Πέσση.
 Τῷ μὲν τοι κακότητα κ' ἰλασθὲν ὅσον ἐν ἰδῶν
 Ρηιδίως ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δὲ ἐγὺ θινάει.
 Τῆς δὲ ἀρετῆς ἰδῶντα θεοὶ παρὰ ποταμοῖσι ἴδῃ καὶ
 Ἀθανάτοι, μακρὸς δὲ κ' ὄρδιον οἶμος ἐπ' αὐτῶν.
 Καὶ τρηχὺς τὸ παρὸν ἐπὶ δὲ εἰς ἀπρὸν ἰκνή.
 Ρηιδίῃ δὲ ἡπειτα πῖλει, χαλεπὴ καὶ εὖστα,
 Οὗτος μὲν παναρίστος ὅς αὐτῷ πάστα νοήσῃ,
 Φραστὰ μὲν τὰ κ' ἐπεισὶ καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνων.
 Ἐδὼ δὲ αὖ καὶ κείνος, ὅς οἱ εἰπὸντι πῖση.
 Ος δὲ καὶ μετ' αὐτῷ νοήσῃ, μή τ' ἀμύνῃ ἀκύνων
 Ἐν θυμῷ βῶν ἡ.
 ὅ δ' αὖτ' ἀρχαῖος αἰὴρ.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μαμνημένος αἰὲν ἐφειμῆς
 Ἐργάζεαι Πέσση, δῖον μῦθος, ὅφρα σε λιμὸς
 Ἐχθάρῃ, φίλῃ δὲ εὐσέφαιος Δημήτηρ
 Αἰδίδῃ. βιοτοῦ δὲ τελὴν πῖμ πλησὶ καλίῃ.
 Λιμὸς γὰρ τοι πάμπαν ἀργῶ σύμφορος αἰδέει.
 Τῷ δὲ θεοὶ γινώσκουσιν καὶ αἰεὶς, ὅς κεν ἀργὸς
 Ζῶν, κερύωνται ποταμοῖσι ἐκαστὸν ὁρμή.
 Οἱ τε μαλιστὰν χάματι τρυχεῖσιν ἀργῶ
 Ἐδόντες. σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἔστω μέτρεα κησμεῖν.
 Ὡς κέ τοι ὠραῖν βιότῃ πλῆθυσιν κησμεῖν.
 Ἐξ ἔργων δὲ ἀνδρῶν πολὺ μῆλα τ' ἀφνειοί τε.
 Καὶ τ' ἔργα ζῶντες, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
 Βασιλῆος βροτοῖς· μάλα γὰρ συγίοισιν ἀργύς.
 Ἐργον δὲ κ' ὅντι οἰκίδος ἀργίῃ δὲ τ' οἰκίδος.
 Εἰ δὲ κεν ἔργα ζῶντες, πολὺ μῆλα τ' ἀφνειοί τε.
 Πάστω δὲ πλῆτος δὲ ἀφειδὴ καὶ κῦδος ὁπιδεῖ.
 Ἀμύνει δὲ οἷς ἰδῶντα ἔργα ζῶντες ἀμύνει.

Si quidem ab alienis facultatibus solidum animum
 Ad opus conuertens de victu sis sollicitus, sicut te iubeo.
 Pudor autem non bonus indigentem virum tenet.
 Pudor qui viros valde & laedit & iuuat.
 Pudor quidem paupertati adfit, audacia vero diuitiis.
 Quae veronon rapieda: diuinitus enim data, multo meliores.
 Si quis namque & manib. per vim magnas opes iraxerit,
 Aut lingua spoliarit (qualia multa
 Finis, quam primum lucri amor mentem deceperit
 Hominum: pudorem vero impudentia expulerit)
 Facile & illum obscurant dii, minuuntur vero familia
 Viro illi: exiguum vero ad tempus diuitia adiunt.
 Par est delictum, si quis supplicem & hospitē malo afficiat:
 Quisque fratris sui culilia ascenderit,
 Secreti causa lecti uxoris scelerata patrans:
 Quia mala cuiuspiam fraude deceperit orphanos liberat.
 Quisque parentem senem misero in senecta lumine
 Probris affecerit, grauius incessus verbi,
 Huic certe Iupiter irascitur, ad extremum vero
 Pro operibus iniquis grauem exhibet taedium.
 Veram tu quidem ab his omnino cohibe stultum animum.
 Pro virili autem sacra facito immortalibus diis
 Caste & pure, splendidaque femora adurito.
 Interdum certe libaminibus atque hostiis placa, [venerit:
 Et quando cubitum ieris, & quando matutinum tempus
 Ut beneuolum erga te cor atque animum habeant,
 Ut aliorum emas sortem, non tuam alius.
 Amicum ad conuiuium vocato, inimicum vero relinque.
 Eum vero potissimum vocato, quicumque te prope habitat.
 Si enim res aliqua fortuita eueniat,
 Vicini distincti accurrunt, cinguntur autem cognati.
 Non tam magna est malus vicinus, quantum bonus comodus.
 Neque est bonum, quicumque natus est vicinam bonum.
 Neque hoc interierit, nisi vicinus malus sit. [redde:
 Sic quidem mensura a victo matrum accipe, reddas
 Mensura, & amplius, si quidem possis.

Σὶ καὶ ἀπ' ἀνθρώπων κτεάων ἀετὶ φρονα θυμὸν
 Εἰς ἔργον τρέψας, μελετῆς βίην ὥς σε καλῶς
 Αἰδώς δ' ἰσχυρὰ καὶ χρημύθον αἴδρα κομίζῃ.
 Αἰδώς ἦ τ' αἴδρας μύθῳ σίνε' ἢ δ' ὑνίσσῃ.
 Αἰδώς περὶ πρὸς ἀνολεῖν, θάρσ' ὅς περὶ ὀλέθῳ.
 Χρήματα δ' ἔχ' ἀπακτά· θεύσδατε πολλὸν ἀμείνω.
 Εἰ δ' ἄ τις καὶ χερσὶ βίην μίγαν ὀλέθῳ ἔλῃ,
 ἢ γ' ἀπὸ γ' αὐτοῦ λήσῃ. (οἷα τε πολλὰ
 Γινέσθ' αὐτὸν δὴ κέρδ' ὅσον ἐξαπατήσῃ
 Αἰθερόπων, αἰδὼ δ' ἐπ' αἰαδ εἰς κατωπάζῃ)
 Ρεῖα τέ μιν μαμρυόσι θεοὶ μινύθουσι ὅς τις
 Αἰερετῶ, παῦρον δ' ἐπ' ὅπ' ἄρ' ὅσον ὀλέθῳ ἔλῃ.
 Ἴσον δ' ὥς θ' ἰκέτω ὥς τε ξείνων κακὸν ἔρξῃ.
 Ος τε κατηγήπειο εὖ καὶ δέμνια βαίνει.
 Κρυπταδὴς δυνῆς ἐξ ὀχνητῶν καί ριζων·
 Ος τε τῷ ἀφραδὴς ἀνιτραινέ' ὄρφατὰ τέμα·
 Ος τε γυνῆα γέροντα κακῶ ὅπ' ἡγεσθ' ὀλέθῳ
 Νεκρὴν χαλεποῖσι καὶ θάττο μὲν ὀλέθῳ ἰπείσῃ.
 Τῷ δ' ἡ περὶ Ζῆς αὐτὸς ἀγῶν, εἰς ὃ πλεόντων
 Ἔργων αὐτ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἄρ' ἔμμεν παμπαν ἔργ' ἀετὶ φρονα θυμὸν,
 Καὶ δυνάμει δ' ἐρδῇ ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Ἀγῶν καὶ κατὰ φῶς, ὅπ' ἡ δ' ἀγλαὰ μνηρία καίμιν.
 Ἀλλοτὶ δ' ἡ σπονδὴ πινυέσσι τε ἰλάσκειν,
 ἢ μὲν ὅτ' αὐτὰρ ἔχ' ὅταν φάθ' ἱερὸν ἔλθῃ·
 Ως καὶ περὶ ἱλαὸν κραδίῳ καὶ θυμὸν ἔχουσιν·
 Οφρ' ἀμύνῃ κληροῖ, μὴ τ' ἐπὶ δῆθ' ὀλέθῳ.
 Τὸν φιλέουσ' ὅπ' ἡ δῶτα καλεῖν, τ' ἡ δ' ἔχθρ' ἔσται.
 Τὸν ὃ μάλιστα καλεῖν, ὥς περὶ σέθεν ἐγὼ δὲ καί.
 Εἰ γὰρ τοὶ καὶ χρεῖμ' ἐγχαίριον ἀνὸ γλῆνθ'·
 Γείτονας ἀζώσοι κιοι, ζώσαντο ὃ πῆρ.
 Πῆμα κακὸς γείτων, δάσων τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
 Ἡμμορίτω πῆμα, ὥς τ' ἡμμορὸς γείτων ὀλέθῳ.
 Οὐδ' αὖ βῆς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς ὦν.
 Εὐρὺ μετρεῖσθ' ὅπ' ἡ γείτων ὀλέθῳ.
 Αὐτὸν τ' ἡμμορὸς καὶ γείτων ὀλέθῳ.

Ut indigent, etiam in posterum promptum invenire.
 Ne mala iura capies: mala iura aequalia d'mittit.
 Amantem te ama & iuvantem te iuva.
 Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
 Datori namque est qui dat, non danti vero nemo dat.
 Donatio bona, rapina vero mala atque lethifera.
 Quicunque etenim vir sponte sua dat, nisi multum dederit,
 Gaudet de anno, & delectatur suum in animo.
 Qui vero ipse rapuerit, impudentia fretus,
 Quamvis id sit exiguum, tamen vexat charum animum.
 Siquidem enim parvum parum addideris,
 Et frequenter istud feceris, magnam & hoc evasit.
 Qui vero partis adicit, ut vitabit atram famem.
 Neque vero quod domi positum est, virum laedit.
 Domi melius est: quoniam nexum quod foris est.
 Bonum quidem de presenti capere: noxa vero animo
 Egere a fonte: id quod te cogitare iubio.
 Incipiente vero doio & desiciente, saturato te.
 Medio patere sera in fundo parsimonia.
 Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
 Etiam cum fratre ludens, teipsum a thibeto.
 Credulitas pariter ac diffidentia perdunt homines.
 Ne vero mulier te animo nates succincta decipiat,
 Blande garriens, tuum inquirens iugurium.
 Qui namque mulieri confidit, conficitur a furibus.
 Unicus vero si quis servaverit paternam domum
 Pascendo: ita enim opulentia crescit in adibus.
 Senex autem moriarius, alium filium relinquens.
 Facile vero & pluribus praebevit Iupiter ingentes opes:
 Maior autem plurium cura, maior quoque accessit.
 Tibi vero si opes animus appetit intra sese.
 Sic sperito, operamque opera subinde addito.

Ως αὖ χηρίζων καὶ εἰς ὕστερον ἀνέκον δῶκε.
 Μὴ κατὰ καρδίαν ἐν κατὰ καρδίαι τ' ἀτρήσῃ.
 Τὸν φιλεῖν τε φιλεῖν καὶ τὰ προσιόντι προσεῖναι.
 Καὶ δόμον ὅς κεν δῶκε καὶ μὴ δόμον ὅς κεν μὴ δῶ.
 Δώτη μὲν περ ἰδὼκεν ἀδότη δ' ὅστις ἰδὼκεν.
 Δῶς ἀγαθὴ, ἀρπαξ ὅ γε κακὴ, δαυατοῖο δότερα.
 Ος μὲν γὰρ κεν αἰὲρ ἰδέλων, ὅ γε καὶ μέγα δῶκε,
 Χαίρει τὰ δῶκε καὶ τίρπεται ὃν καὶ θυμὸν.
 Ος δὲ κεν αὐτὸς ἔλκῃ καὶ αἰδεῖται φιλήσας,
 Καὶ τε συμκρὸν ἰόν, τοτ' ἐπώχων φίλον κῆρ.
 Εἰ γὰρ κεν καὶ συμκρὸν ὅπῃ συμκρὸν καταθείο.
 Καὶ δαμάσῃ τ' ἱερῶς, πάρα κεν μέγα καὶ τὸ γέννηται.
 Ος δ' ἐπ' ἰόντι φέρεται, ὅ δ' ἄρ' ἔξεται αὐτοπαλιμόν.
 Οὐδὲ το γ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον αἰετα κηδεῖ.
 Οἴκοι βέλτερον ἔῃ ὅπῃ βλαβερόν τε δύρηφι.
 Ἐὰν δὲ μὲν παριόντος ἐλίδεται πῆμα καὶ θυμῷ
 Χρηζέειν ἀπέναντος, ἃ σὺ φράζεσθαι δύνῃς.
 Ἀρχιδόμῃ καὶ πίδου καὶ λήγοντος καρίστα δαί.
 Μισοῦσι φειδέσθαι, δειλὴ δ' ἐπὶ πυθώρῃ φειδῶ.
 Μισοῖς δ' αὐδ' εἰ φίλῳ ἐρημύθῃ αἴ κεν ἔσω.
 Καὶ τε κασιγνήτῳ γαλέσας ὅπῃ μαρτυρεῖται.
 Πίστις δ' ἀφ' ὁμοῦ καὶ ἀπιστία ὅλβιαν αἰδράς.
 Μηδὲ μὲν σὺ τόον πυρροῦλος ἐξαπατάτω.
 Αἰμῶνα κατὰ λυγρὰ, τίλῳ διφῶσα χαλκίῳ.
 Ος καὶ μὲν αἰετὶ πίπιδε, πίπιδ' ὅ γε φιλήτησι.
 Μικτογλῆς καὶ παῖς σῶζοι πατρῴον οἶκον.
 Φυβέμεν, ὃ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰετὸς ἐν μεγάροισι.
 Γυναῖς καὶ παῖσι ἔτερον πάντῃ ἐγκαταλείπων.
 Ρῆα δὲ κεν πλεονέσσι πέροι Ζεὺς ἀσπντον ὄλβον.
 Πλείω μὲν πλεονέσσει μελέτη μείζων δ' ὅπῃ δῆκα.
 Σὺ δ' εἰ πρὸς ὅττι θυμὸς ἐέλδῃ ἐν φρεσὶν ἔστω.
 Ὡς ἱερῶν, ἱερῶν δὲ τ' ἐπ' ἱερῶν ἐργάζεσθαι.

Leiadibus Atlante natū exorien-
tibus,

Incipe messem, arationem vero occi-
dentibus.

Ma quidem noctesque & dies qua-
draginta

Latent: rursus vero circumvolvem-
te se anno

Apparent, primum ut acuitur ferrum.

Hac utique aruorum est regula: quique mare

Prope habitant, quique valles flexuosas

Mari fluctuante procul pinguem regionem

Habitant. Nudus serito, nudusque arato,

Nudus quoque metito. si quidem tempestiva omnia voles

Opera ferre Cererū, ut tibi singula

Tempestiva crescant, ne quando interim egens

Mendicos ad alienas domos, nihilque officias. [dabo.

Sicut & nunc ad me venisti: ego vero tibi non amplius

Neque amplius mutuo tradam. Labora solide Persa,

Opera qua hominibus dī destinaverunt:

Ne quando cum liberis uxoreque animo dolens

Quaras victum per vicinos, hi vero negligent. [sacrīs.

Bu enim & ter forsitan consequeris: si vero amplius molestus

Rem quidem non facies, tu vero inania multa dices.

Inutile autem erit verborum copia. Sed te iubeo

Cogitare debilique solutionem, famisque evitationem.

Domum quidem primum, uxoremque bovemque aratorem,

Famulam non nuptam, qua & boves sequatur:

Utensilia vero domi omnia apta facito:

Ne tu quidem petas ab alio, illicque recuset, tu vero careas.

Tempus autem praterat, minuaturque tibi opus.

Ne vero differas inque crastinum, inque perentium.

Non enim laboris fugit ans vir implet horreum,

Neque procrastinator. Cura vero tibi opes auget.

Semper

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Ἀνιάδων Ἀτλαχφίων ὀπίστα
λομφύων
Ἀρχαδί αἰμητῷ ἀρότιο ῥ, δυσὶ
σομφύων.
Αἰ δὴ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας
τεσσεράκοντα
Κεκρύφαται, αὐτὶς ῥ ἀειπλοῖ
μύθῳ ἐνιαυτῷ
Φαῖνον ῥ, πατρῶτα χρᾶσθαι

μύθοιο σισήρου.

Οὐ τίς τοι πεδία πέλῃ νόμος, οἷ τε θαλάσσης
Εἰρύδι καρνεταῖος, οἷ τ' ἄγκυρα βρασμένητα
Πόντε κυρσίνον ῥ ὀπίσθω δι πόντα χῶρον
Ναύροισιν γυμνὸν σπεῖρῃ, γυμνὸν ῥ βοσκήσιν,
Γυμνὸν δὲ αὐθιγὰν, εἰ χ' ὤρεα παντ' ἐδέλῃσθαι
Εργα κειῖζεσθαι Δημότερος ὥς τοι ἔχεται
Ὀρ' αἰετῇ ῥ, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
Πτωχῆς δημοτερεῖς οἴκοις, καὶ μηδὲν αἰύσῃς.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμῃ ἡλθες ἐγὼ δὲ τοι ἐκ ὀπίσθω
Οὐδ' ὀπίσθω μετρήσω, ἐργα ῥ δὴ νῆπι Πέριση
Εργα, τὰτ' αἰθροόποισι θεοὶ διετιμύραντα.
Μή ποτε σὺ πάθῃσι γυναικί τε θυμὸν ἀχλύων
Ζητῶνς βίον καὶ γείτονας οἷ δὲ ἀμελῶσιν.
Αἰς μὲν γὰρ καὶ τοῖς τάχα τούτοις, μὲν δὲ ἑπιλυπῆς,
Χρῆμα μὲν ἔσθ' ἡξίεις, σὺ δὲ ἐπὶ πᾶσι πόλλ' ἀγροδύσῃς.
Ἀχρεῖ ῥ δὲ ἔσται ἐπίσθιν νόμος, δῆλ' ἄσ' αἰώνας
Φερίζεσθαι χερσὶν τε λύσιν λιμὸν τ' ἀνέωρῶ.
Οἶκον νῦν πρῶτα, γυνὴ καὶ τέκνον τ' ἀρετῆς
Κητεῖν καὶ γαμετεῖν, ἥ τις καὶ βοῶν ἑποίητο
Σκεύεσθαι δὲ εἰν οἴκῳ πᾶσι ἀνέμῳ ποιήσασθαι
Μὴ σὺ μὲν αἰτῆς δῆλον, ὅ δὲ ἀνῆται, σὺ ῥ το τᾶ.
Ἡδ' ὅττι πρῶτα μετρίῃ, μετρίῃ δὲ τοι ἔργον.
Μὴ δὲ αἰετῇ μετρίῃ, εἰς τ' αὐροῖς εἰς τ' ἑννηφιν.
Οὐ γὰρ ἐπὶ σοι εὖ γὰρ δὴ ἡρπύκνησι καλῶν,
Οὐδ' αἰετῇ μετρίῃ, μετρίῃ δὲ τοι ἔργον ὀφείλῃ.

Semper autem dilator operum vir cum damnis iustatur.
 Quum itaque iam desinit robur ætati solis
 A calore humido, per autumnum pluvie
 Ione præpotente, mutatur humanum corpus
 Multo lenius. (nam tunc Solis stolla
 Paulisper supra caput fato obnoxiorum hominum
 Venit interdum, magni autem nocte fruatur)
 Quando incorrupta est casa ferro
 Sylva, folia autem humi fundit, ab ramisque cessat:
 Tunc sane ligna signare, tempestivum esse opus momento.
 Mortarium quid tripedale secat, pistillum vero tricubitale,
 Axemque septempedalem valde enim certe conveniens sic.
 Si vero octopedalem & malleum inde secueris, [curru.
 Trium palmorum curvaturâ rota secat o decem palmorum
 Multa præterea curvæ ligna: fertio autem dentale cum in-
 Domum, sine in monte quarens, sine in agro, [ueneris,
 Hignum hoc enim bobus ad arandum firmissimum est;
 Nempe quum Attica sererum famulus temoni insigens
 Glauco adiunctum sua adaptaverit.
 Bina vero disponito aratra, laborans domi:
 Dentatum & compactum: quoniam multo optimum sic.
 Si quidem alterum fregeris, alterum bobus iniicias.
 E lauro autem vel ulmo firmissima sua sunt. [nes
 E quercu temonē, ex ilice dentale, bones vero duos novem-
 Mosculos ôcarato (horum enim robur nō imbecillum est)
 Qui modica ætate sint hi ad laborandum optimi.
 Non utique hi contendentes in sulco aratrum
 Fregerint, opus vero imperfectum reliquerint,
 Hos autem simul quadragenarius muoens sequatur,
 Panem ænatus quadrifidum octo morsum.
 Qui quidem opus curans rectum sulcum ducat,
 Non amplius respiciens ad coetaneos, sed in opere
 Animum habens Hoc vero neque iunior alius melior
 Ad spargendum semina, & iteratam saisonem suitandâ.
 Iunior enim vir ad coetaneos evolas animo.
 Confidens vero, cum vocem gravis audieris

Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὲς αἰὴρ ἄπεισι παλαίῃ.
 Ἡμὸς δὴ λήξῃ μὲν ὀξείῃ ἡλίοιο
 Καύματις ἰθαλίμου, μετοπώρειν ἐν ἐμβρήσαντος.
 Ζυνὸς ἐραδενίῃ μὲν ὅτρεπτι βρότῃ χραῖς
 Πολλὸν ἐλατρώπερος (δὴ γὰρ τότε σείρειται ἀστὴρ
 Βασιῶν ὑπὸ καὶ δῆλῃς κηρυτρίφειον ἀνδράπων
 Εἰρχεται ἡμῶν πλεῖον δὲ τε τυκτὸς ἵπταυρεϊ.)
 Ἡμὸς ἀδὴκ ποταῖτι πέλας τρυμθεῖται σιδήρεω
 Τληφύλλα δ' ἱεραζέχρει πτόρδοιό τε λήξῃ.
 Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μιννημῶν ὄρειν ἔργον.
 Οὐμιον μὲν περὶ πόδῳ πᾶμνεν, ὕπερ ὅτρεπτι πύχυν.
 Αἶονά δ' ἱεραπόδῳ. μάλα γὰρ νύ τοι ἀφ' ἡμῶν ἔτῳ
 Ἡ δὲ καὶ ὀκθαπόδῳ δὲ καὶ σφύραι καὶ τᾶμοιο,
 Τεταπύδαμον δ' ἄψεν πᾶμνεν δεκαδώρα τιμᾶξῃ.
 Πόλλ' ὅτρεπτι καμπύλα καὶ ἀφ' ἡμῶν ὅτρεπτι γύλι, ὅτρεπτι ἀφ' ἡμῶν
 Εἰς εἶκον, κατ' ὅτρεπτι διζήμῳ ἢ κατ' αἶψαν,
 Πρίντιον δὲ γὰρ βασιῶν αἰετῶν ὀχυρῶτατός ἐστιν.
 Εἴτ' αὖ Αἰθιόπης δμῶν ἐν ἰλύματι πῆξας
 Γόμφοισι παλάσας περσάρῃσι ἰσοβοῇ.
 Δοιὰ δ' ὀξείῃ ἀφ' ἡμῶν πονηστῆμῳ κατ' εἶκον,
 Αὐτίγυν καὶ πικτόν, ἵππει πολὺ λαῖον ἔτῳ.
 Εἴχ' ἔπειτα γ' ἄξαις, ὅτρεπτι γ' ὅτρεπτι βοιοῖ βόθῳ,
 Δάφνης δ' ἡ πῆλῃς ἀκαίῃ τοι ἰσοβοῇ.
 Δρυὶς ἑλυσσῶν ποτὶν γύλι. βίε δ' ἐπ' ἀντήρεω
 Αρσινε κακτοῦδαι, ὅτρεπτι ἀφ' ἡμῶν ἐκ διαπαδόν.
 Ἡδὲ μετ' ὅτρεπτι ἔχοντι τῷ ἐργαζέσθαι ἀρίστῳ.
 Οὐκ αἶ τῳ γ' εἰσαντες ἐν αὐλακῇ καμῶν ἀφ' ἡμῶν
 Αἶξαι, τὸ δ' ἔργον ἐπὶ σοι αὐθιλίπτειν.
 Τοῖς δ' ὅμα πιασερακονταετῆς αἰζὴς ἔπειτα
 Αρτοὶ δ' ἐπ' ἡσας τετράτρυφον, ὀκταδῶμον.
 Οὐκ ἔργου μαλετῆρ' ἰθείας αὐλακῇ ἐλαύνει,
 Μικεπὶ παπταίνῃ μεθ' ὀμῆλῃς, ἀλλ' ὅτρεπτι ἔργῳ
 Θυμὸν ἔχοντι τῷ δ' ὑπ' ἡνιότερος δμῶν ὀμῆλῃς
 Σφῆρματι δέσπαιδαι, καὶ ὅτρεπτι ἀφ' ἡμῶν δέσπαιδαι.
 Κυρῶτερος γὰρ αἰὴρ μεθ' ὀμῆλῃς ἐπ' ἡμῶν.
 Θραζέσθαι δ' εἴτ' αὖ φησὶν γένεσθαι καὶ ἡμῶν.

Altè ex nubibus quotannis clagentis.

*Quæ & arationis signum affert, & hyemis tempus
Indicat pluvia: cor autem rodit viri bobus carentis.*

Tunc sane p' se curvos boues, demi detinens,

Facile enim dictum est, par bouem da & planstrum:

Facile autè recusare & dicere boues occupati sunt, (currū.

*Constituit autem, homo qui opinione sua dives est fabricare
Stultus, & hoc nescit, centum esse ligna planstri.*

Horum ante curam habere oportet, ut acquirat sibi.

Cum primum igitur aratio mortalibus apparuerit,

Tunc aggredere, simul & serui & tu ipse,

Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,

Summo mane festinans, ut impleantur tibi arua.

Vere vertito, æstate vero iterat'a non te fallat.

Nonalem vero serito adhuc leuem terram.

Nonalis imprecationum expultrix, liberorū placatrix est.

Supplica vero leui terrestri, Cererique casta,

Prouentum ut impleant, Cereræ sacrum munus.

Vi primum incipias arare, cum extremum flum

Manu capiens, stimulo bouum terga attigeris

Quernum temonem trahentium loro iuuenis autem pone

Seruum, ligonem tenens, negotium ausibus facessat,

Semina abscondens Industria enim optima

Mortalibus hominibus est; ignavia vero pessima.

Sic quidem ubertate spica nutabunt ad terram.

Si finem ipse postea Iupiter bonum prabuerit:

E vasis autem eicies araneas: teque arbitror

Ganifurum, victu potitum inuis reposito.

Latus autem peruenies ad canum ver, neque ad alium

Respicies, tui vero alius vir indigus erit.

Si vero ad solis conuersionem araueris terram aliam,

Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,

Obuersum manipulans cum labore, nec valde gaudens.

Feres autem in sporta: pauci vero te suspicient.

Alias vero alia leui mens, Egiochi:

Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.

Τψιδει ἐν νεφέων ἐκισμύσιν κακλήγυις·
 Ἡ τ' ἄροτοιο τε σῆμα φέρει, καὶ χεῖμαί τε ὄρω
 Δειπνὴ δ' ὀμβρῶν καὶ κροδίω δι' ἑδάκ' αἰδρὸς ἀβύττω.
 Δι' τὸ περὶ χερσὶ τὰ ζῆν ἱλίκας βόας ἐνδον ἰόντας·
 Ρηίδιον γὰρ ἔπειθ' εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἄμαξαν·
 Ρηίδιον δ' ἀπαυήνασθαι, ὥρῃ δ' ἔργα βίεσσι.
 Φηπὶ δ' ὁμῆρ φρένας ἀφνειὸς πηξάδι ἀμύχαν.
 Νήπιον, ὅδε τὸ γ' αἶψα, ἰχάτον δ' ἑτε δ' ἄρα θ' ἀμύχαν.
 Τῶν περὶ δὲν καλὴ πλὴν ἰχέρην οἰκίαν δεῖδι.
 Εὐτ' αἶψ' ὅτε πρὸς ἄροτον θνητοῖσι φανείη,
 Δι' τὸ τ' ἐφορμηθῶσιν ὁμῶς δ' ὁμοῖς τε καὶ αὐτῶς
 Αὐτῶν καὶ διεσπῶν ἀρέων, ἰχέρην καὶ ὄρω.
 Περὶ μάλιστα σπύδων ἵνα τοι πλήθωσιν ἀνέροι.
 Εἰς γὰρ πολὺν δερὲθ' ὅτε καὶ μὲν ἔσ' ἀπατήσθ.
 Νεῶν ὅτε σπείρῃ ἐπὶ κυρτίζων ἀνέροι.
 Νεῖς αἰεξισφῆ, παῖδων θυκλήτηρος.
 Εὐχάδι δ' αὖτ' ἰχέρην, Δημήτερι δ' ἀγνῇ,
 Εὐπλῆα βεῖθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῶν.
 Ἀρχέμεθ' ὅτε περὶ ἀρέων, ὅταν ἀκρον ἰχέρην
 Χερσὶ λαβάν, ἰχέρην βαῖν ὅππ' ὅταν ἰχέρην
 Εὐδρυον ἰχέρην μεσάτω. ὅτε τυτθὸς ὀπίσθι
 Δι' ὅτε ἰχέρην καλὴ πλὴν, πῶν αὖ ὀρνίθεσσι πηδεῖν,
 Σπύματα κακρὶ πλὴν. ὅτε δημοσιῶν ἰχέρην.
 Θνητοῖς αὖτ' ὅτε πρὸς, κακοδημοσιῶν ὅτε κακίση.
 Πρὶν καὶ ἀδροσιῶν σπύχρην ἰχέρην ἰχέρην.
 Εἰς πλὴν αὐτῶς ὀπίσθι Ολύμπῳ ἰχέρην ὀπίσθι.
 Εὐ δ' αἰχέων ἰχέρην ἀρέων καὶ σε ὀπίσθι
 Γηδῆσθι, βόεσι ἰχέρην ἐνδον ἰόντων.
 Εὐχέων δ' ἰχέρην παλὸν ἰχέρην αὖτ' ὀπίσθι
 Αὐτάσθαι σπύδ' ὀπίσθι καὶ ἰχέρην καὶ ὀπίσθι ἰχέρην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ ἰχέρην βόεσι ὀπίσθι καὶ ὀπίσθι ἰχέρην.
 Ἡμεῖς ἀμύχαν, ὀπίσθι καὶ ὀπίσθι ἰχέρην.
 Αὐτῶν δ' ὀπίσθι καὶ ὀπίσθι ἰχέρην καὶ ὀπίσθι ἰχέρην.
 Οἰσθ' ὀπίσθι καὶ ὀπίσθι καὶ ὀπίσθι ἰχέρην.
 Αὐτῶν δ' ὀπίσθι καὶ ὀπίσθι καὶ ὀπίσθι ἰχέρην.
 Αὐτῶν δ' ὀπίσθι καὶ ὀπίσθι καὶ ὀπίσθι ἰχέρην.

Sin autem fero araurū hoc quidem tibi remedium fuerit:
 Quando cuculus canit quercus in frondibus
 Primum, del. Etatque mortales in immensa terra:
 Tunc Iupiter pluat iriduo neque desinat,
 Non utique suora bouū ungulam, neque infra:
 Ita & serotina aratis tempestiva equalis fuerit.
 Animo autem bene omnia reconde neque te lateat
 Neque vir exorrens canum, neque tempestiva pluvia.
 Prateri autem anciam sedem & calidam tabernam,
 Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens
 Detinet: tunc sane impiger vir valde domum auget.
 Ne te mala hyemū difficultas exprimat [premas.
 Cum paupertate: macilenta vero crassum pedem manus
 Multa vero ignavus vir vagam ob spem expectans,
 Egens victus mala animum suum increpat.
 Spes verò non bona indigentem virum fouet,
 Sedentem in taberna, cui victus non sufficiens sit.
 Dic autem seruis, astate adhuc media existente:
 Non s. mper astat vrit, facite nidos
 Mensē vero Ianuarium malos, dios, bob. nocentes omnes,
 Hunc vitæ: & glacie, qua quidem super terram
 Flante borea, mo est ex fluit.
 Qui per Thraciam quorum altricem lato mari
 Inspirans illud mouet: remugit autem terra & sylua:
 Multas vero quercus a. l. om. as abiet s. que densas,
 Montis in vallibus deicit, ad terram multos pascentem,
 Incumbens, & omni rebo at tunc ingens sy. na.
 Fera autem horrent, cauda s. que sub pud. nda ponunt:
 Ea etiam quarum vellere intus densa est. quas nibi omnes
 Frigidus existens p. flat, hirsuta licet pectora habentes.
 Quinetiam per bouū p. llem penetrat: neque ipsum cohibet.
 Etiamque per capram stat hirsutam: omnium autem greges
 Eo quod annui ipsarum villi sunt, non perstat [non item
 Vu vent: borea. incurvum ve: o senem facit.
 Et per tenelli corporis virginem non perstat,
 Qua in adibus charam apud matrem manet.

Εἰς Ἀλκίον ὅψ' ἀφόσῃς, τί δὲ κύν τοι φάρμακον εἶν'
 Ημῶς κόκκυξ κοκκίζει δρυὸς ἐν πετάλῳσι
 Τὸ φροῖτον, τίρπελ τε βροῦτο ἔπ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Τῆμος Ζεὺς υἱοὶ τείτω ἥματα, κείδ' ἀπολήγῃ.
 Μήτ' ἄρ' ὑπερβόησιν βοῶν δ' πλὴν μήτ' ἀπολείπων.
 Οὕτω κ' ὑψαρότης φροῖτον ἰσοφαιρίζει.
 Εἰ θυμὸς δὲ δ' πάντα φιλάσῃ, μινδὲς σὺ λήθῃς.
 Μήτ' ἴαρ γινόμεναι πολὺν μινδ' ὤρεθ' ὄμβρος.
 Παρ' δὲ ἴασι χαίλεφον δῶκαν κ' ἐπαλῖα λίσσῃ
 Πρὶν χμερίη, ὁ πότε κρύθ' ἀπείρας εἴργον
 Ἰχθαίει ἐνθα κ' αἴουθ' αἴηρ μέγα οἶκον ὀφείλει.
 Μή σε κερκοῦ χμυρῶν ἀμυχανίη καταμαρψῇ
 Σὺν πενίῃ, λεπτήν ὃ παχύν πεδα χεῖρ πίξοις.
 Πολλὰ δὲ αἴργος αἴηρ, κατελὺν ὅτι ἐλπίδα μίανον,
 Χρηίζον βίε τοιο, κακὰ φροσελεῖξά το θυμῷ.
 Ελπίς δὲ ἐκ ἀγαθῇ καχεμύον δῶδρα κεμίζει.
 Ημῶν ἐν λίσσῃ, τὰ μὴ εἶθ' ἀφ' αἴθ' εἶν.
 Δείκνυε ὃ θυμῶσι, δέδωκε ἐπιμέσῃ ἰόντος,
 Οὐκ αἶει δέρος ἐσείται, ποιεῖσθαι καλίας.
 Μίνωα ὃ λωαῖνα, κακ' ἥματα, βρόδρα πᾶντα,
 Τῶτον δὲ θάλασσαν, κ' πηγὰς αἶτ' ὅτι γαῖαν
 Πενθίσταντος βορέαο δυσπλεγέας τελίδουσι.
 Ος τε διὰ Θούκῃς ἱπποδρόφου ἀρίϊ πότῃ
 Εμπνέσας ὤρενι χμυρῇ ὃ γαῖα κ' ὕλη.
 Πολλὰς ὃ δρυὸς ὑψεκόμεναι ἐλάτας τε παχείας
 Θύρεθ' ἐν βήασι πλὴν χροτὶ πυλὺς λείρη
 Εμπνέων, κ' πᾶσαι βοᾶ τὸ τε νύκτος ὕλη.
 Θῆρες ὃ φρέσιν, ὤρεθ' δὲ ὑπὸ μέζῃ ἴδεντο,
 Τῶν κ' λάχρη δέμα κατὰ πικρὸν δμῶν κ' τῆς
 Ψυχρὸς ἐὼν διάνει δαυσύρτων ὥρ ἐόντων.
 Καί τε διὰ ῥηνῶ βοῶν ἐοχθ' ἀπὸ αἰν ἰχθ.
 Καί τε δὲ αἶμα αἶσι τανύτετρα πᾶσα δὲ ὕλη
 Οὐτακ' ἱππὶταιαί τεύχεα αὐτῆς ἐν δαίνοντι
 Ἰεθὺς μιν βορέα, ἔργαλόν ὃ γέροντα τίθουσι.
 Καί τε διὰ παρδενικῆς ἀπαιλόχρους ὃ δαίνοντι,
 Πτερυγῶν ἐν πᾶσι φύλας ὃ μὴ μὴ τίς ἐμῇ.

Nondum opera sciens aurea Veneris:

Beneque lota tenerum corpus, & pingui oleo

Uncta, noctu cubat intra domum

Tempore hyberno, quando exossus polygus suū pedē arrodit,

Inque frigida domo, & in habitaculo tristibus.

Non enim illi sol ostendit paululum ut inuadat,

Sed super nigrorum hominum populumque & urbem

Vertitur, tardius autem uniuersis Gracis lucet.

Et tunc sane cornuta bestia & incornuta siluicuba

Misere dentibus stridentes per quercetum vallosum

Fugunt, & passim omnibus id cura est,

Qua tellus inquirentes, densas latebras habent.

Et caernas petrosas, tunc utique tripodi homini similes,

Cuius & humeri fracti sunt, & caput paucum spiccat:

Huic similes incedunt vitantes nium albam.

Et tunc induo munimentum corporis, ut te iubeo,

(Chlanamque mollem, & talarem tunicam.

Stamine vero in paucis multam tramam intexeo.

Hanc circuminduito, ut tibi pili non tremant,

Neque crecti horreant, arrecti per corpus.

Circum vero pedes calceos boni fortiter ecclisi

Aptos ligato, pilis intus conder sans.

[veneris,

Primogenitorum vero haedorum, cum frigus tempestiuum

Pelles consuito nerno bonis, ut super humerum

Pluuia arceas teporem supra caput vero

Pileum habeto elaboratum, ut aures ne humefiant:

Frigida enim aurora est Borea cadente:

Matutinus vero super terram à caelo stellifero

Aer frugifer extensus est beatorum super opera.

Qui hauriens è fluminibus semper fluentibus,

A te supra terram leuatus venti procilla,

Interdum quidem pluit ad vesperam interdum stat,

Densas Thraciae Borea nubes excitante.

Hunc anteveriens, opere perficito domum redi,

Ne quando te calidus tenebrosa nubes circumtegat,

Corpusque madidum facias, vestesque humefatis.

[illegible]

Sed cunctato mensis enim difficilissimus hic
 Hybernus: difficultu omnibus, difficultisque hominibus,
 Tunc medium bobus, homini vero amplius adfit
 A imonia: longa enim noctes succurrunt illi.
 Hac observans perfectum in annum
 Equato noctesque & dies, donec rursus
 Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
 Quum autem sexaginta post versiones solis
 Hybernos perferet Iupiter dies, tunc sare stella
 Aëturnus relinquens immet sum fluctum Oceani
 Primus totus apparens exorietur v. spiritus.
 Post hunc mane lugens Pandionis prorumpit hirundo
 Ad lucem hominibus, vere nunc eripio
 Hanc praevortens, ut incidito: sic enim melius.
 At cum domiporata testuao à terra plantas s. tenderit,
 Pleiades fugiens, tunc non amplius fodunda vites:
 Sed falcesque acuito seruosque excitato.
 Fugato vero umbras seces, & matutinum somnum,
 Tempore messis, quando sol corpus exiccat:
 Tunc festina, & domum fruges congrega.
 Diluculo surgens, ut tibi sufficiens sit:
 Aurora enim operis tertiam sortitur partem. [laborem:
 Aurora magis promouet quidem viam magisque promouet
 Aurora qua apparens multos ingredi fecit viam
 Homines, pluribus vero iuga bobus imponit.
 Quum vero carduusque floret, & canora cicada
 Arbori insidens stridentium effundit cantum
 Frequenter sub alio aestatis laborioso tempore,
 Tunc pinguesque caprae, & vinum optimum,
 Salacissima vero mulieres, & viri imbecillissimi
 Sum, quoniam caput & genas Syrius exiccat.
 Siccum vero corpus ob aestum Sed tunc iam
 Sit petrosaue umbra & Bybintum vinum,
 Libum lactem: lacq. caprarum non amplius lassatum,
 Et boue arborintra care nendam curae,
 Tepetorumque baderum, praeterea nigrum libitum vinum.

[illegible]

In umbra sedens, animo saturatus cibo,
 Contra temperatum ventum obuerso vultu,
 Fontemque perennem ac disfluentem, quique illimū sit.
 Tertiam aqua partem infunde, quartam vero misce vino,
 Famulū autem impera, Cererā sacrum munus
 Trituraro, quando primum apparuerit vis Orionis,
 Loco in ventoso, & bene planata in area.
 Mensura vero diligenter recordito in vasis, sed postquam
 Omnem victum deposueris sufficientem intra domum,
 Seruum domo carentem conducere, & sine liberis ancillam
 Inquirere iubeo: molesta est autē qua liberos habet ancilla.
 Et caueri dentibus asperum nutritio: nec parcas cibo:
 Ne quando tibi interdū dormiens fur facultates auferat.
 Fanum autem importato, & palcas, ut tibi sit
 Bobus ac mulis annum pabulum sed postea
 Serui refocillent chara grana, & boues soluantur.

Quum vero Orion & Sirius in medium venerit
 Cælum, Arcturum autem inspexerit rosea digitis Aurora,
 Persa, tunc omnes decerpe domum uvas:
 Exponito vero soli decem dies, totidemque noctes.
 Quinque autem adumbrato sexto in vasa haurito
 Dona latitia datoris Bacchi. Sed postquam utique
 Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
 Occiderint, tunc deinde arationis memor esto
 Tempestina ita annus in opere rustico absolutus sit.
 Quod si te navigationis periculosa desiderium ceperit,
 Quandoque utique Pleiades robur validum Orionis
 Fugientes, occiderint in obscurum pontum,
 Tunc certe variorum ventorum strident flamina,
 Et tunc ne amplius naves habe in nigro ponto.
 Terram autem exercere memento, ita ut te iubeo.
 Narem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus,
 Undiquaque, ut arceant vñtorum robur humide flantibus,
 Sentina exhausta, ut ne putrescat lomis inuēt.
 Instrumenta vero congrua omnia domi tua repono,
 Rēte respirans uauis alas pontigrada.

Ἐν σκιῇ ἰζήσθων, κακαρμόρον ἦτο· ἰδὼ δ' ἴσ'·
 Αἰτίαν ἄρα κ' αἰεὶ μὴ τρέψαντα πρὸς τὸν ποταμόν,
 Κρίωνος τ' ἀσπίδα καὶ δόρυ· ἦ τ' ἀδύλατον ἔστι.
 Τεῖς δ' ὕδασι πρὸς ἑλκύν, τὸ δ' ἐπὶ τράπην ἰδὼν ἴσκει.
 Διὸς δ' ἐπὶ τρύπῃσι δαμνέμενος ἱερὸν ἀκτῖνα
 Διγέμεν, ὅτ' αἰὲρ πρὸς τὰ φάλαγγας ὀρέωνται.
 Χόρτος ἐν δακτύλῳ καὶ ὄρεα χαλκῷ ἐν δ' ὄρεσιν.
 Μίτρον δ' ὅς κε μίσηται εἰς ἀγέστην αὐτὰρ ἰσχυρῶς δὴ
 Πᾶσι ταῖς βίαις καταβῆναι ἐπαρμήσθων ἰνδύσκει οἶκον.
 ὅς κε αἰεὶ ποιεῖται, καὶ ἀνέκοντο ἱερὸν
 Δίξιν δ' ἀνέκοντο χαλκῷ δ' ἐπὶ ποταμῷ ἱερῷ.
 Καὶ κίονα καρχαρόδοντα κομῆν μὴ φείδω σίτου·
 Μὴ ποτὶ σ' ἡμερόκοιτος αἰὲρ δόρυ καὶ δ' ἴσκει.
 Χόρτον δ' ἐσκιμύσσει καὶ συρφετὸν, ὅφρα τοι εἴη
 Βουσί καὶ ἡμιόνοις ἐπιπλεονέον· αὐτὰρ ἰσχυρῶς
 Διὸς ἀνέκοντο φίλα γυνώσκει, καὶ βίαια λύσσει.
 Ἔστω δ' ὅς κε ὀρέων καὶ δειρῶν ἐς μέσσην ἔλθῃ
 Οὐρανὸν, Ἀρκτὺρον δ' ἐπὶ δόρυ δ' ὀρέωνται.
 Ὀπίσθον, τὸ τε πᾶσι δόρυ δ' ὀρέωνται οἶκα δ' ἐβίβει.
 Δείξαι δ' ἡλίου δ' ἴσκει τ' ἡμέρας καὶ δ' ἀνέκοντο.
 Πᾶσι δ' ἐσκιμύσσει, ἔκτα δ' ἐς ἀγέστην αὐτὰρ ἰσχυρῶς
 Διὸς ἀνέκοντο πολυγυνέων· αὐτὰρ ἰσχυρῶς δὴ
 Πληθύνει δ' ὅς κε δόρυ τε, τὸ τε δ' ὀρέωνται.
 Διὸς ἀνέκοντο τὸ τ' ἐπὶ δ' ὀρέωνται μνηστῶν ἱερῷ.
 Ὀρέωνται πλεονέον δ' ὀρέωνται ἀνέκοντο εἴη.
 Εἰ δ' ἐσὶ ναυπηγὴς δ' ὀρέωνται ἡμέρας αἰὲρ.
 Ἔστω δ' ὅς κε Πληθύνει δ' ὀρέωνται ὀρέωνται.
 Φόβου δ' ἀνέκοντο ἐς ἡμέρας δ' ὀρέωνται,
 Διὸς τὸ τε πᾶσι δ' ὀρέωνται δ' ὀρέωνται αἰὲρ.
 Καὶ τὸ τε πᾶσι δ' ὀρέωνται ἐπὶ οἶκον πόντον.
 Γυνὴ δ' ἐπὶ δ' ὀρέωνται μνηστῶν ἱερῷ.
 Νῆα δ' ἐπὶ δ' ὀρέωνται ἡμέρας, πᾶσι δ' ὀρέωνται
 Πᾶσι δ' ὀρέωνται, ὅφρα ἴσκει αἰὲρ καὶ δ' ὀρέωνται.
 Χείμαρρον ἐξ ὀρέωνται, ναυπηγὴ δ' ὀρέωνται.
 Ὀπλὰ δ' ἐπὶ δ' ὀρέωνται πᾶσι δ' ὀρέωνται οἶκον.
 Ἐν δ' ὀρέωνται πᾶσι δ' ὀρέωνται πᾶσι δ' ὀρέωνται.

Cōnum vero fabrefactum super fumum suspendito.
 Ipse autem temp: suū expectato nauigat onem dñ veniat.
 Tuncque nauem celerim ad mare trahito. intus vero onus
 Aptum imposito, totum ut lucrum reports:

Quemadmodum meusque pater, & tuus, fuitissime Persa
 Nauigabat nauibus, viā indigui boni.

Qui olim & huc venit immensum pontum emensus,

Cuma Eolus: relicta, in naui nigra:

Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates,

Sed malam pauperiem quam Iupiter hominibus dat.

Habitauit autem prope Heliōnem misero in vico

Astra, hyeme malo, aestate autem molesto, nunquam bono.

Tu vero, o Persa operum memer esto

Temporū omnium nauigationū vero maxime.

Nauem paruam laudato, magna vero onera imposito.

Maius quidem onus, maius vero lucrum ad lucrum

Erit, si quidem venti malos abstineant flatus.

Quando autem ad mercaturam verso imprudente animo,

Volueris & debita effugere, & famem inamēnam,

Opendam tibi opportunitates sonori mari:

Etsi neque nauigandi peritus, neque nauium.

Neque enim unquam naui transmissi cāsum mare;

Nisi in Euboeam ex Auide, ubi quondam Grai

Expectata tempestate, magnum collegerunt exercitum,

Gracia ē sacra ad Troian, pulchris fœminis præditam.

Illic ego ad certamina strenui Ampsidamanti,

Chalcidemque traieci, prædeliberata vero multa

Certamina iusti uerunt iuvenes magnanimi: ubi me gloriōs

Carminē victorem tulisse tripodem auritum.

Quem ego quidē Musis Heliconiadicis dicani,

Quā me primum sonori compotem fecerunt cantus.

Tantum naues expertus iūm, mihi tos clauos habentes.

Sed tamen dicam Ioui consilium Aegiochi:

Musa enim me docuerunt dñinum carmen canere.

Hic quinquaginta post versiones solis,

Ad finem progressa astate tal otiosi temporis,

Tempestina

Πηδάλιν δ' ἄργεος ἑστὶ καπνὸν κρεμάσασθαι.
 Αὐτὸς δ' ὠρεῖται μίμνειν πλέον, εἴσοκεν εἰλθῆ.
 Καὶ τότε νῆα θολὴν ἤγαθ' ἐλκόμεν, ἐν δὲ τε φόρτον
 Ἀργύρον ἐν ταῖς ὁδοῖσιν οἰκισθεὶς κέρδος ἀφῆκεν.
 Ως τὰρ εἰσὶς τε πατὴρ καὶ σὺς, μέγα νήπιε Πέρση.
 Πλωιζέσκει νηυσὶ, εἴη κεχρημένον ἰδμεν.
 Ος ποτὶ καὶ τῇ δὴ ἦν θεοπολοῦν διὰ πόντον αἰύσας,
 Κύμῳ Λιόλιδα περιπλῶν, ἐν νηὶ μελαίνῃ.
 Οὐκ ἄτρετον ἔθιζον, ἔδεν πλεῖν τε καὶ ὄλβον.
 Ἀλλ' ἡ κακὴ πενίη, ἣ Ζεὺς ἀδρεσσὶ δίδωσι.
 Νάσσατο δ' ἄγχ' ἐλκεῶν ἑὶ ζυγὸν ἐνὶ κόμῃ,
 Ἀσκήν χεῖμα κακὴ, θερὰ ἀργαλίη, ἔδεν ποτ' ἰδμεν.
 Τινὴν δ' ὦ Πέρση, ἔργων μαμνημένον, εἶδ' ὅ
 Ωρεῖται παῖτων, πῶς ναυπλῖνς ἵσταται.
 Νῆ ὀλίγῳ αἰεὶναι κατὰ νηὶ εἰς οὐτίαν θέσται.
 Μείζων μὲν φόρτος, μείζον δ' ὅππ' κέρδι κέρδος
 ἔσται, εἴ κ' αἰετοὶ δὲ κακὰς ἵππεσσιν ἀήτας.
 Εὐτ' ἂν ἵπ' ἐμπορίῳ τρέψῃς ἀεσίφρονα θυμὸν,
 Βάληαι ὅχρεα τε περιφυγῶν καὶ γυμνὸν ἀτερπῆ.
 Δείξω δὴ τοι μίτρα πολυφλίσβοιο θαλάσσης,
 Οὐτὲ ναυπλῖνς σεσοφισμένον, ἢ τί τι νηῶν.
 Οὐ γὰρ πώποτε νηὶ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον.
 Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδος, ἢ ποτ' Ἀχαιοὶ
 Μείναντες χερσὶν, πολὺ σὺ λαὸν ἄχραν
 Ἐλάδοι ἐξ ἱερῆς Τροίῃς ἐς καλλιγυνῆα.
 Ενθα δ' ἐχὼν ἐπ' αἰθλα δαΐφρον' Ἀμφιδάμαντος
 Χρυσίδα τ' εἰσαφῆσαι, ταῖς ὅτε περ εὐχόμενα πολλὰ
 Ἀθλ' ἴδυσαν παῖδες μεγάλῃ τοις ἐνθάδε μαφίῃ.
 Τρωὶ νικῶσάν τε φέρειν τείποδ' ὠπώετα.
 Τὸν μὲν ἐχὼ Μύσησ' Ἐλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκεν,
 Ενθάδε τοσούτον λιγυρῆς ἐπέβησαν αἰοδῆς.
 Τόσον τι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγύμφων.
 Ἀλλὰ καὶ οἷς ἱρὴν Ζωὴν νόον αἰγυόχοιο.
 Μῦσαι γὰρ μ' ἰδὶδ' ἄλλαν ἀδέσφατον ὕμνον αἰείδῃ.
 Ημεῖς περ κτήκοντα μὲν ῥοπαὲς ἡλίοιο,
 Ες τέλος ἐλθόντες θύρεθρον καμνῶδεσσι ὤρης.

Tempestiva est mortalibus navigatio nec certe nautam
 Fregit. neque homines perdidit mare,
 Nisi dedita opera Neptunus terra quassator,
 Aut Iupiter immortalium rex velit perdere.
 Penes hos enim potestas est simul bonorumque malorumque.
 Tunc vero facilesque aura, & mare innocuum,
 Tranquillum: tunc naue[m] celerem, ventis fretas,
 Trahit in pontum onus vero omne colloca.
 Propere autem quam celerrime iterum domum redire.
 Neque vero ex stato vinumque nouum, & autumnalim im-
 Et hyemem accedentem, notique molestos flatu[s], [breui,
 Qui concitat mare, secutus caelestem imbrem
 Multum, autumnalem: diffidlem vero pontum facit,
 Sed alia verna est navigatio hominibus:
 Nempe cum primum quantum incedens cornix
 Vestigium fecit, tantum folia hemini appareant
 Summa in sicco, tam sane peruium est mare.
 Verna autem hac est navigatio, non idem ego tamen
 Probo: neque enim meo animo grata est,
 Quis occasio ipsius inuadenda: egre quidē effugeris malū.
 Homines faciunt stultitia mentis. [sed tamen & hac
 Pecunia enim anima est miseris mortalibus.
 Miserum vero est mori in fluctibus. Verum te iubeo
 Considerare hac omnia in animo quacunque tibi consulo.
 Ne vero intra naues omnem substantiam causas pone:
 Sed plura relinquito: pauciora vero imponito.
 Miserum enim portu in fluctibus in malum incidere:
 Misi[m] etiam, si quidē in currum praegrande onus impe-
 Axem fregit, onera vero intereant. [nemo.
 Tempus esse naue[m] occasio vero in omnibus optima.
 Maturus autem uxorem tuam ad domum ducito.
 Neque triginta annis valde multum deficiens,
 Neque superans multum: nuptia vero tibi tempestiva ha.
 Mulier autem quatuor annos pubescat, quinto nabit:
 Virginem vero ducito, ut mores castos doceas.
 Eam vero postimum ducito qua te propere habitat:

Πραῖτο πῖλετο θυητοῖς πλοῖοις· ὅτε καὶ νῆα
 Καυάξαις, ὅτ' αἰδρας ὕποφθίσῃσι θάλασσαν,
 Εἰ μὴ δὴ πορθέον γε Ἡοσφθίων ἐνοσίχθων
 Ἡ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλὺς ἐδέλῃσιν ὀλίγῃσιν.
 Ἐν τοῖς γὰρ τέλοισι βῆναι ἑμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
 Τῆμος δ' ἄλκιμους τ' αὖρεσι καὶ πόντος ἀπῆμυν.
 Εὐκλαῖοι τὸ τε νῆα δὴλὴν αἰέμοισι πιθήσας
 Ἐλκίμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' ὅλ' πάντα τίθειδαι.
 Σπύδον δ' ὅππῃ τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι.
 Μηδὲ μῦθον εἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον.
 Καὶ χυμὸν ὀπίοντα νόποιό τε θῆναι αἴητας.
 Ος τ' ὤρειε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρον
 Πολλὰ, ὀπωρεῖτο χαλεπὸν δὲ τε πόντος ἱθύνει.
 Ἀλλὰ δ' εἰαρινὸς πῖλετο πλοῖοις αἰδρώποισι,
 Ἡμος δὴ πορθέον ὅσον τ' ὀπίσθια κορόνη
 Ἰχθὺς ἐπίνησι, τῶσόν περ αἰδρὶ φανείη
 Ἐν κρείδῃ ἀκροτάτῃ· τὸ τε δ' ἄμβρατὸς ὅστις θάλασσαν.
 Εἰαρινὸς δ' ὅστις πῖλετο πλοῖοις ἑμὶν ἰχθυῶν
 Λῆνιμι· ὅτ' ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένῳ βῆναι,
 Ἀρπакτός· χαλεπῶς καὶ φύρσις κακὸν δῆλ' αὖτε καὶ πᾶς
 Ἀνθρώποις ῥίζουσι αἰδρεῖσιν νόστοις.
 Χορήματα γὰρ ψυχὴν πῖλετο δῆλ' αἰσιν βροτοῖσι.
 Δεινὸν δ' ὅστις θανείν μὲν κύμασιν, δῆλ' αὖτ' αἰῶνα
 Φράζειδαι τὰ δὲ πάντα μὲν φρεσὶν ὅσ' ἀγορεύει.
 Μηδ' ἐν νηυσὶν ἀπαντα βίον κείνησι τίθειδαι.
 Ἀλλὰ πλείω λείπει, τὰ δ' ἑμείονα φορτίζειδαι.
 Δεινὸν γὰρ πόντον μὲν κύμασι πῆμασι κύρσαι.
 Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπὸ βῆσιν ἄχθῃσι αἰεταῖς
 Ἀξονα καυάξαις, τὰ δ' ἑμείονα φορτίζειδαι.
 Μίτρα φυλάσσειδαι, καμρὸς δ' ὅππῃ πᾶσιν αἰετος.
 Πραῖτο ἵμνωσιν τὸν ποτὶ οἶον ἄχθαι.
 Μή τι τεινέοντων ἐτίωι μάλα πολλὰ ὕπολείπει.
 Μήτ' ὀπίθεις μάλα πολλὰ γάμος δὲ τοι ὤρειτο ὅστις.
 Ἡ δ' ἡμῶν τί τοι ἡβῶν, πῆμα πᾶσι γαμῶσι.
 Παρθενικῶν δ' ἡμῶν ὅστις ἡβῶν καὶ νῆα διδάξῃς.
 Τὸν δ' ἡμῶν γαμῶν ἡβῶν σίθῃ ἰχθυῶν καί.

Omnia diligenter circum contemplaus, ne vicinis ludibria
 Neque enim muliere quicquam vir sortitur melius [ducas.
 Bona: rursus vero mala non durius aliud,
 Comestatrice: qua virum, l'cet robustum,
 Torret sine face, & cruda senecta tradit.
 Bine vero reverentiam erga deos immortales obfermato.
 Neque fratri aqua' em facito arum.
 Quod si feceris ne ipsum de or malo afficias.
 Ne vero mentiaris lingua gratiam. Sin autem ceperis,
 Aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias,
 Bis tantum punire memineris. Sin vero rursus
 Redeat ad amicitiam, penam autem velit prestare,
 Suscipe miser namque vir amicum alia alium
 Facit: te vero ne quid animo coarguat vultus.
 Ne vero mulierum hospes, neque nulkus hostes dicaris;
 Neque malorum socius, neque bonorum conviciator.
 Nequaquam miseram pauperiem animi consumpseris: hominem
 Sustineas exprobrare, diuorum munus immortalium.
 Lingua certe thesaurus inter homines optimus
 Parca, plurima vero gratia: si modum seruet.
 Quod si malum dixeris, so sen & ipse manus audies.
 Neque in consuetudo publico gratiam te praebeas
 Ex publico: plurima autem gratia sumptusq; minimus.
 Neque unquam mane Ioui libato morum vinum
 Manibus illotis, neque alia immortalibus.
 Neque enim illi exaudiant: respiciunt vero etiam preces.
 Neque contra solem versus erectus meatus.
 Sed ab occasu illius memor eius rei usque ad ortum.
 Neque in via neque extra viam progrediendo incias.
 Neque densidatus: deorum quippe u. des sunt.
 Sedens vero diuinus vir, & prudens
 Aut ad parietem accedens bene septi atrij.
 Neque pudenda semine pollutus intra domum
 Focum iuxta reuelato, sed cauto.
 Neque ab omni so sepulchro reuersus
 Seminatio progeniem, sed deorum a continuo.

Παῖτα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάρματα γήμης.

Θὺ μὲν γὰρ πηγυαῖος αἴηρ λαίηρετ' ἀμείνον

Τῆς ἀγασθῆς, τ' δὲ αὖτε ὑακῆς ὁ ῥέχον δῆλον.

Δειπνολόγῃς ἦ τ' εἰδὼς καὶ ἰσχυρὸν ἄρ' εἶντα

Εὖτε ἄτερ δαλῶ, καὶ ὡμὸν γῆρ' ἢ δῶκεν.

Εὖ δὲ ὅπιν' ἰθανάτων μάχ' ἔχον περὺ λαγυρῶν (ἔ).

Μηδὲ χαπυρήτω ἴσον ποιεῖσθ' ἰπύρεν

Εἰ δὲ καὶ ποίησιν, μὲνιν φερετρερὸς κακὸν ἔχης.

Μηδὲ φούδεσθαι γλαῖσιν, ῥαίον εἰ δὲ καὶ ἀρχῇ

Ἡ πῆτος εἰπὼν ἀποθύμιον, καὶ καὶ ἔχης.

Δις πόσα τίνυδαι μεμνημένῳ εἰ δὲ καὶ αὖτις

Ἡγῆτ' ἐς φιλότιτα, δίκλῳ δὲ ἔθε· ἥ τ' ἄρ' ἔχης.

Δείξασθαι, δαλῆς τοι αἴηρ εἶλον δῆυτε δῆλον

Ποιεῖται, σὲ δ' ὅ μὴ πνύον κατελγέτω εἶδος.

Μηδὲ πλῦξενον, μηδὲ ἄξενον καλῆσθαι,

Μηδὲ κακῶν ἴταρον, μηδὲ ἑδνῶν νεκροῦρα.

Μηδὲ ποτ' ἐλκόμενον πνίλιν θυμοφθόρον δῦδρι

Τέπλαθ' ἐνεδίξεν, μάχ' ἔχον δῶσιν αἶν' εἶντων.

Γλαῖσιν τοὺς θησαυροὺς ἐν δὲ ῥόποισιν ἔχης

Φειδωλῆς, πλείη δ' ἔχης καὶ μέθ' ἰκσης.

Εἰ δ' ἔχης κακὸν ἔποις, τάχα καὶ αὐτὸς μεῖζον ἀκούσῃς.

Μηδὲ ποτ' ὑξείη δαυτὸς δυσσέμελ' (ἔ).

Εκ' κοινῆς πλείη δ' ἔχης, δαυτὸς τ' ὀλίγη.

Μηδὲ ποτ' ἐξ ἡοῦ δι' λείβειν αἵδεπα οἶνον

Χερσὶν αἰετῶσι καὶ δῆυτε ἰθανάτοισιν.

Θὺ γὰρ τοῖγα κλύοισιν, δόποτι οἶσι δὲ τ' ἀράς.

Μηδὲ αὖτ' ἐλκίμο τε βῆμα καὶ ὀρθὸς ἐμχέιν.

Αὐτὰς ἡπεὶ καὶ δύν' μεμνημένῳ ἔς τ' αἰῶντα.

Μήτ' ἐν ἰδῶ μὴτ' ἐκτὸς ὁδοῦ φερεσθῆναι ὑρήσης.

Μηδὲ δόποτι μεθίης· οὐκ ἔχον τοι νύκτες ἔασιν.

Εξ ἡμέρῳ δὲ ὅ γε θεῖται αἴηρ πεπνυμένῳ εἰδῶς.

Ἡ ὅ γε φερε τοῖχεν πελάσας θυερέῳ αὐλῆς.

Μηδὲ αἰδῶα γονῆ πεταλαγυρῶν ἐπιδόθεν οἴχου

Εἰς ἐμπελασθὼν ὡς φανέμεν, ἀλλ' ὀλέσθαι.

Μηδὲ δόπ' δυσφῆμοι ὁτάειν δόποτι σήσαντα

Σφραγίσθαι γλυκῶ, ἀλλ' ἀθανάτων δόποτι δαυτῆς.

Nec unquam perennium fluviorum limpidam aquam
 Pedibus transito, priusquā oraueris aspiciēs pulchra fluēt
 Manus lotus amœna aqua limpida.
 Qui fluvium transferit, malicia vero manus illotus,
 Et succensent dii, & damna in posterum.
 Ne vero à manu deorum in celebri convivio
 Siccum à viridi refeca nigro ferro.
 Neque unquam patinam libatoriam pone super craterem
 Bibentium: perniciosum enim in ipso factum est situm.
 Neque domum faciūns imperfectam relinquit,
 Nec forte infidens crecitet fidu. a cornix.
 Neque à pedatu ollu nondum lustratu rapient
 Comedito, neque lavator: quia & hisce noxa inest.
 Neque super immobilibus locato (non enim bonum est)
 Puerum duodennem: quia virum in irtem facit.
 Neque duodecim mensium: aequale & hoc est.
 Neque muliebri in balneo corpus abluito
 Vir: grauis enim ad tempus est, & in hoc
 Pana, neque in sacrificia accersa incidens,
 Reprehende arcana: Deus quippe & hac indigne fert.
 Nec unquam in alveo fluviorum mare influentium,
 Neque super fontes meito: quin valde evitato:
 Neque incacato id enim nihil est melius
 Sic facere, grauem vero mortalium evitato fumam
 Fama enim mala est, leui quidem leuatu
 Facillime molesta vero portatu, difficilisque deposita.
 Fama vero nulli prorsus perit, quam quidem multi
 Populi diuulgant: quippe dea quadam est & ipsa.

HESIODI ASCRÆI DIES.

DIES vero ex Ioue observans, bene secundum
 decorum
 Præcipe seruis, tricesimam mensis opti-
 mam.

Μὴ δὲ ποτ' αἰετῶν ποταμῶν καλλιρροὸν ὕδωρ
 Πισὶ περὶν, πρὶν γ' ὀξὺ ἰδὼν εἰς χαλὰ ρέειν.
 Χεῖρας ἐν ψαλμῷ πολυηράτω ὕδατι λυκῷ.
 Ος ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δ' ἡ χεῖρας αἰνῆται.
 Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ δῆλα δῶκαν ὀπίσσω.
 Μὴ δὲ δ' ὅτ' πεντοζοῖο θεῶν ἐπὶ δαυτὶ θαλεῖν
 Λύον δ' ὅτ' χλωρὸν πάμπαν αἰθῶνι σιδήρῳ.
 Μὴ δὲ ποτ' εἰς γόλῳ τιθέμεν κρητῆρας ὑπερθεῖν
 Πινόντων, ὅλον γ' ἐπ' αὐτῇ μοῖρα τίτυκ'·
 Μὴ δὲ δούλον ποίωι, αἰετῆξιν καὶ ταλείων,
 Μήτοι ἐφ' ἐξομῆν κροῖζον λακέρυζα κροῖον.
 Μὴ δὲ δ' ὅτ' χρυσοῦ ποδῶν αἰετῆρ' ἐκτὼν αἰετόντας
 Εἴδωι, μὴ δὲ λόεσθαι, εἰπεὶ καὶ τοῖς εἰς ποινή.
 Μὴ δὲ ἐπ' ἀκινήτοισι καθεῖζειν (ὡς γ' αἰετοὶ)
 Παῖδα δουρὸς κατὰν, ὅτ' αἰετ' αἰετῶρα ποιεῖ.
 Μὴ δὲ δουρὸς κατὰν, ἴσον καὶ τὸ το τίτυκ'·
 Μὴ δὲ γυναικείῳ λυγρῷ χεῖρα φαιδρυσσάτω
 Ἀνέρα, λυγρὰ γὰρ ὅτ' ἐπὶ χεῖρον ἐς ὅτ' καὶ τῇ
 Ποινῇ, μὴ δὲ ἐρεῖσιν ἐπ' αἰδομένοισι κυρήσας,
 Μανθῆναι αἰδῆλα θεὸς νύ τι καὶ τὰ νεμεσῶ.
 Μὴ δὲ ποτ' ἐν φρεσὶ ποταμῶν ἄλλα δὲ φρεσὶν ἔσται
 Μὴ δὲ ὅτ' ἐκ κλέων ὑρεῖται, μάλα δὲ ἐξ ὀδύσεως
 Μὴ δὲ ἐκ ἀποψύχων, τὲ γ' ὅτ' αἰετὶ καὶ ὄν ὄν
 Ωδὲ ἔρδην δέλω, ὅτ' βροτῶν ὑπερθεῖο φήμι.
 Φήμι γὰρ τε κακὴ πύλεται, καὶ φημι μὲν αἰετῶν
 Ρεῖα μάλ', ἀρ' ἂν γὰρ φέρεται, χαλεπὴ δὲ δ' ὅτ' ὀδύσεως
 Φήμι δὲ ὅτ' αἰετὶ πᾶμπαν δ' ὀδύσεως, καὶ πᾶσι πολλοῖς
 Λαοὶ φημι ζεῖσι. θεὸς νύ τις ὄν καὶ αὐτῇ.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ.

ΗΜΕΡΑ δὲ ἐκ δίδωται πεφυλαγμένη, καὶ
 μοῖρα.
 Πισφραδὶ μὲν δ' ὁμοῖα. ποιητὴς δὲ μὲν ὅς ἐστι
 εἰς τὴν

Ad opera inspiciendum, dimersumque diuidendum :
 Nepe cum circa iura negotia & iudicia populi versantur.
 Haec enim dies sunt Ioue à prudente.
 Primum nouilunium, quartaque & septima sacra dies :
 Hac enim Apollinem enſe aureo armatum genuit Latona.
 Octauaque & nona ambae dies mensis
 Egregie crescentu, ad curandum opera mortalium.
 Undecima vero duodecimaque ambae quidem Iona :
 Haec quidem tendendis ouibus, illa latis segetibus metendis.
 Duodecima tamen undecima multo melior.
 Hac enim nec ſcia in aere ſuſpenſus aranens,
 De expleta, quum & prudens formica acervum colligit.
 Hac telam ordiatur mulier proponatque opus.
 Mensis autem inchoati decimatertia, caueto
 Sementem nupere p'antis vero inferendis optima eſt.
 Sexta vero media valde incommoda eſt plantis:
 Viripara bona: puella vero non utilis eſt,
 Neque gignenda primum, nec nuptiis tradenda.
 Nec prima quidem ſexta puella gignenda
 Aptae eſt, ſed haec iſ caſtrandi, & gregibus ouium,
 Stabuloque circumſpiciendo paſtorali, benigna dies eſt
 Bona vero viripara, imatque conuicia loqui,
 Mendaciaque & blandos ſermones, & occulta colloquia.
 Meſis vero octaua caprum & bouem valde mugientem.
 Caſtrato: mulas autem quode ſima laborioſos.
 Viceſima vero in magna plena die, prudentem virum
 Generato: valde enim bona eſt indolis.
 Bona autem viripara decima, puella vero & quarta
 Media: hac vero & oues, & curuſque retortis cornib' bo-
 Et canem aſperis duntibus, mulosque laborioſos [ues,
 Cicurato manum imponens, cantus vero eſto animo.
 Vi quartam vites d-ſiuentis & inchoati mensis,
 Doloribus coſi, ſed animo valde hac accommodata eſt dies.
 Quarta autem mensis uxorem domum ducite.
 Obſervatis auiſibus qua ad hanc rem ſunt optima.
 Quintas vero exiſtato: quia diſſiciles ſunt & graues. In

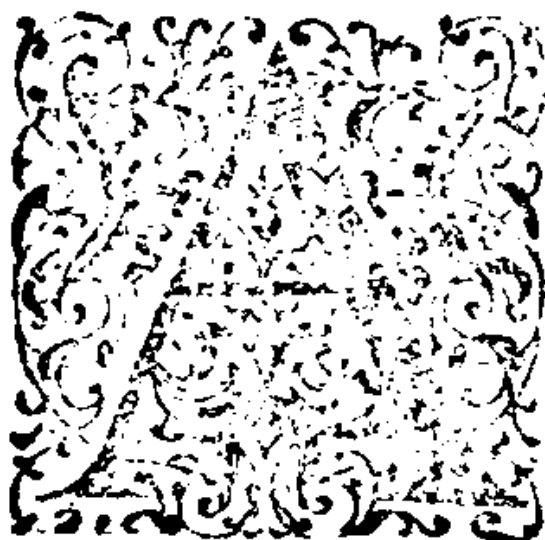
[illegible]

In quinta enim alunt Furias obambulare,
 Peruiriū vindicantes, quod ma:ū consentio genuit pariarū.
 Media vero septima, Cereris sa:rum munus
 Diligenter inspiciens bene aquata in area
 Ventilato: roborumque sector incidito cubilaria ligna,
 Naualiaque ligna multa, & qua nauius congrua sunt.
 Quarta vero incipite naues compingere hiantes.
 Nona autem media pomeridiana, melior dies.
 Primi v. ro nona prorsus innoxia hominibus.
 Bona siquidem est ad plantandum, & ad generandum,
 Tam viro quam mulieri: nec unquam prorsus mala diis.
 Sed pauci rursus sciunt tertium nonum mer:is optimum
 Implendis dolis, & ad iugum collo imponendum,
 Bobus & mulis, & equis celeribus.
 Nauem bene lauata celerem in nigrum pontum
 Trahit. Sed pauci vera intelligunt.
 Quarta vero apert dolum. pra: omnibus sacra dies est
 Media: pauci vero rursus post vice:simā mensis optimam,
 Aurora vigente pomeridiana verō est deterior.
 Et ha: quidem dies sunt hominibus magne commedo.
 Cetera autem incerta, sine sorte, nihil ferentes.
 Sed alius aliam laudat, pauci vero norunt.
 Interdum nouerca est dies, interdum mater.
 De his beatissime & felix, qui hac omnia
 Sciens operatus fuerit, inculpatus diis,
 Ausuria obferuans, & delicta exitaus.

Εν πέμπτῃ γὰρ φαπν Ερινύας ἀμοιβούσας
 Ορκοῖν πινυμένας ἔ Ερεε τίκα πῆμ' ὀπὸρκοις.
 Μίση δ' ἰσθδουάτῃ Διὸς τερεῖς ἱερὸν ἀκτῶ
 Εὐμαλ' ὀππῆθ' ὄντα ἰὸ ἔχαιλα, ἐν δ' αὖ
 Βοήθει λυοτόμον τε ταμείν θαλαμῶν δόδρα.
 Νήϊά τε ξύλα πολλά, πᾶς τ' ἀμφρα νηυσὶ πύλον.
 Τεβᾶδι δ' ἀφ' ἑσθ' αὖ νῆας πύγνυθα κ' αἰαξ.
 Εἰνὰς δ' ἡμεσθ' ὀππῆθ' αἰα λῶν ἡμαρ.
 Πρωτίστῃ δ' εἰνὰς πινυμένας ἀνδρῶν ποισι.
 Εσθ' αὖ μὲν γὰρ τ' ἡδ' οὐτ' αὖ μὲν ἡδ' ἑσθ' αὖ
 Ἀνίρε τ' ἡδ' ἡμαρ κ' ἡποτε πύγνυθα ἡμαρ.
 Παῦροι δ' αὖ τ' ἰσθ' αὖ τερεῖς ἀκτῶν ἀείστω
 Ἀρξάσθ' αὖ τε πύθου, κ' ὀππῆθ' αὖ ζυγὸν αὖ χέντ' αὖ
 Βοισὶ κ' ἡμαρ ποισι κ' ἡποτε ὀππῆθ' αὖ
 Νῆα πολυκλήϊδα θῶν εἰς εἰνὸς πόντον
 Εἰρύμθ' αὖ παῦροι δ' αὖ τ' ἀλκῶν κελήσκοισι.
 Τεβᾶδι δ' εἰνὰ πύθου. αὖ πινυμένας ἱερὸν ἡμαρ
 Μίση παῦροι δ' αὖ τε μετ' εἰσθ' αὖ μὲν ἀείστω.
 Ἡς γνομένης ὀππῆθ' αὖ δ' ὀππῆθ' αὖ χερείων.
 Αἰδ' αὖ ἡμέραι εἰσιν ὀππῆθ' αὖ μὲν ὀππῆθ' αὖ.
 Αἰ δ' αὖ δ' αὖ μετ' αὖ ποισι, ἀκτῶν, ἡ π' αὖ ποισι.
 ΑΛΛ' αὖ δ' αὖ ποισι, ἀκτῶν, ἡ π' αὖ ποισι.
 ΑΛΛ' αὖ δ' αὖ ποισι, ἀκτῶν, ἡ π' αὖ ποισι.
 Τάων δ' αὖ ποισι, ἀκτῶν, ἡ π' αὖ ποισι.
 Εἰδ' αὖ δ' αὖ ποισι, ἀκτῶν, ἡ π' αὖ ποισι.
 Οὐτ' αὖ δ' αὖ ποισι, ἀκτῶν, ἡ π' αὖ ποισι.

HESIODI ASCRÆI SCVTVM
HERCVLIS.

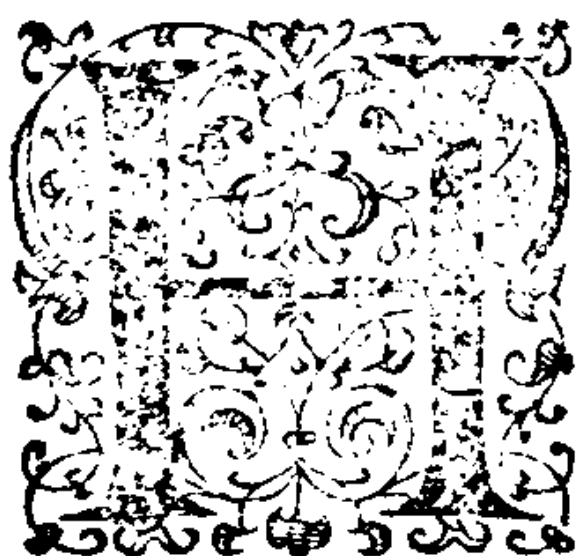

VT qualis relicta domo sac
patria tellure
Venit Thebas, secuta mari-
tam Amphitryonem,
Alcmena, filia populorum
d' sipateris Electryonis:
Qua mulierum genus supera-
bat sœminarum,
Formaq; & preceritate mente
utq; nulla cum ea erabat

Illarum quas mortales mortalius proferere concubêtes.
Cuius & à vertice, & à palpebris significantibus
Tale quiddam spirabat, quale & ab aurea Verere
Atq; hac talis existens, tam animo suum colibat coniugē,
Perinde ut nulla unquam coërit mulierum sœminarum,
Quæquam ipsi patrem praestaret occidisset ut dominum,
Ira commotus propter lous relicta auē illa patria tellure
Thebas venit, stuprans sicutis Cæmēs.
Vbi item habitabat cum veterana coniuge,
Seorsim atq; conuicium desiderabilē. Non enim licebat ipsi
Ante lectum, exsistere foemina Electryonidis,
Quom eadem virus esset fratrum magnanimorum
Sua coniugis flammæ combusisset igne vices
Virosum herenni Taphiorum atque Teiborū
Ita enim contritum iussu erat, dique testes facti fuerant.
Quorum ille crebatur iram, fœnat atq; quam celerrime
Exequi magnam opus, quod ipsi diuinitus incumbibat.
Hunc autem una cupidi bellique prauique,
Bæotij equitando insignes, supra clypeos animum gerentes,
Lacrique

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΟΙ' Η περὶ πόδας δόμοις κ' ἔχον
πατρίδα γαῖαν
Ἡλίου δὲ Θηβας μετ' αἰνέον
Ἀμφίβιονα,
Ἀλκμήωνος θυγάτηρ Λαοδάμης
Ἡλεκτρούωνος.
Ἡ γὰρ γυναιὶ δὴ γούνον ἐνθάδε
τυτὸν ἔκλυτο ποθέων
Ἰδὲ τε μετὰ θύτῃ νύον γαῖαν
ἔπλετο γένος.

Τάσθ' αὖ θυγατρί θυγατρίς τέκον ὄντη θήσασθαι,
Τῆς κ' ὑπὸ κρηίδει, βλεπόμενον τ' ἔκτο κωκυλέων
Τοῖον ἀνδρ' οἶον τε πολυχρύσου Λεορδίτης.
Ἡ δ' ἔπειτα θυμὸν ἐόντι περὶ καὶ ἀκοίτῳ
Ὡς ἔπειτα γυναικὶ δὴ γούνον ἐκλύτο ποθέων.
Ἡ μὲν οὖν πατὴρ ἔδωκεν ἀπείτατο ἰφιδαρμάσας,
Χρυσάμηνος παῖς βλοσυρὰν δὲ γὰρ πατρίδα, γαῖαν
Ἐς Θηβας ἰκέτευσεν εὐρεσάμενος Κασμαίοις,
Ἐνθ' ἔχον δώματα ἵστατο σὺν αὐτῇ αἰδομένη.
Νόσφι δ' αὖτε φίλοισι περὶ μέγαν γὰρ οἶον
Πρὶν λεχέων ὀππῶναι εὐσφύρου Ἡλεκτρούωνος,
Πρὶν γὰρ φωνὴν πῶσαιτο χασίγητων μεγαθύμων
Ἡς ἀλόχου μαλερῶς ἡ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίαν ἰδὲ Τηλεβοάαν.
Ὡς γὰρ οἱ δίδεκετο θεοὶ δὲ ὀππῶνται οἱ ἦσαν,
Τῶν δ' ἔπειτα θυμῶν ἐκείνη δὲ ἔπειτα γένος,
Ἐκτελέσασθαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ δίδεκετο θέμις εἶναι.
Τῷ δ' ἄμφω ἡρώες πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
Βοιωτοὶ πλῆξιπποισι, ἑσπέρῃ σακίῳ πνείοντες.

Locique comminus pugnantes, & Phocenses magnanimi
 Sequebantur. ducebat autem eos praestans puer Alcei,
 Gaudens tot populo. At pater hominumque deorumque
 Aliud consilium texebat in animo, ut dū pariter [res.
 Et hominib. rerū indagatorib. Mariū depulsatorē plāta-
 'Profectus autem ab Olympo est dolum alba mente voluēs,
 'Desiderans concubitu elegantu mulieru,
 Per noctem celeriterq. venit in Tryphaonium, unde rursus.
 Ad Phicium summum accessit prudens Iupiter.
 Ubi residens mentē versabat diuina opera
 Nam eadem quidem nocte cum procera Elestryonide
 In lecto concubitu mixtus est, perfecitque desiderium:
 Eadem autē & Amphitryo populorum dissipator, illustris
 'Perfeto magno ope, reddidit d. munus suum [heros,
 Neque ille at famulos & pastores agrestes
 Cepit ire antea, quam sua coniugi considerasset l. Elum.
 Tū siquidem corde desiderū ceperat paporem populorū.
 Sicut quando quispiam magno afflictu effugit afflictionem.
 'Mior' o ex difficili, aut etiam vinctu ex vinculis,
 Ita tunc Amphitryo difficiē labore exantlato,
 Magnaq. fidei lubentiq. animo, domū suam reuersus est.
 Totaq. nocte concubuit cum veneranda uxore.
 Obliscando se muneribus aurea Venerū.
 Iūo autem à deo pariter domita, & ab homine lōge optimo
 Theba. septem portas habentibus geminos peperit pueros,
 Haud quaquam fixites, quanguam fratres essent.
 Alterū siquidem inferiorem, alterū autē longe praestantio-
 'Rum ac validum, vim Herculanam: [ram virum,
 Hunc quidem compressa à nubium offuscato Saturnio,
 'Phicū autē hastarū à cōcussore Amphitryone, [cūmpens:
 Diversa generatione, alterū quidē, cum viro maria. [pon-
 A iurū autem, cum Saturnia deorū imperatore omnium.
 Quē & Cygnū occidit, Mariū filium magnanimum.
 Iūo autem in luce longe iaculantiū, Apollini
 Ipsum & patrem ipsum, Martem, bilq. insatiabilem,
 Armis fugientes, cum fugor ignis ardenti,

Αλκεί τ' ὄρχιμαχοι καὶ Φωκῆες μεγαθύμοι
 ἔσσονται ἤρχε ὃ πείπιν εὐς παῖς Ἀλκαίος,
 Κυδίσων λαοίσι πατὴρ δὲ αἰδῶν τε θεῶν τε
 Ἀχιλλεὺς μῆτιν ὕψαινε μὲν φρεσὶν, ἔσθρα θεοῖσιν
 Αἰδῶσι τ' ἀνδρῶν ἤσιν αἰὲς δῖα κτῆρα εὐτόλμα,
 ὦτο δὲ ἀπ' ἐλπίσιν ὁδὸν ὅρε π' ἔβασαν δρόμον.
 Ἰμεῖρον φιλότιτος εὐζώνων γυναικός,
 Εὐύχετο τάχα δὲ ἴξε Τυδαΐνιον, τίθεν αἰὲς
 Φίλον ἀκρότατον ποροβήσατο μητίετα Ζῷς.
 Εἶδε χαλεζόμην, ἔρεπ' ἰδέτο δὲ κεῖα ἔργα.
 Αὐτῇ γὰρ νυκτὶ ταυροφύρου Ἡλερβυάνης
 Εὐώη καὶ φιλότιπ' ἰμῶν, τέλει δὲ ἄρ' ἔειδω.
 Αὐτῇ δὲ Ἀμφιβύων λαοσφύου ἄγλαός ἦρος
 Ἐκτερίσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὄνδ' ὁδὸν δε.
 Οὐδ' ἔγ' ὅπ' ὁμῶς καὶ ποιμνίας ἀγέτωτας
 ὦτο ἰέναι, πρὶν γ' ἢς δὴ χεῖρ' ὁπβ' ἰμῶν εὐνῆς.
 Τεῖον γὰρ κραδίω πέδος αἴνυτο ποιμνία λαῶν.
 ὦς δὲ ὅτ' αἰὲρ ἰσάσσαντο ὑπὸ κ' ποροβύχ' κακότητι.
 Νέσου ὑπ' ἀργαλῆς, ἢ καὶ κρατερόν ὑπὸ δέσμῃ.
 ὦς ῥα πέτ' Ἀμφιβύων χαλεπὸν πόνον ἐκτολὺν δύντας,
 Ἀσπασίας τε φίλος τε εἰς δόμον εἰσαφ' ἔκανε.
 Παντ' ἔχον δὲ ἄρ' ἔλεκτο σμῶν αἰδέειν ὄρεσ' αἰετα,
 Τεῖον μὲν δ' ὄρεσι πολυχρῆσ' Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ θεὰ δμῶδε καὶ αἰετὶ πικρὸν ἀρ' ἔσω.
 Θύβη ἐκ ἐπὶ ἀπύλα διδυμῶνι γενναῖα παῖδε,
 Οὐκ ἔδ' ὁμὰ φρονέοντι (κασσιγῆτω γὰρ μὲν ἔσω).
 Τὸν μὲν χεῖρ' ἔρεπ' ὦτο δὲ αἰὲς μέγ' ἀμείνοια φῶτα,
 Δεινὸν τε κρατερόν τε, βίω Ἡρακλειῶν.
 Τὸν μὲν ὑποδμῶδε καὶ αἰετὶ Κρονίαντι,
 Αὐτὰρ ἰφικλῆα γὰρ δόρασσαν Ἀμφιβύωντι,
 Κικεμῶνι γλῆκ' ἔμην βροτῶν αἰδ' εἰ μιν εἶσα,
 Τὸν δὲ, αἰὲς Κρονίαντι θεῶν σιμῶνι παῖτων.
 ὦς καὶ Κούριον ἔπεφιν Ἀρητὶ δῶν μεγαθύμον.
 Ἐδρε γὰρ ἐκτεμνὴν ἔκατ' ὁδῶν Ἀπολλωνίου.
 Ἀσπασίας πατὴρ δὲ Ἀχιλλεὺς ἀπὸν πορ' ἔμῃσι.
 Τὸν χεῖρ' ἔκατ' ὁδῶν ἀπὸν πορ' ἔμῃσι.

Stantes in curru: terram autem pulsa'ant veloces equi.
 Ferientes ungulis, pulvisque circa ipsos aridebatur.
 Excitatus compactis à curribus & pedibus equorum.
 Currus autem fabrefacti & rotarum ambitus circum resonabant,
 Equis festinantibus gauderat autem Cygnus inculpatus,
 Speans se Iovis filium, Manotium, aurigamque
 Ferro interempturum esse, & incluta arma despoliaturum
 Sed ipsius vota non exaudivit Thebas Apollo.
 Ipse enim contra illum concitavit vim Herculeam.
 Totus vero lucus & ara Appolinis Pagasae
 Collucebat prae vehementis Dei armis, & ipse,
 Et quasi quidem ignis ex oculis efflu'gebat. Quis autem illi
 Sustinisset, mortalis existens, omnia sub conspectu prodire,
 Praeter hunc Iovem & gloriosum Iolcum?
 Illorum enim & vis magna, & manus inextincta
 Ex humeris nata erant, una cum robustis membris.
 Is igitur tunc aurigam allocutus est fortem Iolcum.

O heros Iolae, mortalium longe chariss' me omnium,
 Nempe vere in immortales beatos, qui Olympum tenent,
 Peccavit Amphitryo, quem iam bene munitus ad Thebas
 Abiit, relicta Tiryntho, urbe bene fundata, [frontes:
 Postquam ceciderat Electryonem, propter boves latus habentes
 Venitque ad Creontem & Heniochem longis ornata vestibus,
 Qui ipsum ultro receperunt, & necessaria omnia praeberunt.
 Qua factus est supplicibus, celueruntque ex animo magis.
 Urbat autem exultabundus cum formosa Electryonide
 Coniuge sua: moxque nos, exoptato anno
 Nati sumus, neque natura similes corporis, neque ingenio
 Pater tuus & ego: cuius quidem mentem sustulit Iupiter,
 Quae relicta domoque sua, & suis parentibus,
 Alibi vereraturus immaturo partu editum Eurysthemum:
 Infelix certe multum ingemiscibat postea,
 Noxam suam luens: sed illa irremediabilis est.
 Mihi vero deus difficiles imperavit labores.
 O amice, sed tu celeriter contine habenas rutilantes
 Equorum alipedum, magnamque mentibus fiduciam accumulans
 Recta

Εσταύτ' ἐ δὴ φασ. χθόνα δ' ἔκτυπεν ὠκείας ἵπποις.
 Νύσποντες χιλῆσι κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδῆει.
 Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποτὶν ἵππων.
 Ἀρματα δ' ἐμποῖντα καὶ αἵ τυγες ἀμταραδίζον
 Ἰππων ἱερῶν. κεχρήτο δ' ἑκλυστο ἀμύμων.
 Ελπόμεντο Διὸς ὕδρ' ἀρήιον, λυγρόν τε.
 Χόρκα δ' ἠρώσθη, καὶ λυγρότατα δ' ἔχοντο.
 Ἀλλὰ εἰ δ' ὤχων ἐκ ἑκλυστο φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπώρσε βίω Ηρακλείω.
 Παῖ δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παρυσίας
 Λάμπει ὑπὸ δ' ἄλσος διὰ τὸ χέρον τε καὶ αὐτῆ.
 Πύρ δ' αἶς ὁφθαλμοῖς ἀπὸ ἀμπετο. τίς κεν ἐκείνῳ
 Ἐτλη θνητὸς εἶναι κραταιότατον ὀρμηδύνῃ.
 Πλὴν Ηρακλῆος καὶ κυδαμόνιου ἱλίου.
 Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἀπείροι
 Ἐξ ἄμων ἐπέφυκον ὅτι σιβαροῖσι μέλεισιν.
 Οὐρα τὸ δ' ὠκείον φροσῆν κρατερὴν Ἰόλαον.
 Ηρώς, ὡς Ἰόλαε, ἔροτο πολὺ φιλάται παῖτων.
 Ἡ πρὸς ἀδελφίταις μάχας, πρὸς ἄλλων ἵππων.
 Ἡλίου ἀμφιρύνων, ὅτ' εὐσεβέσθαι ποτὶ θεῶν
 Ἡλθε, λυγρὸν Γίγανθον ἐκ τήρῃσι ποτὶ ἱεῖρα.
 Κτείναν Ηλεκτρύονα, βωὸν ἔνεκ' ὀρυματῶπων.
 Ἰκετο δ' εἰς Κρείοντα καὶ Ἡνιόχῳ τανύπεπλον.
 Οἱ δ' ἄρ' ἡσπάζοντο καὶ ἀμύμων παῖτα παρείχον.
 Ἡ δὲ κηλὶς ἐκείνησι πόνον δ' ἄρα κηρόδι μάλλον.
 Ζῆς δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῃ Ηλεκτρύονῃ
 Ἡ ἐλπίς, τάχα δ' αἶμας ὅτι πλοῦτων ἐπιδόξῃ.
 Γεινόμεθ' ἐπεφύλω ἐπιδόξῃ ὅτε νόμα.
 Σὺς τε πατήρ καὶ ἐγὼ, τῷ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς.
 Οὐ φροσῆν σφίτερόν τε δόμον σφίτερος τε τοκῆας.
 Ὄλκετο πρὸς αἰλιτήρῃν Εὐρυθήα,
 Σχετλῆος ἥ πε πολλὰ μετ' ὀρυματῶπων.
 Ἡν ἄτλῳ ἀχέων ἥ δ' ἐπαλιν ἀχέτος ὄσιν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποῖς ἐπέτιλλετ' αἰθέροις.
 Ὁ φίλος, δὴ σὺ δαῖσόν ἔχ' ὠκεία φρονέοντα
 Ἰππων αἰκνύσθων μάλα δ' ὀφροῖ θάρσος αἰέζων.

Redda dirige celerem currum, & alipedum robur equorū.
 Nihil verius strepitum Martis, hominum occisorū,
 Qui nunc cum clangore circumquaque furit per sacrum nemus
 Phœbi Apollinis, longe iaculanta regū. [bello.

Enimvero, etiam validus, licet existat, tamē exsaturabitur
 Hunc contra allocutus est inculpatus Iolau:

O patris, quam multum vero pater hominum atq; deorū
 Honorat caput tuum, & tantinus Neptunus,

Qui Thebarum mania tenet, & tutus civitatem:

Quamadmodum & hunc mortalem, validumq; magnumq;
 Tuas in manus adducunt ut gloriam magnam auferas.

Sed age, induere arma Manertia, ut quam ce. errime
 Currus inter se committentes Martis & nostrum,

Deceriemus Quoniam neque intrepidum Iovis filium,

Neque Iphiclidem perire relit: sed ipsum puto

Mox fugituum dnos pueros inculpatis Alcida,

Qui prope adsunt, cupientes bello

Certamen instituire quare res ipsis multo gratior quā epula.

Sic ait, arrisit autem fortis Hercules,

Animo oblectatus: admodum enim illi grata dixerat.

Atque ipsam, respondens, verbis volueribus allocutus est:

O heros Iolae, Iovis alumne, non procul etiam hinc

Pugna aspera. Tu vero quēadmodū antea fuisti bellicosus,

Ita & nunc magnū equū Arionē nigricantib. setu obstitum

Quoque versum converte, & auxiliari pro eo ac poteris.

Sic locutus, ocreas ex O. schalco splendide,

Vulcani inclita dona, tibi induxit.

Mox & thoracem pectori induit

Pulchrum, aureum, variegatum: quem ipsi dederat

Pallas Minerva filia Iovis, tunc cum cœperat

Primum luctuosa aggredi certamina.

Posuit autem circa humeros nocuementi depusorium ferrū,

Sauus vir: caenam autem circa pectora pharetram,

Reiecitque in tergum in hac multa erant sagitta

Horrenda, mortis vocem reprimentis datris. [lachrymarū

Ha à capite quidē mortē habebat præfixā, & unguentum

Medicā

Ἰδὺς ἔχον θοὸν ἄρμα καὶ ἀκυπόδον δένον ἵππων
Μηδὲν ὑποδ' εἶσαι κτύπον Ἀρεῖ· αἰδ' ὀφόντοιο.
Ὅς τῷ κακῇ γὰρ πειρώμεν ἱερὸν ἄλσος
Φύλα ἀπὸ λανθ' ἐχάτη βελέται ἀνὰ κτος·

Ἡ μὲν καὶ κρατερὸς ἔρ' ἐν ἅα' πολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσεΐπιν ἀμώμητο, Ἰόλαος·
Ἡ δέ, ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἠδ' ἔρ'· δέων τι
Τιμᾷ σὺ μάδην, καὶ ταυρὸν ἐν πύργῳ.
Ὅς θάβης καὶ δειῶν ἔχ' ὀύεσσι τε ποίηα.

Θῖον δ' ἡ καὶ τὸν δὲ βροτῶν κρατερὸν τε μίχαν τε
Σας εἰς χεῖρας, ἄριστον, ἵνα κλέῃ ἀδελὸν ἀφ' ἡμῶν.
Ἀλλὰ γὰρ δύστροτόν γε ἀνὴρ, ὅς αὐταχέστα

Διερεῖ ἐμπέσσαντες Ἀρκίος θ' ἡμιτέρῳ τε
Μακρὸν μὲν ἔπει ἔπει ἀτάκῃ τοι Διὸς ἔρ'.

Οὐδ' ἰφικλείδῳ δ' ἐδίδε' ὀδὴν ἱμνῶν ἴσα
Φέρε δὲ δὺς παῖδας ἁμύμονα θ' Ἀλκείδαο,

Οἵ δ' ἡσφ' ἔχον εἰσι λιλαι ἄφρονι ποταμῷ
Φυλίπιδας ἡγήσεντα σφῶν ποτὶ φερεσθ' ὀύεσσι.

Ὡς φασκεῖσθ' ἐν ᾧ βίη ἦεν καὶ βίη,
Θυμῷ γηθήτας μάλα γὰρ τὸ οἱ ἀνδρῶν εἶπεν.
Καί μιν ἀμφ' ἑμῶν ἵππων πύργῳ περὶ σφῶν.

Ἡ γὰρ δ' ἴσ' αὖτε διοτρεφέας ἵκετ' ἐπὶ τῇ
Τομῶν βραχέϊα σὺ δ' ὡς παρ' ἑμῶν δαΐφρονος
Ὡς καὶ τῷ μεγάλῳ ἵππῳ Ἀρείονα κυανόχαιτον
Παντὶ νῆας ὀφρῶν καὶ ἀρηγῶν ἡμῶν καὶ δεινῶν.

Ὡς εἰπὼν, κημῖδας ὀρέχ' ἄλλοις θάειν,
Ἡ γὰρ σὺ καὶ τὰ δῶρα, πρὶν κημῖσιν ἔδωκε.
Δὲν γὰρ αὐτὸν πρὶν καὶ πρὶν σφῶν ἰδὼν
Καὶ τὸν γὰρ σφῶν πολυδάδαλον, ὅν ῥ' οἱ ἔδωκε
Πάσης Ἀθῆναις κέρη Διὸς, ὅπ' πότε ἱμνῶν
Το πρῶτον σφῶντας ἐφορμήσθαι ἔθλοισι.
Θύγατο δ' ἀμφ' ἑμῶν πιν ἀφ' ἧς δὲ κτῆρα τίθησθαι
Δεινὸς αἰνῶν κοίλῳ ᾧ πρὶν σφῶν θάειν τῶν,
Καὶ βάλειτ' ἐξ ὀπίθεν πολλοὶ δ' ἐν τοσούτῳ οἷσιν
Ρίγηλοι, θανάτοιο λαδρῶν ὀύεσσι δεινῶν.

Πρὸς δ' ἑμῶν δὲ σφῶν τ' ἔχον, καὶ δεινῶν μῶν.

Media autem polita erant, longa: sed à tergo

Nigra aquila contecta alis

Erant ille autem validam hastam præfixâ are corripuit.

Capiti vero ingenti galeam fabrefactam imposuit,

Variegatam ferream, temporibus adaptatam,

Qua tutam reddebat caput Herculis divini. [quisquam

At manibus clypeum accepit, varium totum, quem nemo

Nigriperrissus: iaciendo, neque comminisset, mirum visu.

Nam totus quidem circumquaque gypso, candidoq; ebore,

Et electro lucidus erat, auroque fulgido,

Splendens: carnicis præcis fulgerem inter secantibus.

In medio autem draconis erat terror, haud quaquâ effabilis,

Retro oculis igne lucentibus tuens.

Cuius & dentibus quidem repletum erat os candicantibus,

Savis, inaccessis super terribilem autem frontem

Sana contentio deuolitabat, accendens pugnas hominum;

Tetra, qua & mentem eximebat & præcordia viris

Quicumque bellum aduersus Iouis filium gererent.

Quorum & anima quidam sub terram eunt ad Orcum intro

Isorum: ossa autem ipsis pelle circumputrescunt.

Sitio sub torrido in nigra putrescenti terra. [erant.

In eo autem & prope secutio, & vicinosa persecutio facta

In eotumultus, horror, & homicidium huc illuc ferebantur.

In eo Eris quoque, & motus furebat: in eo perniciofa Parca,

Vitæ alium tenens rectas vulneratum, alium autem illasum.

Alium mortuum per pugnam traherat pedibus. [rum,

Veste autem habebat circum humeros cruentâ sanguine viro.

Savum videns, clamoribusque ingrauiscens: [effabilem.

In eo autem & serpentium capita: saeviorum erant hanc quaquâ

Duodecim qua perterrificabant super terram genera ho-

Quicumque bellum contra Iouis filium mouerunt. [minum.

Quorum & dentium quidam ex pinnis edebatur, quibus pugnat

Amphitryoniades. Hac autem distincta erant miranda opera.

Porro vicini pælla quadâ apparebant videnda saevus draco-

Cerulea per terga, tenigraeque erant illis maxillae [ribus,

In eo autem & summi greges agrestium erant, atque locorum

Admiratione

Μίωσι δ' ἔστι, φεικύνει· αὐτὰρ ὅππῃ
 Μορφήν φλεγύχο καλυπτόμεναι πύργῳ
 Ἡσπερ δ' ἔβρομον ἔχθ' ἀναχύνον εἴλετο χθονὶ.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέῳ ἔπυκτον ἔθηκε,
 Δαιδαλίῳ· ἀδάμακτος ὅππ' κροτάφοις ἀφ' αἰῶνι.
 Ἦτ' εἴρυτο κατὰ Ἡρακλῆος δειροῖο.

ΧΕΡΣΙ γὰρ μὲν σάκ' εἴλε πανάολον· ἔδ' ἐπε αὐτῷ
 Οὗτ' ἰόρηξε βόθρῳ, ἔτ' ἔθλασε, παῦμα ἰδέσθαι.
 Παῦ μὲν γὰρ κύκλῳ πταῖνα λαχὼν τ' ἐλέφαντι,
 Ἡλεκτρα θ' ὑπολαμπὲς ἔλῳ, χευσθ' τε φαεινῷ,
 Λαμπρόμενον κυάνῃ δ' ἀπὸ πύργου κλήλαντο.
 Ἐν μίῳ δ' ὀρέοντος ἔλῳ φέρεσθ' ἔπι φατειῶς,
 Ἐμπαιὺν ἑσσοισιν πυρὶ λαμπομήρεσι δειδορκῶς.
 Τῶν κ' ἰδόντων μὲν πλῆθε σῶμα λαχὼν θεῶντων,
 Δειῶν, ἀπλήτω· ὅππ' ὅ βλοσυρὸν μετώπου
 Δειλῆ Εἰς πέπότην κορύσασθε κλόνον αἰδρωῶν,
 Σχετλίνῃ, ἥ ῥα γόνυ τε καὶ ἔκ φρένας εἴλετο φωτὶ.
 Οἵ πινε ἀπὸ βίῳ πόλεμον Διὸς ἤϊ φέρον.
 Τῶν κ' ψυχὰς μὲν χθονά δυνάσ' αἰδ' ὅ εἴσω
 Αὐτῶν ἔστα δὲ σφι παρ' ἰνέοιο σαπίσης,
 Σειροῖα δ' ἑλάνοιο καλὰν ὅ πύθε' αἶη.
 Ἐν δ' ὀρεῖα ξιστε παλινώξιστε τέτυκτο·
 Ἐν δ' ὀμαδῆς τε, φέρεσθ' ἀνδροκταπῆν τε δεδήει.
 Ἐν δ' ἔρεος, ὅ κ' ἐκδοιμός· ἐδυνάον, ἔν δ' ὀλοὴ κῆρ,
 Ἀλλ' ὅ ζῶν ἔχουσα νεέταται, ἄλκον αὐτὸν,
 Ἀλλ' ὅ τι θνητῶτα χ' ὅ μόνον ἔλκε ποδοῖν.
 Εἴσα δ' ἔχ' ἀμφ' αἰετοῖσι θαφείναι αἶμα π' φωτὶ,
 Δεινὸν διρκυμῆν, καταχρήσιν τε βιβραχῶνα.
 Ἐν δ' ὀφίαν κεφαλὰς δεινῶν ἔσαν ἔπι φατειῶν
 Δωδεκά· τὰ φοβέεσκον ὅππ' ἔχοντο φέλ' ἀνδρώπων,
 Οἵ πινε ἀπὸ βίῳ πόλεμον Διὸς ἤϊ φέρον.
 Τῶν κ' ἰδόντων ὑφ' ἀναχῇ περὶν ὅτε μέχιστο
 Ἀμειψωνιαδης· τὰ δ' ὀμνέτο θούτα ἔργα.
 Σπίζματα δ' ὡς ἐπέσαντο ἰδ' εἰν δεινοῖσι δράκοισι
 Κυαῖα χ' ἰῶτα μιλαίθησαν ὅ γ' ἔπειτα.
 Ἐν δ' οὐαὶ ἀγέλας χλοῦναι ἔσαν ἡδὲ λείονων

Mutuo sese aspicientium irascentiumque, & festinantium,
 Quarum etiam turmatim ordines incedebant, neque vero he
 Neg illi alteros timebant horrebant attamen colla amlorum.
 Iuxta enim ipsos iacebat magnus leo, circum autem apri
 Duo, spoliati animas, deorsumque ipsis niger
 Cror, affillabat in terram ipsi autem cervicibus deiectis
 Iacebant mortui sub terribilibus leonibus.
 At illi magis etiam excitabantur, incensi ad pugnandum,
 Virique agrestesque sues, trucesque leones.
 In eo autem erat & pugna Lapitharum bellatorum,
 Caneum circa regem, Dryantemque Pirithoumque,
 Mopseumque, Exadumque, Phalerumque Prolochumque,
 Mopsuque Ampycidem, Titarisium, notum Marti,
 Thiseumque Egeidem, similem immortalibus:
 Argentei, atque ea circum corpus armis habentes.
 Centauri autem ex altera parte contrahens congregabantur,
 Magnus Peiraeus atque Asbolus angur,
 Arisaeus, Hurinsque, nigerque pilu Mimas,
 Et duo Peucida, Perimedes, Dryalusque,
 Argentei, aut eas abiete in manibus habentes.
 Atque impetum pariter faciebant, perinde ac si vini essent,
 Lanceisque atque ab utribus cominus certabant.
 Inter hac autem Marsu terribitu alipedes stabant qui
 Aurei, & ibidem ipse quoque solitor perniciosus Mars,
 Mucronem in manibus habens, milites exhortans,
 Sanguine cruentus, perinde atque viros spolians,
 Curru insists, iuxta autem Pavorque Metusque
 Stabant, gestientes bellum subire vrorum.
 Ibidem autem & Iouis filia pradarix Triogenia,
 Et similis, quasi que pugnam vellet armare,
 Hastam habens in manibus aureamque galeam, [sanum.
 Egidemque circum humeros, gratiebatur autem in praelium
 At erat in eo clypeo & immortalium chorus, in cuius medio
 Desiderabile quiddam personabat Iouis & Latone filius
 Aurea cithara deum autem sedes, purus Olympus, [erat posita
 Et & foris, circum autem opulentia infinita, quasi in corona
 Imperia.

Ες σφείας δερκομένον, κοτιέντων τ' ἰκνύων τε.
 Τῶν κ' ὁμιληδὸν εἶχες ἦσαν· ὅδ' ἔνυ πω γὰρ
 Οὐδέ περὶ τρεῖς τῶν φείσων γὰρ μὲν αὐχέτας ἄμφο.
 Ἦδη γὰρ σφιν ἔκειτο μέγας ἴς, ἀμφὶ δ' ἔχ' αὖ πορὶ
 Δοιοὶ δόπουρα μὲν ψυχὰς, κ' δὲ σφιν καὶ αὐτὸν
 Αἶμα ἀπείβειτ' ἐξ ἑλ'· αὐχέτας ἐξείκοπτες,
 Κεῖατο πεθνηῶτες ὑπὸ β'· συρροῖσι λείοισι
 Τεὶ δ' ἐπὶ μῆλλον ἐχέειδ' αὖ, αὐτίοι τε μάχεσθαι
 Ἀμφότεροι, χλοῦναι τε σύες, χαρὰ τοῖ τε λείοντες.
 Ἐν δ' ἔνυ ὑσμίνῃ Λαπιδαίων αἰχμηταίων,
 Καὶ νείατ' ἀμφὶ ἀάκτα, ὀρύατα τε, Πειρίδοόν τε,
 Οπλίσιατ', ἑξάδην τε, Φάληρον τε, Πρύλοχόν τε,
 Μόψοντ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἀρηθ.
 Θηοῖατ' Αἰγυιδίω, ὅππεί κ' αὖ ἀθανάτοισιν·
 Ἀργυροί, χρυσά περὶ χερσὶ τ' ἄχ' ἔχοντες.
 Κύνταυρον δ' ἐπέσθον ἐκαστὸς ἡγρίδοντο
 Ἀμφὶ μίγαν Πιτράωνι, ἰδ' Ἀσβόων ὀϊωνιστῶν,
 Ἀκτοῖν δ' Οὔροϊόν τε, μελαγχαιτῶν τε Μίμναια,
 Καὶ δύο Πάκιδας, Περιμυδία τε, Δορύδηόν τε,
 Ἀργυροί, χρυσά εἰλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε στυαῖα τῶν αἰσέζων ἄφ' ἑνὸς ἑνὸς,
 Διχαστὴν δ' ἐλάτης αὐτῶν περὶ αὐτῶν ὀϊωνιστῶν.
 Ἐν δ' Ἀρηθ· Βλοσυροῖο ποδῶν κ' ἐστασαν ἴπποι
 Χρυσοί, ὅς κ' αὐτὸς ἐπαφόρος ἔλκετο Ἀρης
 Αἰχμῶν ἐν χερσὶν ἔχων, πυλίσσας καλῶν,
 Αἶμα π' φοινικέας, αἰσέζων ἐκαστὸς ἐκαστῶν
 Δίφροϊ ἐμβεβαῖον, ὅππ' ἔχει δειμὸς τε φόβος τε
 Ἐστασαν ἰπποὶ πόλεμον καταδύμεναι αἰσέζων.
 Ἐν δ' Αἰὸς θυγάτηρ ἀγαθή Τειτοχρύεια,
 Τῇ ἱκίλῃ αἰσέζων μάχῃ ἐδίλυσσε καρῶσιν,
 Ἐχθ' ἔχοντ' ἐν χερσὶ χρυσήν τε τρυφάλειαν,
 Αἰγυιδίατ' ἀμφ' ὁμοῖς ὅππ' ἔχειτο φύλοπιν αἰνῶν.
 Ἐν δ' ἔνυ ἀθανάτων ἰσθμὸς χερσὶν ἐν δ' ἄμφ' ἑνὸς
 Ἰμερόων κ' ἀθανάτων Διτῶν κ' Αἰὸς ὕψος
 Χρυσήν φέρει μ' ἑλκετ' ἰδ' ἑλκετ' ἄγνυτ' ὀλυμπ.
 Ἐν δ' ἀγρῇ, αὐτὸς δ' ἑλκετ' ἀπείρετος ἰσθμῶν

Immortalium in certamine: Dea autē incipiebant cantum
 Musa Pierides canorum quidam canentibus similes.
 In eo autem & portus appu' su facili' immensi maris,
 Rotundus factus erat liqu: facto ē flanno.
 Inundanti simili: multi vero per medium ipsius
 Delphines hac atque illac ferebantur pisces' us inhiantes,
 Natanti' us similes. Duo autem fursum efflantes
 Argentei de phines, dep' siebant multos pisces.
 Sub hū arcu trep' dabant pisces, sed in ripis
 Sedebat vir piscator observans: habebat autem manibus
 Piscium rete, prociūro similis.

In eo autē & pulcher rima Danaei filius eques Perseus,
 Neq; quidē contingens clypeum: neq; lōge separatus ab illo:
 Miraculum magnum d. ſtu: quoniam nusquam nitebatur.
 Ita enim iofum manibus fecerat inclytus Vulcanus,
 Aureum, circum pedes autem habebat alata talaria.
 Ex humeris autē circa cū vagina inclusus nigra ensis pen-
 Aereus de loro: ipse autē velut cogitatio volabat. [debat,
 Totum autem tergum eius tenebat caput saui monstri
 Gorgonis. circum ipsum autē sera ferebatur, mirum visu,
 Argentea, fimbriaque dependebant lucida
 Aurea. sana autem circum tempora regis
 Posita erat Orci galea, noctu caliginem grauem habens.
 Ipse autem properanti & formidanti similis
 Perseus Danaides extendebatur post ipsum vero
 Gorgones inaccessa & ineffabiles ruebant,
 Cupientes ipsum apprehendere in viridi autem adamante
 Eumibus ipsis resonabat clypeus magno strepitu
 Acutum & tunulum quippiam. in Zoni autem dracones
 Duo suspensi erant, attollentes capita.
 Lambebant autem illi, utraque infrendebant dentes.
 Crudele tuentes supra sana autem capita
 Gorgonum agitabatur magnus terror, ac supra ipsas
 Viri pugnabant, bellica arma habentes.
 Hi quidem à sua ciuitate, suisque parentibus,
 Pestem depellentes: illi autem d' populari studentes.

Αδανίτων ἐν ἀγῶνι· καὶ δ' ἐξήρχεν ἀειδῆς
 Μῦσαι Πιερίδες, ἵγ' ὑμνοπομπῆς εἰκῆ.
 Εὐχ' ἱμελὲς οὐρομ'· ἀμφὶ δ' αὖτε τοιοῦτο θαλάσσης
 Κυλλοτερῆς ἐπέτυκτο πανίφθ'· κασιγέτροι,
 Κλυζοχρῆσ' ἱκέλ'· πολλοί γε μὴν ἀμείσον αὐτῆ
 Δελφίνες τῇ κ' ἐβωῶσαν ἰχθυόεντες,
 Νηχερῆσι· ἱκέλοι· δοῖσι δ' ἀναφυσίζοντες
 Ἀργύρεσι δελφίνες ἐδοίκαν ἔλλοπας ἰχθῆ.
 Τῶν ὑποχά· κείν' ἴδον ἰχθύες αὐτὰρ ἐπ' ἀκτῆς
 Ἦσαν αἰὲρ ἀλλήν· δέδοκται γ'· εἶχε δ' ἡ χερσὶν
 Ἰχθύσιν ἀμφὶ βλήσθον, δπόρ' ῥίψον περικῶς.

Ἐν δ' ἰὼ ἄγκυρα Δαναὸς τέκ'· ἱππότα Περσεύς
 Οὐτ' ἀρ' ὅππ' αὐτὸν σάλας ποτὶν, ἥδ' ἔχας αὐτῆ.
 Θαῦμα μέγα φράσσαδι· ἐπεὶ ἔδαμ' ἐς ἥρ' αὖτε.
 Τῶς γὰρ μιν παλάμας τόξ' ἐκρυπτοσ· Αμφιγυλῆς
 Χρυσόσι· ἀμφὶ δ' ἡ πρῶτη ἔχε πτερόεντα πέλ' α.
 Ωρεῖσιν δέ μιν ἀμφὶ μὲν αὖτε τον ἄρ' ἔκειτο,
 Χάλκιοι ἐκ τελαμῶν·· δ' ἄς τε νόημ' ἐποτατο.
 Πᾶς δ' μετὰ φρεσὶν εἶχε κερηδόν' οὐ πεί' αὖτε.
 Γοργεῖς ἀμφὶ δέ μιν κίβρισις θε·, θαῦμα ἴδ' αὖτε.
 Ἀργυρεῖν δὲ τὸν γ' ἔκαστην ὡς τὸ φαινοί
 Χρυσόσι· δόνη δ' αὖτε κερταφίσιν αὖτε·
 Κεῖτ' αἰδ'· κινῶν νυκτὸς ζοφὸν ἀνὸν ἔχουσα.
 Αὐτὸς δ' αὖτε δόνη κ' ἐρ' ῥίψον περικῶς
 Περσεύς Δαναὸς ἐπὶ πάντεσ· τῇ δ' μετ' αὐτὸν
 Γοργόνες ἀπλητοί τε κ' ἔφατ' ἐρ' ὡς τὸν,
 Ἰεῶνα μὲν πρῶτον· ὅππ' ἡ χ' αὖτε ἀδαμῶν·
 Βαρυτίων ἰάχεσκε τὰ κ'· μέγα δ' οὖν μαγδ' α.
 Οξεία κ' λιγύως· ὅππ' ἡ ζώνη π' δ' αὖτε
 Δοῖα ἀπικρυμῶν· ὅππ' αὖτε τὸν τε καὶ ἴωα.
 Λίχυσον δ' ἄρ' αὖτε γ' αὖτε δ' ἰχθυόεντον ἰδόντας
 Ἀγρία δερκοῦσ'· ὅππ' ἡ δ' αὖτε κασιγέτροι·
 Γοργεῖσις ἰδόντες μέγας φόβ'· οἱ δ' ἄρ' αὖτε
 Ἄνδρες ἐμάρ' αὖτε, πολέμηα τὸν κ' ἔχουτες.
 Τοὶ μὲν δ' αὖτε σφετέρης πόλιν· σφετέρων τε τοκῆσ
 Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δ' αὖτε φραδῆεν μεμαῶτες.

Multi quidē iacebāt, plures autē etiā pugna tenentes.
 Dimicabant, mulieres autē in bene constructis turribus
 Arcum acutum clamabant, lacerabanturque genas,
 Vinū similes, operam inclyti Vulcani.
 Viri autem qui seniores erant, & senectutem afflicti erant,
 Conferri exiit a portas ibant sursumque diu
 Manu tendere aut beati pro suo liberis
 Metuentes illi autē contra pugnam conserebant, post ipsos
 Parca nigra canides cerpantes dentibus. [autem
 Torua terribitesque, & uentique inaccessaque
 Certamē habebant aciem qui cadebāt, omnes enim cupiebāt
 Cruorem nigrum bibere, & qui in primum forte ceperant
 Iacentem vel cadentem recens saucium, ei quidem
 Iniciebant ungues magnos, animaque ad Orcum abibat,
 Tartarū in frigidū illa autē praecordia postq. ā exatiassent
 Sanguine hominu, ipsum quidem abiecerant post tergum:
 Retro autem in tumultum & stragem festinabant iterū ire.
 Clotho & Lachesis ipsis astant, atque paulo minor
 Atropos: neque enim erat magna dea: sed tamen
 Aliu quidem praestantiorque erat, & uno grandissima.
 Omnes autē circa unum virū pugnam acerbā i. stuerant:
 Sanoq. modo seipsas in uo afficiebant, oculi succubantes.
 Inter se autem ungues manusque audaces ita quabant.
 Iuxta autem & Caligo stabat perusta similis & gravis,
 Pallida, aridaque, famē ex austro & compressa,
 Crasso genio: longique ungues à manibus prominebant.
 Huius quidem ex naribus mucus manabat, ex genu autē
 Cruor destillabat in terrā, ipsa autē terrā illic dentes strin-
 Stabat, multusque pulvis constrauerat ei humeros. [gens
 Lachryma humida, iuxta autem turrita ciuitas hominū.
 Aurea autem ipsam tenebant superliminaribus adaptata
 Septem porta: hominesque in voluptatibus & choris
 Oblectatione n. capiebant Alij siquidē fabrefaculo in curru
 Ducebant viro uxorem, mu. usq. hymeneus excitabatur.
 Exprobat ab ardentibus facibus fulgor resplendebat,
 In manibus superiorem. Mulieres autē veruitate florentes
 Trahebant,

Πολλοὶ μὲν κίετο, πλείονες δὲ ἔπι δῆλον ἔχοντες,
 Μαρτυρῶν· αἳ δὲ γυναικας εὐδαιμονῶν ὅτι πύργων
 Χάλκων ὁξὺ βίαν, καὶ δὲ ἐδρύοντο παρειάς,
 Ζυγῶν ἱκανῶν, ἔργα κλυτὰ Ἡφαιστίδος.
 Ἄνδρες δὲ οἱ παρὲς βῆε· ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Ἀδρόσι ἐκτοδὶ πυλῶν ἴσαν, αἳ δὲ θεοὶ
 Χειρὰς ἔχον μακάρισσι, καὶ σφιδέροισι τέκνοι
 Διδότες, τοὶ δὲ αὖτε μάχῃ ἔχον, αἳ δὲ μὲν αὐτοὺς
 Κῆρες κυάειν, λευκοὶ δὲ σφιδέροι δὲ δόντας,
 Δεινῶποι, ἔχοντες περὶ πύργων ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Δῆλον ἔχον, καὶ πύργων πᾶσαι δὲ ἄρ' ἴκανο
 Αἰμαίνοντες, ὅν δὲ παρὲς πύργων ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Κεῖνον δὲ πύργων πᾶσαι δὲ ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Βαλλὼν ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Τάπερ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Αἰμαίνοντες, ὅν δὲ πύργων ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Αἳ δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Κλυτὰ δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Αἳ δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Τῶν δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Πᾶσαι δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Δεινὰ δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Ἐν δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Παρὲς δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Κλυτὰ δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Γυναικας δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Τῆς δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Αἳ δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Εἰσηκεῖ πολλὰ δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Δεινὰ δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Χρυσῶν δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Ἐπὶ δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Τῶν δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Ἦσαν δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Τῆς δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·
 Χρυσῶν δὲ ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'·

Praebant, quas chori ludentes sequebantur.
 Atque hi quidem canoris tibiis mittebant cantum
 Et iunero ore, circumque ipsos repercutiebatur sonus.
 Illa autem ad modulationem ducebant choros amabilem.
 Inde rursus ex alia parte iuvenes commissi ad fistulā:
 Alii quidem contra lucentes saltatione & cantu,
 Alii autem contraridones, ante tibicinem autem singuli
 Paenebunt, totamque civitatem latitia choreaque
 Voluptatibusque renebant. Alii autem rursus extra civitatē
 Teigus equorum conscendens currebant aratores autem
 Prociutebant terram binam, ornataeque tunicas
 Succinctas habebant: sed erat profunda seges, ubi alii qui-
 Macrochus arietis rostrata folia, [dem morebant
 Grana densa, veluti Cereris cibum.
 Alii vitum in manibus ligabant & implebant aream:
 Rursus alii vindemiabant: vineas, falces in manibus habentes.
 Alii autem in calathis ferebant a vindemiatoribus acceptos
 Albos & nigros racemos, magni ex vitibus,
 Grandis folia, & argentei capricoli.
 Alii rursus in calathis portabant, iuxtaque ipsos vitis
 Aurea erat (inclita opera prudentis Vulcani)
 Agnita folia, & argentei periclis.
 Inde quidem igitur ludant ad tibicinem unusquisque,
 Oneratus vis, quae ipsa nigrae erant. [limicabant
 Alii qui em calabant in lacu, alii hauriebant, alii autē
 Pugnis & mētando: alii vero alipedes lepores venabantur.
 Viri venatores & ferratis dentibus canes duos ante ipsos,
 Cupientes effugere, hi autem cupientes effugere.
 Iuxta ipsos autē & equites habebant latorem, proque praemiis
 Certamen habebant & pugnam. Iene suntis autem curribus
 Anxia stantes, amittunt volo equos.
 Habnas laxantes, illi autem subsultantes volabant [bant.
 Currus se ruminati, rotarumque moduli valde ex eorum sona-
 Illi quidem igitur perperam habebant laborē, neque enim ipsis
 Victoria completa erat, sed nec finem habebant certamen.
 Ipsis autē etiā propositus erat magnus iripus intra agone,

Πρῶτ' ἔκιν' τοῖσιν ὃ χροὶ παίζοντες ἔποντο.
 Τοῖ μ' ὑπὸ λιγυρῶν σιγῶν ἴσαν αὐδῶ
 Εξ ἀπαλῶν συμμάτων πρὶ δὲ σφισιν ἄγνοτο ἦχαι.
 Αἱ δὲ ὑπὸ φερμέγων αἰατῶν χροὶ ἱμερῶντα
 Εἶδεν δὲ αὐτ' ἠτίεσθαι νῆοι κούρῳ ὑπὸ αὐλῶ,
 Τοῖ γὰρ μὲν αὐτὸν παίζοντες ὑπὸ ὀρχηθμῶ καὶ αἰοδῶ,
 Τοῖ γὰρ μὲν αὐτὸν γελῶντες ὑπὸ αὐλητῆρι δὲ ἔκαστος
 Πρῶτ' ἔκιν' πᾶσι τὸν πόλιθ' ἀλίστα τε χροὶ τε
 Ἀγλαῖα τ' εἶχον τοὶ δὲ αὐτὸν παρὰ πύλῃσι
 Νῆσθ' ἱππῶν ὄψιν αἶψα ἰδυῖν. οἱ δὲ ἀφ' ὧν
 Ἡρεκὸν χροὶα δῖαν ὄπισθ' ἀδῶν ὃν χροὶ αἶψα
 Εἰσέλατ' αὐτὰς ἔλκε βαδύλητον οἷα μ' ἦσαν
 Αἰχμῆς ὄξεϊσι κορυφώοντα πέπληα,
 Βελδομόν' αὖτε χροὶ, οἷα δὲ ἀκμήτορος ἀκτῆος.
 Οἱ δὲ ἄρ' αὖ ἐλλειδανῶσι δῖαν καὶ ἱππῶν δῖαν
 Οἱ δὲ ἐπύκνωσιν αἶψα, ὄψιν αἶψα ἰδυῖν.
 Οἱ δὲ αὐτ' ἐς τελευτῆς ἐφόδον ὑπὸ τρυγητῶν
 Ἀδκοῖς καὶ μέλαινας βότρυας μεγάλων ὄψιν ὄρων.
 Βελδομόν' αὖτε φύλλοισι καὶ ἀγροῖσι ἐλίκασιν.
 Οἱ δὲ αὐτ' ἐς τελευτῆς ἐφόδον ὑπὸ τρυγητῶν
 Κρύσι' αὖτε, (αὐτὰ ἔργα φέρουσιν ὄψιν ὄρων)
 Σειρόμην' αὖτε φύλλοισι καὶ ἀγροῖσι ἐλίκασιν.
 Τοῖ γὰρ μὲν αὐτὸν παίζοντες ὑπὸ αὐλητῆρι δὲ ἔκαστος
 Βελδομόν' αὖτε φύλλοισι καὶ ἀγροῖσι ἐλίκασιν.
 Οἷα μ' ἔβριτοι, τοὶ δὲ ἦσαν οἱ δὲ ἐμάχοντο
 Πύξ τε καὶ ἐλκιδόν τοὶ δὲ ἀκμήτορος ἀκτῆος
 Ἄνδρες δὲ βύται, καὶ παρὰ χροὶ δὲ χροὶ αἶψα
 Ἰόμην' αὖτε χροὶ αἶψα ἰδυῖν.
 Παρ δὲ αὐτῶν ἱππῶν ἔχον πόνοι, αἶψα δὲ αἶψα
 Δῖαν ἔχον καὶ μύχον. ἐπὶ πλοκάμῳ δὲ ὄψιν ὄρων.
 Ἡρόχοι βεβαῶτες ἰφίεταν αἰκίας ἱπποῖς,
 Ρυτὰ χροὶ αἶψα ἰδυῖν. τοὶ δὲ ὄψιν ὄρων
 Ἀρμάτα πολλήν, ὄψιν ὄρων. αἶψα δὲ αἶψα
 Οἱ μὲν αὖ αἶψα ἰδυῖν. πόνοι αἶψα ἰδυῖν.
 Νίκη ἰδυῖν. αἶψα ἰδυῖν. πόνοι αἶψα ἰδυῖν.
 Τοῖσι δὲ αὖτε χροὶ αἶψα ἰδυῖν. πόνοι αἶψα ἰδυῖν.

Aureis inclita opera prudentis Vulcani. [danti similis.
 Circa extremam autem oram manabat Oceanus, immo-
 Totum autem continebat clypeum variegatum per ipsum autem
 Cygni altivolantes magnum clangebant, qui illic multi
 Natabant in summa aqua. iuxta autem pisces movebantur,
 Mirum visu, etiam Iovi graui sonanti, cuius consiliis
 Vulcanum fecit clypeum magnumque validumque,
 Artificiose expolienti manibus: quem quidem Iovis fortissima
 Laetabat facies: equestris autem assilus in currum,
 Similis fulguri patris omnis, agida tenentis.
 Leuiter ingrediens, huic autem auriga fortis Iolauus,
 Bigis insistens regebat currum currum.
 Prope autem ipsi aduenit dea caesis oculis Minerva,
 Atque ipsos confirmans verbis volucribus alloquebatur:
 Saluete Lyncei progenies longe incliti.
 Nunc itaque Iupiter robur vobis dat, is qui beatis imperat,
 Cygnumque interficere, & inclita arma eius de spoliare.
 Sed tibi aliud verbum dicam, multo praestantissime popu-
 Postquam iam Cygnum dulcis aus spoliaueris. [lorum:
 Illum quidem tum eodem loco relinque, & arma ipsum:
 Ipse autem hominum pestem Martem accedentem observans,
 Vbi nudatum clypeo variegato
 Oculis videris, ibi vulnera acuto ferro,
 Retroque te recipe, quoniam tibi fas non est
 Neque equos capere neque inclita arma illius.
 Sic locuta, in currum ascendit duarum,
 Victoriæ immortalibus manibus & gloriam tenens
 Coratim. Tunc igitur Iovi nomen Iolauus
 Horrendum equos increpuit, illi autem à comminatione
 Eructer ferebant celerem currum puluerem cientem per caput:
 Nam ipsis animum addiderat dea caesis oculis Minerva,
 & Egida comissa, ingemiscit autem circumquaque, Iovis.
 Illi autem pariter procedebant, similes igni sine procella,
 Cygnus equum dormitor, & Mars: satiabilis bello
 Horum equi deinde obviam sibi invicem facti.
 Atque humi iacere, circaque ipsos reverbabatur sonus.
 Atque

Χρυσόν, κλυτὰ ἔργα φείρουσιν Ἡφαίστειο.
 Ἀμφὶ δὲ ἵταυρ' ἐστὶ Πάριος πλῆθοντι εἰσικώς·
 Πᾶς δ' ὁμιλεῖ χαρτάκιον πολυδάφδαλον· οἳ δ' ἔχουσ' αὐτὸν
 Κύκνοι ἀρσιπτότα μεγάλα ἥ πυρρον· οἳ γὰρ πολλοὶ
 Νῆχον ἵπ' ἀκρον ὕδωρ παρ' δὲ ἰχθύες ἐκλονέοντο,
 Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζεὺς βαρυκτύπεα, ἢ διὰ βυλάς·
 Ἡφαίστειον ποῖναι σάκεα μέγα τε στιβαρόν τε,
 Ἀρσάμεν παλάμῃσι, τέ μ' αἰὲς ἀλκιμὸν υἱὸς
 Πάριος ὅππῃ κροτέως· ὅπῃ δὲ ἰππεύει δόρι διφρεν.
 Εἰκαλὸν ἀσπερ πῆ παῖδες Διὸς ἀγρόχοιο,
 Κῦφα βίβαί· τῷ δὲ λυίοχον κρατερὸς ἰόλαον
 Δίφρεν ἱππευέβαλ' ἐδυότο καμπύλον ἄρμα.
 Ἀχιλλεὺς δὲ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Καὶ σφίεας θασυμένους ἱππεύοντα περσινύδων·

Χαίρετε Λυγῆον· ἤνυσεν τελευτῆτο ο.

Νῦν δὲ Ζεὺς κρατὶ ὕμμι διδοῖ μακάριασιν αἰάσσει,
 Κύκνοι τ' ἐξισαρεῖν καὶ δότι κλυτὰ τεύχεα δύσσει.
 Ἀλλο δὲ σοι τί ἔσθ' ἔριον μέγα φέρτατε λαῶν·
 Εὖτ' αἰ δὲ Κύκνον γλυκερῆς αἰὼν ἁμέρας,
 Τὸν μὲν ἑπείτ' ἀπὲρ λιπέειν καὶ τεύχεα πῖο,
 Αὐτὸς δ' ὅβριστοι γόν Ἀριω δ' ὅππῃ δόκῃ σεις,
 Ενθά καὶ γυναιδέντα σάκεας ὑπὸ δαυδαλίοιο
 Οφθαλμοῖσιν ἰδῆς· ἐνθ' ὑπὸ μὲν ἐξείη χαλκῷ·
 Ἀψ' δὲ κίχαίσατο δ' ἐπὶ ἐνύ τοι ἀπτιμόν ὅσον
 Οὐδ' ἔπασκε ἐλίσσειν, ὅτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.

Ὡς εἰπὼς ἔς διφρεν ἰβύσετο διὰ θείων,
 Νίκω ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδ' ἔχουσα.
 Εστυμένως· τότε δὲ ῥα διόγνυται ἰόλαον
 Συμφαλίοι δ' ἱπποῖσιν ἐκίχλετο· τί δ' ὑπ' ὁμοκλήσεως
 Ρίμῳ ἔφρεν δοῖν ἄρμα· καί ντες πεδίοντο.
 Εν γὰρ σφῆ μὲν ἔκαστος γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγὶ δ' αἰαλαίεσσα· φειστονάχζε δ' ἄρμα.
 Τοῖ δ' ἄμυνδ' ἀσπερ γόνον· ἱκαλ' ἐπυρε καὶ θυέλην
 Κύκνους δ' ἱπποῖσιν ἔκαστος ἄρμα ἀκρόν τε αὐτῶς.
 Τῶν δ' ἱπποῖσιν ἑπείθ' ὑπὸ σαρπηδὶ δ' ἡλίοισιν
 Ὄξεια χεῖρ' ἔχουσιν, ὅτε δὲ σφῆ μὲν ἄρμα τοῖο ἔχουσιν.

Atque hunc prior alloquebatur vii Herculeas:

Cygne ignave, cur contra nos tenetis veloces equos,
Viros, qui laboris & arumna experti sumus?

In dixeris tene currum bene politum, atque è via

Cide prætergrediendo. Trachinem enim tendo

Ad Ceycem regem, nam ille potestate pariter & maiestate
Trachini artifas. Tu vero satis hoc scis etiam ipse.

Eius enim connubio tenes filiam Thersistonoe nigroculam.

O ignave, non enim tibi neque Mars moris exitum

Prohibuerit, si nos inter nos congregiamur bellando

Iam ipsum quidè aio ante quoq; aliquoties periculū fuisse

Hasta nostra quando pro Pylo arenoso

Aduersus stetit mihi pugnam irsatiabiliter optans.

Ter siquidem mea hasta percussus sustinuit se terra,

Vulneratus clypeo: quarto autem transadoxi femur eius.

Totū animis festinās, magnūq; illius clypeum perforavi.

Proius autē in puluerib. humi prostratus cecidit hasta in-

Ubi etiā ignominia aff. Elus inter immortales fuit. [petr.

Manibus sub nostris rel. Et spoliū cruentū.

Sic dixit; at Cygnus bellicosus haudquaquam curabat,

Hic obtemperans, retinere trabentes currum equos.

Ac tunc à bene cōpactis bigis desilierunt celeriter in terrā,

Et Ioni filius magni, & Enyalio regi.

Auriga autem propius egerunt pulchricosos equos.

Illū autem irruentib. sonitu pedum cōcitata est lata terra.

Vi autem ab alto vertice montis magni

Rupes desiliunt, alia super alias cadentes:

Mal'aque quercus, multa item picea

Alniquē totū radicibus refringuntur ab ipsis

Celeriter delabentibus, donec in campum perveniant.

Ita & illi in se mutuo ruebant cum magno clangore:

Tota autem Myrmidonum ciuitas celebrisque Æolens

Arneque & Helice, & Anthea herbosa,

Præ voce utrinusq; valde resonabāt. Illi autem cum clamore

Mirando congressi sunt. magnū autem intonuit prudens

Æolus cunctis gurgulibus sanguinolentis,

[Iupiter

Signum

Τόν πρότερον παρσίειπε βίη Ηρακλειήν·

Κύκλι πέπον, τίνυ γὰρ ὅππῃ χετον ὠκείας ἵππους
 Ἀνδράσι, αἷ τε πόνη κ' εἰζύου· ἴδρας εἰμύρι
 Ἀλλὰ παρ' εἰς ἔχε διφρονι ὑξοσι, ἠδὲ καλῶδου
 Εἶκε παρ' εἰς ἴσας. Τρηχῆνα δέ τοι παρελαύνω
 Ες Κηῦ κα' αἶακτα ὁ γὰρ δυνάμει τε κ' αἰδοῖ
 Τρηχῆν' ὅπως βίβηκε, σὺ δ' ὅτ' ἔμγαλα εἶδα κ' αὐτίς·
 Τὺ γὰρ ἐπὶ εἰς παῖδα Θυμῖστον ἴλω κυανῶπι.

Ὡς πέπον, εἰμύρι γὰρ τοι Ἀρης θανάτοιο τελευτῶ
 Ἀρκίος, εἰ δὴ νῶϊ σιωποῖτο μεθὰ πηλινύζειν.

Ἡδὲ μὲν τέ ε' φημι κ' ὁμῶς τε σφονδιῶμαι
 Ἐγὼ ἡμιτέρου, ὅθ' ἔσθ' Πύλῃ ἡμαρτόσι
 Ἀντιῶ ἔσθ' ἡμῶν, μαχῆς ἄμοτον ἡμῶν αἰών.

Τρεῖς μ' ἐμῶν ὑπὸ δουρεὶ τυπείς ἡρείσας το γαῖαν
 Οὐταμὲν σάκε' ὅτ' ἔτι βραχὺ, ἤλασα μῆρόν.

Πατὴρ μὲν σπείδων, διὰ δ' ἔμγα σάκε' ἀράξαι·
 Πρίων δ' ἐπ' ἐκείνῃσι χαλκῶπι σιν ἔσθ' ἔρμα.

Εἰδὼς κ' δὲ λαβὼν τὸς αἰθανάτοισιν ἰτύχῃ,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμιτέρῃσι λιπῶν ἔναρξ βροτῆσιν.

Ὡς ἔφατ'· ἔσθ' ἄρα Κύκλ' ὅτ' ἡμῶν ἐν γυνοῖν
 Τῷ ὅππῃ περὶ μὲν ἔχ' ἔμγα ἔρυσσας ἵππους.

Ἀλλὰ τὸ τ' ἀπ' ἀπληκίῃσι διφρονι δύρου αἶψ' ὅππῃ γαῖαν
 Πᾶς τε Διὸς μεγάλης, κ' ἐνδοχίοιο αἶακί.

Ἡέτοιχοι δ' ἐπὶ πλῶ ἤλασαν κακλίπτερας ἵππους·

Τῶν δ' ὑποσθλομῶν κατὰ χεῖρας πῶς δουρεῖα χθῶν.

Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρε' ὀρεῖται μέγαλοιο

Πεῖραν δ' ὁποδρῶσκέσιν, ἐπ' ὁμήλαις δ' ἐπίσσωσι.

Πολλὰ δ' ὅτ' ὄρε' ὑψηλοῖσι, πολλὰ δ' ἐπὶ τεύχεσιν.

Αἰγῶν τε ταυρῶν ῥίξοι ῥήγνυνται ὑπὸ αὐτῶν

Εἰμῶς κυλινδομῶν εἰως πεδίον δ' ἀφίκαν'.

Ὡς αἰ ἐπ' ὁμήλοισι πῶσι μέγα κακλήροντες.

Πᾶσι δ' Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτὴν τ' Ἰαωλκὸς

Ἀρην τ' ὅτ' Ἐλίκην, Ἀνδρά τε ποιήσασα

Ψυτὴν ὑπὸ ἀμφοτέρων μεγάλ' ἱαχόν· οἱ δ' ὁμήλοισι

Θεοσιπῶς σιωπῶν, μέγα δ' ἐκτυπὲν μῆτις τὰ Ζῶν.

Καὶ δ' ὅτ' ἀπ' ὑψηλοῖσι ψάδας βόλῃσι αἰματοῖσιν

Signum id ponens bello, suo multum confidenti filio.
 Qualis autem in vallibus montis acerbis aspectu
 Aper dentes habens exsertos, furitur impetu ad pugnandum
 Cum viris venatoribus, acutisque candidum dentem
 Per obliquum altus, spuma autem circa os mandenti
 Destillat, oculique ipsi igni splendenti similes sunt,
 Rectum autem in vertice horret setis, circaque collum:
 Talis similis leonum filius ab equo stridit currum.
 Quando autem viridis nigricans alba sonora cicada
 Ramo infidens, astatem hominibus canere
 Incipit, cuius & potus & cibus mollior est,
 Atque per totum diem, & mane sub auroram fundit vocem
 Aestu in gravissimo, quando corpus Sirius exsiccatur.
 Quando item & milio circum arista nascuntur,
 Quod aestate seminant, cum vna acerba colorem mutant,
 Qualia Bacchus dedit hominibus in lautam & laborem;
 Eo tempore pugnabant, multus autem tumultus excitabatur.
 Ut autem leones duo, pro occisa cerva [itur.
 Sibi mutuo irati, in seipsum impetum faciunt,
 Sausque inter ipsos rugitus, strepitusque exoritur dentium.
 Atque ut vultures incurvum unguitibus repandi rostri
 Ruper in excelsa magno clangore dimicant,
 Capra montiuaga gratia, aut fera cerva
 Pinguem, quam interfecit iaculando iuvenem vir,
 Sagitta e narvo emissa: ipse autem vagatur alio loco
 Loci ignarus existens, at illi celeriter animadverterunt,
 Certatimque pro ea pugnam acerbam instituerunt.
 Sic & hi duo cum clamore contra se mutuo irruerunt.
 Ibi sane Cygnus quidem potentis leonis filium
 Occidere meditans, clypeo arcem hastam adigit,
 Neque tamen perripuit as: defendebant enim dona Deorum.
 Contra autem Amphitryoniades, vis Herculeas,
 Inter galeam & clypeum, hasta longa,
 Coruicem nudatum, celeriter, infra mentum,
 Percussit valde, ambosque deondis tendones
 Hicquida lancea, magnam cum robur incidere vidit.

Σῆμα τιβοῖς πολέμοιο ἰὼ μαγαθ' ἀπὸ τοῦ παυθῆ.
 Οἷόν δ' ἐν βήσῃ οὐρανὸν χαλεπὸς περὶ δίδυμῳ
 Κάθευε χαυλιόδω φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 Ἀνδράσι θηρῶντι, θήνη δ' ἐπὶ λαοὺς ὁδόντα
 Δοχμῶντες, ἄφρονες ἢ πρὸς σῶμα μαστιχόμεναι
 Λείδεται, ἴσασι δ' ἐπὶ πυρὶ λαμπυρόμεναι ἱκνῶνται,
 Οἷον δ' ἐν λοφίῳ φρίσσει τείχεα, ἀμφὶ τε δ' ἐπὶ
 Τῷ ἱκαλῷ Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππέων θόρον δίδου,
 Ημεῖς ἢ χλοερῷ κυανόπτερος ἢ χέτα τίπιδ' ἔχου
 Οὐρανὸν ἰσχυρόμεναι θείους ἀνδράποισιν ἀείδω
 Ἀρχῇ, ὅτε πῶς τε καὶ βροτοῖς θήλει ἐίρη.
 Καὶ τε πικρὸν μένος τε καὶ ἡβήῃ χροὶ ἀνδρῶν
 Ἰδὲ ἐν ἀντοπαίτῳ, ὅπότε χροὶ Σείριον ἄζοι.
 Τῷ δ' ἐπὶ κίχρεσι πειγλῶχεσ τελέδουσι
 Τῶν τε θείων ἀπείρουσιν, ὅτ' ὁμοφάκας ἀνέλοντο,
 Οἷον Διόνυσον δ' ὅτε ἀνδράσι χροὶ καὶ ἄλκιον
 Ὑλὸν ἄρῳ μαρτυροῦν, πολὺ δ' ὄρυμα γῆς ὁρῶνται.
 Ως ἢ λείοντι δ' ὅτε ἀμφὶ κτομῆρας ἐλάφοιο
 Ἀλλήλοισι κατῴντε, ὅτ' ὁμοφάκας ὁρμίσσωσι,
 Δεινὸν δ' ἐπὶ ἰαχὴν ἀρχαίς θ' ἄμα γίνετ' ὁδόντα
 Οἷον δ' ἐπὶ ἀγυπτοὶ γαμψόφυλλος ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐπὶ ὑψηλῇ μαγάλα κλάζοντι μαχόμενοι
 Αἰγὸς ὁρῶντος ὅτε ἀγροτέρους ἐλάφοιο
 Πίοντα, ὡς τ' ἰδόμενοι βροτῶν ἀζήνῃ ἀνδρῶν
 Ἰδὲ ἀπὸ νύκτος, αὐτὸς δ' ἀπαλύνει δὴν
 Κάθευε ἀνδρῶν ἐπὶ οἷον δ' ἐπὶ ἀλκίως ἐόντων,
 Εσπερίῳ δ' ἐπὶ ἀμφὶ μάχῃ δριμύτι ἰδόντο
 Ως οἱ κακῶν ὄντες ἐπὶ δὴν ἵκναισιν ὁρῶσαν.
 Εἰθ' ἢ τοι Εἰκνῶν ἢ ὑπὸ μῦθῳ Διὸς υἱόν
 Κτήν' ὁρῶντα μαμάς, σάκ' ἰμβόλῃ χαλκόν ἰδόντα
 Οὐδ' ἢ ἰρὸν χαλκόν ἰρῶντο ἢ δίδου θείοιο.
 Ἀμφιτρωνιάδης ἢ βίη Ἡρακλεΐη,
 Μισσηγέ, κόρυδος τε καὶ ἀσπίδ' ἔχου μαχόμεναι
 Αὐχίῃ γαμψόφυλλος δὴν ὑπὸ νύκτι γλυκύν
 Πλάσ' ὁμοφάκας δὴν δ' ἄμφω κίρσι γίνεσθαι
 Ἰδὲ ὁρῶντα μαμάς, σάκ' ἰμβόλῃ χαλκόν ἰδόντα

Cecidit autem veluti cum quercus aliqua, at cum rupes
 Excelsa, ita Iouis fumantia fulmine: [gata are.
 Sic cecidit circum ipsum autem resonabant arma varie.
 Atque hunc quidem ibi reliquit Iouis arumnosus filius.
 Ipse autem occisorem hominum Martem accedentem ob-
 Sauum videns oculis, ut leo corpus forte natus, [seruant,
 Qui admodum accurate pelle validis unguibus
 Dissecta, quam celerrime dulcem animum abstulit:
 Alacriter autem huius nigrum expletur cor, [meros
 Ac casu intuens oculis sauum quiddam, costasque & hu-
 Canda flagellans petibus fodit; neque quisquam issum
 Sustinet ex aduersa aspiciens prope ire, neque pugnare.
 Talis igitur & Amphitryoniades insatiabilis bello
 Contra Martem stetit, in praeordini audaciam augens
 Certatim. Ille autem prope venit afflicto corde.
 Virique autem cum clamore alter alterum inuaservnt.
 Ut autem, quando à magno rupes cacumine praecipitans,
 Et in longum delata saltu voluitur, fragorque
 Venit subito ingens, colla autem ipsi obuius fit
 Altus ad quem cursu deferitur, ubi ipsam retinet:
 Tanto ille fremitu, currum gravator, perniciosus Mars
 Vociferans irruit, ille autem prompte venientem excepit.
 Porro Minerva filia Iouis agida tenentis
 Obuiam venit Marti, tenebrosam habens agidem.
 Saeva autem torue intuens, verba volucribus allocuta est:
 Mors inhibe animos ingentes & manus iniectas.
 Neque enim tibi fas est incluta arma auferre,
 Hercule occiso, Iouis magnanimo filio.
 Sed age, desiste à pugna, neque adversus steteris mihi.
 Sic ait: sed non persuasit Marti magnanimi animus
 Sed magno fremitu, flamma similis arma vibrans,
 Celeriter inuasit vim Herculeam,
 Occidere festinans, & coniecit aratam hastam
 Acriter, ob suum filium irascens mortuum.
 In elypeum magnum. At procul caesa Minerva,
 Hastam impo:ans avertit, manum deficiens à curru.

Ηρακλ' ὡς ὅτε τις δρὺς ἤρειπε, ἢ ὅτε πύρρῃ
 Ηλίοειθε, πλὴν γήσσε Διὸς φλόεσσι κεραυνῶ·
 Ως ἔρεπ' ἀμφὶ δὲ οἱ βροάχε τδύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Τὸν ὠϊπύγῃ εἶασε Διὸς ταλακρόδιθ' ἤϊος·
 Αὐτὸς δ' ἔβρεπλοιγὸν Ἀρλῶ ὀπιόντα δεκθίσαι,
 Δειπὺν ὀρεφὸν ὄασοισι, λείων ὡς σόματι κύρσαι,
 Θες τε μῦθ' ἐκ Δυκίας ῥήϊόν κερατιῶν· ἐνύχασε
 Σχίσσας ὅππῃ τάχιστα, μαλίφρονα θυμὸν ἀπηνύρα·
 Εμφύϊος δὲ ἄρα τῷ γὰ καὶ αὐτὸν πύμπλας ἦτορ·
 Γλαυκώων δὲ ὄασοις δφνόν, πλδρυγίς τε κὺ ὄμοις
 Οὐρῇ μασιόων, ποσσὶ γὰρ ἀφει· ἄδῃ τις αὐτὸν
 Ἐπλη εἰς αὐτὰ ἰδὼν χερδὸν ἐλθεῖν, ἢ δὲ μάχεσθαι.
 Τοῖθ' ἄρ' Ἀμφιτρωνιάδης ἀκόρητος αὐτῆς
 Ἀντίθ' ἔσθῃ Ἀρλῶ· αἰὶ φρεσὶ θάψσας αἰέξων,
 Βασυμύως· ὁ δὲ εἰχεδὸν ἤλυθεν ἀχρύμψθ' κῆρ.
 Ἀμφότεροι δὲ ἰάχοντες ἐπ' ἀμύλαισιν ἔρυσσαν.
 Ως δὲ ὅτ' ἀπὸ μεγάλης πίττης φρηῶνθ' ἔρυσσε,
 Μακρὰ δὲ ὀπιδρῶσσαντα κυλίνδεσσι, ἢ δὲ τε ἦχθ'
 Ερχέσθ' ἱμμεμαῖα, πάρος δὲ οἱ αὐτὸ βόλησιν
 Τφηλῆς, τῷ δὲ σιωπεύεσθαι, ἐνθά μιν ἴχθ'
 Τόσσῃ ὁ μὲ ἰαχῇ βρεπαρμάτος ἤλθῃ Ἀρης
 Κεκληγὸς ἐπέρουσι· ὁ δὲ ἱμμεπείων ὡς ἰδὲτο.
 Αὐτὰρ Ἀθλῶαίη κύρη Διὸς αἰγέχοιο
 Ἀντίη ἤλθεν Ἀρλῶ, ἱρμιλῶ αἰγίδ' ἔχουσα.
 Δειπὰ δὲ ὑπόδρα ἰδ' ὅσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀρες ὀπίχρεμψθ' κερατιῶν κὺ χεῖρας ἀάπτοις.
 Οὐ γὰρ τοι θεῖμιν ὄειν δόπο κλυτὰ τδύχεα δῦσαι
 Ηρακλῆα κτείναντα Διὸς θρασυκαρδίον υἱόν.
 Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχη, μηδὲ αἰτίθ' ἔστας ἑμεῖο.
 Ως ἰφάτ' ἄλλ' ἢ πεῖθ' Ἀρεως μεγαλήτορα θυμῷ·
 Ἀλλὰ μίγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τδύχεα πάλλων.
 Καρπαλίμως ἐπέρουσι βίη Ηρακλῆειη,
 Κακτοῖσιν ἀμυμῶς· κὺρ ἱμβόη χαλκῶν ἴχθ'
 Σφῆχόν, εἴ μὲ παρδὸς κατέαν πρὸς τιθινεῶτος.
 Ἐν σάκει μεγάλα· δόπε δ' γλαυκῶπις Ἀθλῶα
 Ἐπῆθ' ὀρμῶν ἱεραπ', ὀρῆσάμεν δόπε δὲ φρεσὶ.

Acerb. autem dolor Martē cepit, extraxitq; gladio acuto
 Irruit contra Herculem magnanimū at illum accedentem
 Amphitryoniades, saue insatiabilis bello,
 Femore nudatum clypeo sub variegato
 Vulneravit valide, magnumque traiecit clypeum,
 Hasta vibrās in terra autem prostravit media Martem.
 At illi Panor & Metus agilem currum & equos
 Adegerunt celeriter propius, & à terra habente latas vias
 In currum posuerunt variegatum: atque inde celeriter
 Equos flagellis impulērūt, veneruntq; in altum Olympum.
 Filius autem Alcmena & gloriosus Iolaus,
 Cygno despoliato, armis ab humeris pulchris detractis,
 Reuertebantur. moxque exinde ad civitatem Trachiniam
 Equis velocibus. At casū oculis Minerva [venerunt,
 Peruenit in Olympum magnum, & domus patrū.
 Cygnum autem contra Ceyx sepelivit, & populus infinitus,
 Qui prope civitatem habitant inclyti regū.
 Anten, Myrmidonumque civitatem, celebremque Iolcum,
 Arnenq; & Helicen multus autem congregabatur populus,
 Honorantes Ceycem, charum beatū diū [Anaurus,
 Sed illius sepulchrum & monumentum obscurum reddidit
 Imbre hyemali exundans ita enim ipsum Apollo
 Latona filius inest, propterea quod inclytas hec atombas
 Quicumque portaret Delphos, cum vi spoliabas infidatus.

Δερμὴ δ' Ἀρίω ἄχ' εἶλεν ἱρυσάμεν' δ' ἄορ ὄξ' ἔλ'·
 Εἰσὺτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερὸς φρονι. τ' δ' ὀπιόντα
 Ἀμφιτρωνιάδης δ' ἄτ' ἄκορητ' αὐτῆς,
 Μινεὶν γυμναδέντα σάκας ὑπὸ δαυδαλέοιο,
 Θύτας' ὅπ' ἀρατῆος διὰ τ' ἰμύγα σάκ' ἀραξεί,
 Δύραπ' τωμήσας, ὅπ' ἰ χθονὶ καί βῆδ' ἰ μίση.
 Τῷ τ' ὀφείλ' κ' Δείμ' εὐδ' ἔχον' ἀφ' ἑα κ' ἰππος
 Ἡλαταν αἶψ' ἰ γίγ' κ' ἀπὸ χθονὸς δ' ἱρυσάμενος
 Ες δ' ὀφρον' δ' ἴχαν' πολυδαίδαλον αἶψ' αἶψ' ἰπ' ἔπ' ἔτα
 ἱππος μασιίτῳ ἰκαίτο τ' μακρὸν Ὀλυμπον.
 Τίς δ' Ἀλκμήωνος κ' κυδαλίμ' ἰόλα·
 Κύκον σκυλίσσας ἀπ' ὅμων τ' δ' ἰχα κ' αἶψ' αἶψ'
 Νίαντ' αἶψ' αἶψ' ἰπ' ἔτα πόλιν Τηχῆν ἰκοίτο
 ἱππος ὀκυπόδισιν ἀτ' ἀτ' γλαυκῶπις Ἀθλῶν
 Εξίκατ' Ὀλυμπον τε μέγαν κ' δ' ἰμύγα πατῆρος.
 Κύκον δ' αἶψ' Κηῦξ δ' ἰπ' ἔτα κ' λαός ἀπ' ἑρπον,
 Οἱ δ' ἰ γίγ' τῶν πόλιν κλειτὴ βασιλῆα,
 Ἀντίω, Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτὴν τ' ἰαολκῆν,
 Ἀρίω τ' ἰδ' Ἠλίω πολλός δ' ἰ γίγ' ἰπ' ἔτα λαός,
 Τιμῶντες Κηῦξ κ' φίλον μακάρεσσιν ἰπ' ἔτα.
 Τῷ τ' ἰπ' ἔτα κ' σῆμ' αἶψ' ἰπ' ἔτα ποίησιν Ἀναυρε,
 Ομβρὸν χμῆρ' ἰπ' ἔτα πλῆθον. τὸς γὰρ μιν Ἀπόλλων
 Ἀντοίδης ἰπ' ἔτα, ὅπ' ἰπ' ἔτα ἰπ' ἔτα ἰπ' ἔτα
 ὅς τις ἰπ' ἔτα ἰπ' ἔτα βίη, σὺλασκι δ' ἰπ' ἔτα.

HESIODI ASCRAEI DEORUM
GENERATIO

MV S I S Heliconi adibus incipiamus canere,

Qua Heliconis habitant montes,
magnumque diuinumque:

Et circa fontem nigrum pedibus teneris

Saltant, aramque propentis Saturni,

Atque abluta tenero corpore in Thermeis,

Aus in Hippocrene, aut in Olmio sacro,

Summo in Helicone choreas duxerunt,

Pulchras, amabiles, fortiterque tripudiarunt pedibus.

Inde concitata, velata aere multo

Noctu incadebant, perpulchram vocem emittentes,

Celebrantes Iouemque agida tenentem, & venerandam Im-

Arguam, aureis calceamentis incedentem: [non enim

Filiamq, Aegiochi Iouis, caruleos oculos habentem Minervam:

Auguremque Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,

Atque Neptunum terram continentem, terra motorem,

Et Themis venerandam, & nigris oculis Venerem,

Hebemque aurea corona decoram formosamque Dionem,

Auroramque Solem, magnum splendidamque Lunam,

Lateramque, lapsumque, ac Saturnum versipellem,

Terramque Oceanumque vastum, & Noctem atram,

Aliorumque immortalium sacrum genus semper existentium:

Qua olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,

Agnos pascentem Helicone sub diuino,

Hoc autem me primum dea sermone compellavit,

Musa Olympiades filia Iouis Aegiochi

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

ΟΥΣ ΑΩΝ ΕΛΙΚΩΝΙΔΩΝ ΑΨΧΟ-
ΜΩ ΔΕΙΔΩΝ,
ΑΙΘ' ΕΛΙΚΩΝΙΘ' ΙΧΘΙΟΝ ΘΡΕΜΕΓΑ ΤΕ
ΖΑΘΕΟΝ ΤΕ.
ΚΑΙ ΤΕ ΑΦΕΙ ΚΡΥΨΩ ΙΝΕΙΔΙΑ ΠΟΛ' Α-
ΠΑΛΟΙΟΝ
ΟΙΧΜΩΤ' Κ' ΒΑΜΟΝ ΙΕΛΘΩΙΘ' ΚΡΕ-
ΤΙΩΝΘ'.

ΚΑΙ ΤΕ ΛΟΙΣΤΑ ΜΕΓΑ ΤΕΡΕΑ ΧΘΕΑ ΠΕΡΜΗΑΤΟΙΟ,
Η ΙΠΠΟΚΡΕΩΝΕ, Η ΟΥΜΕΪΩ ΖΑΘΕΟΙΟ,
ΑΚΡΟΤΑΤΩ ΕΛΙΚΩΝΙ ΧΡΟΪ ΕΝΙΠΟΙΗΣΑΝΤΟ
ΚΩΜΕΣ, ΙΜΕΡΕΙΤΑΣ ΕΠΕΡΨΑΝΤΟ Ή ΠΡΟΨΙΝ.
ΕΥΘΕΤ ΔΠΟΡΤΥΜΕΝΑ, ΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΑ ΗΪΕΙ ΠΟΛΛΗ,
ΕΝΥΨΧΑΙ ΣΕΪΧΙ ΦΕΙΚΑΛΛΙΑ ΘΑΝΑΤΕΪΣΑΙ,
ΤΜΕΘΨΑΙ ΔΙΑ Τ' ΑΪΧΙΟΧΟΝ, Κ' ΠΟΤΝΙΑΝ ΗΪΕΛΩ
ΑΡΓΕΪΩ, ΧΕΥΣΕΪΣΙ ΠΙΔΙΛΟΙΣ ΕΜΒΕΒΑΨΑΝ,
ΚΥΡΩ Τ' ΑΙΧΜΟΧΟΝ ΔΙΟΣ ΓΛΑΥΚΩΠΙ ΑΔΙΩΪΩ,
ΦΟΙΒΟΝ Τ' ΑΠΟΛΛΩΝΑ, Κ' ΑΡΤΗΜΙΝ ΙΟΧΕΑΙΣΑΝ.
ΗΔ' ΕΪ ΠΡΟΣΦΕΛΑΝΑ ΖΑΜΟΧΟΝ, ΕΝΝΟΣΙΖΑΡΟΝ,
ΚΑΙ ΘΕΪΜΝ ΑΪΔΟΪΩ, ΙΛΙΚΕΒΛΙΘΑΘΟΝ Τ' ΑΦΕΡΔΙΤΩ,
ΗΒΛΩ ΤΕ ΧΕΥΣΟΣΕΦΑΝΟΝ, ΚΑΛΩ ΤΕ ΔΙΩΪΩ,
ΗΩ Τ' ΗΕΛΙΟΝ ΤΕ ΜΕΓΑΝ, ΛΑΜΠΑΔΙ ΤΕ ΣΕΛΩΪΩ,
ΛΗΨΙ Τ' ΙΑΠΙΤΟΝ ΤΕ, ΙΔΕ ΚΡΕΤΤΟΝ ΑΓΚΥΛΟΜΕΤΩ,
ΓΩΑΪ Τ' ΩΚΕΑΝΟΝ ΤΕ ΜΕΓΑΝ, Κ' Τ' ΕΚΤΑ ΜΕΛΑΙΤΑ,
ΑΛΛΩΝ Τ' ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΧΩ Τ' ΑΪΕΝΕΪΟΝΤΩΝ.
ΑΪΝΥΨΟΤ' ΗΣΙΟΔΟΝ ΚΑΛΩ ΕΪΔΕ ΑΪΑΝ ΑΪΟΪΩ,
ΑΡΝΑΣ ΠΟΙΜΕΪΝΕΙΘ' ΕΛΙΚΩΝΙΘ' ΕΠΟ ΖΑΘΕΟΙΟ.
ΤΩΔΕ ΔΪ ΜΕ ΠΡΩΤΙΣΤΑ ΔΕΑΪ ΠΡΟΣ ΜΩΔΟΝ ΕΪΠΑΝ,
ΜΩΡΗ ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΙ ΚΗΪΕΣΙ ΔΙΟΣ ΑΪΧΜΟΧΟΙ.

Pastores in agris pernoctantes, mala probra, ventres solum
 Scimus mendacia multa dicere veri familia:
 Scimus etiam, quando voluerimus, vera loque.

Sic dixerunt filia Iovis magni veridica,
 Et mihi sceptrum dederunt, lauri permythida ramum,
 Decerpere mirandum, inspirarunt autem mihi vocem
 Divinam, ita ut scirem tam futura quam praeclara:
 Et me iubeant celebrare beatorum gentis sempiternorum,
 Se vero primo & postremo semper decantare.

Sed quo mihi hac circa quercum, aut circa petram?

O tu, à Musis ordinamur, quæ Iovi patri
 Canendo oblectant magnum animum in Olympo,
 Memorantes, & præsentia, & futura, & præterita.
 Vocem inter se aptantes, illarum vero indefessa sunt vox
 Ab ore suavis, vident autem domus patris
 Iovis valde tonantis, dearum voce à suavi
 Dispersa, resonat vero vertex nivosi Olympi.
 Domus immortalium, hæc vero immortalē vocem emittentes,
 Deorum genus venerandū in primis celebrant cantilena,
 Ab exordio, quos Tellus & Cælum latum genuerunt,
 Quique ex hu prognati sunt dū, datores bonorum.
 Se, unde rursus Iovem, deorū patrem atq; etiam hominū,
 Incipientesque canunt dea & fluentes carmen,
 Quam sit præstantissimus deorum, & imperio maximus.
 Porro & hominum genus fortiumque gigantum
 Celebrantes, oblectant Iovis mentem in Olympo,
 Musa Olympiades, filia Iovis ægida habentis:
 Quæ in Pieria Saturnio peperit patri mixta
 Mnemosyne, fertilitati Eleuthern imperans:
 Oblivionemque malorum, & solatium curarum.
 Novem enim ei noctes mixtum est prudens Iupiter,
 Scorsim ab immortalibus, sacrum lectum consiendens.
 Sed cum iam annus exactus circumvoluta vero essent tempora
 Mensium decrescientium, diisque multi transacti essent,
 Iosa peperit n. n. m. filias concordēs, quibus carmen
 Cura est, in pædagogibus fieri, ut animos habeantibus,

Ποιήσεις ἀγροαυλοὶ καὶ ἐλέσθαι γαστέρες εἴ,
 Ἰδὲ μὲν φάσκει πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
 Ἰδὲ μὲν δὲ εἴτ' ἐθέλωμεν δὴ ληθῆα μυθήσασθαι
 Ὡς ἴσταται κοῦρται μεγάλα Διὸς ἀντίπαλῃ
 Κῶ μιν σκῆπτρον ἰδοῖν, δαΐφνης ἐραθῆλα ὄζον,
 Δρίψαδ' ὀνητόν ἐπέπλεσαν δὲ μοι αὐδῶν
 Θείων, ὥς τε κλύομεν τὰ τ' ἐσθλὰ, πρὸ τ' ἐόντα.
 Καὶ κέλεονθ' ὑμῶν μετὰ χρόνον μέν, αἶν' ἐόντων,
 Σφᾶς δὲ αὐτὰς πρῶτον τι καὶ ὕστερον εἰν αἰεθῆναι.
 Ἀλλὰ τίς μοι ταῦτα πρὶν δρῶν ἢ πρὶν πύττω
 Ταῦτα Μυσάων ἀντιπαλῶν, καὶ Δὴ πατεῖ
 Τμῶσται τέρπεισι μέγα νόον ἐπὶς Ολύμπου,
 Εἰρύσσει, τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσθλὰ, πρὸ τ' ἐόντα,
 Φαίη ὁμηροῦσται τῶν δὲ ἀκρόμαθ' ἴει αἰεθῆναι
 Ἐκ ἀστυγίων ἡδεῖα. γὰρ δὲ τε δώματα πατρὸς
 Σκῶν ἐρεγδ' ἀπὸ τοῦ δαῖτος ἐπὶ λημέσσει
 Σκῶν ἀμρὴ ἡχεῖ ὅ καὶ ἡνιφόσσει Ολύμπου,
 Δάμαται ἀδελφῶν αἰδῶν ἀμείβεσθαι δαῖτα ἰεῖσται
 Θεῶν γλῶσσαι δὲ πρῶτον κλείουσι αἰεθῆναι
 Ἐξ αἰχῆς αἰετῶν καὶ ὕδατος ἄρτι ἐπικτεῖναι,
 Οἷτ' ἐκ τῶν γλῶσσων δαῖτα δαῖτα ἰεῖσται.
 Δαῖτα πρὸν αὐτὴ Ζῶα, πατρὶ πατέρ' ἡδὲ καὶ αἰδῶν
 Ἀρχομένων δ' ὑμῶν πρὸν δαῖτα, λήγουσται τ' αἰεθῆναι.
 Οἷσται ἐρτατός ἐστι δαῖτα, κατὰ τὴν μέγιστον.
 Αὐτὸς δὲ αἰδῶν πρὸν τι γλῶσσαι κατὰ πρῶτον τι γλῶσσαι
 Τμῶσται, τέρπεισι Διὸς νόον ἐπὶς Ολύμπου,
 Μῶσται Ολύμπου δὲ κοῦρται Διὸς αἰεθῆναι
 Ταῖς ἐκ Πιερίης Κροτιάδης τὴν πατρίδα γλῶσσαι
 Μνημοσύνην, γλῶσσαι ἐκ δαῖτα μιν δαῖτα.
 Ἀσμοσύνην τε καὶ ἀμπαυαῖα τε μιν δαῖτα.
 Ἐντὶα γὰρ οἱ νύκτας ἰμῶσται μιν δαῖτα Ζῶα,
 Νόσφιν ἀπ' ἀδελφῶν, ἰεθῆναι λήχῃ εἰσπαλάσσει
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' αἰαυτὸς ἴδω, πρὶν δὲ ἴσταται ὄρα
 Μιν δαῖτα φθινύτω, πρὶν δὲ ἴσταται πάλιν ἰεθῆναι
 Ἡ δὲ ἴσταται ἐντὶα κατὰ τὴν μιν δαῖτα, ἴσταται αἰεθῆναι
 Μιν δαῖτα, ἐκ δαῖτα ἴσταται δαῖτα ἰεθῆναι

Paululum à summo vertice niuosi cæli:
 Vbi ipsis splendidique chori, & ades pulchra.
 Iuxta verò eas Gratia & Cupido domos habitant,
 In conuiuiis: amabilem autem per os vocem emittentes
 Canunt omniumque leges & mores venerandos [tentos.
 Immortalium celebrant, amabilem autem per os vocem emis-
 Ista tum ibant ad Olympum exultantes voce pulchra
 Immortali cantilena, undique verò resonabat terra atra
 Canentibus hymnos: iucundus vero à pedibus frepidus excitabat
 Eunusium ad patrem suum. ille autem in cælo regnat, [tunc
 Ipse habens tor. irru, atque ardens fulmen,
 Vbi superato patre Saturno: bene autem singula
 Immortalibus disposuit simul, & induxit honores.
 Hac sane Musa canebant, cælestes domos tenentes:
 Nouem filia magnæ Ioue prognata:
 Clioque, Euterpeque, Thaliaque, Melpomeneque,
 Terpsichoreque, Eratoque, Polymniaque, Uraniaque,
 Calliopeque: hac autem præstantissima est omnium.
 Hac enim & reges venerandos comitatur.
 Quemcunque honoratura sunt Iouis filia magnæ,
 In lucem editumque aspexerint à Ioue nutritorum regum.
 Hui: quidem super linguam dulcem fundunt cantilenam,
 Huius verba ex ore fluxunt blanda: ceterum populi
 Omnes ad ipsum respiciunt, discernentem ius
 Rectu iudicii. hic autem tanto cauteque loquens,
 Statim etiam magnam contentionem scite diremit.
 Propterea enim reges prudentes, quod populi
 Damno affecti in foro res iterum integras restituant
 Facile, molibus alloquentes verbis.
 Incedentem vero per urbem, veluti deum, placant
 Reuerentia blanda: eminet vero inter ipsos congregatos.
 Tale Musarum ingens munus hominibus.
 A Musis etenim, & eminus feriente Apolline,
 Viri cantores sunt super terram & citharædi:
 Ex lege vera reges ille vero beatus, quemcunque Musa
 Amantem sequitur, ab ore suum. x.

Τυτθὸν ἄπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόετος Ολύμπου,
 Εἰδαίσφιν λιπαροὶ τε χροὶ καὶ δάματα καλά.
 Παῖ δ' αὐτῆς Χάριτες καὶ Ἰμερος οἰκί' ἔχουσιν
 Εἰ θαλῆς ἔρατ' ὃ δ' αὖ σόμα δάσαν ἰεῖσαι,
 Μίλποντα παύτων τε νόμοι, καὶ ἥδεα καὶ νῆ
 Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπὶ ἔρατ' ὅσων ἰεῖσαι.
 Αἰ τὸτ' ἴσαν πρὸς Ολύμπιν ἀγὰρ ὀμφακὴν ἐπὶ καλῇ.
 Ἀμβροσίῃ μολπῇ· ὅτ' ἰαχε γαῖα μέλαινα
 Τριθύσας, ἔρατ' ὃ ποδῶν ὑπὸ δίδυπος ὀρόρει.
 Νεισομένη πατέρ' εἰς ἔνθ' ὃ δ' ἔρχετο ἑμδασιλῶει,
 Αὐτὸς ἔχων βροτῶν καὶ δ' αὖ θαλῶντα κεραυτὸν,
 Κάρτεϊ νικῆτας πατέρ' ἐκόντα· ὃ δ' ἔκχευε
 Ἀθανάτας διέταξεν οὐκ ἔτι πρὸς ἔρατ' ὅσων.
 Ταῦτ' ἄρα Μῦσαι χεῖρ' ἐλὺμπα δώματ' ἔχουσαι,
 Ἐννέα θυγατέρες μεγάλην Διὸς ἐκγεγαῖται,
 Κλειά τ', Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε, Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τε, Ἐρατώ τε, Πολύμνια τ', Οὐρανία τε,
 Κόρυμπι θ' ἢ ὃ πρὸς φερύβητι βῆν ἀπατέων.
 Ἡ μὲν γὰρ βασιλεύειν ἀμ' ἀδείοισιν ὀπιδεῖ.
 Οὔτινα πρῶτοι Διὸς κοῦραι μεγάλοι,
 Γενέμεναι τ' ἐσίδωσι διοτρεῶν βασιλῶν.
 Τῶ μὲν ὅτ' ἡ γλῶσση γλυκερῶ χεῖρ' αἰετῶν,
 Τῇ δ' ἐπὶ ἐκ σόματος ρεῖ μελίχρα· οἱ δὲ νῦν λαοὶ
 Παῖτες εἰς αὐτὸν ἔρῃσι διακρίνοντα θέμιστας
 Ἰδεῖνσι δίκην· ὃ δ' ἀσφδγῶς ἀγρόβωι,
 Αἰψά τε καὶ μίγανέκος ὀπισταμένη κατέπαυσε.
 Τύνη γὰρ βασιλῆες ἐχέροντες ἔνευε λαοῖς
 Βλαπτομένοις ἀγρόφι μετὰ ἔργα τελέουσι
 Ρηϊδίαι, μελακοῖσι πρὸς φάμφοι ἰπέεσσι.
 Ερχόμενον δ' αἰὲν ἄστυ θεὸν ὡς ἰλάσκον·
 Αἰδοῖ μελίχρ' ἢ μὲν ὃ πρὸς περὶ ἀγορῆμοισιν,
 Οἶα περ Μυσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μυσάων καὶ ἐκ βοῶν Ἀπόλλων·
 Ἄνδρες αἰδοῖ ἔστιν ὅτ' ἡ γλῶσση καὶ χεῖρ' αἰετῶν·
 Ἐκ δ' Διὸς βασιλῆες, ὃ δ' ὀλβιό· ὄντινα Μῦσαι
 Φιλοῦνται γλυκερῇ οἱ δὲ σόματος ρεῖ αὐδῇ.

Quod flonim quū luctum habens recenti dolore faucio a:
 Tristetur, animo dolens, ceteram Poeta [nimo
 Musarū famulus res claras priscorum hominum
 Laudib. celebraveris, beatosq. deos qui Olympum incolunt,
 Statim hic sollicitudinum obliuiscitur, nec quicquā dolorū
 Meminit acito enim deflexerunt eum alio dona dearum.
 Saluete nata Iouis, date vero amabilem cantilenam.
 Celebrate quoq. immortalium diuinum genus, semper exi-
 Qui Tellure progenerati sunt, & Caelo stellato, [sentimus,
 Noctēque caliginosa, quosque salsus nutriti Ponsus.
 Di ite insuper, ut primum dū & terra fuerint,
 Et flumina & portus immensus, aestu furens,
 Astraque fulgentia & caelum latam superne:
 Et qui ex his nati sunt dū, datores bonorum.
 Vique opes dimiserint, & quomodo honores distinxerint,
 Atq. quomodo primum multū implicitū sphaeris tenuerint.
 Hac mihi dicite Musa, caelestes demos inhabitantes [calum.
 Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
 Primo omnium quidem Chaos fuit, ac deinde
 Tellus lato pectore praeclata, omnium sedes intra semper
 Immortalium, qui tenent iuga niuosi Olympi,
 Tartaraque tenebricosa in recessu terra spaciofa:
 Atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales deos,
 Soluens curas, & omnium dorum, omniumque hominum.
 Domat in pectoribus animum, & prudens consilium.
 Ex Chaos, vero Erebusque, nigraque Nox editi sunt.
 Ex nocte porro Aetherque & Dies progenerati sunt:
 Quos peperit ubi concipisset, Erebo amore mixta.
 Tellus, vero primum quidem genuit parē sibi
 Caelum stellis ornatum, ut ipsam totam obtegeret,
 Vique esset beatū diu sedes intra semper:
 Genuit praeterea montes altos, dearum gratas speluncas
 Nympharum, quae habitant per montes saltuosos.
 Atque etiam infrugiferum pelagus peperit aestu furens,
 Contum, absque amore suauis, ceteram deinde [bentem].
 Roris, concubitus, peperit Oceanum profundos vertices ha-
 Cunctaque

Εἴ γάρ τις κ' πέποιθε ἔχων τι κηδείῃ θυμῷ
 Ἀζή) κραδίῳ ἀναχίμῳ, αὐτὰρ ἀειδὼς
 Μυσάων Δεράπῳ κλέϊα ποστέρον αἰδρώπων
 Τρωΐσῃ μάκαρ αἰετὶ θεὸς εἰ Οὐμπον ἔχουσιν,
 Αἰψ' ὅ γε δυσφρονέαν' ὅππῃ θεῖ), ἔδῃ τι κηδείαν
 Μίμνη) ταχέως ᾗ παρ' ἑταρπιδόρα δάων.
 Χαίρετε τέκνα Διός, δοῖτε δ' ἱμερέεσσαν ἀειδίαν.
 Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γῆρ' αἶν' ἰόντων.
 Οἱ γὰρ ἐξελύοντο κ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντα,
 Νυκτὸς κ' δυσφρονέας, ἔς θ' ἀμύμονας ἔπεισε Πόντιον.
 Εἵπατε δ' αἰετὰ ποστέρα θεοὶ κ' γαῖα γῆναιτο.
 Καὶ ποταμοὶ, κ' πόντιον ἀπείριτον αἰδματιδύων,
 Ἀσράτε λαμπετέωντα, κ' ἔρεαν δὲ θυμὸν ὑπερθεῖα.
 Οἱ τ' ἐκ γῆς ἐγλύοντο θεοὶ, δαυτήρες ἰάαται.
 Ως τ' ἄφρον' ἀάσαντο, κ' ὡς τρυγὰ δίδοντο,
 Ἡδὲ κ' ὡς τα ποστέρα πολὺπυχὴν ἔχον ἔλκρον.
 Ταῦτά μοι ἴσατε Μῆσση ἐλύμπα δώματ' ἔχουσιν,
 Εἰς ἀρχὴς κ' εἵπαθ' ὅ, τι ποστέρον γῆναιτ' αὐτῇ.

Ἡτοιμ' ποστέρα καὶ γῆναι, αὐτὰρ ἔπειτα
 Γαῖ' ὑρύσσειον, παύτων ἰδὼν ἀσφδῆς αἰετὶ
 Ἀθανάτων, οἱ ἔχουσιν παρ' ἑταρπιδόρα Οὐμπον
 Τάρταρον τ' ἡερέετα μυχῷ χθονὸς ὑπερθεῖας,
 Ἡδὲ ἔρεας, δὲ καλλίς θ' αἰ ἀθανάτοις θεοῖσι,
 Δυσμυλῆς, παύτων τε δαῖων παύτων τ' αἰδρώπων
 Δάμνη) ἐν στήθεσσι νόον κ' ὅππῃ φρονέει βαλὼν.
 Εκ καὶ δ' ἐρεβός τε μέλαινα τε Νύξ ἐγλύοντα.
 Νυκτὸς δ' αὐτ' Αἰδὴρ τε κ' Ἡμέρη ἐξελύοντο.
 Οὗς τέκε κλυαμένη, Εὐρύβη φιλότῃσι μεγείσαι.
 Γαῖα δ' εἰ τοι ποστέρον ᾗ ἰγείατα ἴσος ἑαυτῇ
 Οὐρανόθεν ἀστερόεντα, ἡα μιν ποστέρον καλύπτειν.
 Οὐρ' εἰν μακάρισσι θεοῖς ἰδὼν ἀσφδῆς αἰετὶ
 Εἵπατε δ' ἔρεας μακρόν, δαῖων χαίρετε σταύλους
 Νυμφίους, αἵ ναίουσιν ἀν' ἔρεας βροσσέονται.
 Ἡ γ' αὐτὴ γαῖα Πίστα γ' ἔπειτα αἰδματιδύων
 Πόντιον, ἀπὸ φιλόεντα ἐμμέρου αἰετὰρ ἑταρπιδόρα
 Οὐρανόθεν ἀειδίαν, ποστέρον γαῖα γῆναιτο.

Cœumque, Cœumque, Hyperionemque, Iapetumque,
 Theamque, Rheamque, Themineque, Mnemosynenque,
 Phœbenque aurea corona insignem, Tethy-que, amabilem.
 Hos vero post natum minimus natus est Saturnus vaser.
 Acerrimus inter liberos: floridum autem odio prosequobatur
 Porro genuit & Cyclopes superbū cor habentes, [parentē.
 Brontenque, Steropenque, & Argen forti animo pradium:
 Qui loni & tonitru de lerunt, & fabricarunt, fulmen.
 Qui sane per alia diū similes erant,
 Vnus vero oculus media positus erat fronte
 Cyclopes vera illū nomen ē re erat, eo quod ipsorum
 Circularis oculus unicus inerat fronti:
 Roburque & vires, & molivina erant in operibus.
 Alij rursus ē Tellure & Cœo prognati sunt
 Tres filij magni, & praevalidi, non nominandi,
 Coeusque, Briareusque, Gygesque, superba proles.
 Quorum centum quidem manus ab humeris impetuosae mo-
 Inaccessae: capita vero unicuique quinquaginta luebantur,
 Ex humeris prognata erat, super robustos artus.
 Robur autem immensum, validum, ingenti in statura.
 Quotquot enim Tellure & Cœo procreati sunt,
 Potentissimi filiorum, suo insensī erant parenti
 Ab initio, & bonum quidem ut quisque primum nascebatur,
 Omnes occubabat, & in lucem non mitterat,
 Terra in latrū: malo autem oblectabatur opere
 Cœum, ipsa vero intus ingemiscbat Terra vasta,
 Arctata: dolensam vero malamque exegit autem artem.
 Statim vero cum procreasset genus canī ferri,
 Fabricavit magnam sal emendavit vero charā liberis.
 Dixit autem animum addens, charo mœrens corde:
 Filij mei & patrū nefarij, si volueritis
 Parere patrū malam v'ciscemur contumeliam
 Vestri prior enim sœua machinatus est opera. [illorum
 Sic dixit: illos vero omnes inuasit metus, neque quispiam
 Locutus est, confirmato animo tandem magnus Saturnus
 E contra verba compellens matrem castam: [versutus
 Mater,

Κοῖνι τι, Κρεῖν δ' ὕψιστος ἔστι, ἰαπτόν τι,
 Θεῖον τι, Ρεῖον τι. Θίμιτι Μνημοσύνην τι,
 Φοῖβον τι χρυσοσέφανον. Τηδύν τ' ἰσχυρόν τι.
 Τὺς δ' ἔμψ' ἐπλότατος γένετο Κρεῖν ὁ ἀγκυλομήτης.
 Δεινότατος παῖδων θαλερὸν δ' ἤχθη τεκνῆα.
 Γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπερβόων ἦτορ ἔχοντας.
 Βρεγίτιον τι, Στερόπιον τι, καὶ Ἀργίον ὀβριμόθυμον.
 Οἱ Ζηνὶ βρεγίτιον τ' ἔδωσαν, τεύχεά τε κρημνόν.
 Οἱ δ' ἡ τοι τὰ μὲν δῖα θεοῖς ἐνδύγκιοι ἦσαν.
 Μένει δ' ὁφθαλμὸς μέσσω ἐπέκθητο μετώπῳ.
 Κύκλωπες δ' ὄνομα ἦσαν ἐπώνυμον, ἄνεκ' ἄρα σφίεον
 Κυκλοτερὴς ὁφθαλμὸς εἰς ἐπέκθητο μετώπῳ.
 Ἰαχὺς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις,
 Ἄλλοι δ' αὖ Γαῖης τε καὶ Οὐρανὸν ἐξεγύνοντο,
 Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὀβριμοί, καὶ ὀνομαστοί.
 Κόπης τε, Βελαφίως τε, Γύγης δ', ὑπερβόων τεκνῆα.
 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἴσσοντο
 Ἀπλάστοι, κατὰ δ' ἔκαστον πεπνυμένοντα
 Ἐξ ὤμων ἐπὶ θυκόν, ὅππῃ σταθροῖσι μέλεισιν.
 Ἰαχὺς δ' ἀπλάστοι, κρατεὶν, μεγάλα δ' ἔργα.
 Οἶσσι γὰρ Γαῖης τε καὶ Οὐρανὸν ἐξεγύνοντο,
 Δεινότατος παῖδων, σφετέρῃ δ' ἤχθη τεκνῆα
 Ἐξ ἀρχῆς καὶ τῆς μὲν ὅπως τις πορθεῖται γένετο.
 Πάντας δ' ἀποκρύπτεισκε, καὶ ἰς φάσμα καὶ αἴησκει,
 Γαῖης ἐκ δ' ὀφθαλμοῦ κακῶ δ' ἐπιτίρπτετο ἔργον
 Οὐρανὸς ἢ δ' ἐν τὸς στυγερὰ χεῖρας Γαῖα πολέμῃ,
 Στῆντο μὲν δ' ὀδύλλω δ' κακῶν ἐπιφροσύνην τιχύν.
 Ἀλφειὰ δ' ποιήσασα γὰρ πολλοὺς ἀδίδακτους,
 Τῷ ξέμεναι δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παρὰ φίλοισιν.
 Εἶπε δ' ὁ θαυμάσιος, φίλοι τε τῆς μὲν ἦτορ.
 Πᾶσι δ' ἰμοὶ καὶ πατρὶς ἀταρταῖα, αἱ δ' ἰδέσθην
 Πείθεδ' ἑταίρους γὰρ κακῶν ποταμίῃσι λαίβων
 ὕμπετον. σφετέρῃ γὰρ ἀεικία μέσσωτο ἔργα.
 Εἰς φάτο, αὖ δ' ἄρα πάντας ἔλασεν ὁ θεός, αὖ δ' ἰς αὐτῶν
 ὁ δὲ γένετο θαυμάσιος δ' ἰμέγας Κρεῖν ὁ ἀγκυλομήτης
 ὅς τ' αὖ περὶ μὲν δ' ὀφθαλμοῦ δ' ἑταίρων καὶ νύκτι.

Mater, ego certe hoc in me recipiens peragam
 Facinus. patrem enim inauspicatum nihil curo
 Nostrum. prior enim sacra meditatus est apes a.

Sic dixit: gaudia est autem valde animo Tellus ingens:
 Collocavit autem ipsum celas in insidiis: indidit vero manus
 Falcem asperu denibus: dolo autem instruxit omni.
 Venit autem Noctē adducens magnū Cælū, undiq, vero Tel-
 Supiens amorem imminabat, & sane extentum est [lurs
 Pasi m: ex insidiis autem filius petuit manu
 Sinistra, dextra vero immanem cepit fulcem,
 Longam, asperos dentes habentem, chariq, genitalia patris
 Festinanter demessuit, rursumque abiecit ut ferrentur
 Pone, illa quidem non incassum elapsa sunt manus:
 Quotquot enim gutta proruperunt cruenta,
 Omnes suscepit Terra: circumvolutu autem annis,
 Produxit Erinnyasque validas magnosque Gigantas,
 Arma nitentes, longas hastas manibus tenentes:
 Nymphasque, quas Meliae vocant super immensam terrā.
 Testiculisque ut prius rescitis, ferrum
 Proiecit circa Epirum undū agitatum in pontum. [alba
 Sic ferebatur per pelagus longo tempore. circumcirca vero
 Spuma ab immortalis corpore oriebatur: in ea puella
 Innutrita est: primum vero ad Cytheras diuinas
 Vehabatur, inde tum circumfluxam pervenit ad Cyprium.
 Prodiit vero veneranda formosa dea: circum vero herba
 Pedibus sub mollibus crescebat: Aphroditem autem ipsam,
 Spuma pugnata deā & decora pulchrum ferti Cytheream,
 Nominant tam dii quam homines: eo quod in spuma
 Nutrita fuit: Cytheream autem quod appulsa Cytheris:
 Cyprigenam vero quod nata sit undosa in Cypro.
 Atque amantem genitalia, quia ex genitalibus emerfit.
 Hanc vero Amor comitatus est, & Cupido fovebatur
 Natam primum, & deorum ad cælum euntem. [pulcher,
 Hanc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
 Sortem inter homines & immortales deos,
 Virgines consolatitque, & risus, & deceptiones,

Μῆτιρ, ἰγὼ καὶ τὺτό γ' ὑπερχόμεθ' ὑπὲρ πάντων
 ἔργων· ἰπεί περ ἔσται δυνάμει καὶ ἀνιγίξω
 ἡμῖν ἔργα, πρῶτον γὰρ ἀεικία μύσσειτο ἔργα.
 Ὡς φάτο· γένθησιν ἢ μάλα φρεσὶ Γαῖα πολὺν.
 Ἔστι δὲ μηδ' ἄλλοις λόχῳ· ἐνέθηκα δ' ἄρ' ἔχει
 Ἀρπύων καρχαρίδωντα· δόλον δ' ὑπερδύκετο πάντας·
 Ἠλθε δ' Νύκτ' ἰπάζων μύθας Οὐρανίης· ἀμφὶ δ' Γαίῃ
 ἱμείρον φιλότῃ· ἐπύχετο, καί ῥ' ἱτανύθη
 Παῖτι· ὃ δ' ἐν λοχαοῖο παῖς ὠρέξατο χεῖρ'·
 Σκαρῆ· διξίτερ' ἢ πολὺν ἔλλαβον Ἀρπύων,
 Μακρῶν, καρχαρίδωντα, φίλῳ δ' ὀπὸ μῆδεα παῖς
 Εὐρυμύκης ἤμμοι, πάλιν δ' ἔρριψε φέριδ'·
 Εὐροπῶν· τὰ μὲν ὑπὲρ ἱπῶσι καφυγὰ χεῖρ'·
 Οὐρανὸν γὰρ ῥαδάμυγες ἀπῆλυνθον ὠματόισιν,
 Πάσαι δ' ἔξατο Γαῖα· σφειπλομένη δ' ἐναιετο.
 Γείνατ' Ἑρμῆος τε Κρατερῆς, μαγάλῃσι τέ Γίγαντας·
 Τῶν χροὶ λαμπυρόντων, δόλιχ' ἔχοντα χροὶν ἰχοντας,
 Νύμφας δ' αἷς Μελίης καλέεσθ' ἰπ' ἀπαίροντα γαῖαν·
 Μῆδεα δ' ὡς τοσούτοις δόπον μῆξας, ἀδάμαντον
 Καῖββδῆ· ἰπ' Ἠπείρου πολυκλῦσθ' ἐνὶ πόντῳ,
 Ὡς φέρετ' ἀμπύλα· πολὺν χροὶν ἀμφὶ δ' Ἀλκυον
 Ἀφροῖς ἀπ' ἀδανάτου χροὶς ὄριυτο· τῷ δ' ἐνὶ πύρῳ
 Ἐδρίφθη· τοσούτοις δ' Κυθήροισι ζαθέοισιν
 Ἐπλετο· ἐν δὲ ἰπῆτα παῖρ' ῥύτο· ἵκατο Κύπρον.
 Ἐκ δ' ὕβρ' αἰδοῖν καλὴν δέος· ἀμφὶ δ' ποῖν
 Πρωτὶν ὑπὸ ῥαδνοῖσιν αἰξέτο· τίλῳ δ' Ἀφροδίτῃ
 Ἀφροχρύσει ὡς τε δεινὸν καὶ εὐσέφανον Κυθήρῳ
 Κικλήσκοιτο θεοὶ τε καὶ αἰεῖρες, ὅντι καὶ ἀφροῖ
 Θρίφθη· ἀταρ Κυθήρῳ, ὅππῃ φροσέκυσσε Κυθήρῳ·
 Κυφροχρύσει δ' ὅππῃ γῆτο πολυκλῦσθ' ἐνὶ Κύπρῳ·
 Ἠδὲ φιλομυθία, ὅππῃ μῆδ' ἰπῶν ἐξέφααίθη.
 Τῇ δ' ἔργα ὠμαρτήσιν, καὶ ἱμῶν ἱσσοῖτο καλῶς
 Γενεμῶν τασούτων, δεινὸν τ' ἐς φίλον ἰύσθαι.
 Ταύτῃ δ' ἔξ ἀφ' ἧς τιμῇ ἔχει, ἢ δ' Ἀλκυον
 Μοῖραν ἐν ἀδανάτῳ καὶ ἀδανάτῳ πειθεῖται,
 γαρδυμένη τ' ὁδὸν ἀμεινόμενα τ' ἐξ ἀπείτης τῆς

Obletationemque suauem, & amicitiam, blanditiasque.

Illos vero pater Titanas cognomento vocabat,

Filios obinergans, magnus Cœlus, quos genuit ipse.

Diſſitabat porro, feſtinantes ex proterua magnum patraſſe

Facinus, cuius deinceps ultio in poſterum futura ſit:

Nox præterea peperit odioſum Fatum, & Parcā atrā,

Et Moriem peperit etiam Somnum peperit vero agmen

Qua nulli mixta dea peperit Nox obſcura. [Somniorum:

Rurſum poſtea Memum, & Erumnam dolore plenā,

Heſperidesque, quibus mala v'ira inc'ytum Oceanam

Aurea pulchra cura ſunt, ferentesque arbores fructus,

Et ſitales deas & parcas genuit unmitis,

Clotoque, Lachſinque & Atropon: qua mortalibus

Nascentibus dant habendum bonumque malumque,

Quaque hominumque deorumque delicta perſequentes,

Nunquam deſiunt dea à vehementi ira,

Præſquā illi repēderint malā vltionem quiſquis peccarit.

Peperit præterea & Nemefin, eladem mortalib. hominibus

Nox pernicioſa: poſt hancq. Fraus ē enixa eſt, & Amicitia

Seniumque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.

Cæterum Contentio odiſa peperit quidē Laborem moleſtū,

Obluſionemque, Peſtemque, & Dolores lacrymabiles,

Pugnaſque, Cadeſque, Præliaque, Strageſque virorum,

Inrgiaque, mentaceſque Sermones, Diſceptationeſque,

Legum contemptum Noxamque familiares inter ſeſe,

Iuramentumque quod plurimum terreſtres homines

Ledit, quando quiſpiam volens peierauerit:

Nereumque alienum à mētacio, & veracem genuit Pontus,

Maximum naui ſictram. ſed vocant ſenem.

Eo quod verus atque placidus, nec inuis & aqvi

Obluiſ uir, ſed iuſta & manſueſta conſilia nouit.

Deinde rurſum Thaumantem magnū & fortem Phorcyā,

Terra commiſtus, & Celo pulchriſ genū præditam,

Eurybiāque, ferream in pectore animam habentem.

Ex Nereo porro proſignati ſunt perquam amabili ſoboles

Ponto in inſuſuſe, & ex Doride pulchricoma, [dearum

Eliā

Τρέψιν τε γλυκερίω, φιλότιτ' τε μελιχρίω τε.

Τὸς δ' πατὴρ Τιτίλῳας ὅπ' ἔκλυσιν καλίσκεει,
 Παῖδας νύκλειον μέγας Οὐρανός, ὡς πικρὸν αὐτός.
 Φασκε δ' πταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
 Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίπιν μετόπισθεν ἴσινδ'·
 Νύξ δ' ἔτεκε συγχεῖν τε Μόρρον τε καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 Καὶ Θάϊατον· τίκα δ' Ὑπνον, ἔπικτε δ' Φύλον Οἰείρην·
 Οὐ πρὶ καμνηθεῖσα θεὰ τίκα Νύξ ἐρεβινθή·
 Δύττερον αὖ Μῶμον, καὶ Οἶζυν δ' ἀγνύεσσαν·
 Ἐσπερίδας δ', αἷς μῆλα πέριω κλυτὸν Ωκεανοῖο
 Χρύσια καλὰ μύλοισι φέροντά τε δένδρεα καρπὸν·
 καὶ Μείρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο γηλοποιόους,
 Κλωθὴν τε, Λάχρην τε, καὶ Ἄεθρον. αἵ τε βροτοῖσι
 Γενιτῆρσι δίδουσι ἔχιν ἀγαθὸν τε κακὸν τε,
 Αἷτ' αἰδέσθην τε θεῶν τε ὄφρα βασιᾶς ἐφείσωνται
 Οὐδέποτε λήροισι θεῶν δ' ἄνθρωποις χόλοισι,
 Πρὶν γ' ὅσπ' ὅσπ' ὀδῶσι κελύω ὅπ' ὅς πε ἀμαρτή·
 Τίκατε δ' καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
 Νίξ ἑλοή· μὲν γὰρ δ' Ἀπάτῃν τίκα καὶ Φιλόπτην,
 Γῆρας τ' ἐλόμβρον, καὶ Ἔρην τίκα κατ' ἐρόθυμον.
 Αὐτὰρ ἔρως συγχεῖν τίκα μὲν Πόντος δ' ἀγνύεσται,
 Λήδην τε, Λοῖμον τε, καὶ Ἄλγαν δακρυόεσσαν,
 Τσμίνας τε, Φόνοισι, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
 Νείκεά τε, φθόγους τε Λόγους, Ἀμειλιγίας τε
 Δυσνομίην, Ἀτίω τε, στυγίαν δ' ἀνὴλοισιν·
 Ὀρκον δ', ὅς δ' ὁ σλῆστον ὅπ' ἔχοντες ἀνδράποισι
 Πικρῶνται, ὅτε κἂν τις ἑκὼν ὅπ' Ὀρκον ὁμόσῃ·
 Νηρία τ' ἀφαιδέα καὶ δῆνδεα γείνατο Πόντις,
 Παισβίπατον παῖδων, αὐτὰρ καλίσσεσι γέροντα,
 Οὐνεγα νημερτῆς τε καὶ ἥπιον· ἐδὲ θυμίσσιν
 Ἀήδεϊ, δῆν δ' εἰκάμα καὶ ἥπιον δῆνδεα ἰδούσι.
 Αὐτὸς δ' αὖ Θάυμαντα μέγαν, καὶ ἀγλῶστα Φόρκυν,
 Γαίην μισγρόμην, καὶ Κητώ καλλιπαρήν,
 Εὐρυβίην τ' ἀδῶμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
 Νηρῶν δ' ἐγλῶντο μεγέρεα τίκα θεῶν
 Πόντος ἐν ἀφύγῳ, καὶ Ἀσπιδό· αὐτὰρ ἄμωρον.

Filia Oceani rotundi fluminis,
 Protoque, Eucrateque, Saeque, Amphitriteque,
 Hudaraque, Therisque Galeneque, Glaucique,
 Cymethoe, Spioque velox, Thaliaque iucunda,
 Et Melisa gratiosa & Enlimine & Agave,
 Pasitheaque, Eratoque, & Eunice rosis lacertis pradita,
 Dotoque, Protoque, Pherusaque, Dynameneque,
 Nesaque, & Adia, & Pretomedia,
 Doris, & Panope, & speciosa Galatea,
 Hippothoeque lepida & Hippone rosis lacertis pradita,
 Cymodoceque, qua fluitans in obscuro ponto,
 Et flatus diuinorum ventorum, una cum Cymatologo
 Facile mingat, & cum pulchros talos habente Amphitritae
 Cymoque, Eione, pulchreque coronata Halimede,
 Glaucomaque hilari, & Pontoporia,
 Liagoreque, & Euagore, & Laomedia,
 Polynomeque, & Autonoe, & Lysianassa,
 Euarneque tam indoligrata, quam inculpata forma,
 Et Psamathe decora corpore, diuinaque Menippe.
 Nesoque, Eupompeque, Themistoque, Pronoique,
 Nemertesque, qua patris habet animum immortalis.
 Ha quidem ex Nereo inculpato procreata sunt
 Filiae quinquaginta inculpata opera callentes.
 Thaumae vero Oceani profundiflui filiam
 Duxit Elearam hac autem celerem peperit Irim,
 Pulchricomasque Harpyas, Alboque, Ocypetenque,
 Quae ventorum flamina, & aues assequuntur
 Pernicibus aliis in caelo enim degentes volitant.
 Phorco post hac Ceto Graas peperit pulchri generis praditae,
 A partu canas quas ob id, Graas, vocant.
 Immortalesque dii, humique incedentes homines.
 Peptredoque pulchro peplo, Enyoque, croceo peplo,
 Gorgonesque, qua habitant celebrem Oceanum,
 In extrema parte ad noctem: ubi Hesperides arguta,
 Sthenoque, Euryaleque, Medusaque graui perpeffa.
 Ipsa erat mortalis, si alio immortalis, & semper non obnoxia

Κῦρκε Πικρατοῖο τελέει' ὅ ποταμοῖο,
 Πρωτό τ', Εὐκροίτη τε, Σαΐ τ', Αμφοιτείτη τε,
 Ευδάρη τε, Θέπες τε, Γαλῶν τε, Γλαύκη τε,
 Κυμαδὴν, Σπφὸν τε Δοή, Θακίη τ' ἐρύσσει,
 Εὐ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλμῶν καὶ Αἰαυή,
 Παπιδὴν τ', Ερατώ τε, καὶ Εὐμείκη ῥοδόπηχες
 Δωτώ τε, Πρωτόν τε, Φέρουσα τε, Διωμαμένη τε,
 Νησαίη τε καὶ Ακταίη, καὶ Πρωτομήδεια,
 Δωρεῖς καὶ Παυόπη, καὶ Δυσιδὴς Γαλάτεια·
 Ἰπποδοὴν τ' ἐρύσσει καὶ Ἰπποτόν ῥοδόπηχες·
 Κυμαδὴν δ' ἢ κύματ' ἐν κ' ἐρρεῖδι τόντα
 Πτοιας τε ζαδίαν αἰέμαν, σιῶν Κυματολήγη,
 Ρῆα φρυγὴν, καὶ σφύρα Αμφοιτείτη·
 Κυμὸν τ', Ηϊόνη, τε εὐσεφαιός δ' Αλιμήδην·
 Γλαυκανόμην τε φιλομειδῆς, καὶ Ποντοπόρφα·
 Δειαγῶρη τε, καὶ Εὐαγῆρη, καὶ Λαομέδεια·
 Πυλινύμην τε, καὶ Αἰτονόην, καὶ Λυσταίαντα,
 Εὐσφίην τε φυλὴν τ' ἐρετὴν καὶ εἶδ' ὅ αἰμαῖον·
 Καὶ Ψαμάδην χαρίεσσα δῖμας δῖν τε Μενίπην
 Νησὸν τ', Εὐτόμην τε, Θυμωὴν τε, Περνόν τε·
 Μημερτίες δ', ἢ πατρὸς ἔχοντες ἀδελφάτοιο.
 Αὐταῖ μὲν Νηρηῶ αἰνέουσιν ὅτι ἐξηγόντο
 Κῦρκε πεντήκοντα, αἰνέουσι αἶγ' εἰδύσας·
 Θαύμας δ' ὁ Πικρατοῖο βαθυρροῖται δούρατος
 Ηγάγεται Ἠλέκτωρ, ἢ δ' αἰετὸν τέκεϊ Ἰρίν,
 Νῦν κάμοις δ' Ἀρκίαν, Αἰολὸν δ' Ὀλυπέτιον τε,
 Αἶψ' αἰέμαν πτοίῃσι καὶ οἰωνοῖς αἰμ' ἔποντο,
 Ωκυρὴς πτερυγασί μεταχρόνιαι γὰρ ἴδμεν.
 Φέρουσι δ' αὖ Κητὸν Γερίαν τέκε καλλιπαρήοισιν
 Εα γῆρυτῆς πολίας, τὰς δὲ Γερίας καλίοισιν
 Αδωάτοί τε θεοὶ, χαμῶν ἐρχόμενοι τ' αἰδρωτοί.
 Περικλὴν τ' εὐπεπλιν, Εὐνοίαν τε κροκόπεπλον,
 Γοργὸν δ' αἰνείουσι σφίσι κλυτὴ Πικρατοῖο,
 Ερατὴν φρεσὶνυκτός· ἢ Ἐσπερίδης λεγόμενης
 Χθονὸν τ', Εὐρυδὴν τε, Μίδουσα τε λυγρὰ παρθένον·
 ἢ δ' ἔτι δὴ τῆς, αἵ δ' αἰδνύονται καὶ ἀγέμεναι

*Dua: cum una concubuit carne a casarie Neptunus
In molli prato & floribus vernis.*

*Eius autem Perseus caput cum amputasset,
Exiit Chrysaor magnus, & Pegasus equus.*

*Huius quidem cognomen erat, quod Oceani apud fontes
Natus esset: ceterum hic enses aurum tenebat manibus suis:
Et ille quidem cum auolasset, relicta terra matre pecorum
Peruenit ad immortales, Iovis vero in domo habitas,
Tonitruque & fulgur ferens Iovi prudenti.*

*Chrysaor porro genuit tricipitem Geryonem,
Mixtus Calirœ filia nobili Oceani.*

*Ilum quidem armis exiit: vis Herculeana,
Bovis apud flexipedes circumflua in Erythia.*

*Die illo cum boves egit latus frontes halentes
Tirynthum in sacram, cemens iter Oceani,*

*Orthoque interfecto, & bubulco Eurytione,
Stabulo in obscuro, ultra inclytum Oceanum.*

*Ipsa insuper peperit aliud monstrum, perplexum, nihil simile
Mortalibus hominibus, neque immortalibus diis,*

Specus in concavo, diuinam animo in fracto Echidnam:

Dimidio nympham, nigri oculis, pulchrum genus, ignumque,

*Dimidio item ingentem serpentem horrendumque, ma-
Varium, crudiorum, diuina sub caverna terra.*

Illic vero ei specus est in imo, cava sub petra,

*Procul ab immortalibusque diis mortalibusque hominibus:
Ibi sane ei destinantur dii inclytas domos incolere.*

*Atque coerebatur in Arimi sub tetra terra Echidna
Immortalis nymphe & senj expers diebus omnibus.*

Huius Typhaquam aiunt mixtum esse amore,

Vehementem & violentum ventum, nigri oculi decora

Ille vera gravidam fœda, peperit fortes filios, [puella.

Orthum quidem primo canem peperit Geryni.

Iterum secundo edidit parva uniuersum, minime effabilem,

Erberum crudiorum, Plutonis canem area voce.

Quinquaginta capitum, impudentemque fortemque.

Tertio, Hydram genuit abominabilem,

Hydram,

Αἰδύο τῇ μὴ παρελέξατο Κυανοχαίτης,
 Ἐν καλακῇ λειμῶνι, καὶ αἶθεσι εἰαρινῇσι.
 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὶς καρδῇ μὲν ἀπεδύροτό μιν,
 Εξείδορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
 Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὀκίαντος παῖς Πηγάς
 Γέννηθ', ὅδ' ἄορ χεύσεται ἱερῇ χερτὶ φίλῃσι.
 Χρῶ μὲν ὀποπλάμην, περλιπὼν χθόνα μητίετα μήλων,
 Ἰκετ' εἰς ἀθανάτοισι Ζηνὸς δ' ἐπιδώουσι ναίει,
 Βροτῶν τε στεροπῶν τε φέρειν δὴ μηδέσσι.
 Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τετρακλῆων Γηρυονῆα,
 Μιχθεὶς Κόμμιον κῆρυ κλυτῷ Ὀκίαντοιο.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενέριξε βίη Ηρακλεΐη,
 Βοῶσι παρ' εἰλιπόδισσι, παρ' ὀρύτῳ εἰν Ερυθείῃ.
 Ἡμᾶν τὰ, ὅτε παρ' ῥῆς ἤλασεν ὀρυμετώποις
 Τίρῳθ' εἰς ἱερῶν, δεικνὺς πόρον Ὀκίαντοιο.
 Ορδοῖ τε κλείνας, καὶ βυκόλον Εὐρυτίωνα,
 Σταθμῷ ἐν κέρεσσι, πέρι μὲν κλυτῷ Ὀκίαντοιο.
 Ἡ δ' ἔτεκε δῆος πέλωρον, ἀμύχανον, ὃ δὲν ἐρικὸς
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, ὃ δ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Σπῆϊ σὺ γλαφυρῷ, θείῳ κρατερόφρυν' Εχιδναί.
 Ἡμῶν μὲν νύμφῃ ἐλικοπέδι, καλλιπάρῳ,
 Ἡμῶν δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, ὃν ἔν τε μέγαν τε,
 Ποικίλον, ἀμύχανον, ζαθέης ὀπὸ καὶ θεσι γαίης.
 Ἐνθα δ' οἱ ἀπὸ ἐστὶ κέτω, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
 Τῷ μὲν ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θινὴ τῇ τ' ἀνθρώπων.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
 Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ Εχιδναί.
 Ἀδασάτῃ νύμφῃ καὶ ἀγῆρατῃ ἥματι πάντα.
 Τῇ δ' Τυράσσα φατὶ μεγάλῃ ἐν φιλότῃσι,
 Δεινὸν θ' ὕβρις μὲν τ' αἶμα, ἐλικοπέδι κούρη.
 Ἡ δ' ὑποκωσπεμένη, τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
 Ορδοῖ μὲν παρ' ὅταν κυῶα γείνατο Γηρυονῆ.
 Δάπτερον αὖτε ἐπικτεν ἀμύχανον ἔπι φατειόν,
 Κέρβειον, ἀμύχανον, αἶθεα κυῶα χαλκόφαιον,
 Περτιγοντεκλήων, καὶ αἶσα τε κρατερόν τε.
 Τὸ τρίτον, Τόριον αὖτε ἐγείνατο, λυγρὸν εἰδύαν.

Lernaam, quam nutritiuit dea albis ubi Luna,
 It satiabiliter indignans virtuti Herculana
 Ac illam quidem Iovis filius occidit sano ferro
 Amphitryoniades, cum bellicoso Iolao,
 Hercules ex consiliis Minerva pradatrix.
 Tum ipsa Chimarā peperit, spirantem terribilem ignem,
 Trucemque, magnamque, sternicemque, validamque.
 Illius erant tria capita: unum quidem terribilis leonē,
 Alterum capellā, tertium vero serpentis robusti draconis:
 Ante leo, pone vero draco, in medio autem capra,
 Horrende efflans ignis robur ardentis.
 Hanc quidem Pegasus cepit, & strenuus Bellerophonos.
 Illa sane Sphingen exitialem peperit, Caimeis perniciem,
 Ab Ortho subacta: Nemeumque leonem,
 Quem Iuno cum nutritiisset, Iovis veneranda uxor,
 In locis fertilibus collocavit Nemea, cladem hominibus.
 Iti sane hic commorans decipiebat tribus hominum,
 Imperans cavernosa Nemea, atque Apesanti.
 Sed ipsum robur domuit virtuti Herculana.
 Ceto vero minimum natus, cum Phorco amore mixta,
 Peperit grauem serpentem, qui obscura in latibus terra
 Finibus in amplis pro sua aurea mala custodit.
 Hec quidem ex Ceto & Phorcogenus est.
 Tethyi autem Oceano flumina peperit vortices, [bentem,
 Nilumq., Alpheumq., & Eridanum profundos vortices ha-
 Strymonem, Maandrumque, & Istrum pulcherrimum,
 Phasinque, Rhodumque, Acheloiū argentivorticem,
 Nessumque, Rhodiuque, Haliacmonemq., Heptaporumq.,
 Grantumque, & Asapum, diuinumque Simoenta,
 Reneumque, & Hermum, amaneque fluentem Caicum,
 Sangariumque magnum, Ladonemque, Baribenumque,
 Euenumque, & Ardesum, diuinumque Scamandrum.
 Peperit quoque filiarum sacrum genus, quae per terram
 Viros à teneris educant, una cum Apolline rege,
 Et fluminibus: hanc vero à Ioue sortem habenti,
 Pithoq., Admetoq., Laioque, Elidraque,
 Dorisq.:

Αφραίῳ, ὡς δὲ φασὶν ἀδικῶντι θεῷ Ἡρῳ.
 Απληκτοὶ κατέμισα βίη Ἡρακλεΐη.
 Καὶ ἔμ' αἰὲς υἱὸς ἐπὶ θάτο γηλέϊ χαλκῷ.
 Ἀμοιτρυνωτιάδης, σὺν ἀνιφίλῳ Ἰολάῳ,
 Ἡρακλῆος βυλῆσιν Ἀθηναίων ἀγλαίης.
 Ἡ δ' Ἰχίμαρχον ἐπικτε, πνύσαν ἀμαμμάκτεν πῦρ,
 Δεινὴν τε, μαγὰλιν τε, πεδῶκ' αἶτε, κρατερὴν τε.
 Τῆς δ' ὡς τρεῖς κροθῆαι· μία μὲν, χαροποῖο λείοντος.
 Ἡ δ' Ἰχίμαρχος ἡ δ' ὄφις κρατερὸν δράκοντι.
 Πρωτὸν λέων ἐπιδεινὸν δ' ἀράκων, μέσση δ' Ἰχίμαρχος.
 Δεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μὲν αἰδομένη.
 Τὴν μὲν Πύλαον εἶλε καὶ ἰδὼν Βελλεροφόντης.
 Ἡ δ' ἄρα Σφίγ' ὀλεῖν τέκε, Καδμείῳ πιν ὀλεθροῦ.
 Οὐδ' ὡς ὑπομνηθεῖσα Νημφαῖον τε λείοντα,
 Τὸν ῥ' Ἡρῷ δρέψασα Διὸς κρηδὴν ὠρεῖκοιτε,
 Γενοῖσιν κατ' ὅνασσε Νημείης, πῆμ' αἰδρώποισ'
 Ἐν δ' ἄρ' ἐγ' εἰκείαν, ἐλεφαίρετο φύλ' αἰδρώπων.
 Κοιρανέων τρυτοῖς Νημείης ἡ δ' Ἀπίσωνι.
 Ἀλλὰ ἔτε ἰδὼν κατ' ὅνασσε βίης Ἡρακλεΐης.
 Κιτῶ δ' ὀπλότατον, Φόρκυν φιλότιπ' ἐμυγείσα.
 Τείνατο, δ' ἦν ὄρη, ὅς ἐρεμνῆς καὶ δεσιγῆης.
 Πείραχον ἐμὴ μάλοισι παγχεύοντα μῦλα φυλάσσοντα.
 Τοῦτο μὲν ἐν Κιτοῖς καὶ Φόρκυν γῆν ὄρεϊ.
 Τηδὲ δ' Ὀκλαῖα ποταμοὺς τέκε διήκοντας,
 Νεῖλον τ', Ἀλφειὸν τε, καὶ Ἡελανόν βαθυδίνην.
 Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἰσθρὸν καθιερύδροντα,
 Θάσιον τε, Ρῆσόν τ', Ἀχλαιοῖον ἀργυροδίνην.
 Νέανον τε, Ρόδιόν δ', Ἀλιάκμονά δ', Ἐπὶ ἄπορ' ὄντα.
 Ἡρμῶϊκόν τε, καὶ Αἰσηπον, θεῖον τε Σιμουῖοντα,
 Πλευσιόν τε, καὶ Ἑμιον, εὐρ' ῥ' εἰπὶν τε Κάϊκον,
 Σαχάρϊον τε μέγαν, Λαδωναῖα τε, Παρθένιον τε,
 Εὐλιών τε, καὶ Ἀρδισκον, θεῖον τε Σηάμανδρον.
 Τίκεται δ' ἀνατίεσθαι ἱερὸν γῆν, αἶψ' ἔτι γῆρας.
 Ἀνδρας κενεῖζοισιν, Ἀπόλλωνι ξυῖν ἀνακτι,
 Καὶ ποταμοῖς, ταύτῃ δ' αἰὲς ὡς μῆκεν ὀχλοῖται.
 Πρωτὸν τ', Ἀδμήτην τε, Ἰαίδην τ', Ἡλίας μὲν τε.

Dorisque, Prymnoque, & Vrania forma deam referens,
 Hippoque, Clymeaque, Rhodisque, Calliroque,
 Zennoque, Cythique, Idyiaque, Pasithoeque,
 Plexaureque, & Galaxaure, amabilisque Dione,
 Melobosisque, Thoique, & venusta Polydora,
 Cerceisque indole amabilis, Plutoque bovinis oculis,
 Perseisque, Ianiraque, Acasteque, Xantheque,
 Petraaque lepida, Menesthoque, Europaque,
 Metisque, Eurynomeque, Telestoque croceo peplo:
 Crisique, Asivue & amabilis Calypso:
 Eudireque, Tycheque, & Amphiro, Ocyroeque,
 Et Styx, qua ipsarum excellentissima est omnium:
 Atque ha Oceano & Tethyde progenerata sunt,
 Grandiores natu filia multa quidem sunt & aliae:
 Ter mille enim sunt celeres filiae Oceani,
 Quae sane dispersa terram & profunditates lacus,
 Passim pariter incolunt, dearum splendida proles.
 Tot rursus alij fluuij cum strepitu fluentes,
 Filij Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
 Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui:
 Sed singulatim noverunt quicunque circum habitant.
 Thia praeterea Solemque magnum, lucentemque Lunam,
 Auroramque qua omnibus terrestribus lumen praebeat,
 Immortalibusque diis qui caelum latum tenent,
 Genuit, congressa cum Hyperione in amore.
 Crio autem Eurybia peperit, per amorem mixta,
 Astraeumque magnū, Pallantemque, praestantissima dearum,
 Perseque, qui etiam omnes praecebat peritia.
 Astraeo vero Aurora ventos peperit magnanimos,
 Argesten, Zephyrum, Boreamque rapidum,
 Et Notum, in amore cum deo dea congressa.
 Post hos vero Aurora stellam genuit Luciferum mane genitā,
 Astraeque fulgentia, quibus caelum cinctum est.
 Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
 Zelum & Nicen pulchros talos habentem in adibus,
 Et Robur atque Vim praeclaros genuit filios,

Ἀφρίε τε, Πρυμνίω τε, καὶ Οὐρανίῃ Θεοειδῆς,
 Ἰππῶ τε, Κλυμῶνι τε, Ροδίᾳ τε, Κόμῳ τε,
 Ζαζῶ τε, Κλυπῇ τε, Ἰδύᾳ τε, Πασιδῶνι τε,
 Πληξάωρῃ τε, Γομαξάωρῃ τε, Ἰρατῇ τε Διόνῃ,
 Μυλόβοσις τε, Θόῃ τε, καὶ Θυειδῆς Πολυδῶρῃ·
 Κακκίς τε φιλιῇ Ἰρατῇ, Πλυτῶ τε βοῶπις,
 Περσῆς τ', Ἰαλκίερα τ', Ἀκασῇ τε, Βαΐδῃ τε,
 Πιτρώῃ τ' Ἰρῆεσσιν, Μενιδῶ τ', Εὐρεσπῇ τε,
 Μῆτις τ', Εὐρυμέλῃ τε, Τελιδῶ τ' ἀρεστόν τε πλ^Θ·
 Κρετίῃ τ', Ἀσίῃ τε, καὶ Ἰμῆρεσσιν Κόμῳ τε.
 Εὐδῶρῃ τε, Τύχῃ τε, καὶ Ἀμφιεσθῇ, Ωκυρῇ τε.
 Καὶ Στύξ, ἥ δὴ σφίον ὠροφειεσάτη ἐστὶν ἀπασίαν·
 Αὐτὰρ δὲ Ωκεανὸς καὶ Τηδὸς ὅθ' ἐξιχθύνοντο
 Πρεσβύταται καὶ ῥαί, πολλὰ γὰρ μὲν εἰσι καὶ δῆμα.
 Τρεῖς γὰρ χίλια εἰπὶ τανυσφύροσι Ωκεανίῃσι,
 Αἶψα πολυασπόμεες γαῖαν καὶ Κύνειαν Ἰμῶς
 Παῖτι ὁμῶς ἐφίπουσιν, θεῶν ἀγλαὰ τέκνα,
 Τόσσοι δ' αὖθ' ἑτέροι ποταμοὶ Καναχιδάρεσσι,
 Τίεες Ωκεανῷ, ὅσθ' ἔγιναντο πότνια Τηδί.
 Τῶν ὄνομα ἄγαλῖον πάντων βροτῶν αἰδραεῖσσι,
 Οἳ δ' ἔχαστοι ἴσασιν οἳ αὖτ' ὤρεται τὰ τοῖσι
 Θεῖα δ' Ἡελίῳ τε μέγαν λαμπρὰ τε Σειλιῶνι,
 Ηῶ δ', ἥ πρῶτεσσιν ὅππῃ θεοὶσι φαείνῃ,
 Ἀθανάτοισι τε θεοῖς τοῖς ὕραν ὅντιν' ἔχουσιν.
 Σείνει δ' ὡς ἄννηθεῖσσι, Τάρταρον δ' ἐν φιλότῃσι.
 Ηῶ δ' Εἰοῦς ἡ τίκτει φιλότῃσι μεγίσται,
 Ἀστραὶ τε μέγαν, Πότνιαν τε, διᾶ θεῶν·
 Πύργῳ δ' εἰς καὶ πᾶσι μετέφρεται ἰδμετρώησσι.
 Ἀστραὶ δ' Ἡῶς αἰέ μοι τέκεται περδύοισι,
 Λογίστῳ Λέουρον, Βορέῳ τ' ἀφ' ἡρεκελευδῶν,
 Καὶ Νότον ἂν εἰλότῃσι θεῶν θεᾶ Ἄννηθεῖσσι.
 Τοῖς δ' ἔμετ' ἄστρα τίκτειν ἑασσέμεν ἡγεμύσιν·
 Ἀστραὶ γὰρ συμπίπνυται τὰ τ' ὕραν ὅντιν' ἔχουσιν·
 Στύξ δ' εἰς τὸν Ωκεανὸς θυγάτηρ, ἡ δὲ μετ' ἡμέται.
 Ζήλοισι καὶ Νίκῃσι καλλίσφροσιν ἀμύχρεσσι,
 Καὶ Κρόνῳ καὶ Διὶ καὶ Ἡῶ καὶ Ἄννῃ καὶ Ἑρμῇ καὶ

Quibus non est scorsim à l'ons domus nec vlla fides,
 Neque via, qua non illi deus praeit:
 Sed semper apud Iovem grauter tonantem sedem habens.
 Sic enim consuluit Styx incorruptibus, Ocean filia,
 Dic illo, quando omnes Olympio fuguator
 Immortales vocavit deos ad altum caelum [tanes pugnas.
 Dixit autem, quod quisque una secum deorum contra Ta-
 Nulli se adempturum pramia, sed honorem quemque
 Habiturum quem antea inter immortales deos, [immanis,
 Illum etiam dixit qui honoris expertus fuerit sub Saturno &
 Ad honores ac pramia prouecturum, ut fas est
 Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
 Cum suis filiis chari per consilia patris.
 Ipsam vero Iupiter honoravit eximia quoque dona dedit.
 Ipsam enim constituit deorum magnam ut sit iuramentum.
 Filij autem debus omnibus suis cohabitatores ut sint.
 Similiter etiam omnibus prorsus sicuti pollicitus erat.
 Perse it ipse autem praepositus est; atque regere agit.
 Phoebe porro [aei peroptabilem venit ad lectum.
 Grauida vero facta deinde dea dei in amore,
 Latonam caruleo pene peperit blandam semper,
 Mitem hominibus a quo immortalibus diis,
 Suauem ab initio, in primis hilarem intra Olympum.
 Genuit insuper Asteriam claram, quam olim Perseus
 Duxit in amplam domum chara ut vocetur uxor.
 Illa autem grauidata Hecatem peperit quam super omnes
 Inter naturas honorant: ac ut vero ei splendida dona,
 Potestatem ut habeat teraque & in frugiferi maris.
 Imo etiam stelligero sub caelo sortita est honorem,
 Immortalibusque diis honorata est maxime:
 Etenim nunc quando alicubi aliquis terrestrium hominum,
 Faciens sacra honesta ex lege exiat,
 Inuocat Hecaten: iugens vero eum sequitur honor
 Vacillime, cuius benivola dea suscipit preces:
 Et illi diuitias argitur, nam facultas ipsi adest.
 Quot quoque enim Terra Caeloque procreat sunt,

Τῶν γὰρ ἰς ἀπαύδουσι Διὸς δόμοι, ἔδῃ τις ἴδῃ.
 Οὐδ' ὁδὸς, ἵππων μὴ κείνοισι θεὸς ἡγεμονεύει·
 ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ἰλίου βαρυκτύποι ἰδριόωντο.
 Ὡς γὰρ ἐβύλδουσιν Στυγὶ ἄφθιτο Πικρύνειν,
 Ἡμᾶν τὰ ὅτε πάντας Ὀλύμπῳ ἀστεροπητῆς
 Ἀθανάτοιο ἐκδήλασε θεοὺς ἐς υακρόν ἔλυμπον.
 Εἶπε δ' ὅς αὖ μιν ἦο θεὸν Γεγῆσι μάρετο,
 Μή, πιν' ἀποῖράϊσιν μεράων, πρὶν ὃ ἕκαστον
 Εξεί μιν ὡς πεπαρθε γυνεὶ ἀθανάτοισι θεῶισι.
 Τὸν δ' ἔφαθ' ὅς περ ἀπμῶ ὑπὸ Κρόνῳ ἦδ' ἀγέραςτο·
 Τιμὴν κ' ἡγερέων ὅππῃσι κ' ἦ θεοὺς ὄβρι.
 Ἡλθε δ' ἄρ' ἐπὶ Στυγὶ ἄφθιτο ἔλυμπον ὄντα
 Σωὶ σφίσι παμφέων, οἷα δὲ μῦθεα πατρὸς.
 Τὼ γ' ἑλὼς τιμῆσι, φεραστὰ δ' ὄρωρα ἰδωλιν.
 Αὐτῶν μ' γὰρ ἔδθηκε θεῶν μέγαν ἱμῶναι ἔρπον.
 Πᾶσθας δ' ἱμάτα πάντα ἰοὺς μεταίαιτας ἔει.
 Ὡς δ' αὐτὸς παῖπας διαμῶεις, ὅσῳ ὑπὸ ἰση.
 Εξέτελειαν· αὐτὲς δ' ἄλγος κρατὶ ἦ ἠδὲ αἰάσσει.
 Φοῖβη δ' αὖ Κόιν πολυήρατον ἦλθεν ἐς θυλίω.
 Κυανέην δ' ἦ πῆτα θεῶν θεῶν ἐν φιλότῃ
 Ἀντὶ κυανέην πλον εἰνεατο μείλιχον αἰεὶ,
 Ἡππῃ αἰδρώποισι κ' ἀθανάτοισι θεῶισι,
 Μείλιχον ἔξ ἀρχῆς ἀθανάτοισι ἐντὸς Ὀλύμπῳ.
 Γεῖνατο δ' Ἀστειῶν θυάουμον, ὡς ποτε Πέρσης
 Ἡράγῃ· ἡς μίγα δῶμα, φίλιον κακλῆσται ἀκοιπῇ.
 Ἡ δ' ὑποκυσσάδην Ἐχάτῳ τίκα πῶς ὦρε πάντων
 Ζῶς Κρονίδης τιμῆσι· πόρε δ' οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
 Μοῖραν ἔχον γῆρας τε κ' ἀτρυγέτοισι θαλάσσης.
 Ἡ δ' κ' ἀστεροπητῆ ὑπὸ ἕραιῳ ἔμμορε τιμῆς.
 Ἀθανάτοιοις τε θεοῖσι τε τιμῆν ὄβρι μέλινται
 Καὶ γὰρ ἰὼν ἵππῃσι δὲ πᾶσι χροῖαν αἰδρώπων
 Ἐρδων ἱερέα καλὰ κ' νόμον ἰάσκειτο.
 Κυκλῆσκει Ἐχάτῳ· πολλὰ τε οἱ ἴσαστο τιμῆ
 Ρεῖα μάλ', ὅσῳ φερον γὰρ θεῶν ὑποδίζεταί· ὅλας.
 Καὶ οἱ ὄλβον ὁπάζοι ἐπει δ' αὖ αἰεὶ γὰρ παρῆσι.
 Θῶν γὰρ Γαίης τε κ' Οὐρανοῦ ἐξίχθη· ντο,

Et honorem sorte acceperunt, islerū habet sortem omnium.
 Neque quicquid ipsi Saturnius per vim ademit, neque priuavit
 Eorum quacunque sortita est Titanas inter priores deos.
 Sed habet fides prius ab initio facta est distributio
 Nec quia unigenita, minus dea sortita est honorem,
 Et potestatem tam in terra ac caelo, quam in mari:
 Sed insuper multa magis, quoniam Iupiter honorat ipsam.
 Cui vero vult, magnifice praesto est, atque iuuat.
 Inque concione inter homines eminet, qua scilicet voluerit.
 Atque quando ad bellum perdens vires, armanitur.
 Viri, tum dea adest quibus voluerit,
 Victoriā prompte ut praebeat, & laudem porrigat.
 Inque iudicio reges apud venerandos se er.
 Bona insuper quando viri in certamine colluctantur,
 Ibi enim dea & illi praesto est, atque iuuat.
 Qui vero vicerit virtute & robore, pulchrum praeium.
 Facile fert, atque parentis suae gloriam dat.
 Bona item equitibus adesse quibus voluerit:
 Et hi qui glaucum mare tempestuosum secant,
 Votaque faciunt Hecata, & va. de sonanti Neptuno.
 Facile etiam pradam incluta dea dedit copiosam,
 Facile vera abstulit apparantem, volens saltem animo.
 Bona praeterea in stabulis cum Mercurio pecus augere,
 Armenta quoque bovm, gregesque, & greges laeos caprarum,
 Gregesque lanigerarum ovium animo saltem volens,
 Ex pauci fecunda facit, & ex multa pauciora reddit.
 Adeo sane licet vixima ex matre existens,
 Omnibus inter deos honorata est numeribus.
 Fecit autem ipsam Saturnius a. unnam iuvenum, qui post
 Oculis aspexerunt lumen multa cōiuentis Aurora. Ipsam
 Sic ab insidione nutriens filios: atque hi sunt honores,
 Rheā autem compressa à Saturno, peperit illustres liberos,
 Neptūm, Cererem, & Iunonem aureū calceamentis gaudens,
 Fortemque Plutonem, qui sub terra domos incolit,
 Iovis ille cor habens, & valde sonantem Neptunum,
 Iovis quoque sapientem, deorum patrem atque hominum.

Καὶ πρὶν ἔλαχον, τύπον ἔχον ἄσπετον αἰνέων.
 Οὐδὲ τί μιν Κρονίδης ἐβίβαστο, οὐδέ τ' ἀπύρεα
 Οὐδ' ἔλαχε Τιτῆσι μὲν φρεσὶ φρεσὶ θεοῖσιν,
 Ἀλλ' ἔχοντες τὰ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἱππεὶο δασυμόρῳ.
 Οὐδ' ὅπ' ἐμμενέμεν, ἥσπερ θεὸς ἔμμενεν πύκνῳ.
 Καὶ γὰρ ἐν γαίῃ τε καὶ ἐραυνῷ ἠδὲ θαλάσσῃ.
 Ἀλλ' ἐπὶ καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτῶν.
 Ὡς δ' ἐθέλει μεγάλως ὠρεῖν, ἠδ' ἐνέησιν.
 Εἰς τ' ἄρ' ὅρ' ἑλπίσι μεταφύσσῃ, ἥ καὶ ἐθέλησιν
 Ἡδ' ὅπ' ἐς πόλεμον φθιστῶν ὄρεα θωρήσων.
 Ἀνίρες, ἔνθα θεὸς ὠρεῖν, οἷς καὶ ἐθέλησιν,
 Νίκῃν φερόμενος ὁπάζει, καὶ κῦδ' ὀρέξαι.
 Ἐν τ' ὅρ' βασιλεύσιν τὰρ αἰδοῖσιν καθεῖλει,
 Ἐδὴ δ' αὖθ' ὅπ' ἄνδρες ἀγῶνι αἰθλοῖσιν.
 Εἰσαδεῖ καὶ τοῖς ὠρεῖν, ἠδ' ἐνέησιν.
 Νικήσας ὅρ' ἑλπίσιν καὶ κῦδ' αἰθλοῖσιν
 Ρεῖα θείει, ἄρ' ὅρ' τὸν τοῦδ' ὅπ' ὀπάζει.
 Ἐδὴ δ' ὅρ' παῖσι παρ' ἐστέμεν οἷς καὶ ἐθέλησιν.
 Καὶ τοῖς οἷ γ' ἀνέκω δυνάμεισιν ἐργάζονται.
 Εὐχονται δ' ὅρ' ἐκ τῆς ἐρικυπῆς ἑννοσίγαιας,
 Ρηιδίως δ' ἄρ' ἑλπίσιν καὶ θεὸς ὀπάζει τοῦδ' ὅρ' ὀπάζει.
 Ρεῖα δ' ὅρ' ἐθέλειτο φαινομένη, ἐθέλειτο γὰρ θυμῷ.
 Ἐδὴ δ' ὅρ' ἐστέμεν σὺν ἑρμῇ καὶ ἠδ' ὀπάζει,
 Βυαδίας τ' ἀγῶνι, καὶ αἰπύμην πλατὺ ἀγῶνι.
 Ποίμας τ' εἰρηπύκων γ' οἷον θυμῷ γὰρ θέλειτο,
 Εἰς ὅρ' ἑλπίσιν καὶ κῦδ' αἰθλοῖσιν.
 Οὐ τὰ τοῖς καὶ ἐμμενέμεν ἐκ μετῶν ἐύσας,
 Πᾶσι μετ' ἀδελφοῖσι τιτῆσιν ὀπάζει.
 Θῆκε δ' ἑμιν Κρονίδης κούρε' ὄφθον, οἷ μιν ἐκείνῳ
 Οφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάσιν πολυδερκίῳ.
 Οὕτως ἔξ ἀρχῆς κούρε' ὄφθον αἰδέει τιτῆσιν.
 Ρεῖα δ' αὖθ' ἐμμενέμεν Κρόνῳ φάσιν τιτῆσιν,
 Ἰσίδω, Διμήτῳ, καὶ Ἡρίῳ χρυσόπιδιλοι,
 Ἰφιδμῶν τ' Αἰδμῶν, ὅς ἐστι χθονὶ δῶματα καί.
 Νηλεὶς ἦτορ ἔχον καὶ ἐρικυπὸν ἑννοσίγαιον,
 Ζεὺς δ' ὅρ' ἐμμενέμεν καὶ κῦδ' αἰθλοῖσιν.

Cuius à tentivum concutitur lata terra,
 Atque istos quidē deglutiebat Saturnus magnus, quicūq;
 Ex utero sacro matris ad gēna venerat:
 Hac agitans, ne ullus clarorum filiorum Caeli
 Alius inter Immortales haberet regum decus.
 Audierat enim ex terra & Caelo stellis nascente,
 Quod sibi fatale esset proprio à filio domari.
 Quantumvis robusto existens, Iovis magni per consilia.
 Ideo hic nō eacā speculationē habuit, sed insidias struens
 Filios suos deuorabat: Rheam autē tenebat iuctus grauis.
 Sed quando tam Iovem erat deorum partem atq; virorū
 Partura iam tum charis supplicabat parentibus
 Suis, Terraque, & Caelo stellato,
 Consilium ut suggererent, quo pacto lateret pariens
 Filium charum, possitque ulcisci furias patris sui
 Contra filios, quos deuorabat ingens Saturnus versutus.
 Illi vero filia dilecta auscultarunt & morem gesserunt,
 Et ei commemorarunt, quacūq; fati constitutū esset fieri
 Circa Saturnum regem, & filium magnanimum.
 Miserunt autem in Lycium, Creta ad pinguem populam,
 Cum minimum natus foret paritura.
 Iovem magnū, tunc quidem ipsi suscepit Terra vasto
 In Creta lato, ad educandum, & enutriendum ab infantia.
 Tum quidem peruenit ferens celerem per noctem nigrā,
 Primum ad ipsam Lycium: abscondit autem ipsum mani-
 Antro in excelso, diuina sub latebris terra, [bius prehensum
 Argao in monte denso syluoso.
 Huic autem fascia inuolutum magnū lapidē in manus
 Caeli filio, prapotentis decorum priori regi. [dedit
 Quem tum arceptum manibus, suam condidit in aluum,
 Miser, nec cogitauit animo quod sibi in posterum
 Pro lapide suus filius inuictus & securus
 Superisset, qui ipsum mox esset vi & manibus domitum
 Ex honore expulsurus ipseque immortalibus esset imperaturus.
 Celeriter autem deinde robur & fortia membra
 Crescebant regi: reno. nō autem arma,

Τῇ κ' ὑπὸ βροτῶς πλεμίζεται ὕρεϊα χθών·
 Καὶ σὺ μ' ἐκατίπνι Κρεῖθ'· μίγας, ὅς τις ἔχασθ'·
 Νηδύθ' ἐξ ἱερῆς μητρὸς πορὶ γυνάθ' ἔκοιτο·
 Τὰ φρονέων, ἵνα μὴ τις ἀγανθὼν ὑδατιώων
 Ἀλλ' εἰ ἀθανάτοισιν ἔχη βασιλῆϊδα τιμὴν.
 Πάδ' εἰπο γὰρ Γῶης τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Οὐνεκά οἱ πτόροτο ἰὼ ὑπὸ παιδὶ δαμνῶναι.
 Καὶ κρεττὴρ ὥρ' ἰόντι· Διὸς μεγαλήνδρα βελὰς.
 Τῷ ὅ γε ἐκ δῖαροσσι πλεῖν ἔχει, δῖα δ' ἀπὸ δίοιο
 Παῖδας εἰσὶ κατίπνι· Ρέϊνθ' ἔχ'· πίνθ'· δ' ἄστυν·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμνησε δῖον πατέρ' ἠδὲ καὶ αἰδρωῖν
 Τέξιδ'· τὸ γ' ἔπειτα φίλοι λιταῖ' ὄλετο κῆας
 Τοῖς αὐτῆς, Γῶί τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 Μῆτιν συμφραδέσας ὅπως λελάδοιτο τι κούσας
 Παῖδα φίλον, πῶσ' αὖτις εἰνιῖ πατρὶς εἰοῖο,
 Παῖδων ὅς κατίπνι μίγας Κρεῖθ' ἀγκυλιμήτης.
 Οἱ δ' ἄνδρα τειφίην μέλα μ' κλύων ὑδ' ὅπ' ἰδοντο·
 Καὶ εἰ πεφραδίτῳ ἴσα ὥρ' πτόροτο γυνάθ'·
 Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ ὕπ' ἐκρετοδύμῳ.
 Πέμψαν δ' εἰς Λύκτον, Κρόνῳ· ὅς τις πῖνα δῆμιν,
 Ὅπως τ' ἄρ' ὀπλότατον παῖδων ἔμνησε τεύχε'·
 Ζηῶα μίγαν· τ' μὲν οἱ εἰδίζαντο Γῶα πεπνύρη
 Κρότῃ [εἰ] ὕρεϊν τραφίμῳ ἀπὸ παλαιοῦ τε.
 Εἰδο μ' ἴκτο φέρευσσα Διὶ δὴ νύκτα μέλαιναν,
 Πρὸτῳ εἰς Λύκτον κρύψαν δὲ ἔχοντ' ἀσπίδα
 Λιτρώ· εἰς ὀλίβ' αὖτις, ζαδὴς ὑπὸ κούδοσι γαίης,
 Ἀργαῖα εἰ ὄρει πεπνυχασι μὲν ὕληεντι.
 Τῷ δ' ἀπαργανίσασα μίγαν λίδον ἐγχευδίζου
 Οὐρανὸν ὅ μ' ἄνακτι, δῖον τρετῆρα βασιλῆϊ.
 Τὸν το δ' ἑλὼν χεῖρας ἐκὼν ἐγκέτ'· εἰπο νηδύϊ,
 Σχέτῃθ'· ὑδ' εἰσὶ μὲν φροτῇ ὡς οἱ ὀπίσσω
 Ἀπὸ λίδου εἰς ὅς τις ἀνικῇθ' καὶ ἀκροῖς
 Λείπ'· ὅ μιν τάχ' ἔμνησε λῆν καὶ χερσὶ δαμόστας,
 Τιμῆς ἐξελάαν, ὅ δ' ὅς ἀθανάτοισιν αἰάξειν.
 Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπ'· εἰπο μὲνθ' καὶ γαίην γαῖαν
 Ἡῷτο ποῖο ἀνικῇθ' ὅπ' ἄλλοι μὲν δ' ἐπ' αὐτῷ

Terra confilio astuto circumuentur.

Suam sobolem iuenum eripit magnus Saturnus versutus,
Victus artibus ac vi filij sui.

Primum vero euomuit lapidem, ultimo denotatum.

Illum quidem Iupiter firmiter defixit in terram spaciosam
Pytho nondum a iugis sub Parnassi,

Monumentum ut sit in posterum, miraculum mortalibus
Solvit vero patres noxis vinculis [hominibus.

Cæcigenas: quos vixerat pater ex amentia.

Qui si resulerunt gratiam beneficiorum,

Vederuntque tonitru, atque candens fulmen,

Et fulgur, quæ antea immani terra occultauerat:

Qui us confusus mortalibus atque immortalibus imperat.

Filiam porro Iapetus pulchros talos habentem Oceanidem

Duxit Clymenen, & eundem lectum cõscendit.

Ipsa vero ei Atlantem magnanimum pederis filium.

Peperit præterea gloria præsignem Menæcium, atq; Pro-

uarium, versipellem: fluitumque Epimetheum, (mæcheum

Qui noxa statim ab initio fuit hominibus inuentoribus rerum.

Primus enim Iouis fidam suscepit mulierem

Virginem, inuicem vers Menæcium late videns Iupiter

In Erebum detrussit, feriens fulgure in os fulmine,

Propter improbitatem & fortitudinem insolentem.

Atlas vero celum lacuna sustinet dextra ex necessitate,

Finis in terra, è regione Hesperidum argenteum

Stans, caput autè & inaccessu manibus.

Hanc enim Ipsi sortem de sinu proutens Iupiter.

Ligavit vero inenitabilem compedibus Promethea versatam,

Vinculo vero mediam per columnam ardens.

Et cum tam immisit ex parvis a u ceterum hac epar

Quædā æternum, quoniam ipsum crescebat tantum ubique.

Noctemque totam die edificat extensam alas habentem autem.

Et quidem alena a pulchros talos habentem fortis filius

Et a uis occidit malum vero morbum profligauit

A. I. personam a. I. uerant: ab agitudine:

Ab. I. Ito Ioue Olympio in alto imperante,

Πάϊς ἐνισίησι πολυφραδέας δολαθεῖς,
 Οὐ γόνι ἀψ' ἐν κέμεϊ γας Κρόνῳ ἀγκυλομήτης
 Νικηθεὶς τέχνησι βίηφι τε παμφόδ' ἐοῖο·
 Πρῶτον δ' ἐξήκυσσε λίθον, πυρρὰν καταπίνων·
 Τὸν μὲν Ζεὺς στήθεξεν, ἔχοντος δ' αὖτις εἰς
 Πυδοῖα ἤγαγεν γυμναίῃσιν ὑπὸ Παρνασσόιο,
 Σῆμα' ἔμην ἐξέπυστο, θαῦμα δ' ἦν πῖσι βροτοῖσι.
 Λέσσε δ' παρ' ὄρεα πηγὴ τοῖα ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
 Οὐρανίδας, ὡς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσιν,
 Οἳ οἱ ἀπεμύσσαι το χαῖν' ὀυρυσσάων.
 Δῶκε δ' ὅ βροτῶν, ἠδ' αἰθαλόεσσι κεραιῶν,
 Καὶ περ πλοῖ' ἵππεσιν ὅ πελώρη Γαῖα κέκλυθ'·
 Τοῖς πῖσι θ' ὀνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν αἰάσσει.
 Κέρων δ' Ἰαπετὸς καλλίσφουρον Ωκεανίῳ
 Ηγάγετο Κλυμνήϊω, καὶ ἑμὸν λείχῳ εἰσανέβαινε,
 ἠδ' οἱ Ἀτλαντὰ κρατερὸς ὄρεα γείνατο πᾶντα·
 Τίκτε δ' ὑδρὸκύδαντα Μενέποι, ἠδ' Ἐπεμνθεῖα
 Ποικίλον, κισσέμην, αὐαρτίνοόν τ' Ἐπιμνθεῖα,
 Ὅς κακὸν ἐξ ἀρχῆς ἔφύετ' αἰδράσιν ἀγροῖσιν·
 Πρῶτον γάρ ῥα Ζεὺς πλάσσει ὑπὸ ἰδέκτο γυναικας
 Παρθέρον, ἔβρεχεν δ' ὅ Μενόπιον Ἀρύσπα Ζεὺς·
 Εἰς ἑρέθῳ κατέπλεψε, βδελύν ψάλλει κεραιῶν,
 Ἐνέκ' ἀπαδαλῆς τὴν κλυτὴν ἑρῆς ὑδρὸπλη.
 Ἀτλας δ' ἠεράνεν θυμῷ ἔχ' ἀκαταρῆς ὑπ' αἰάγκης,
 Πείρασιν ἐν γαῖης, πρὸ παρ' ἑσπερίδων λιγυφώνων·
 Ἐσηώς, κισθῆν τε καὶ ἄλμαρ αἰτοῖσι χέουσι.
 Ταυτίω γάρ οἱ μοῖραν ἰδέασα μητίετα Ζεὺς.
 Δῆσε δ' ἀγκυτοπέδῃσι Περμνθεῖα ποικιλόβηλον,
 Δεσμῶν ἀρ' ἀνέοισι μεσσηνίᾳ κίον' ἐλάστας.
 Καὶ οἱ ἐπ' αὐτὸν ὄρεα τανύπτερον αὐτὰρ ὄγ' ἦ παρ
 Ἠδοῖα θάλασσαν, τὸ δ' ἐξέπυστον ἀπαίτη
 Νυκτός, ὅσον πρὸ παρ' ἡμῶν ἴδρι τανυσίπτερος ὄρνις·
 Τὸν μὲν ἀρ' Ἀγκυμῶν καλλίσφουρον δῆκμεθ' ὕος
 Ἠεκακλῆος ἔκτεινε, κακῶν δ' ἀπὸ γένου δῆδ' ἔκτεινε
 Ἰαπετῶν δ' ἑλύσατο δυσφροσύνων·
 Οὐκ αἰκνῇ Ζεὺς ὀλύμπῳ ὑψιμέδοντι θ'

Quo Mercurii Tbebæ geniti gloria effes
 Maior etiam quam antea super terram multis pascētem.
 Ob id itaque veneratus honorabas præclarum filium.
 Et licet succensens, remisit iram, quam prius habuerat.
 Eo quod contendisset consilio cum propolenti Ioue.
 Etenim quando disceptabāt inter se dii mortalesq; homines,
 Mæconæ, ibi tum magnum bonum volente animo,
 Divisum proposuit, Iovis mentem fallens.
 Nam hac quidem parte carnesq; & intestina cum pingui
 In pelle deposuit, regens ventre bouino:
 In altera rursus ossa alba Iovæ, dolosa arte,
 Rite disponens recendit regens candida armina.
 Iamq; tum ipsum allocutus est pater hominumq; deorumq;
 Iapetionida omnium illustissime regum,
 O amice, quam inique paritum es portionem!

Sic dixit latenter eum carpens Ioviter immortalis.
 Hunc vicissim alloquutus est Prometheus vaser,
 Tacite aridens (dolosa autem non immemor erat artis.)
 Iupiter gloriosissime, maxime deorum sempiternorum,
 Harum elige utram tibi in pectoribus animus suadet.

Dixit sane dolosa cogitans. Iupiter autem immortalis,
 Cognovit certe nec ignoravit dolum mala aut cōcipiebat ani-
 Adversus homines mortales, quæ & perficienda erant. [ma
 Manibus vero his utrisque sustulit album adipem.
 Irascebatur autem mente: ira vero eius occupabat animam.
 Ut vidit ossa alba bonis dolosa arte.

Ex illo tempore d' in super terram genus hominum
 Adolent ossa alba odoratis in aris.
 Hunc autem valde contristatus allocutus est nubecogon
 Iapetionida, super omnes sapiens,
 O amice, nondum sane dolosa oblitus es artis.

Sic dixit iraperditus Iupiter immortalis.
 Ex illo tempore deinceps doli memor semper,
 Non dabat miseris ignis robur indefecti
 Mortalibus hominibus, qui super terram habitant
 Sed ipsum decipit bonus filius Iapeti.

Οφί Ηρακλῆος Θησαυροί κλέουσιν
 Πλήσιον ἢ το παρὸν δὲ πρὸς αὐτὰ πυλὺς ἵσταται.
 Ταῦτ' ἔρα ἰζεύουσιν πύα ἀειδείκται ὕδρ.
 Καὶ ἄρ' ἡρώων παυδὴ χέλε ὅν ὥριον ἵσταται
 Οὐτεκ' ἐρζέτο βυλας ὑψόμηνι Κρονίονι.
 Κῶ γδ' ὅτ' ἐκείνοι τοιοῦτοι θνητοί τ' αἰθροποι
 Μικροί, τὸ γ' ἱπτάμεγαν βύμα πρὸς ὅρονι θυμῷ
 Δασυέμερος περὶ δὲ καὶ δῖος ἱόνι ἔξαπαφίσκων.
 Τῷ γ' ὅτ' σπάρχεις τε καὶ ἵγκαιτα πόνι θυμῷ
 Εὐρύων κατὰ δὲ καλὴ φασ γὰρ εἰ βοεῖν.
 Τῷ δ' ὅτ' ὅσπερ ἀλκὰ βόος δόλη ὅτι τέχνη
 Εὐδενίσας κατὰ δὲ καλὴ φασ ἀργίτι θυμῷ.
 Δὴ τότε μὴ περὶ σέει πατὴρ αἰδρῶν τε δεινὸς τε,
 Ἰαπετιοῖδῃ, πάντων ἀειδείκται ἀνάντων,
 Ω πῆποι, τίς ἐπερὶ ζήλως διδάσκει μοίρας.

Ως θάτε καρτεμέων Ζῷος ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὸν δ' αὖτε περὶ σέει Προμηθεὺς ἀγκυλιμήτης,
 Ἡ καὶ ὅπμειδίσας, (δόλιν δ' ἔδιδετο τέχνης)
 Ζῷος κῶδιστε μίγιστε θεῶν ἀειμνυταῖον.
 Τῶν δ' ἔλθ' ὅπως τέρψω σε εἰ φρεσὶ θυμὸς αἰσάχ.
 Φῆρ' αὖ δόλοφρονέον. Ζῷος δ' ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς
 Γνώρ' αὖ δ' ἡρώων δόλον καὶ δ' ὅσπερ θυμῷ
 Θνητοῖς αἰδρῶποις, τὰ καὶ τελείως ἱμνυται.
 Χρὸς δ' ὅτ' ἀμφοτέρωσιν αἰείλετο λυκόν ἀλειφάρ.
 Χώστωτο ὅ φρεσας, ἀμφὶ χέλε δ' ἔμιν ἵκατο θυμῷ.
 Ως ἴδεν ὅσπερ ἀλκὰ βόος δόλη ὅτι τέχνη
 Εκ τῷ δ' ἀδασάτοις ὅτι χέλε ὅτ' αἰδρῶπων
 Κῶ γδ' ὅτ' ἀλκὰ θυμῷ τῶν ὅτι βρομῶν.
 Τὴν ὅ μὲν ὅχθισας περὶ σέει νεφελή γάρ τε Ζῷος
 Ἰαπετιοῖδῃ, πάντων ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς,

Ω πῆποι, τίς ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Ως θάτε καρτεμέων Ζῷος ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Εκ τῶν δ' ὅπμειδίσας δόλοφρονέον αἰεί
 Οὐτεκ' ἐρζέτο βυλας ὑψόμηνι Κρονίονι.
 Θνητοῖς αἰδρῶποις, οἱ ὅτι χέλε ὅτ' αἰδρῶπων.
 Αλλὰ μὴ ἔξαπαφίσκων εὐδενίσας Ἰαπετιοῖδῃ.

Furatus indomiti ignis eximius apparentem splendorem,
 In concava fern. a. memorat: vero imo animo [mouit,
 Ionem in alto tonantem, ad iramque ipsius animum com-
 Ut vidit inter hominis ignis longe apparentem splendorem.
 Protinus autem pro igne struxit malum hominitum.
 Et terra enim conformauit per quam celebra Vulcanus
 Virginis pud. a simulacrum Saturni consilio.
 Cinxit vero & adorant dea castis oculis Minerva,
 Candida veste: à capite vero calypiram
 Ingeniosi factam manibus detinebat, mirum visu.
 Circum vero ei ferta recens florentis è floribus herba,
 Optata imposuit capiti Pallas Minerva:
 Circumque ei corollam auream caput posuit,
 Quam ipsi fecerat inolytus Vulcanus,
 Eliberans manibus, gratificans Ioui patri.
 In hac arti si iosa multa celata erant, mira visu,
 Bellua quas continens plurimas alit, atque maris,
 Ex illis multas in ea posuit: gratia vero resplendebat ma-
 Mirabilis, animantibus enim similes erant visis. [igna,
 Caterum postquam effecit pulchrum malum pro bono,
 Enuxit ubi alij erant dij atque homines,
 Orvatus stentem casia Palladis forte patre progenera.
 Admiratio aut cepit immortalesq; deos mortalesq; homines,
 Vbi viderunt dolum arduum, inexplicabilem hominibus.
 Ex illa enim genus est mulierum feminearum.
 Illius enim perniciosum est genus, & sexus mulierum,
 Neque enim cum u. genus mortales inter homines habitant,
 Perniciosa paupertatis non comites sed luxus.
 Ac veniunt in alvearum totis apes
 Fucos pasunt, malorum participes operum:
 Illa quidem per totum diem ad solem occidentem
 Diuina festinant, & faciunt fucos albos:
 At illi intus permanentes coopertis in alvearum,
 Alienum laborem suum in ventrem metunt:
 Similiter viris rem malam mortalibus mulieres
 Iupiter glitongas dedit, participes operum

Κλέψας ἀκαυόπειο πυρὸς τηλίσκοπον αὐγλή.
 Εὐκλειῶνα δὲ δάκρυ δι' ὄρα νειῖδι θυμὸν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτιν ἐχολῶσε δὲ μιν φίλον ἦτορ.
 Ως ἰδὼν αἰδρώποισι πυρὸς τηλίσκοπον αὐγλή.
 Αὐτίκα δὲ αἰτὶ πυρὸς τεύξετο κακὸν αἰδρώποισι.
 Γαίης γ' οὐκ ἐπλάσσε φεικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 Παρθένοι αἰδοίη ἱκελον. Κρονίδεα δὲ ἔβλαψε.
 Ζῶσιν ὃ κ' ἐκόσμησε θεὸς γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἀργυροῖ ἐδῆπ' ἡ κ' κρήδεν ὃ καλὴν ἔλκε.
 Δαιδαλίω χεῖρας κατεχέτε, παῖδες ἰδὲ δαί.
 Ἀμφὶ δὲ εἰς σφαιρὸν ἐκείνην αὐτὴ ποίης
 Ἰμερτὸν τὰρ ἴσθηκε κατ' ἡσπ' Ἰδμεν Ἀθήνη.
 Ἀμοὶ δ' εἰς σφαιρὸν χρυσέω κεφδὴν ἴσθηκε.
 Τῷ αὐτὸς ποίησε φεικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.
 Ἀσκήσας παλτήμησι, χεῖρ' ἔμμεν' ἄν πατεῖ.
 Τῇ δὲ εἰς δαίδαλα πολλὰ τε ἀχαιο. παῖδες ἰδὲ δαί.
 Κνέδαλ' ὅς ἑπ' ἔφρε πολλὰ τρέφε ἠδὲ δαί.
 Τῶν ὅγε πολλὰ ἐν ἴσθηκε χεῖρ' ἄπελόμετο πολλὰ.
 Θαυμασίη, ζωῶσιν ἐοικὸτα φωνήεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεδὴ τεύξετο καλὸν κακὸν αἰτ' ἀχαιοῖο
 Ἐξέγαγ' ἐνθάδ' ὅρ' ὄμμεν ἔσμεν θεοὶ ἠδὲ ἄνθρωποι,
 Κόσμε' ἀγαλλομένη γλαυκῶπις ὄβριμοπάτρης.
 Θαῦμα δὲ ἔχ' ἀθανάτοισι τοῖς θεοῖς θνητοῖς τε αἰδρώποισι.
 Ως εἶδον δὴλα ἄνω, αἰνέχοντο αἰδρώποισιν.
 Εὐτ' ὃ γ' ἔμμεν' ὅτ' ἡμεῖς γυναικῶν ἐπ' ἡλυτ' ἔχον.
 Τῆς γ' ἐλπίδ' ὅτ' ἔμμεν' ὅτ' ἡμεῖς γυναικῶν.
 Πῶμα μέγα θνητοῖσι μετ' αἰδρώσι νικητάεσσιν.
 Οὐλομένης πενίης ὃ σὺ μφορε δῆα κόροιο.
 Ως δὲ ὅπ' ὅτ' εἰς σφαιρὸν κατεφείεσσι μίλιασται.
 Κηλοῦας βόσκουσιν, κακὰν ἔμμεν' ἔχον.
 Αἰμὼν τε φέρων ἡμῶν ἐς ἡέλιον κατὰ δύναι.
 Ἡμέταισιν ἀδίδουσι, πῆθεισιν τε κηλοῦας.
 Οἱ δὲ ἔτοδ' ἔμμεν' ὅτ' ἡμεῖς σφαιροῖς.
 Ἀλλ' ὅτ' ἐμμεν' ὅτ' ἡμεῖς σφαιροῖς ἐς γαίαν ἄνω.
 Ως δὲ αὐτὸς αἰδρώσι κακὸν θνητοῖσι γυναικῶν.
 Ζῶσι, ὑψιβρεμέτης δῆα, ἔμμεν' ἔχον.

Molestorum aliud vero praeiuit malum pro bono.
 Qui nuptias refugiens, & laboriosa pertrahebat mulierum.
 Non uxorem ducere velit, grauem vero attigerit senectutem.
 Carens senectutis sua fomento, si non sine opibus
 Vuat; mirum possit, nonem inter se diu dunt
 Remoti cognati, cui vero nuptiarum conditio contigerit.
 Pudicam vero habuit coniugem sapientem.
 Nunc perpetuo malum cum bono certat,
 Qui vero adeptus fuerit nocenti generi,
 Vixit in dolore gestans perpetuum mororibus.
 Animo & corde, & immedicabile malum est.
 Adeo non licet longae fallere mentem neque praeferre.
 Neque enim Iapetionides nullo malo dignus Prometheus
 Illius euitauit grauem iram: sed recessa
 Quamuis multiscia existens, magis vinculum coerebat.
 Briareo vero ubi primum pater iratus est animo,
 Cottoque atque Gyga, ligauit forti vinculo,
 Fortitudinem immandam admiratus, atque etiam formam.
 Et magnitudinem: collocavit autem sub terram latam,
 Vbi illi dolores habentes sub terra agentes,
 Sedent in extremitate, magna infixibus terra,
 Usque valde merentes, corde magnum luctum habentes.
 Sed ipsas Saturnius atque immortales dii alij.
 Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
 Terra consiliis reduxerunt in lucem: iterum.
 Ipsa enim eu cuncta perolixe recensuit.
 Cum illi victoriamque & splendidam gloriam accepturos
 i in enim pugnarunt, laetore animam cruciantes habentes.
 Titanesque dii, & quo quot è Saturno nati sunt.
 Contra sese mutuo per validas pugnas:
 Hi quidem ab alta Othry. Titanes gloriosi.
 Illi vero ab Olympo, dii datores bonorum
 Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concubens.
 Illi sane tum inter se pugnam animam excruciantem habentes,
 Continue pugnant decem totos annos.
 Neque ullus erat contentionis graui exitus neque finis

Αργαλέον, ἴππεσσι δὲ πόρρι χακόν κ' ἄγαθόν·
 Ος κα γάμον φέδραν κ' μέμμεσσι ἴργα γυναικῶν.
 Μὴ γὰρ εὐδελὺς, ἐλθὼν δ' ὅτι γῆρας ἰκάνει,
 Χήτη γαστρίμοισι, δ' ἔβριότα δ' ἦτορ δυνεῖ
 Ζεῖσι, δ' ἄπο θυμῶν δ' ἀκτῆσιν δ' ἀπὸν·
 Χερσὶν δ' ἔσσι αὐτὴ γάμον κ' μὲν γῆρας·
 Κεδνὸν δ' ἔχει ἀκαίρῃ, ἀφ' ἧν παρτίδισσι,
 Τῷ δ' ἀπ' αἵματι χακόν ἔσσι αἰπφορίζαι
 Εμμεναι, δ' ἔσσι κατ' ἑμναι ἀταρτηρῶν γῆρας,
 Ζεῖσι δ' ἐνδεσπιν ἔχον ἀγίαςον αἵματι
 Θυμῶν κ' κερδῆν, κ' ἀνέκιστον χακόν ἔσσι.
 Ος ἔσσι εἰς κλέψαι νόον κ' δ' παρτίδισσι.
 Οὐ δ' γὰρ ἱαπεποιδῆς ἀγέκιστα Περσῶν δ' ἔσσι
 Τοῖσιν γὰρ ὑπερβῆν ἐξέβαρυν γῆρας, ἀλλ' ἔσσι ἀνὰ γῆρας
 Καὶ πολυὶ δ' ἔσσι ἔσσι μίγας κ' δ' ἀπὸν ἔσσι.
 Βεβαίον δ' ὅς παρτίδισσι πατὴρ κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Κίππῳ τ' ἔσσι Γύγῃ, δ' ἔσσι κερδῆν κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Ἡμεῖς δ' ὑπερβῆν ἀγέκιστα κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Καὶ μέγιστον κερδῆν δ' ἔσσι γῆρας δ' ἀνὰ γῆρας.
 Ἐνδ' οἷον ἀγέκιστα ἔσσι γῆρας δ' ἀνὰ γῆρας.
 Εἴατ' ἔσσι ἔσσι μέγιστον κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Ἀνδρῶν δ' ἀγέκιστα κερδῆν μέγιστον κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Ἀλλὰ σφίσις κερδῆν τε κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Οὐ τίς κ' ἔσσι κερδῆν κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Γαίης δ' ἀγέκιστα κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Αὐτὴ γὰρ σφίσις ἀπὸν δ' ἀνὰ γῆρας.
 Σὺν κείνῃσι, τίς κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Ἀπὸν γὰρ μέγιστον, πόνοι δ' ἀνὰ γῆρας.
 Τίς κ' δ' ἀνὰ γῆρας κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Ἀπὸν δ' ἀνὰ γῆρας κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Οἱ δ' ἀπὸν ἔσσι κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Οἱ δ' ἀπὸν ἔσσι κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Οὐ τίς κ' ἔσσι κερδῆν δ' ἀνὰ γῆρας.
 Οἷον τὸ δ' ἀνὰ γῆρας κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Σὺν κείνῃσι δ' ἀνὰ γῆρας κ' δ' ἀνὰ γῆρας.
 Οὐδὲ τίς κ' ἔσσι κ' δ' ἀνὰ γῆρας.

Nectris: aequaliter autem extendebatur bellum.
 Sed quando iam illis appetit congruentia omnia,
 Nectarque ambrosiamque quibus dii ipsi vescuntur,
 Omnium in pectoribus augebatur animus superbus.
 Ubi vero nectar comederunt & ambrosiam amabilem.
 Iam tum ipsos sic affatus est pater hominumque deorumque:

Audite me Terraque & Caeli incolite liberi,
 Ut dicam quae me animi in pectoribus ubet.
 Iam enim ad nudum diu aduersi notis muto,
 Pro victoria & imperio pugnantibus dies omnes,
 Titanesque dii & quoque est Saturno sati sumus.
 Vos vero magnamque vim & manus iniectas
 Ostendite Titanibus contrarium in pugna gravi,
 Memores amicitiae placidae quibus perpessus
 Ad necem redieritis molesto à vinculo,
 Nepra per consilia à caligine obscura. [sibilis:]

Sic dixit: illum vero rursus excepit Cottus irreprehon-
 Venerande, non ignota loqueris: sed & noscitur & intellectus.
 Scimus quod excellunt quidem tibi praecordia excellens vo-
 Depressor immortalibus damni fuisti horrendi.
 Tua vero prudentia ab caligine opaca
 Retro iterum accerbis à vinculis.
 Venimus, Saturni fili rex, quae nollimus posse.
 Ideoque nunc inimicis animi, & prudenti consilio,
 Vindicabimus vestrum imperium in gravi conflictu,
 Pugnantes cum Titanibus per acria praelia.

Sic dixit: ollae tarunt vero dii dotores bonorum,
 Sermone audito bellum vero ardebat animus
 Magis etiam quam antea: pugna vero ardentem excitant
 Omnes faemi aequi & mares, aut illos.
 Titanesque dii & quoque est Saturno procreati sunt,
 Quosque Iupiter ex Erebo sub terra misit ad lucem,
 Acres robustique vires immensas habentes.
 Horum centum quidem manus ab humeris premanabant
 Omnibus simul capita vero unicuique quinquaginta
 Ex humeris enataeque in robustis artibus.

Οὐδὲ τίρρεαι, ἴσονται τὴν τὴν πύλινον πολέμου.

Αλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέχεται ἀνδρῶν πάντα,
Νίκταρ τ' ἀμύρσιον τε, ταῖσδε θεοὶ αὐτοὶ ἰδίοι,
Πάντων ἐσθλὰς αἰξίς θυμὸς ἀγώνων.

Ὡς ἰάταρ δὲ ἰπῶσιν τοῖς ἀμύρσιον ἰερατεῖα
Δὴ τότε τοῖς μετέπειτα πατρὶ ἀνδρῶν τοῖς θεοῖς τε.

Κέκλυτέ μοι Γαῖης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

Ἡ δὲ γὰρ μάλα δαῖτον ἐναπτοὶ δῆήλοισι
Νίκης καὶ κρατεῖο παρὶ μαρτυρῶν ἡμῶν πάντα
Τιτῶν τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρονὸς ἐκχρυσόμειδα.
Τμήεις ἱμεγάλῳ το βίῳ καὶ χεῖρας ἀάπτοις
Φαίνετε Τιτῶν ἐναπτοὶ ἐν δαίρυγρῳ.

Μηιστὰρ μοι φιλήτηο ἐνέο, ὅσων παδόντες
Ες φάτο ἀπὸ ἀφίκαδου δυσπλοῖο δὸτ' ἀπὸ δέμου.
Ἡμετέρους διὰ βυλας, δὸτ' ἀπὸ ζόφου πύργου.

Ὡς φάτο τὸν δὲ ἱεῖς ἀμείβετο Κρόν' ἀμύμον.
Δαυλὸν ἱεῖ ἀδάντα πύργου ἀπὸ δῆα καὶ αὐτοὶ
Ἰδὺν ὅτι παρὶ μὲν παρὰ πύργου, παρὲ δὲ ἱεῖ νόμῳ,
Αλλήτῃ δὲ ἀσπασίσι ἀπὸς γλῶσσο κρυερόιο.
Σῆς δὲ ὑποθεσάμενος ἱεῖ δὸτ' ἀπὸ ζόφου πύργου.
Αὐτὸς δὲ ἱεῖ ἀμείβετο ἀπὸ δέμου.
Ἡ δὲ θυμῶν Κρόν' ἀπὸ ἀδάντα καὶ ἱεῖ παδόντες.
Τὰ καὶ νῦν ἀπὸ τὸν νόον καὶ ὅππῃ βυλῇ
Ρυσόμειδα κρατεῖο ὑμῶν ἐν αἰνῇ δῆο τῇ.
Μαρτυρῶν Τιτῶν ἀπὸ κρατεράς ὑμῶν.

Ὡς φάτο ἐκένυσαν ἱεῖ θεοὶ δῶτ' ἀπὸ δέμου.
Μόδον ἀκύναντες, πολέμου δὲ ἱεῖ ἀπὸ θυμὸς
Μόδον ἱεῖ ἡ τοπαρὸς μάχῃ δὲ ἀμύμον ἱεῖ.
Πότεις, δηλαδὴ τε καὶ ἀπὸ τῆς, ἡμῶν καί τῃ.
Τιτῶν τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρονὸς ἐκχρυσόμειδα.
Θεὸς τε Ζεὺς ἱεῖ ἀπὸ τῆς ὑπὸ χροῖος ἡ καὶ φάτο δὲ
Δαυλὸν τε κρατεροὶ τε, βίῳ ὑπὸ πλοῖ ἱεῖ.
Τῶν, ἱεῖ μὲν χεῖρας ἀπὸ αἰμῶν ἀπὸ τῆς
Πᾶσι οὕτως, καφθῆναι ἱεῖ ἡμῶν πύργου.
Εἰς ἡμῶν ἱεῖ τῆς ὅτι σῶσθαι μέλει.

Qui tum Titanibus oppositi sunt in pugna luctuosa,
 Saxa praeputa validis in manibus gestantes.
 Titanes vero ab altera parte confirmabant phalanges,
 Alacriter manuumque viriumque simul opus essentabant
 Vtrique horrendo vero insonuit pontus immensus.
 Terra vero valde fridebat: ingemiscbat vero latum caelum
 Quassatum, è fundo vero concutiebatur amplius Olympus
 Impetu à deorum. concussio vero venit grauis
 Ad Tartarum tenebricosum, & pedum alius fragor,
 Immediaci tumultus, æliumque fortium.
 Ita sane in se, & mutuo iaciabant tela gemebunda.
 Vox autem utrorumque pervenit ad caelum stellatum
 Adhortantium, at illi congregiebantur magno cum clamore.
 Neque sane amplius Iupiter cohibebat suum rorem, sed ipsius
 Statim robore implebantur animi, & omnem
 Exeruit vim simul etiam à caelo atque ab Olympo
 Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
 Celerrime una cum tonitruo & fulgure volabant
 Manus à robusta, sacram flammam circumvoluentia
 Crebra circum vero terra alma reboabat
 Ardens: crepitabat vero undique igno valde magna sylva.
 Feruebat vero terra tota, & Oceani fluentia,
 Pontusque immensus: circumdedit autem calidus vapor
 Titanes terrestres: flamma vero ad aërem diuinum pervenit
 Magna. oculos vero visu priuabat quantumvis fortium
 Splendor radians fulminisque fulgurisque.
 Incendium autem immensum occupavit Chaos: videbatur
 Oculis aspicere, ac auribus vocem audire. [autem coram
 Itidem ut cum olim & terra & caelum latum superne
 Appropinquabat: talis enim maximus strepitus excitabatur
 Hac quidem diruta, illa autem ex alto diruente. [tur,
 Tantus fragor erat diis pugna configentibus.
 Simul quoque venti motumque pulueremque cum strepitu
 Tonitruumque, fulgurque, & ardens fulmen.
 Tela Iouis magni: ferebant autem fremitum, clamoremque,
 In medium utrorumque: strepitus autem ingens excitabatur
 Suspendo

Οἱ τὸ τε Τητώωσι κατίσταθαι ἐν δαΐλυρῃ,
 Πίττας ἡλιδάτης σιδάρης ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Τητώωσι δ' ἐπέροθεν ἐκ αὐτῶν τε φάλαγγας
 Περφρονέως. χερσὶν τε βίης δ' ἄμα ἔργον ἔσταιον
 Ἀμφότεροι δ' ἐνὶ ὃν ἡδὲ αὖτε ποτὶ ὅ ἀπείροιν.
 Ἰὴ ὅ μιν ἐσμερᾶν περ. ἔπεισεν δ' ἕρηνος θυρεὶ
 Σειόμενῳ, πρὸς δ' ἐπτάσσετο μακρὸς δρυμπῶ.
 Ρισπῇ ὡς ἀδαράτωι. ἔνοσις δ' ἔχεν βαρεῖα.
 Ταῖταρον ἡρῆσται. ποδῶν αἰπεία τ' ἰαὴ
 Λαοί τε ἰαχυμῶ, βολαίων τε κρατερῶν.
 Ως ἂρ' ἐπ' ἀμύλοισι ἔσαν βίαια σπύοιεν.
 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' ἕρηνος ἀστερόειπα,
 Κεκλεμμένων. εἰ δ' ἐκείνων μεγάλῃ δὴ δῆνται.
 Οὐδ' ἂρ' ἔπ' ἐλπίσιν ἔχεν ἐν μύθῳ δῆλ' ἐν τῷ γὰρ
 Εἶδ' αὖ μὴ μὴς ὅ πῶ το φρενὲς ἐκ δὲ τε πᾶσαν
 Φωνὴ βίην. ἡμῶσι δ' ἂρ' ἀπ' ἕρηνος ἡδ' ἀπ' ὀλύμπου
 Ἀσπερίων ἐσφρασσοντο. εἰ δ' ἀμφοτέρω
 Ἰκταρ ἄμα κερντῇ τε καὶ ἀστερόπῃ ποτίοντο
 Χέρους δ' ἀπὸ σιδάρης, ἰερῶν φλέγα δ' εἰλυφάοντες
 Ταφείας. ἀμφὶ δ' γαῖα φερίσβις ἰσμερᾶν ἔχεν
 Καυμῶν. λαοὶ δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλῃ ἀκρόβις ὕλη.
 Εἰς δ' ἐλπίσιν πᾶσα, καὶ Ωκεανοῖο ῥέειδρα,
 Πόντος τ' ἀπύρῳ. σὺν δ' ἀμφοτέρω θυμῷ δὴ τῷ
 Τητώωσι χθονίοις. φλόξ δ' ἡ ἕρηνος δῖαν ἔχεν
 Λαοί. ὡς δ' ἀμφοτέρω καὶ ἰερόν, ὡς ἰόντων
 Αὐτῇ μαρμαίρουσα κερντῇ τε στερόπῃς τε.
 Καῦμα δ' ἐσπερίων, κατὰ χερσὶν ἔσται δ' αἶψα
 Οφθαλμοῖσι δ' εἶν, ἡδ' ὡς ἔστιν ὡς ἀκρόβις.
 Αὐτὸς ὡς ὅτι γαῖα καὶ ἕρηνος θυρεὶ ὡς ἔστιν
 Πίλνατο. τοῖς γὰρ καμῖς δ' ὡς πᾶσι ὁρῶν
 Τῆς μὲν ἰερόν, ὡς δ' ὡς ἔστιν ἐξ ἐρπύλλῳ.
 Τόσθ' ὡς πᾶσι ἔχοντο δ' ἐν ἰερόν ἐκ ἐρπύλλῳ.
 Σὺν δ' αἶμοι ἔνοσιν τε κόιν τ' ἐσφρασσοντο
 Βερντῇ τε στερόπῃ τε, καὶ ἀκαλίετα κερντῇ,
 Κῆλα Διὸς μεγάλῳ. φέρον δ' ἰαχῇ τ' ἐσπῶν τε
 Εἰ μὴ δ' ἀμφοτέρω ὡς πᾶσι δ' ἀπλῇ ὁρῶν

Stupenda pugna: robur autem exerebatur operum.
 Inclinata vero est pugna. prius vero sibi mutuo imminētes,
 Fortiter pugnabant in forti praelio.
 Illi vero inter primos pugnam acrem exitarunt,
 Cottusque, Briareusque, Gygesque insatiabilis belli.
 Hi sane trecentas petras rotastis è manibus.
 Mittebant frequentes obumbrarunt autem iaculis
 Titanas: atque hos quidem sub terram longe patentem
 Miserunt. & vinculis molestis alligarunt,
 Vincentes manibus, magnanimos licet existentes:
 Tantum infra sub terram, quantum cœlum distat à terra.
 Par enim spaciū à terra in Tartarum caliginosum.
 Nonem enim noctes ac dies ferrea incus
 Cœlitus deiapsa, decimo die ad terram perveniret:
 Nonem rursus noctes & dies ferrea incus
 Ex terra descendens, decimo die ad Tartarum perveniret,
 Quem circa ferreum septem ductum est circum vero ipsum
 Triplisi ordine fusa est circa collam. sed superne
 Terra radices creverunt, & infructuosi maris.
 Illic dii Titanes sub caligine opaca
 Absconditi sunt, consiliis Iovis nubicogi,
 Loco in squalido, vasta ultima terra
 Hic non exitus patet: portas vero imposuit Neptunus
 Ferreas; murus etiam circumdatus utrinque.
 Illic Gyges, Cottusque, & Briareus magnanimi
 Habitant, custodes fidei Iovis agida habentis.
 Ibidem terra tenebricosa, & Tartari opaci,
 Pontique infructuosi, & cœli stelligeri,
 Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
 Molesti, squalidi, quos caerunt etiam ipsi dii:
 Hiatus ingens, nec vero toto integro anno
 Scilum attingeret, ubi primum portas intra veneris:
 Sed sare. huc & illic ferret impetuosa procella
 Molesta: horrendumque etiam immortalibus diis
 Hoc monstrum: & noctis obscura domus horrenda
 Stans, nobis obstita nigra.

Σμερδαλίνης ἰεῖδ' ὅ·καρ' ὅ· δ' αἰφάνετο ἔργῳ.
 Βελίνδῃ ἤμαχ' ὅρῃ δ' ἀνὴρας ἐπέχοντες,
 Εμμένοντες ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑμῖνας·
 Οἱ δ' ἄρ' ἐπὶ ποσὶ τοῖσι μάχῃ δουρεῖαν ἔχον·
 Κόπῃ τε, Βελείῳς τε, Γύγης τ' ἀλ' ὅ· πολέμοιοι·
 Οἷ' α· τειννοσί' ας πύ' ας σιβαρῶν δ' ἀπὸ χερῶν
 Πόμπον ἀπαυυτί' ας· κ' ὅ· ἐσκήαταν βελεί' ας
 Τετλί' ας· κ' ὅ· μὲν ὑπὸ χερσὶν ὄρουσ' εἰς
 Πόμπαν· κ' ὅ· δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλείοισιν ἔδῃσαν,
 Νικῶσάντες χερσὶν ὑφ' ὀφύμοις ὅρ' ἰόντας,
 Τόσσοι ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον ἔρκεος ἔς' ἀπὸ γαίης·
 Ἴσον γὰρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον πέρσεται.
 Ἐνὶ α· γ' ὀφύας τε, κ' ἡμάτα χάλκῃ· ἄκμων
 Οὐρανὸν δειμαπῶν, δεκάτῃ ἐς γαίαν ἵκοιτο·
 Ἐνὶ α· δ' αὖ ὀφύας τε, κ' ἡμάτα χάλκῃ· ἄκμων
 Ἐκ γαίης κραπῶν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκει.
 Τὸ πρὶν χάλκῳ ἔρη· ἐλὺλαται ἀμφὶ δ' αὖ μιν νύξ
 Τριτοῖχαι κ' ἔρη· πρὶν δ' αὖ μιν· αὐτὰρ ὕφ' ὀφύας
 Γῆς ῥίξῃ πύ' ας· κ' ἀπρυγίτοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα ποὶ Τετλί' ας ὑπὸ ζόφῳ πέρσεται
 Κεκούφα· ἔλκῃσι Διὸς· ἐφ' ἡν γέρεται ο·
 Χώρῳ ἐν ἄρ' ἵσταται, πλωῖας ἔχεται γαίης·
 Τοῖς αὖ ἐξ ἑνὸς ὄρε' πύλας δ' ἐπὶ δῆλα Πύσθ' ας
 Κόρυμβας· τείχ' ὅ· πρὶν δ' αὖ μιν· αὐτὰρ ὕφ' ὀφύας
 Ἐνθα Γύγης· Κόπῃ τε, κ' ὅ· Βελείῳς· μέγα θυμῷ
 Ναιεσσιν ὀφύας πύ' ας· Διὸς αἰγμόχοιο·
 Ἐνθα δ' αὖ γ' ὀφύας· κ' Ταρταρὸν πέρσεται ὅ·,
 Πέντε τ' ἀπρυγίτοιο, κ' ἔρκεος ἀστέρ' ας·
 Ἐξείης πύ' ας· πύ' ας· κ' πύ' ας· ἔσται,
 Ἀργαλὶ· ὄφ' ἵσταται, πύ' ας· πύ' ας· πύ' ας·
 Χάσσει μὲν γ' αὖ δ' αὖ κα πύ' ας· πύ' ας· πύ' ας·
 Οὐδας ἵκει τ' αὖ πύ' ας· πύ' ας· πύ' ας· πύ' ας·
 Ἀλλὰ καὶ ἔνθα κ' ἔνθα οἱ ἔρκεος πύ' ας· πύ' ας·
 Ἀργαλὶ· ὄφ' ἵσταται, πύ' ας· πύ' ας· πύ' ας·
 Τῦτο πύ' ας· κ' πύ' ας· πύ' ας· πύ' ας· πύ' ας·
 Ἐρηκεν, πύ' ας· πύ' ας· πύ' ας· πύ' ας· πύ' ας·

Haec ante lapiti filius sustinebat caelum laetum,
 Stans, capiteque & infusus manibus
 Firmiter, ubi Noxque & Dies circum euntes
 Sese mutuo compellabant, alternis subeuntes magnū limen.
 Ferreum hac quidem intrat, illi vero foras
 Egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet,
 Sed semper altera saltem domos extra existens,
 Terram super mouetur: altera rursus in domo existens,
 Expectat eiusdem horam itineris, donec veniat.
 Haec quidem terrestris, multa cernens lumen habens,
 Illa vero Somnum in manibus fratrem Mortis,
 Nox noxia, nube reſta atra.
 Ibi autem Noctis obscura ſ. q̃ domus habent,
 Somnus & Mors, graves dū neque unquam eos
 Sol lucidus intinetur radiis,
 Caelum scandens, nec caelitus descendens.
 Horum alter quidem terramque & lata dorſa maris
 Quiescere percutit & placidus hominibus.
 Alter, ut vero ferreum quidem cor, areum vero ei pectus
 Crudele in praecordiis, habet autē quē primum arripuerit
 Hominum: hostis vero etiam immortalibus diis:
 Illic dei inferi in anteriore parte ades resonantes,
 Fortisque Plutonis & grauis Proserpina,
 Stant. Horrendus autem canis pro foribus custodit,
 Sani: irtem autem malam habet, introeuntes quidem
 Adulatur pariter caudaque & auribus ambabus:
 Exire vero non iterum permittit denuo, sed observans.
 Denorat, quemcunque prenderit portas extra euntem
 Fortisque Plutonis & grauis Proserpina.
 Ibi dem habitat a hominanda dea immortalibus;
 Horronda Styx, ſi ſa reciprocantis Oceani,
 Maxima nata, ſeorſim vero diis inclytas ades incolit
 Ingentibus ſaxis ſup̃ rne reſtas, circum vero quaque
 Columnis argenteis ad caelum firmata ſunt.
 Raro vero Thaumantis filia pedibus volat Iſis,
 Nuncia verſatur ſup̃ lata dorſa maris,

Quando

Τῶν τοιούτων ἰαπιτοῖο πάϊς ἔχετ' ἔχοντ' ἄρ' ἔχοντ' ἄρ' ἔχοντ'
 Ἐστὼς, κλοῦν τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέριασιν
 Ἀστυφίως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἀμφὶς ἴσταν
 Ἀλλήλας περὶ τὴν ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Χάλας, ἢ μὲν ἴσταν κατὰ τὴν ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἐρχεται, ἔδ' ἔδ' ἀμφοτέρωθεν δὴ μὲν ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἀλλ' ἀεὶ ἑτέρη γὰρ δόμων ἐκ τοῦτον ἴσταν.
 Γαῖα δὴ τὴν ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Μίμν' ἢ αὐτὴς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἡ μὲν δὴ τὴν ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἡ δὲ τὴν ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Νύξ ὅλοσ' ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἐνθα δὲ Νυκτὸς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Τῇ δὲ καὶ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἡμέρα δὲ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Οὐρανὸν ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Τῶν ἑτέρωθεν γὰρ καὶ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἡ δὲ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Τῇ δὲ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Μυλὸς δὲ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἀνδράπων ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἐνθα δὲ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἰφθίμου τ' ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἐστὼς, ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Νυκτὸς, ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Σαῖν' ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἐξελθεῖν δὲ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἐδίδει δὲ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἰφθίμου τ' ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἐνθα δὲ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Διὸς Στυξ, ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Πρὸς τὴν ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Μακρὸς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Κίον ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Πῶς δὲ ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς
 Ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς ἀμφὶς

Quando lū & contentio inter deos exorta fuerit:
 Et sane quisquis mentiat̃ur cœlestes domos tenentium,
 Iupiter iū Irim militit, deorū magnū iniurandū ut feras
 E longinquo in aurea gutturnio celeberrimam aquam,
 Frigidam, qua è petra destillat alta,
 Excelsa, multum vero subius terram spaciosam
 E sacro flumine fluit per noctem nigram,
 Oceani cornu decima vero pars attributa est.
 Nouem quidem circa terramque, & lata dorsa maris,
 Verticibus argenteis intortus in mare cadit,
 Una vero ex petra profluit, magnū damnum diu.
 Quisquis periurium libens iurauerit
 Immortalium, qui tenent verticem niui si Olympi,
 Iacet spiritus exers integrum per annum:
 Neque ambrosia & nectaris accedit propius
 Cibum: sed iacet non respirans, & mutus,
 Stratus in lectis, malus autem ueternus obtegit.
 Sed postquam morbo defunctus est magnū per annum,
 Alia ex alia excipit molestissima arumna.
 Nonennis autem à diis relegatur sempiternis,
 Neq; unquā ad consiliū incundū cū in, versatur, neq; ad e-
 Noxem totis annis decimo tandem versatur iterum [putas
 Cum cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
 Tale itaq; iuramentum constituerunt dii, Stygia perennem
 Antiquam istam, qua tranat aridum locum. [aquam
 Ibi autem terra caliginosa & Tartari obscuri,
 Pontique infructuosi, & cœli stellati;
 Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
 Molesti, squalidi, quos oderant etiam dī ipsi,
 Illic splendidaque porta, & areum limen
 Immoium, radicibus longū compactum,
 Sua sponte natum, ante illud vero extra omnes deos
 Titanes habitant, ultra Chaos caliginis obductum.
 Caterum valde tonantis Iouis inclyti auxiliarij,
 Domus incolunt in Oceani fundamentis,
 Kyklops atque Gyges, braurēque quippe berythū existentem
 Gephyrum

Οπασίτ' ἔρις κ' ἰεῖκεν ἐν ἀθανάτοισιν ὄρη.
 Καὶ ῥ' ὅς τις φθίδην ὀλύμπια δώματ' ἔχοντων,
 Ζῆς δὲ τε Ἰερὸν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ἱρὸν ἐκείνην
 Τηλόθεν ἐν χερσὲν πολυώνυμον ὕδωρ,
 Ψυχρὸν, ὃ τ' ἐν πέτρῃς καταλείβει ἡλιβάτοιο
 Τφκλῆς, πολλὸν δ' ὑπὸ χθονὸς ὕρουσθ' εἴης
 Εξ ἱερῶν ποταμῶν ῥίει διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ωκεανοῖο κέρας, δειχάτη δ' ὅτι μοῖρα δίδασται.
 Εἰνεία μὲν πλεῖν γὰρ τε κ' ὕρεια νῶτα θαλάσσης
 Αἶνρς ἀγχιρὲς ἐκλιγμένῃ εἰς δῖα πίπῃσι,
 Ἡ δ' αὖ ἐν πέτρῃς περρέει μῆλα πῆμα θεοῖσιν.
 Ος κεν τ' ὅππῃσιν ἀπολείψας ἐπομόσῃ
 Ἀθανάτων εἰ ἔχῃσι καὶ ἡνιόχῃσι Οὐρανίου,
 Κεῖν' ἡνιόχῃσι τετέλεσται εἰς εἰαυτὸν·
 Οὐδὲ ποτ' ἀμείβεσθαις κ' ἰκταρῇ εἰσὶν ἄσπον
 Βροτῶν, ἀλλὰ τε κείτῃσι αἰάτιβος κ' αἰανδῇ
 Σφραποῖς ἐν λεχέσσιν, κακὸν δ' ὅτι κῶ, αὖ καλύπτει.
 Αὐτὰρ ἰπλὺν νοῦσον τέλεισι μέγαν εἰς εἰαυτὸν,
 Ἀλλὰ δ' ἐξ ἀγῶν δέχεται χαλεπώτατ' ἀθλῶν.
 Εὐνάστες δ' αὖτ' ἀπομείροισι αἰὲν ἐόντων,
 Οὐδὲ ποτ' ἐς βελίῳ ὅππῃσιν γαται εἰδ' ὅτι δαῖτα
 Εἰνεία πᾶντ' ἔτα δειχάτη δ' ὅππῃσιν γαται αὖτις
 Εἰρέας ἀθανάτων ὁ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔδεντο θεοὶ Στυγρὸς ἄρδιδον ὕδωρ,
 Πρύχον, τὸ δ' ἴησι κατὰ σφοδρὰν διὰ χώρου.
 Ἰνδα δ' ἰγῆς δνεφερῆς κ' Ταρταύρου ἡνιόχῃσι,
 Πόντε τ' αὖτ' ἐν γένεσσιν κ' ὑφ' ἡστέροισιν,
 Εξείης πᾶσιν πηγάς κ' πείρατ' ἴασι,
 Ἀργαλὶ, ἄρδιδα, ταῖ τε συγίοισι θεοῖσιν.
 Ἰνδα δὲ μαρμαίρει τε πόλιν κ' χαλκῇ ὕδρς
 Ἀσπεφῆς, ῥίξιν τε δὴν κείσιν ἀνέροισιν,
 Αὐτοῦσις, περὶ δὲ δ' αὖτ' ἐκταδὲν ἀπαίτων,
 Τηλῶσις κείσιν, πέρι λωχῆς ζοφεροῖο.
 Αὐτὰρ ἱερὸν μαρμαίρει Διὸς κλειτοῖ ὅππῃσιν
 Δώματα ταῖσιν ἴπ' Ωκεανοῖο θεμῆθλοισιν,
 Κίτθ' ὅτ' ἐδὲ Γύγης, Βελαντῶν γὰρ μὲν ἡνιόχῃσι

Generum suum fecit grauius fremens Neptunus.
 Dedit autem Gynopoliam, ut dux in uxore filiam suam.
 Ast vos Titanes à Cælo expulsi Iupiter,
 Minimum natu peperit filium Typhoeum Terra magna,
 Tartari in amore, per auream Venerem.
 Cuius manus quidem sunt ob robur operibus aptæ.
 Et pedes indefessi voluisti dei: ex humero vero ei
 Erant centum capita serpentis horrendi draconi,
 Linguis nigrae lambentes, præterea ex oculis ei
 Admiranda in capitibus sub superciliis ignis micabat:
 Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,
 Voces quoque in omnibus erant horrendæ capitibus,
 Omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem, interdum enim
 Sonabant, ut diu intelligere liceret, interdum rursus
 Tauri valde mugientis, robore insuperabilem vocem, fremitum
 Interdum rursus leonis impudentem animum habentis:
 Interdum rursus catuli similia, mira auditu:
 Interdum vero fridebat, resonabantque montes alti.
 Et sane evenisset res inmirabilia die illo,
 Atque ipse mortalibus & immortalibus imperasset,
 Nisi statim iussu flexisset pater hominumque deorumque.
 Grauius autem intonuit atque fortius, circum vero terra
 Horrende edidit fragorem, & cælum latum, superne,
 Pontusque & Oceani fluxus, & infima loca terra,
 Pedibus vero sub immortalibus, magni cœtremuit Olympus
 Insurgente rege, ingemiscbat autem tellus.
 Ardens autem ab utrisque occupabat nigrum pontum,
 Tonitruque & fulgur igne ab isto immani,
 Ignorumque turbinum & fulminum ardentium.
 Feruebat autem terra omnis & cælum, atque mare.
 Aestuabant etiam circum litora, circaque & circum fluctus,
 Impetu deorum: concussio autem sedata difficilis oriebatur,
 Expavit autem Pluto inferum morumque perans, [strepit,
 Titanesque sub Tartarum detrusi, à Saturno scelerum omni-
 Ob inextinguibilem fremitum & grauem conflictum, [arma
 Iupiter vero postquam excitauit summi robur, sumpsitque
 Toni-

Ταμῖν ἰὺν ποίησι βαρύκτυπῳ· ἔννοσίγαιῳ
 Ἀῶκε δὲ Κυμπόλειαν ὀδυμένη, θυγατὶ γὰρ ἑῴ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῶας ἀπ' ἕραν ἐξέλασσι Ζεὺς
 Ὀπλότατον τίλκε παῖδα Τυφώϊα Γαῖα πειλώρη,
 Ταρταίρου ἐν τιλότῃ, διὰ χερσὶν Ἀφροδίτης.
 Ὅδ' ἑσπέρης μὲν ἴασσι ἐπ' ἰχθυίῳ ἔργματ' ἔχουσαι.
 Καὶ πόδες ἀκρόματοι κρατερὸν θεῖον ἐν δὲ εἰς ὤμων
 Ἦν ἔχουσιν κροτάφῳ· ὅφιν δ' ἄφινος δρᾶκοι σφίον,
 Γλώσσῃσι δινοφρεῖσι λελειχμῶτες, ἐν δὲ οἱ ὄσσῃσι
 Θεσπεσίης κροτάφῃσι τῶν ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυνται·
 Πασίαν δ' ἐν κροτάφῳ πῦρ κρήνη δερκιδόμας
 Θωπὴ δ' ἐν πᾶσιν ἴσαν δ' ἴσας κροτάφῃσι
 Παιτοίλῳ δ' ἔσσι· ἰεῖται, ἀδελφεάτοιν, δήσοτε μὲν γὰρ
 Ὀδύσειδ', ὅς τε θεοῖσι στυγέμεν, δήσοτε δ' αὖτε
 Ταύρου ἐρεβύχον, μὲν δ' ἄρα τιν' ὄσσαν, ἀγάρρην,
 Ἀλλοτε δ' αὖτε λέοντι· αἰαδὶα θυμὸν ἔχοντι.
 Ἀλλοτε δ' αὖ σκυλάκεισιν ἰοικότα θάυματ' ἀκρόσασθαι
 Ἀλλοτε δ' αὖ ῥοίζαχ', ὡς δ' ἔχει ἕρια μακροῖα
 Καὶ νόκιν ἔπλετο ἔργον ἀμύχανον ἤματι κείνῳ,
 Καὶ κεν ἔχθρητοῖσι καὶ ἔδωκε τοῖσι νύκτα.
 Εἰ μὴ σὺ ὄξυνόντος πατὴρ ἀνδρῶν τι θεῶν τε.
 Σκλυερὴν δ' ἰβερὴν τε καὶ ὄβριμον ἀμφὶ δὲ γαῖαν
 Σμερδαλέην κοιάβησι, καὶ ἕσπετος θυρεὶ ὀφρῶσι,
 Πόλλιν τ' Ἀκκαρῆν τε ῥέσσει καὶ τάρταρα γαῖης.
 Πρῶτον δ' ὡς ἀδανάτοισι μέγας περιμύζειτ' ὄλυμπος
 Ὀρτυγίῳ αἰακῷ· ἐπιστενάχεις δὲ γαῖα.
 Καῦμα δ' ὡς ἀμφοτέρων χεῖτε χεῖρε δῖα πόντου.
 Βορὴν τε στροπὴν τε πυρὸς δόπῃ τοῖο πειλώρου,
 Πρηνήρου τ' ἀνέμων τε κροκυνῶν τε φλογέσσι.
 Εἴς τε δὲ χεῖρ' ἅπαντα, καὶ ἕσπετος καὶ δὲ θάλασσα·
 Θύε δ' ἄρ' ἀναφ' ἀκτας· αἰεὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακροῖα
 Ριπὴν ὡς ἀδανάτοιν· ἔννοσι δ' ὀσβίς· ὀσβίρει.
 Τρίαν· αἰδώς δ' ἐνέροισι καταφθιμένησιν ἀλάστοι,
 Τιτῶϊ δ' ὡς τῶν πατέρων, Κρόνον ἀμφὶς ἑσπέρης,
 Ἀσβέστου καλὰ δὲ καὶ αἰνέας δὲ σφίον·
 Ζεὺς δ' ἰσπερ οὐδ' ἀνέμῳ ἐν μὲν δ' αἰετῷ δ' ἔπλετο.

Tonitruque, fulgurque, & coruscans fulmen,
 Percussit ab Olympo insiliens, circum vero omnia
 Combussit ingentia capita saevi portenti.
 Caterum ubi ipsum vicit ictibus percutiens,
 Cecidit mutilatus: ingemiscebat autem terra vassa.
 Flamma autem fulmine ictu profiliebat à rege,
 Montu in saltibus opacis asperis.
 Percussit multa autem ac vasta ardebat terra.
 Ardore ingenti, & liquecebat flanni instar.
 Quod arte iuuenum, & à fabri facto catino
 Calefactum, & ferrum, quod solidissimum est,
 Montu in saltibus, victumque ab igne quod omnia comburit,
 Liquecit in terra divina sub Vulcani manibus:
 Sic sane liquecebat terra fulgore ignis ardentis.
 Abiecit autem ipsum animo mœstus, in Tartarum latum.
 Ex Typhoeo autem est ventorum vis humide flantibus:
 Excepio Noto, Borea que, & celeri Zephyro.
 Quis sane ex duobus natiuitate hominibus magna utilitas.
 Ast alij sine usu venti inspirant mare,
 Qui utique incidentes in obscurum pontum,
 Clades magna hominibus graui rapiuntur turbina,
 Nuncque hi nunc illi flant, dissipantque: aues.
 Nautasque perdunt, mali autem non est remedium
 Viris qui illis occurrerint in ponto
 Idem rursus per terram immensam floribus ornatam
 Opera iuunda corrumpit humo prognatorum hominum,
 Replentes puluereque & molesto palearum strepitu
 Sed postquam sane laborem dij beat: perfecerunt,
 Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
 Iam tum subebant regnare atque imperare,
 Ex Terra consilio Olympium late cernentem Iouem,
 Immortalibus Hic vero inter illos rite distribuit munia,
 Iupiter autem decorum rix primam uxorem suam fecit Metem,
 Plurimum ex diis edoctam, & mortalibus hominibus.
 Sed cum iam esset deam, casus oculis Mineruam
 Peritura, tum deorum dolis animo decepto.

Βροντῶν τε στεροπῶν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνῶν.
 Πλῆξεν ἅπ' ἑλύμποιο ἱππάρχῳ Θ. ἀμφὶ δ' παῖδας
 Εὐρυσε θεσπετίας καφθῆαι δ' ἔντοιο πελώρου.
 Αὐτὰρ ἰπείδῃ μιν δάχασε πληγῇσιν ἑμίστας,
 Ηεπτο γὰρ θεῖς, σενάχζε δ' ἄλκιμα πελώρη.
 Φλόξ δ' κεραυνῶν δέησεν ἅπασιν τοῖσιν ἀνὰ κλῖθι.
 Οὐρῶν δ' ἐβήσῃσι αἰδύες παμπάλαιες.
 Πληγῶν δ' πολλὰ δ' ἄλκιμα καί τε γαῖα
 Ατμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐπύκετο χασσέτερος ὤς,
 Τέχνη ὑπὸ αἰζηῶν ὑπὸ τ' ὀτρύνετο χεαίοιο
 Θόρυβος, ἢ σιδήρεος ὅπως κραττοφύτατος ὄναι,
 Οὐρῶν δ' ἐβήσῃσι δαμαζέμεν πύρι κελίῳ.
 Τῆμ' ὅτ' ἔχοντι δῖον, ὅφ' Ἡφαιστὸς παλάμῃσιν
 Ως ἄρα τῆκετο γαῖα σῖλα πυρὸς αἰδομένοιο.
 Ρίψε δέ μιν θυμῷ ἀκράχων ἐς Τάρταρον ὄρυμν.
 Ἄκ δ' Τυφώϊ Θ. ἔς' αἰέμων μῦθον ὕζρον αἰνέτω.
 Νέσφι Νότῃ, Βορέῳ τε, καὶ ἀργέσῃ Ζεφύρῳ.
 Οἳ γέ μιν ἐκ κέφῃν γλυκεῖν, διντοῖς μεγ' ὄνειρα.
 Αἰδὼ δ' ὄναι μῆψ' αὖρεσι δ' ὀπιπνέοισι θαλάσσης.
 Αδὴν τε πῖπυσσιν ἐς ἡερεϊδία πόντον.
 Πῆμα μέγα διντοῖσι, κακῇ δύολον αἴλλη.
 Ἀλλοτε δ' ὄναι ἀνσι, διασκιδνάσι τε νῆας,
 Ναύτας τε φθείρουσι χακοῦ δ' ἐγίνετο δῆκλ.
 Αἰδράσιν οἱ κείνοισι στυγαῖσιν κτ' πόντον.
 Αἰδὼ δ' αὖ καὶ κτ' γαῖαν ἀπείριτον αἰδεμένοισιν
 Ἄγ' ἱεράτα φθείρουσι χαμαὶ γλυκεῖαν αἰθερόπῳ.
 Πμπλῶσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέον κολοσυστῶ.
 Αὐτὰρ ὡς εἶπε πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλειον.
 Τετλώϊσι δ' ἐπύκετο κρέταρτο βίηφι.
 Δὴ ῥα πετ' ὄτρυνον βασιλεύμεν ἡδὲ αἰόαναι.
 Γαῖης φρεσὶ μωρόισιν, ἑλύμπον δ' ὀρύσσει ζῶν.
 Αδυσάπων, ὅς δ' τοῖσιν ὅς δ' ἐδιδόσαντο πῆμα.
 Σάως δ' ὄναι βασιλῆς φρεσὶν αἰετῶν δέ το Μῆτις.
 Πλείστα δ' ὄναι εἰδύαν ἰδὲ διντοῖς αἰδράσιν.
 Ἀλλ' ὅτ' ἡδὲ ῥ' ἡμῶν δ' ἀνὰ γλαυκῶπιν Αδυσίαν
 Τετλώϊσι, τὸ τ' ἰσχυρὰ δ' ἀνὰ φρίνας ἐξαπατήσας

Blandis sermonibus, in suam condidit alium.

Telluris co[n]stitit, & Caeli stellati.

Sic enim ei consuluerunt, ne regium honorem

Alius haberet Ionis loco, deorum sempiternorum.

Ex hac enim in fatu erat prudentes liberos nasci

Primam quidem, virginem castissimam apud Tritonem ge-

Par habentem patri robur, & prudens consilium: [mitam,

Caterum deinde sane filium deorum regem & virorum

Erat paritura, magnam animam habentem:

Sed illa sane Iupiter ante in suum condidit ventrem,

Ut nempe ei indicaret dea bonumque malumque.

Postea duxit splendidam Themin, qua peperit Horas,

Eunomiamque, Dicenque & Irenem silentem:

Qua opera maiora faciunt mortalibus hominibus:

Parcasque quibus maximum honorem dedit prudens Iu-

Clothique, Lachesisque, & Atropen: qua dant [pitier,

Mortalibus hominibus habere bonumque malumque,

Tres vero ei Eurynome Gratas peperit pulchras genas ha-

Oceani filia, peroptabilem formam habens, [bentes,

Aglaiam & Euphrosynen, Thaliamque amabilem,

Quarum & palpebris amor defillat contuentium

Solvens membra: iucundum vero sub supercilis aspiciunt.

Porro hic Cereris multa nutritu ad lectum venit,

Qua peperit Proserpinam pulchris vultu, quam Pluto

Rapuit sua à matre: dedit autem consiliarius Iupiter.

Mnemosynem vero deinceps amavit pulchricornam,

Ex qua Musa aurea mitra revincta nata sunt

Novem, quibus placent convivia, & oblectatio cantus.

Latona autem Apollinem & Dianam sagittis gaudens,

Desiderabilem prolem pra omnibus caelicolis,

Peperit sane, Aegiochi Iouis amoris mixta.

Postremam vero Iunonem floridam duxit uxorem.

Hac autem Heben, Mariem & Lucinam peperit,

Mixta amore deorum regi & hominum,

Ipse vero ex capite, castis oculis pradam Tritogeniam,

Acrem, tumultum excitantem, ducem exercitus, indomitam,

Venerant

Ἀφ' ὧν ἴοισι λήγουσι, εἰ μὴ ἴσκα δέ τοι νηδυνί.
 Γαῖης φρεσὶ μοσιώνῃσι καὶ Οὐρανῷ ἀστερόεντι.
 Τὼς γὰρ οἱ ἐφ' ἑαυτὰ τίω, ἵνα μὴ βασιλῆϊ δα τιμῶν
 Ἀλλ' ἔχῃ, Διὲς αὖτις, δέαν' αἰετλόμεναι.
 Ἐκ γὰρ τ' εἴματα φέρουσι τίνα γυμνίῃ δα.
 Πρώτῳ γὰρ κέρῳ γλαυκώπιδ' Ἰδομένην
 Ἴσον ἔχουσαν πατρὶ μόρῳ καὶ ὅπτερον βαλλῶ.
 Αὐτὰρ ὅσσεν' ἄρα πάντ' αἰετὶν βασιλῆα καὶ αἰδρῶν
 Ἡρώων τεξέσθαι, ὑπὸ ῥέοι ἥτορ ἔχουσα.
 Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς φέρων εἰ μὴ ἐγκάτ' αἰετο νηδυνί,
 Ὡς δὴ οἱ φεραμένοιο δέξ' ἀγαθόν τι κακόν τι.
 Δδ' ἔπειθ' ἠγάγετο λιπαρῶν Θέμις, ἥ τι κεν Ὀρεας
 Εὐώμῳ τε, Δίκῳ τε, καὶ Εἰρυνῶν τε θαλῶν.
 Αἵ τ' ἔργ' ἰεράϊοισι καταθῆναι περὶ βροτῶσι.
 Μοῖρας δ' ἥς πλείων τιμῶν πόρε μητίετα Ζεὺς
 Κλωθῶ τε, Λάχεσιν τε καὶ Ἄρτεϊν αἵ τε διδοῦσι
 Θνητοῖς ἀνδράποισιν ἔχειν ἀγαθόν τι κακόν τι.
 Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμῃ Χάριτας τέκε καλλιπαρῆοισι
 Ωκυμένη καὶ ῥη πολυήρατον εἶδ' ἔχουσα.
 Ἀγλαίῳ καὶ Εὐφροσύνῳ, Θυγίῳ τ' ἰοερφίνῳ.
 Τῶν καὶ Διὸς βλεφάρῳ ἔρος εἶετο δερκιδόων
 Λυσίμαχος, καλὸν δὲ ἄσπε' ἑφύσει δερκιδόων.
 Αὐτὰρ ὅ δ' ἠμυτρεῖ πολυφύβος ἐς λείχῳ ἦλθεν,
 Ἡ τέκε Περσεφόνει λυκώλεον, ἡ δ' Αἰδωνόος
 Ἡρπασιν ἥς φρεσὶ μὲν ἴδωκε ὅ μιν τίετα Ζεὺς.
 Μνημοσύνης δ' ἑξ' αὐτῆς ἰεράσσετο καλλιόμοισι
 Ἐξ ἧς αἱ Μῦσαι χρυσάμπυκας ἐξεχέοντο
 Εὐνία τῇσιν ἄσδον θαλίῃ καὶ τέρψιν αἰοδῆς.
 Ἀντὶ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀρτέμιον ἰοχέαιραν.
 Ἰμερῶν τε γόνον φέρει πάντων ἰεραϊάνων,
 Γείνατ' ἄρ' αἰγυόχοιο Διὸς φιλότιτι μεγέστον.
 Λοιοδοτιάτῳ δ' Ἡρῶν βόθρῳ ποιήσασα' ἀκοίτην.
 Ἡ δ' Ἡβῳ, καὶ Ἀρῇ καὶ Εἰλείθυῃ ἐπικτε,
 Μιχθεῖσ' οἱ φιλότιτι δέων βασιλῆϊ καὶ αἰδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδ' Ἰδομένην
 Ἀφ' ἧς ἐξεκρύδουσιν ἀγέεσσι, ἀτρυνταῖον.

Venerandam: cui clamoresque placuerunt, bellaque pugnae.
 Iuno autem Venerandam inclytum, amoris indulgens,
 Peperit (& vires intendit, & contendit cum suo marito)
 Prae omnibus, artibus ornatum caelicolis.
 Ex Amphitrite autem & granitico Neptuno,
 Triton late potens natus est magnus: qui maris
 Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
 Incolit aureas ades magnus deus. sed Marti
 Clypeos diffecanti, Venus Timorem & Metum peperit,
 Graues, qui virorum densas turbent phalanges
 In bello horrido, una cum Marti urbes denastante.
 Et Harmoniam quā Cadmus magnanimus duxit uxore.
 Ioui vero Atlantis filia Maia peperit gloriosum Mercurum
 Praeconem decorum, sacrum lectum conscendens. [rimum,
 Cadmi filia vero ei Semele peperit clarum filium,
 Rem cum eo habens, Bacchum hilarem,
 Immortalem mortalis, nunc vero ambo dii sunt.
 Alcmena vero peperit vim Herculanam,
 Mixta in amore Iouis nubilogi.
 Aglaia vero Vulcanus percelebris, utroque pede claudicās
 Miniam natu ē Gratiis, floridam duxit uxorem.
 Sed aureo crine conspicuus Bacchus flauam Arsadnen,
 Filiam Minois floridam fecit coniugem:
 Hāc vero ei immortalē expertemq, senij facit Saturnus.
 Heben autem Alcmena pulchros talos habentis fortis filius
 Vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,
 Filiam Iouis magni, & Iunonis aureis calceamētis utentis
 Punicam duxit uxorem in Olympo nivoso:
 Felix, qui magno facinore inter deos confectio,
 Habitat istasus & expers senij omnibus diebus.
 Sol autem indefess. peperit inclyta Oceanis
 Perseis, Circeque & Aetern regem.
 Ares autem filium lucem hominibus dantis Solis,
 Filiam Oceani perfecti fluvij
 Duxit, decorum ex consiliis, Idyiam pulchris genu pradiā.
 Haec autem ē Medeam pulchros talos habentem in amore
 Peperit,

Πότνισαι, ἥ κ' ἄλλοι τε ἄδον πόλεμοί τε, μόχαι τε.
 Ἦρ' ὁ δ' Ἡφαιστον κλυτὸν ἐκ φιλότῃτι μιγάσαι
 Γείνατο κ' ζαμψήσσι, κ' ἤρισσι δ' ὄφρα κείτῃ·
 Ἐκ πάντων τέχῃσι κλεαυρόνιον ἔραυιόων.
 Ἐκ δ' Ἀμφιτείτης κ' ἰρικπύπου ἔννοσθ' αἶψα
 Τείτων ἄρυσις γένετο μίγας, ὅς τε θαλάσσης
 Πυθιόμ' ἔχων, ὄφρα μιν τεύει φίλη κ' πατεὶ αἶακτι
 Ναίει χρυσέα δῶ, δῖος δ' εἰς αὐτὰρ Ἀρηϊ
 Γηοτόρῳ Κυδέρεα φόβον κ' Δεῖμον ἱπικτιν
 Δεινοῖς, οἳ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονίοισι φάλαγας
 Ἐν πολέμῳ κρύεσσι, σμῶ πῶλιν πόρρω·
 Ἀρμονίῳ δ' ἰὼ Κάδμῳ ἰσθ' ὄφρα κείτῃ·
 Ζῶν δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαῖνι τέκε κύνειον Ἑρμῶ
 Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λείχῳ εἰσαναβῶσα.
 Κάδμειν δ' ἄρα εἰ Σιμέλῃ τέκε φάιδιμον υἱόν·
 Μιχθεῖσ' ἐκ φιλότῃτι Διόνυσον πολυγυῖα,
 Ἀδαίατον δ' ἰπικτιν ἰὼ δ' ἄμφ' ἑτέρῳ δ' εἰσὶν.
 Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἱπικτιν βίῳ Ἡρακλειῶ.
 Μιχθεῖσ' ἐκ φιλότῃτι Διὸς νεφελήγρετος,
 Ἀγλαΐῳ δ' Ἡφαιστῷ ἀγακλυτὸς ἀμφιγυῖος.
 Οπλότητι Χάρειται, θαλερῶ ποίησάτ' ἀκοιτιν.
 Χρυσόκομος δ' Διόνυσῳ ξανθῶ Ἀριάδνῳ,
 Κύρῳ Μένῳ, θαλερῶ ποίησάτ' ἀκοιτιν.
 Τῶ δ' ὅτι ἀδαίατι κ' ἀγέροισι Κρονίατ.
 Ἡΐω δ' Ἀλκμήνης κελισφύρου ἄλκιμῳ υἱῷ
 Ἰε Ἡρακλῆϊ τέλεισιν ἐνέεστας αἰθλοῖς,
 Πῶδα Διὸς μεγάλοισι κ' Ἦρῃ χρυσοπιδύλῳ,
 Λιδδίῳ δ' ἄρ' ἀκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφότετι·
 Ολβῶ δ' ἐς μέγα ἔργον ἐκ ἀθανάτοισιν αὐῶσας
 Ναίει ἀπύμαστ' κ' ἀγροῦ ἥματα πάντα.
 Ἡλίο δ' ἀγροῦ τε τέκε κλυτὴ Νικαίην
 Περσηὶς Κίρκῳ τε κ' Αἰήτιν βασιλῆα.
 Αἰήτης δ' υἱὸς φασίμυδός τε Ἡλίοιο,
 Κύρῳ Νικαίῳ τέλεισιν ὀταμοῖο
 Γῆμι δ' αὖτ' βελήσιν, Ἰδύδῳ καλλιπαῖον.
 Ἡ δ' ἡ Μελίη δ' ἄσφραξι ἐκ φιλότῃτι

Peperit, subacta per auream Venerem.

Vos quidem nunc valetis, cœlestes domos tenentes,
 Insulaeque & continentes terra, & salus intus Pontus.
 Nunc autem dearum cœtum cantate blandiloqua
 Musa Olympiades filia Iovis Aegiochi,
 Quaecunque mortales apud viros cubantes,
 Immortales pepererunt diis similem prolem.
 Ceres quidem Pictum genuit praestantissima dearum
 Iasio heros mixta incundo amore,
 Nouas in ter prolesso, Creta in pingui populo,
 Bonum qui vadit super terram, & lata dorsa maris,
 Omnem qui vero obuiam fuerit, & cuius ad manus venerit,
 Illum locupletem facit, multa tanquam ei praebeat, felicitatem.
 Caenis praeterea Harmonia filia aurea Veneris,
 Ino & Senecle, & Agave pulchras genas habentem,
 Antiochēque, quam duxit Aristaeus densa caesarie praeditus,
 Peperit, & Polydorum, moenia pulchra cinctum in Thebis.
 Falsa verò Oceanus Chrysaei, magnanimo
 Mixta amore abundanti auro Veneris.
 Callirhoe peperit filium mortalem praestantissimum omnium
 Geryoneis, quem interfecit cum Herculeana,
 Boies propter flexipidis circumflua in Erythea.
 Tithonos vero Aurora peperit Memnona area galea munit.
 Aethiolum regem & Emathionem regem. [cum,
 Verum Cephae peperit multum filium,
 Forti in Phrygiense diu simula virum, [bertatū,
 Quem sancti iuuenem Iovis filium habentem gloriosa pu-
 lchra munuscula parentem, amans Iovis Venus,
 Iulianum auripien, & ipsum in templo
 Aeneas nocturnum puerum, aemulonem diuinum.
 Fuit in vero Aetia a Iove nutrita regu
 misonius voluntate a erum semper morum
 no. nunt ad Aetia, per acta suspiriis certaminibus,
 Quam nunc inmoderatus magnus rex superbus,
 Iulianus Peitae, & impius, fortium suorum patrator.
 Qui de peractis ad letum redit, nulla perpeffum.

Γείνηθ' ὑποδ' ἀμφὲς διὰ χροῖον Ἀφροδίτης

Τρεῖς μὲν γὰρ γαῖαν ἡ ὕμνος δῖμος ἔχοντες·
Νῆσοι τ' ἡπειροὶ τε, καὶ θύμους ἐνδοθι τοῖσι.

Νῦν δ' ὅθι δαῖων φύλον αἰετὰ τε κ' ἄλκυονα καὶ

Μούσας Οὐρανόθεν, καὶ ἑρμῆος ἀνέχοντες·

Θάλασση δ' ὅθι κτεῖσι καὶ ἀνδράσιν ὀνηθεῖσσι

Ἀδριατῇ, γαῖαν τοὺς θεοὺς ὀφείλουσ' ἔχοντες,

Δρυῖν τε μὲν Πλάττον ἔχοντες, δῖα δαῖων,

Ἰατὸν ἡρώων μὲν ἔχοντες ἑρμῆος φιλότητι,

Νεῖον δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον.

Ἐδλόν δ' εἰς ὅθι γαῖα τε καὶ θύμους ὀνηθεῖσσι

Πᾶσιν τοῖσι τυγχόντι, καὶ ἑρμῆος ἀνέχοντες.

Τὸν δ' ὅθι κτεῖσι καὶ ἀνδράσιν ὀνηθεῖσσι

Κέδμον δ' Ἀργεῖον θυγάτηρ χροῖος Ἀφροδίτης,

Ἰατὸν τε καὶ Σιμέλῳ καὶ Ἀργεῖον καλλιπαῖον,

Ἀργεῖον δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Γαῖαν τοὺς θεοὺς ὀφείλουσ' ἔχοντες.

Κέδμον δ' Ἀργεῖον θυγάτηρ χροῖος Ἀφροδίτης,

Μαχρὸν δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Ἐδλόν δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Γαῖαν τοὺς θεοὺς ὀφείλουσ' ἔχοντες.

Βίαν δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Τιθωνὸν δ' ἡρώων μὲν ἔχοντες ἑρμῆος φιλότητι,

Αἰδὼν δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Ἀργεῖον δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Ἰατὸν δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Τὸν δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Πᾶσιν τοῖσι τυγχόντι, καὶ ἑρμῆος ἀνέχοντες.

Πᾶσιν τοῖσι τυγχόντι, καὶ ἑρμῆος ἀνέχοντες,

Νηοτόκον δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Κέδμον δ' Ἀργεῖον θυγάτηρ χροῖος Ἀφροδίτης,

Αἰδὼν δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Ἰατὸν δ' αἰετῶν τε καὶ πόντι δῖον βαθυχίτης,

Τοῖς πολλοῖς ἐπεὶ καὶ μάλα καὶ πάλαι ἐπεσώμενοι,

Τοῖς πολλοῖς ἐπεὶ καὶ μάλα καὶ πάλαι ἐπεσώμενοι,

Τοῖς πολλοῖς ἐπεὶ καὶ μάλα καὶ πάλαι ἐπεσώμενοι,

Veloci in nave vebens nigrâ oculi praditam puellam,
 Asonides, & ipsam floridam fecit uxorem.
 Et sane hac domita ab Asoni pastore populorum,
 Medeam peperit filium, quem in montibus educabat Chiron.
 Phillyrides: magni vero boni voluntas perficiebatur.
 Ceterum Nerei filia marini sena,
 Phocum quidem Psamathe peperit, praestantissima dearum
 Aeci in amore, per auream Venerem.
 A Peleo autem subacta dea Thetis argenteos pedes habens,
 Peperit Achillē prorūpentem per viros, leoni animo prade.
 Enaam porro peperit pulchre coronata Cytherea, [tum.
 Anchisa heroi mixta iucundo amore,
 Ida in verticibus, habentū multos anfractus sylvestra.
 Circe vero, Solis filia, filij Hyperionis,
 Peperit Ulyssū arumnosi in amore,
 Agrum, atque Latium inculpatumque, forte inque,
 Qui sane valde procul in recessu insu'arum sacrarum,
 Omnibus Tyrrhenis valde inclysi imperabant.
 Naufibonū verò Ulyssi Calypso excellentissima dearum
 Peperit, Naufinaūque, mixta grato amore.
 Ha quidem mortales apud viros cubantes
 Immortales pepererunt diu pares filios.
 Nunc vero faminarum agmen canteat suaviloqua
 Musa Olympiades, filia Iovis Aegiucha.

FINIS THESOGONIAE

Hesiodi

Πλείντες ὅττι νηὸς ἄγων ἐλικοπόδα κούρην,
 Αἰσυνίδης, καί μιν θαλάρην ποιήσας ἀκατην.
 Κόρ' ἄγε δμυθεῖσ' ὑπ' ἰήσσι ποιμήνι λαῶν.
 Μυδῶν τέκε παῖδα. ἥ ἔρυσσιν ἔτρεφει Χείρων,
 Φωλυρίδης· μεγάλην δ' Διὸς νόθ' ἐξετελείτω.
 Αὐτὰρ Νηρηῶν κούρῃ αἰόλοιο γέροντι,
 Ἡτοι μὲν Φῶκον Ψαμμάδην τέκε δία θεῶν,
 Αἰχρόν ἐφιλότητι, διὰ χερσὶν Ἀφροδίτῃ.
 Παιδῶν δ' δμυθεῖσας θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξέμενθε, θυμολίοντα.
 Αἰεΐει ἄρ' ἔπκτεσι εὐσεφάτω Κυδέρειο,
 Αἰχίον ἥροϊ μεγάροισι φιλότητι,
 Ἰδης ἐκ κορυφῆσι πολυπύχυν ὑλήεσσης.
 Κίρκη δ' Ἡελίῳ θυγάτηρ Τασφριονίδου,
 Γείνατ' Ὀδυσσῆν τελασιφροντα ἐφιλότητι.
 Ἀχιλῆον, ἠδὲ Λατῆνον ἀμύμονά τε, κρατερὸν τε,
 Οἳ δὴ τοι μέγα πῆλε μυχῶν νησῶν ἱεράσιν,
 Πᾶσιν Τυρσίνωισι ἀγακλυτοῖσι αἶασεν.
 Ναυσίδου δ' Ὀδυσσῆϊ Κλυμένη δία θεῶν
 Γείνατο, Ναυσίτοόν τε, μεγάροισι φιλότητι.
 Αὐτὰρ μὲν θνητοῖσι παρ' αἰθέρασι βυθιθεῖσαι,
 Ἀθάνα δ' γείνατο θεοῖς ὀπείκεια τέκεα.
 Νηὶ δ' ἰμνακῶν πόλον αἰεῖσσι, ὑδὴ πέλα,
 Μῆσιν Ὀλυμπιάδης, κούρῃ Διὸς ἀργόχοιο.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ

Ἡσίοδου Θεογονίας.

ALIA EX ALIIS QVIBUSDAM

Hesiodi operibus carmina.

EX EOIS.

*Qualia Bacchus dedit hominibus in gaudium & odium,
Quicumque largiter bibit, vinum illi est stolidum.
Simul vere petis manusque ligat, linguamque, mentemque,
Vinculu, impon sis, am atque ipsum mellis somnus.*

EX MELAMPODIA.

*Iucundum erim est in consuetis & epulis florentibus
Oblectare se sermonibus, postquam dapib. saturati fuerint.*

Ex eadem.

*———— Huic a. Mares celer nuntius venit per domum,
Impletumque argentum scyphum altum, & dedit regi.*

Et rursus.

*Et tunc vacis quidem lorum arcem abstulit manibus.
Iphiclus autem in terra urgebat illi verò pone,
Scyphum tenens, a terra verò sceptrum subleuans,
Instabat Phylacus, & seruos, alloquutus est.*

FINIS OPERVM

Hesiodi.

TABV.

Α Α Α Α Ε Ε Α Α Ω Ν Τ Ι Ν Ω Ν

Ἡσιόδου ποιημάτων ἔκτος.

Ε Κ Τ Ω Ν Η Ο Ι Ω Ν.

ΟΙ Α Διόνυσος δὲ κ' αἰδοῖται χάμα κ' ὄχθῃ.
 Ος τις ἄδῃω πίνει, οἶνον δ' οὐκ ἐπλετο μάργῃ.
 Σὺν δ' πόδας χεῖρας τε δει γλῶσσαι πιόει πε.
 Δεσμῶν ἀχάστοισι φίλοι δ' ἐμμελὲς ὕπνῳ.

Ε Κ Τ Η Σ Μ Ε Α Α Μ Π Θ Δ Ι Α Σ,

Ἡ δὲ γὰρ εἴς' ἐν δαγρὶ κ' ἐλάπιν τι θαλάμῳ
 Τέρπειδαι μύθοισιν, ἐπὶ δαγρὶ κορίσωνται.

Εκ τ' αὐτῆς:

——— τῇ δ' Μοῖνῃ δοὺς ἄγγελος ἦλθε δὲ οἴκου.
 Πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον φέρε δῶκε δ' ἄρα πε.

Καὶ πάλιν.

Καὶ τότε μῦθους ἔειπε θεὸς αἴνυτο χερσίν.
 Ἰφικλῶ δ' ὅππῃ νῶτ' ἐπιμύειτε. τῷ ἰπὸ πώδι κε.
 Σκύπφον ἔχων ἑπέρη δ' οὐκ ἔπειθε δειράς.
 Ἐσθλὰ φύλακας, κ' ἐν δ' ἐμύεσσι ἔειπεν.

Τ Ε Α Θ Σ Τ Ω Ν

Ἡσιόδου σεξομύων.

TABVLA GENEALOGIÆ DEORVM, VT ab Hesiodo in Theogonia recense- tur.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝΤΡΙΜΥΜ *QUI*
ἔχλυτο Κάοι, ἔπειτα ὃ *dem fuit Chaos : Deinde*
ἡ Γῆ, καὶ Τάρταρος, καὶ *Terræ, & Infernus, &*
Ἔρος. *Amor.*

ἘΚ ΚΑΟΤΣ.

1 *Ἐρεβος.*

2 *Νύξ.*

EX CHAO.

Erebus,

83.16

Nox,

83.16

ἘΞ ἘΡΕΒΟΤ ΚΑΙ ΕΞ ΕΡΕΒΟ ΕΤ
Νυκτός. *Noctē.*

1 *Αἴθήρ,*

Aether,

84.27

2 *Ἥμις,*

Dies,

86.27

ἘΚ ΝΥΚΤΟΣ
μόνης.

EX NOCTE
sola.

1 *Μόρως,*

Fatum,

89.6

2 *Κήρ,*

Parca,

89.6

3 *Θάλαττα,*

Mors,

89.7

4 *Τῆνυς,*

Somnus

89.7

5 *Φύλον ἐνείργου*

Genus somniorum,

89.7

6 *Μῶμος,*

Momus

89.9

7 *Οἰζύς.*

Erutna

89.9

8 *Ἑσπερίδες.*

Hesperides:

89.10

9 *Κλωτώ,*

Clotho,

10 *Μοῖραι Λάχαις.*

Parca Lachesis,

89.12

11 *Ἀΐψατος.*

Atropis.

Memoria

T A B V L. T H E O G.

137

12 Νέμεσις.	<i>Nemesis,</i>	89.18
13 Απάτη,	<i>Fraus</i>	89.19
14 Φιλότης,	<i>Amicitia</i>	89.19
15 Γῆρας.	<i>Senectus,</i>	89.20
16 Ερις.	<i>Contentio,</i>	89.20
ΕΙΣ ΕΡΙΑΟΣ.	<i>EX CONTENTIONE.</i>	
1 Πόνος,	<i>Labor,</i>	89.21
2 Αἰδῆ.	<i>Obtusio,</i>	89.22
3 Λοιμός.	<i>Pestis,</i>	89.22
4 Αλγία.	<i>Dolores,</i>	89.22
5 Τομίνα.	<i>Pugna,</i>	89.23
6 Φόβοι.	<i>Timores,</i>	89.23
7 Μάχη.	<i>Prælia,</i>	89.23
8 Ανδροπαγία.	<i>Strages,</i>	89.23
9 Νείκη.	<i>Iurgia,</i>	89.24
10 Λόγοι ψευδείς	<i>Sermones mendaces,</i>	89.
	24	
11 Αμφιλογία.	<i>Disceptationes,</i>	89.24
12 Δυσνομία.	<i>Licentia,</i>	89.25
13 Ατη.	<i>Noxa,</i>	89.26
14 Ορκος.	<i>Iuramentum,</i>	89.27
ΕΚ ΤΗΣ ΓΗΣ	<i>EX TERRA.</i>	
μόνη.	<i>Sola.</i>	
1 Οὐρανός.	<i>Cælum,</i>	83.30
2 Ορη.	<i>Montes,</i>	83.31
3 Πόντος.	<i>Pontus,</i>	83.31
ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ	<i>EX CÆLO ET</i>	
κ' Γῆς.	<i>Terra.</i>	
1 Πλαγίος.	<i>Oceanus,</i>	83.1
2 Κοῖτος.	<i>Cæus,</i>	83.2
3 Κρείτος.	<i>Cæus,</i>	83.1
4 Τασπίον.	<i>Hyperion,</i>	83.1
5 Ιαπετός.	<i>Iapetus,</i>	83.1
6 Θεία.	<i>Theia,</i>	83.2
7 Ρεία.	<i>Rhea,</i>	83.2
8 Θίμης.	<i>Themis,</i>	83.2

9 Μνημοσύνη,	Mnemosyne,	85.2
10 Φοίβη,	Phoebe,	85.3
11 Τηθύς,	Tethys,	85.3
12 Κρόνος,	Saturnus,	85.4
13 Βρόντη.	Bronze,	85.
14 Κύκλωπες, Στερόπη,	Cyclopes, Sterope,	6.
15 Αργη.	Arge, &	7.
16 Κόπρη,	Cottus,	85.16
17 Βριάρεως,	Briareus,	85.16
18 Γύγης,	Gyges,	85.16
19 Εὐρυπύς,	Erypius,	87.16
20 Γίγαντες.	Gigantes,	87.16
21 Νύμφη Μελία.	Nympha Melia,	87.18
ΤΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΑ ΕΧ ΣΥΜΜΑΓΕ-		
αἱ δῖα, Οὐρανὺς, Ἄφροδι,	nitalium Calis.	

1 Ἀφροδίτη, Venus, 87.22

ΤΗΣ ὨΚΕΑΝΟΥ ΕΧ ΟΥΚΕΑΝΟ
καὶ Τηθύς. & Tethy.

Ποταμοί.	Fluvij.	
1 Νεῖλος.	Nilus,	95.25
2 Ἀλφειὸς.	Alpheus,	95.25
3 Εἰδανὸς	Eridanus,	95.25
4 Στρυμών,	Strymon,	95.26
5 Μαίανδρος,	Maander,	95.26
6 Ἰστρος,	Ister,	95.26
7 Φάσις,	Phasis,	97.27
8 Ρήσος,	Rhesus,	95.27
9 Ἀχελῷος,	Achelous,	95.27
10 Νείσος.	Nessus,	95.28
11 Ρόδιος.	Rodius,	95.28
12 Ἀλιάκμων,	Aliaeamon,	95.28
13 Ἐπιάτορες,	Epiaiores,	95.28
14 Γρανίκος,	Granicus,	95.29
15 Αἰσώνιος.	Aisyonius,	95.29

Σινὴς,

THEOG. HESIOD.

139

16 Σιμοῖς.	Simois,	95.29
17 Πλώϊος,	Peneus,	95.30
18 Ἑρμῖος,	Hermus,	95.30
19 Καίχῖος,	Gaius,	95.30
20 Σαγγάριος,	Sangarius,	95.31
21 Λάδων.	Ladon,	95.31
22 Παρθένιος,	Parthenius,	95.31
23 Εὐένιος,	Euenus,	95.32
24 Ἀρδεύς,	Ardeus,	95.32
25 Σκαμάνδριος.	Scamander,	95.33

ΚΟΤΡΑΙ.

F I L I Æ.

1 Πειθῶ.	Pitho,	95.36
2 Ἀδμητῆς,	Admete,	95.36
3 Ιαίδη.	Ianthe,	95.36
4 Ἠλέκτρα,	Electra,	95.36
5 Δωρίς.	Doris,	97.1
6 Πρυμνο.	Prymno,	97.1
7 Οὐρανία.	Urania,	97.1
8 Ἴππω.	Hippo,	97.2
9 Κλυμένη.	Clymene,	97.2
10 Ροδία.	Rhodia,	97.2
11 Καλλιρρόη.	Callirhoe,	97.2
12 Ζεύς.	Zeuxo,	97.3
13 Κλυτία.	Clytia,	97.3
14 Ἰδία.	Idia,	97.3
15 Πασίβοη.	Pasiboe,	97.3
16 Πληξάουρα.	Plexaure,	97.4
17 Γαλαξάουρα.	Galaxaure,	97.4
18 Διώνη.	Dione,	97.4
19 Μελοβοΐα.	Meloboeia,	97.5
20 Θέη.	Thee,	97.5
21 Πολυδώρα.	Polydora,	97.5
22 Κερκίς.	Cercis,	97.6
23 Πλάτῃ.	Pluto,	97.6
24 Περσηΐς.	Persis,	97.7
25 Ιανίς.	Ianir,	97.7

26 Αἰγίη.	Acaste,	97.7
27 Ξανθή,	Xanthe,	97.7
28 Πετραῖα	Petraa,	97.8
29 Μενεσθώ,	Menestho,	97.8
30 Εὐρώπη,	Europa,	97.8
31 Μήτις,	Metis,	97.9
32 Εὐρυνόμη,	Eurynome,	97.9
33 Τηλεσθώ,	Telestho,	97.9
34 Κρυσία,	Cryfia,	97.10
35 Ἀσία,	Asia,	97.10
36 Καλυψώ	Calypso,	97.10
37 Εὐδώρα,	Eudora,	97.11
38 Τύχη,	Tyche,	97.11
39 Ἀμφιτρώ,	Amphitro,	97.11
40 Οὐκυρώ,	Ocyroe,	97.11
41 Στύξ,	Styx,	97.12
ΦΕΚ ΚΟΙΟΤ, ΚΑΙ Ε Χ Ο Ε Ο Ε Τ	Φοίβη.	Phoebe,
1 Ἀντώ,	Latona,	99.21
2 Ἀστέρια,	Asteria,	99.24
ΦΕΚ ΚΡΚΙΟΤ ΚΑΙ Ε Χ Σ Τ Ε Ο Ε Τ	Εὐρυβία.	Eurybia.
1 Ἀστραῖα,	Astraea,	97.27
2 Πάλλας,	Pallas,	97.27
3 Πέρσης,	Perseus,	97.29
ΦΕΞ ΑΣΤΡΑΙΟΤΕ Χ Α Σ Τ Ρ Α Ε Ο	χὶ Ηοιῶ.	χὶ Anura.
1 Ἀργίης,	Argestes,	97.30
2 Ζέφυρος,	Zephyrus,	97.30
3 Βορέας,	Boreas,	97.30
4 Νότος,	Notus,	97.31
5 Εωσφόρος,	Lucifer,	97.32
6 Ἀστρα,	Astra,	99.35
ΦΕΚ ΠΑΛΛΑΝΤΟΣ Ε Χ Ρ Α Λ Λ Α Ν Τ Ε,	χὶ Στοργία.	χὶ Stige.
1 Ζήλῳ,	Zelus,	97.36
		Victoria

THEOG. HESIOD. 141

1 Νίκη,	Victoria,	99.35
3 Κεχίτθ,	Rebus,	97.36
4 Βία,	Vn,	97.36

ΦΕΚ ΠΕΡΣΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΤΕΡΣΕΟ ΕΤ
 Αστέρας. Asteria.

1 Εχέστν,	Hecate,	99.26
-----------	---------	-------

ΦΕΞ ΤΠΕΡΙΟΝΟΣ ΕΧ ΗΥΠΕΡΙΟΝΕ
 η Θείας. & Thea,

1 Ηλιθ,	Sol,	97.12
---------	------	-------

2 Σελήν,	Luna,	97.12
----------	-------	-------

3 Ηώς,	Aurora,	97.23
--------	---------	-------

ΦΕΞ ΗΛΙΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΣΟΛΕ ΕΤ
 Περσίδθ. Perside.

1 Κίρκη,	Circe,	129.32
----------	--------	--------

2 Αϊήτης,	Aeetes,	129.12
-----------	---------	--------

ΦΕΞ ΑΙΗΤΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΑΙΕΤΟ ΕΤ
 Ιδίας. Idu.

1 Μήδνα,	Medea,	129.36
----------	--------	--------

ΦΕΞ ΙΑΠΕΤΟΤ ΕΧ ΙΑΡΕΤΟ
 η Κλυμένη. & Elymene,

1 Ατλας,	Atlas,	105.16
----------	--------	--------

2 Μενόιπθ,	Menetius,	105.17
------------	-----------	--------

3 Προμηθεύς,	Prometheus,	105.17
--------------	-------------	--------

4 Επιμηθεύς,	Epimetheus,	105.18
--------------	-------------	--------

ΦΕΞ ΑΤΑΝΤΟΣ ΕΧ ΑΤΗΛΑΝΤΕ.

1 Μαΐα,	Maia.	
---------	-------	--

ΦΕΞ ΚΡΟΝΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΣΑΤΥΡΝΟ
 Ρείας. & Rheas

1 Ισίν,	Vesta,	101.32
---------	--------	--------

2 Δημήτηρ,	Ceres,	101.33
------------	--------	--------

3 Ηρα,	Juno,	101.34
--------	-------	--------

4 Αθήν,	Pluto,	101.34
---------	--------	--------

5 Ποσειδών,	Neptunus,	101.35
-------------	-----------	--------

6 Ζεύς,	Jupiter,	101.36
---------	----------	--------

ΦΕΚ ΠΟΣΗΔΩΝΟΣ ΕΧ ΝΕΡΤΥΝΟ
 Κυμηνία. Cytherea,

146	1 Α Β Γ Δ Ε	ΕΚ ΠΟΣΕΙΔΩ-	ΕΧ ΝΕΡΤΥΝΟ
	1 Θ & Ἀμφιτείτης.		& Amphitrite,
	1 Τρίτων,		Triton, 119.6
ΕΚ ΠΟΣΕΙΔΩ-	ΕΧ ΝΕΡΤΥΝΟ		
1 Θ & Μεδούσης			& Medusa,
1 Χρυσαύρ,			Chrysaor, 93.4
2 Πήγασος & ἵππος			Pegasus equus, 93.4
ΕΚ ΧΡΥΣΑΟΡΟΥ	ΕΧ ΚΑΛΙΡΡΟΗΣ		
& Κάλυρρος.			& Calirhoe.
1 Γεργόνειος,			Geryoneus, 93.10 & 132.20
ΕΚ ΔΙΟΣ.	ΕΧ ΙΟΥΕ.		
1 Πάρις,			Menelaus, 117.35
ΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ	ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ		
Θέμις.			Themide.
1 Εὐνομία,			Eunomia,
2 Νίκη, Δίκη,			Nora, Dice, 117.33
3 Εὐφροσύνη,			Irene,
6 Μοῖραι γ'.			Parca tres, 127.15
ΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ	ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ		
Εὐρυνομία,			Eurytome.
Αγλαΐα,			Aglaia,
3 Χαρίτες, Εὐφροσύνη,			Charites Euphrosyne, 127
Θαλία,			Thalia, 20
ΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ	ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ		
Δήμητρος.			Ceres,
1 Περσεφόνη			Proserpina, 127.14
ΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ	ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ		
Μνημοσύνης.			Mnemosyne,
9 Μοῦσαι,			Musa, 127.27
ΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ	ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ		
Λητώ.			Latona.
1 Απόλλων,			Apello, 127.19
2 Ἀρτέμις,			Diana, 127.20
			ΕΧ

ΤΗ ΕΟCΡ. ΗΕCΙΟΝ. 143
 ΨΕΚ ΔΙΟC ΚΑΙ ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΧ
 Ηεcς. Iunone,

1 ΗCη, Hebe, 127.33

2 Αρηc, Mars, 127.33

3 Είληϑήα, Lucina 127.33

4 Ηφαιcϑ, Vulcanus, 129.2

ΨΕΚ ΔΙΟC ΚΑΙ ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ
 Μαίαc. Maia

1 Ερμῆc, Mercurius, 129.13

ΨΕΚ ΔΙΟC ΚΑΙ ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ
 Σεμέληc. Semele,

1 Διόνυcϑ, Bacchus, 129.16

ΨΕΚ ΔΙΟC ΚΑΙ ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ
 Αλκμήωνc. Alcmena.

1 Ηρακλήc, Hercules, 129.18

ΨΕΚ ΑΡΕΩC ΚΑΙ ΕΧ ΜΑΤΡΕ ΕΤ
 Αφροδίτηc. Vener.

1 Φόβϑ, Phobus, 129.9

2 Δείμηc, Deimus, 129.9

3 Αρμονία, Harmonia, 129.12

ΨΕΚ ΠΟΝΤΟΨ ΕΧ ΤΟΝΤΟ ΕΤ
 χη Γῆc, Terra.

1 Νηρῶc, Nereus 89.18

2 Θαύμαc, Thaumac, 89.32

3 Φόρκεc, Phorcys, 89.32

4 Κητώ, Ceto 89.33

5 Εὐρυβία, Eurybia, 89.34

ΨΕΚ ΝΗΡΕΩC ΚΑΙ ΕΧ ΝΕΡΕΟ ΕΤ
 Δωρίδϑ. Doride.

1 Πρωτή, Proto, 91.2

2 Εὐκράτη, Eucrate, 91.2

3 Σαώ, Sao, 91.2

4 Αμειβείτη, Amphitrite, 91.2

5 Εὐδώρα, Eudora, 91.2

6 Θέτιc, Thetis, 91.33

7 Γαλιών.	Galene,	91.3
8 Γλαύκη.	Glance,	91.3
9 Κυμοδών.	Cymothoe,	91.4
10 Σπειώ.	Spio,	91.4
11 Θηρία.	Thalia,	91.4
12 Μιλίτη.	Milita,	91.5
13 Εύλιμνη.	Eulimene,	91.5
14 Αγαυή.	Agave,	91.5
15 Παπιδή.	Pasithea,	91.6
16 Ερατώ.	Erato,	91.6
17 Ευωείκη.	Eunice,	91.6
18 Δωτώ.	Doto,	91.7
19 Προτώ.	Proto,	91.7
20 Φέρυσσα.	Pherysa,	91.7
21 Δυναμένη.	Dynamene,	91.7
22 Νησαίη.	Nesaa,	91.8
23 Ακταίη.	Actaea,	91.8
24 Προτομήδεια.	Protomedea,	91.8
25 Δωρίς.	Doris,	91.9
26 Παρόπη.	Parope,	91.9
27 Γαλαΐτεια.	Galathea,	91.9
28 Ιπποδών.	Hippothoe,	91.10
29 Ιππονόη.	Hipponoë,	91.10
30 Κυμοδόκη.	Cymodoe,	91.11
31 Κυματολήνη.	Cymatolege,	91.12
32 Κυμώ.	Cymo,	91.14
33 Ηϊόνη.	Eione,	91.14
34 Αλαμύδη.	Halimede,	91.14
35 Γλαυκονόρη.	Glauconome,	91.15
36 Ποντοπόρεια.	Pontoporia,	91.15
37 Λειαγόρα.	Liagora,	91.16
38 Εὐαγόρα.	Euagora,	91.16
39 Λαομήδεια.	Laomedea,	91.16
40 Πολυνόρη.	Polynome,	91.17
41 Αὐτονόη.	Autonoe,	91.17
42 Λαοθαΐασις.	Laethaesis,	91.17

43 Εὐαίρη,	Euaires,	91.18
44 Ψαμάθη,	Psamathe,	91.19
45 Μαιίπη,	Maippe,	91.19
46 Νησώ,	Neso,	91.20
47 Εὐπόμπε,	Eupompe,	91.20
48 Θυμίστ,	Thymisto,	91.20
49 Προνόη,	Pronee,	91.20
50 Ναμειτής,	Nemertes,	91.21
ΓΕΚ ΘΑΤΜΑΝ- τῶ καὶ Ηλέκτρας.	EX THAVMANTE & Electra.	
1 Ιέρη,	Ira,	91.25
2 Ἀλλώ,	Allo,	91.26
Ἀρπυαί,	Harpia,	
3 Ωκυπέτη,	Ocypte,	91.26
ΓΕΚ ΦΟΡΚΥΟΣ καὶ Κυτῆς.	EX PHORCYO ET Cyto.	
1 Γραῖαι,	Graa,	91.29
2 Περφρεδά,	Perphreda,	91.31
3 Εὐνοῖ,	Euno.	91.32
4 Σχένη,	Schene,	
5 Γοργόνες, Εὐρύδακη,	Gorgones, Euryale,	91.35
6 Μίδουσαι,	Medusa	
7 Ἐχίδνα,	Echidna,	91.38
8 Δράκον φύλαξ ἰσπε- ρίδων,	Draco custos Hesperidum,	95.20
ΓΕΚ ΤΑΡΤΑΡΟΣ καὶ Γῆς.	EX TARTAROS & Terra.	
1 Τυφώων,	Typhion,	123.4
ΓΕΚ ΤΤΦΘΕΩΣ.	EX TTPHOEΘ.	
Ἄνεμοι,	Venti,	125.16
ΓΕΚ ΤΤΦΘΝΟΣ καὶ Ἐχίδνης,	EX TTPHONE & Echidna.	
10 Ῥέων καὶ ὧν,	Orthus canis,	93.32
2 Κέρβερος,	Cerberus,	93.33
3 Τόρα Λερναία,	Hydra Lernaia,	93.39
4 Χίμαιρα,	Chimera,	95.6

146 TABVL. THEOG.

ΦΕΞ ΟΡΤΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΟΥΤΗΘ ΕΤ

Χιμαίρες.

Chimata.

Σφίγξ,

Sphinx,

95.13

2 Λεων Νεμῶθ.

Leo Nemaus,

95.14

ΦΕΞ ΙΑΣΙΟΤ. ΚΑΙ ΕΧ ΙΑΣΙΟ ΕΤ

Δήμητρο.

Ceres.

1 Πάστθ.

Plutus,

131.8

ΦΕΚ ΚΑΔΜΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΚΑΔΜΟ ΕΤ

Αρμονίας.

Harmonia.

1 Ινώ,

Ino,

131.15

2 Σεμέλη,

Semele,

131.15

3 Αγαμέ,

Agamé,

131.15

4 Αὐτονοή,

Autonoë,

131.16

5 Πολύδωρε,

Polydorus,

131.17

ΦΕΚ ΤΙΘΟΝΟΤ ΕΧ ΤΗΙΤΟΝΟ

ἢ Ηοῖα

ἢ Aurora.

1 Μίμνων,

Mimnon,

131.14

2 Ημῶθιων,

Emathion

131.24

ΦΕΚ ΚΕΦΑΛΟΤ ΕΧ ΚΕΡΗΑΛΟ

ἢ Ηοῖα.

ἢ Aurora.

1 Φαίθων,

Phaëthon.

131.5

ΦΕΞ ΙΑΣΟΝΟΣ ΕΧ ΙΑΣΟΝΕ

ἢ Μιδείας.

ἢ Medea.

1 Μιδῶθ.

Medeus,

131.4

ΦΕΞ ΑΙΑΚΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΑΙΑΚΟ ΕΤ

Ψαμῶθις.

Psamathe.

1 Φῶκθ.

Phocus,

131.7

ΦΕΚ ΠΗΛΕΨ ΚΑΙ ΕΧ ΠΕΛΕΘ ΕΤ

Θέτιδθ.

Thetide.

1 Αχιλλεύς.

Achilles,

131.10

ΦΕΞ ΑΓΚΙΣΟΤ ΕΧ ΑΝΧΙΣΕ

ἢ Αφροδίτης.

ἢ Venera.

1 Αἰνείας.

Aeneas,

131.12

ΦΕΞ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΕΧ ΟΔΥΣΣΕ

ἢ Κίρκης.

ἢ Circe,

3 Δρυῶθ.

Agrus,

131.15

Laius.

ANN. IN DIES HES. 147

2 Λατίν.	Latini,	133.16
ΕΞ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΕΧ ΥΛΥΣΣΕ		
ὃς Κάλυψος.	& Calypso.	
1 Ναυσίδω.	Nausithus,	133.19
2 Ναυσίνο.	Nausinous,	133.20

ANNOTATIONES IN DIES HESIODI

ex D. Philipp. Melanchth.
& Ioanne Frilio
Tigurino.

Annotationes in Opera eiusdem, habes in
initio huius libri.

TRADIT discrimina dierum, qui sancti vel inauspi-
cati sint, ut et alia alia diebus licere. Quadam v. di-
scrimina ad causas naturales referri possunt, quodam
sunt ex superstitionibus. Sunt autem eorum discrimina
servanda quatenus causa naturales cogunt. Superstitio
verò præter causas naturales est, & ex imbecillitate pro-
fecta. Esset verò insania non habere naturæ rationem,
cum illa nobis usus sit, & nostra causa à Deo constet.
Itaque discrimina dierum nata sunt aliqua ex parte,
ex aspectibus quibus Luna intuetur Solem. Nam qua-
drati aspectus erant pugnam naturæ cum morbo: sed su-
perstitiosa observatione aucta sunt. Nam inde apparet
non esse certam rationum discrimina dierum apud He-
siodum, quod aut alii alios dies probari.

Pag. 43. v. Περὶ ὧν ἡμετέρας. Τελευτῶν ἡμετέρας. Οὐδὲ
αὐτὸ ἐκ τῆς ἱστορίας αὐτῶν, quam dicitur ἡμετέρας ἡμετέρας

Et die exactiones debitorum & usurarum, ut patet ex Aristophane, similiter & forensia iudicia Athenis fieri solebant. Conveniebat enim populus in forum ut iudicaretur, doceretur de religione, & mores formarentur. Tum scenici ludificabant, qui vice concionum fuerant. Et hi ritus ad res politicas, non physicas, referendi sunt.

Pag. 41. v. Εἴτ' αἶ.) Quidam Scholiastes hunc versum aliter intelligit, & ita interpretatur: ὅταν μὲν διηδεῖας καὶ νεοσσι οἱ αἰδρωτοὶ τὰς ἡμέρας ἥτι ὅταν τῶν ἀλλοτῶν ἐπὶ τῶν στανῶδον, καὶ μετ' ἀνεκείας γινώσκω.

v. Περίον ἴν.) Athenienses mensem (qui apud eos est 30. tantum dierum) in tres decades dividunt, quarum primam nominant ἱσαριθμῶν, secundam μεσομήνην, tertiam φθινόγην. Deinde prima decas diem primam περιλήν, secundam, δευτέρην ἱσαριθμῶν, tertiam, τρίτην ἱσαριθμῶν, & ita deinceps usque ad δεκάτην ἱσάν. Secunda decas diem primam, μεσότην ἐπὶ δεκά, secundam, δευτέρην ἐπὶ δεκά, usque ad εἰκοτὴν σὺν εἰκάδα, i. xx. diem. Tertia primam, μεσότην ἐπὶ εἰκάδα, vel Solonis iuventus, numeros dierum ad Luna decrementum minuendo, ἐξήκω φθινόγην, secundam, ὀγδόω φθινόγην, tertiam, ἰσδοῦω φθινόγην, usque ad πενταεκάδα, i. 30. diem, quam etiam ἴνω: καὶ νία vocabant, id est, veterem & novam: quo nomine etiam instantis mensis prima dicebatur: itemque prima dies Luna iam apparentis, & tertia à coitu digressa. Caterum Hesiodus hic, nec singulatim omnes dies, aut ex ordine, nec ἡσδὲν etiam appellationibus commemorat, sed reperit quosdam bis aut ter, nonnullis interim velut μεταδύπνω καὶ ἀμνησίων pratermissis: quod suo quoque loco notabimus. Eyn igitur primus dies est, pro ἴνω καὶ νία, nempe metri causa. Hunc dicit esse sacrum: sunt enim omnia ἱεῖα sacra, τὰς αἶς pro τῶν αἶς, quatuor-

ius dies, qui itidem sacer est, quia eo die prodit à coitis Luna, primūque tunc conspicitur.

- V. Οὐδ' αὖτ') Præteritū, 2. & 3. itēque 5. & sexto diebus, ut madiū, venit ad ὀϊάουμ & nonum, quos rectè utiles dicit crescentibus: nam humores alit crescentia Luna. V. Εὐδ' αὖτ') Decimo præterito, undecimum & duodecimum variè laudat: quia Luna Solem trigono aspectu intuetur, quem beneficium vocant. V. Η μὲν) οἷς per synaresin pro ὀϊας. V. Τῆ) i. τεύτη. ἀποσιπότη-
τῃ, pro ἀποσιπότης, in aere pendens. V. Ηὐστῃ) Quidam legunt ἐμπλεῖν, unico vocabulo, & dicunt ita vocari xxij. diem, quasi cumm'atum & adanctum.

- V. Μελὶς. Αἰτ' xviij. diem sationi obesse, nimirum propter immodicum humorem velant enim sementem facere in solo humidiorē iuste. Contra plantas serere præcipiunt pluviam etiam tempestatibus. Vocat autem hunc diem τεῖς καὶ δ' ἡγεῖται μὲν ὅς ἐστι μὲν, qui dicitur aliàs, τε-
τη ὅτι δ' ἡγεῖται.

- V. Εὐτῇ.) Præter vulgatum morem vocat 16. diem, ἡ-
γεῖται μὲν, 'quam aliàs dicatur ἡτῇ ὅτι δ' ἡγεῖται. Est autem hic dies, contrā quā superior, incommoda plan-
tis decrescente nimirum Luna, utilis verò maribus gi-
gnendis: nam ex humido semine scæmilla, ex sicciore puelli nascuntur. Et decrescente Luna semen minus hu-
midum est quā crescente.

- V. Οὐτ' ἡγεῖται) id est, non est utile puellis ut cum contrahant nuptias, quia à plenilunio cæpit iam humor deficere. Addit deinde quadam pastoralia offi-
cia, quæ omnia ad quadratum aspectum pertinere vi-
deniur.

- V. Εἰς γὰρ δ') Sic vocat vicesimum diem, quod summa dies sit μὲν ὅς ἐστι μὲν, dictus τῷ φθινορῷ & continuo in-
sequentibus. V. Γενεῖται) Hic pro πεπυγῶτα μὲν
nonnulla exemplaria habent πεπυμῶτα. V. Εὐδ' αὖτ')
τεῖς καὶ δ' ἡγεῖται, vocat diem 14. τεῖς καὶ δ' ἡγεῖται, qui puella gi-
gnenda bonus est, quia Luna tum abundat humore,

eiusque lumen est gelidum magis & calor temperatior, quapropter etiam animantia cum tunc propter humoris abundantiam mitiora sint, facilius cecurantur.

V. Τετράς.] Quartum diem à fine mensis & decimum quartum, vel [v. alij volunt] quartum & vigesimum quartum improbat. tum enim & oppositio & interlunium cadunt corpora. Qui laborant cholicis morbis ad postremam quartam magis languent, plegmatici contra.

V. Πενήτας.] Quintos dies monet fugiendos, nempe v. xv. & xxv cuius rei nullam adfert rationem naturalem, sed eam qua est de religione, nempe quod tunc furia obambulant, & poenas expectent à sceleratis hominibus.

Pag. 47 v. Μίαρ.] Monet Poeta fruges ventilandas à plenilunio, quia sub id tempus excitantur venti, & aura siccior est. Prodest autem importari frumentum siccius, nam madidum importatum statim corrumpitur. V. Βήγειν.] ὕμνος. lubet secari ligna ad thalamos & nives, quod materia qua caditur decrecente Luna firmior sit, qua verò crescente Luna, illico putrescat.

V. Νηξ.] In quibusdam exempl. interijciuntur hic versus, τῆμεθ' ἀδύκτοτατι πέταται πρὸς εἶσα σὺν ἡμέρῃ. Sed quoniam is supra habetur pag 25. v. 8. abundare omnino videtur.

V. Ἐννάς.] Nona dies media, i. xix meridiana, melior est. ὅτι δ' εἰς α. adverb. plurali numeri, ut ὡς ἔτα. Quidam legunt ὅτι δ' εἰς α. Derivatur à δ' εἰς α. corpusculum.

V. Πρῶτη.] Prima nona dies, scilicet à principio mensis, innocua est propter ter geminum aspectum cum Sol abest à signis.

V. Ἀνέγει.] ἵππερ παγκ. Proverb Nullus dies omnino malus, v. Παύροι.] Loquitur de xix die mensis, biduo nempe ante ἑνὶ καὶ ἑξήκοντι. V. Ἀξάδα.] Gracismus pro aperire dolium. V. Εἰσομε.] παύρ. δ' αὐτ' &c id est, paucis. et. e. servans hoc diurnum discrimen, pauciorum

quisnam

quifnam dies praestet.

- ✓. Τετράδι.) Diem xij. intell. ✓ Μικρὸν παῦρον δ' αὖτ'
Ελλερς hic est: nam ad dies referri debet, ut sit sensus:
Pauci post vigesimum mensis optimam praebant sequentes
dies. Nam & tempestatum & corporum maxime mu-
tatione fiunt principis postrema quarta.
- ✓. Αἵ τε μὲν.) Epilogus est praeceptorum. Est igitur confi-
derandum quid religio praecipiat, deinde quid oriatur
ex causis naturalibus. Quod enim secus se habet super-
stitio est. ✓. Αἱ δ') μετὰ δουρὶν promiscuum sonat.
Ανέγειν autem videtur Politianus vertisse emortuos
dies. Et Hom. somnia vocat δούρα, quasi dicat trania.
- ✓. Αἰὲς.) Hic videmus Hesiodum non ubique secutum
certam rationem, sed in plerisque superstitionem & con-
suetudinem hominum. ✓. Αἰὲς.) Proverb. Dies na-
merca & parens.
- ✓. Τὰς) Bene, inquit, habebit qui servauerit discrimina
verum. Adiecit tamen Correctionem, quod a ἡ alias pro-
bent ac laudent. Verum iste inculpatus est, i. ille non
peccabit qui non violabit ea quae religiose vtiliter con-
stitutae sunt. Nam Dē fauent in quacumque recte v-
tan'ur.

FINIS ANNOTATIONVM,
in Dies Hesiodi,

BREVES ANNOTATIONES in Scutum Herculis.

INSCRIBITUR hoc Poema proprio nomine Herculis scutum, quod eius praecipua sit hic descriptio. Res autem argumentum sic habet. Taphij facta expeditione in El: Arionis leues interemerunt fratres Almena quae arma à vi illorum defendere conabantur. Cum autem Amphitryo cum ea coire vellet, non prius promissum quam de fratricidii poenae sumpisset. Quamobrem ipse eo profectus illos interfecit. Eadem autem nocte cum ea coeunt & Iupiter & Amphitryo: hic reuersus à praelio: ille verò hominatus auxiliatorem generare volens. Peperit illa ex Amphitryone quidem Iphiclam, ex leue verò Herculem: Qui cum auxiga Iolas proficiscitur aduersus Cygnum, Martii filium: qui decimas dantes ad Pybo, depradabatur. Profectus igitur scuto per Vulcanum facto Trachinem abiit ad Ceycem. Congressus cum Cygno, eum interimit, Mariemque pro filio suo pignantem in crure vulnerat, Atque ita venit ad Ceycem. Erat autem Cygnus gener Ceycu, ob filiam Themistioneem.

Pag. 49. H oia) Dubitari à multis solet, quid sibi velit hoc auctoris initium, quod & abruptum videtur, & obscurum, idèoque varie absurdèque à multis est expositum. Nos igitur ex G. Cantero declarationem eius evidentem adferemus (cuius ille I. Auratum sibi auctorem esse proficitur.) qua omnis omnino difficultas tolli videtur. Est autem res paulo altius repetenda: Hesiodus inter cetera quae Pausanias in Baeoticis enumerat, scripsit etiam παρὰλας ἰοίας, ut vocat idem Pausanias, & praeterea Αἰθηναις. & Ἀπολλωνίῃ, Πινδαρί, Σοφοκλέῃ interpretes in quibus praclarissimas quoque

quasque mulieres & herinas perpetuo carmine celebrauit, ut vel singulas pro exemplo nobis proponeret, vel unam aliquam praeclarissimam cum reliquis compararet. Hinc enim dicta sunt uerba, quod singula similitudines ab his uocibus, ἢ οἷν, inciperent: sicut & in Homeri Batia factum carminis & apud Hebraeos in Pentateucho. Quocirca etiam contigit, ut uerba posteriora poeta, & inter alios Hermefinam Colophoniam, Hesiodi fuisse amicam putarint, quam hoc modo celebrauerit: ut & Homerus Penelopen, & alij alias. Earum igitur uerborum fragmentum est, quod uerba extat, Scutum Herculis, quae una comparatio earum quibus totum opus constabat quam plurimum continetur. itaque & ab ἢ οἷν, sicut etiam reliqua, incipit. Exemplum unum & alterum ab interprete Pindaro citatum adducam. Hic ἢ οἷν πικρόφρον Μυκιοῦν, ἢ τίς ἐστι μοῖρα γαλήνη, &c. &c. ἢ οἷν ὅδιν Χρῆσις δὲ καὶ ἡλῶν ἔχουσα Πλευροῦ παρ' ὅδιν καὶ λὴν αἰάσκει Κυρῶν. &c. Hic omnino simile est nostrum illud, ἢ οἷν ὁρῶντος. &c. Unde patet error scholiasta Graeci Τρεῖς, qui non ἢ sed ἢ legit, ac οἷν uel per admirationem dictum, uel superflue positum putat. Nec melius sanè interprete, qui Hen qualis uel qualis illa exposuerunt, cum, ut nos vertimus, uerba sonent, Aut qualis. Ineptè quoque τὰς ἡλῶν quidam Marutinas uertit. Et quauis hoc opusculum magnè sit operis fragmentum, proprio tamen insignitur nomine (ut antea diximus) & Scutum Herculis uocatur, quod eius praecipua sit in hac comparatione descriptio, sicut apud nos Somnium Scipionis dicitur. Hac igitur de ipsis uerbis initij. Oditur autem Poeta à commendatione Alcmena, quae Amphitryonem patris interfectorum Thebas secuta est

v. Νόστρον.) Declarat occasionem suscepti belli ab Amphitryone.

Pag. 51, v. Αἰσώσις.) Legitur etiam οὐτὶς οὐτὶς

- v. Εὐώη.) Sunt exempl. quæ habent Εὐώη ἐν φῶ.
- Pag. 53. v. Ὁς ὡρλιπ.) Multa exemplaria pro δῶμον hic habent δῶμα, non sine magno scilicet errore: cui tamen facillimum erat mederi, vel eo modo quo nos fecimus, vel sic, Ὁς ὡρλιπὼν δῶμα σφετερον σφετ.
- v. Σχίπλιθ.) Hic etiam pro καλατεροφίμους πολλά ut constet versus. v. Αὐτὰρ) pro ἐπατίλειτο legimus etiam ἐπίτειλεν.
- Pag. 55. v. Ηδὲ.) Alij ὦ θεῖ. v. Φυλόπιδα. Alij φέρτε-
ρα. v. Θύμαρ.) Nonnulli codices habent μύθῳ.
- v. Καῖσθ.) Est alia lectio, quæ pro δ' ἐν τοῦν habet δ' τοι ἴσται.
- Pag. 57 v. Χερσὶ.) Siquitur iam clypei Herculis eleganti-
ssima & admirabilis descriptio. In Ald. & Flor. edi-
tionibus praefixus est titulus huic versus, Ἀρχὴ τῆς ἀ-
σπίδος: quasi verà præcedentia non pertineant ad idem
opus.
- v. Λαμπόρμον.] Alii κωαροῦ. v. Σειρίν.) Quidam ma-
lunt μελαιν.
- v. Εν ᾧ.] Est hic ὑποτύπωσις acerrima pugna, ὡρίω-
ξις p. d. prosecutio, vel properfectio. Interpr. ἐν τούτοις
φασὶν ἡμῶν καὶ ὡρδίαξις καὶ ὁπιοδοδίαξις, ὥς πινες θεῶν
ἐξωγραφημέναι καὶ γὰρ οἱ πολέμοι ποτὲ μὲν διώκοιτο,
καὶ καλεῖται τὸ τοῦ ὡρίωξις, ποτὲ δ' διώκονται, καὶ κα-
λεῖται τὸ τοῦ παλίοξις. igitur παλίοξις est quum ἢ quis
fugerant, eos qui fugerant atque vicerant versa Mar-
tis alea infestantur. Hunc loco similis est ille apud Vir-
gil. cum Troiana pube pugna cives simulachra sub ar-
mibus: inde alios inveniunt cursus aliosque recursus Adver-
sus spatium. Et nunc terga fuga nudant, nunc spicula
vertunt Insuper &c.
- v. Ἀμφότες.] Sunt qui legant θανυατά. v. Κυαίει.]
Quadam exempl. habent Κυαίει.
- Pag. 59. v. Τοῖς δ'.] Alij malunt κίτεόν τε, & ἵσσεβαν-
ται, seu incendebantur.
- v. Εν δ' ἡμῶν.] Alludit ad pugnam Lapitharum cum
Centauro

Centauris in nuptiis Pirithoi. v. Ἀρκτεν.] *Alia exempl.*
habent Θύριον τι. v. Ἰμερόει.) *Deest* fortasse articulus
 ὁ, *vel simile quippiam, ad explendum versum.*

Pag 61. v. ἐν δ' ἰω.) *Perseum clypeo anteuolantem* fin-
 git. v. Κάλκ.) *Quadam exempl. habent,* νύμα ποταίτο.
 v. Κεῖτ.) *Orci galeam inuisibilem facit.*

Pag 63. v. Μάρναθ.) *Quidam legunt* ἀπὸ π. v. αἶδρες.
Alij malunt, γῆρας τ' ἰμῖμαρπτον. v. Αἶμα.) *Legitur*
etiam μάρποισι sed cum μεράποισι melius finit *versus.*
Ei supra etiam pag. 61. est ἰέμεμα μάρπειν. & pag 65.
 ἰέμεροι μάρπειν.

v. Ἀῖον.) *Vel, ἀλλ' ἄρα ἦγε.* v. Χρυσίν.) *vel, ἀ-*
γλαῖαι.

Pag 65. v. Αἰχμῆς.) *Nonnulli codices habent* καρυῖς, *et*
q d fastigiatos culmos. Interpr. ῥαῖς δὲ δὴ, καὶ δὲ θυγα-
 τῶν δὲ θυγα. v. Οἱ δ' αἶον.] *Pro ἱπιπλον alij legunt*
ἱπλινον. v. Οἱ δ' αὖτ.) *In hoc & quarto diinceps versu*
pro ἱς ταλάρεις est in nonnullis codicibus ἱς ταλάρεις.
 v. ἰέμεροι.] *Legitur & ἀπαλύξαι.*

Pag. 67. v. καὶ σφ. *Alias* φωνήσας. v. Ἀλλο.) *Legitur e-*
tiam, Ἀλλο δὲ τοι ἱππὶς ἱερίω. v. Αὐτὸς.] *Quadam*
exemplaria habent ὅπῃ νῦτα. *pro* ὅπῃοντα. v. Αἰγίδ.)
Alij. ἀεὶ σενάχου.

Pag. 69. v. Παντὶ.] *Notandum est* hic σάκθονι prio-
 re longa, *ut & infra pag. 75.* quum tamen alibi soleas
 Hesiodus alios Poetas in corripienda illa syllaba sequi.
 v. Ως δ' ὅτ.) *Comparatio haec est* Homero frequens.
 v. Κάδ.) *Hoc* ἡμῶν & Virgilio semper signum cladis
 est.

Pag. 71. v. Οὐδ'.) *Scholias.* Graecus Τχοῖζες scribit Se-
 lenchum quendam legere χαλκός, *ut de hasta intelliga-*
tur, nam scutum inquit non erat aeneum.

Pag 71. v. πλὴν αἶψα.) *lege* ὀρυμαῖδης.

Pag. 73. v. Αὐτ.) *Aut retinendum* ὅπῃοντα, *ut supra,*
aut ἀεὶ σενάχου *reponendum pro* ἀεὶ σενάχου.

v. Οὐδ'.) *legitur etiam* μαστράου.

BREVES ANNOTATIONES
in Theogoniam Hesiodi.

PAG. 77. v. Καί τε λ.) In nonnullis exemplaribus est
Τερμινασίω. Et v. sequenti quidam diuidunt ἵππου
κρίωνος.

Pag. 79. v. Θείω.) Magis placeret altera lectio, ἵνα
κλείω, si cum ea stare posset versus, quod infra quo-
que Poëta utatur verbo κλείειν. Quid si verò legamus
ὡς κλείω: v. Ἀρχόμε.) Altera lectio, λήγουσιν,
videretur fortassis melius convenire, si mensura versus
ferre posset. Sensus certè est manifestus, idem nempe quis
est. v. Σφας δὲ αὐτὰς ἀεθόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν
αἰετὸν: qui commodè effici non potest, si lega-
mus λήγουσι, nisi ita exponamus: καὶ λήγουσιν ἀειδῆς,
sub. αὐτὸν ὑμνοῦσιν. v. Ἡδὲ ἵπκ.) Secundum quos-
dam esset scribendum κοῦρας, quod εἰς corripitur:
sed non assentiuntur veteres codices. v. Μίμβρα.) Ald.
edit. habet μίλεται. Germ μινίται. Venet. μινίηται.
Sed notum est ex Homero, μινίηται contrahi in μέ-
μβρα.

Pag. 81. v. Βεόντ.) Hac lectio Latinorum Poetarum te-
stimoniis confirmatur. Altera autem ἀστερόπλω habet
pro στερόπλω v. Κυκλ. Videtur potius legendum ἴον
pro ἴε per diaresem.

Pag. 87. v. Μήδεα ἴδ') Non vides quomodo ἀδάμαντον
ad sensum applicari possit, nisi dicamus esse mendum
pro ἀδάμαντι, ut etiam interpretati sumus. Nam καί-
βη, & quæ sequuntur de ipsi genitalibus omnino in-
telligenda sunt.

Pag. 89. v. Φάσκε.) Τί τῶνοντας quidam exponunt
nocentes, sed iudices lectorum potior sit interpreta-
tio,

no, extendentes, scilicet manus. v. Αἰδω.) Αἱ
legunt λιμόν : & fortasse melius. Stetit etiam v. β
quenti magis convenire videtur φόβοι quam φόβοις.
quia supra in Αἰθιδ. coniunxit etiam Poeta hac duo
φόβος & αἰδρωτάσιν, pag. 57. v. Γαῖα.) Lege
Κητώ.

Pag. 91. v. Περσώτ'.) Quaedam exemplaria habent Εὐ-
περῶν, v. Ωκείας.) Alias, καλλιπαῖν.

Pag. 93. v. Μυθρεῖς.) Versus hic in omnibus exemplaribus
collocatus reperitur 9. versibus superius, post illam Εὐ-
μυθακῶ, cum tamen eò pertinere nullo modo possit.
Nam tres tantum traduntur Gorgones, Stheno, En-
tyace, & Medusa, neque in his recensetur Calirhoe.
Quocirca in G. Canteram sequuti, versum illum
huc transtulimus. Nam hoc cum historia planè con-
venit, quae tota repetitur pag. 131. v. Κύρη δ' Ω-
καλοῖο.

Pag. 95. v. Εὐλω.) In nonnullis exemplaribus est Αλδισαῖς
pro Αρόησος.

Pag. 97. v. Οἱ δ' ἔκ.) Legitur etiam ὅσοι ἄσιν.

v. Κεῖω. Omnino legendum est & corrigendum, Κρεῖω
δ' Εὐρυβίη, ut sit sensus, Eurybiam peperisse (creo, &c.
Nam ut Creus recensetur supra in Catalogo filiorum
Caeli & Terra, pag. 85. v. primo. Eurybia autem mu-
lieris sit mentio pag. 89. v. Εὐρυβίη. ubi ex Ponto &
Terra progenerata dicitur. Porro, in hoc versu pro τίκτιν
legitur etiam τέκνιν ὡ φιλ.

v. Πέρλωθ'. Legitur etiam ὅς πάσαισι, v. Αργαῖω.) Αἱ
λαλαφῆρον κάλῳθον.

Pag. 99. v. Μύπν'.) Δοτὴρ ὡσφιν reposuimus pro Δοτορί-
σφιν, Mesychiam secuti. Videtur autem hic capi vox illa
pro vi spoliare, vel simpliciter pro adipiscere. Sunt autem
qui maluit pro careere, accipere.

v. Εδω. vel Ρίζω.

Pag. 101. v. Εν τ' αἴγ'.) Hic pro ἰνδ' reposuimus ἰν τ'
& pro ἰκ' αἴγ'. v. Εδω. Αἱς λεγέ

dum est, πῆς pro πῆσι, aut pro ὧν γινέσθαι aliud verbum reponendum videtur: certe τοῖσι παρ' ἑαυτῶν sensui aptissimum esset. v. Ρεῖα.) Quidam malunt, φέρει χαίρον τε, τεκόντι ἢ κῶδ. v. Βυκολ.) Fortasse pro βυκόλ. ea metri causa repositum.

Pag. 103. v. Κρήτη.) Iudices lector, nam rectè additum sit, ἔν. v. Ηύξειτο.) Nonnulli codices habent ὀμπλομή- των δ' ἐν αὐτῇς.

Pag. 105. v. Οἱ οἱ.) Pro ἀπικνύσ. legitur & ἐπικνύ- σωντο.

Pag. 107. v. Δασαίωψ Fidei huius versus sic legitur in Ald. & Flor. edition. Ζῶντες γόν' ἐξαπατίσκων: ubi Ζῶντες nullo modo ferri potest. de ἐξαπατίσκων autem (quod tanquam ab ἐξαπατία diductum videtur) lectori iudicium relinquimus.

Pag. 109 v. Ἀμφι.] pro νεδνίεας repositum νεδνίεα, ut iungatur cum ποῖνς. v. Οὐλομένη.) Mendose prorsus legitur hic versus in nonnullis exempl. cum iniuria tam metri quam sensus ipsius. hoc modo: Οὐλομένης περὶ νε- δνίεα, ἀσύμφ. ἐπὶ, ἀλλ' ἀκόρον. Perperam etiam σύμφορος exponitur in vulgat. interpr. Commoda, cum significet Co- munitantia, ut in illo eiusdem Poeta loco, in Εργ. pag. 17. Λιμὸς γὰρ τοῖσι πᾶσι. &c. Est ergo sensus: quæ non se- stantur paupertatem, sed luxuriam sunt afflicta.

Pag. 113. v. Φάινετ.) Pro ἐναρτίοι potest etiam legi ἐναρ- τίων. v. Ες φάσ.) Pro ὄπῳ legitur etiam ὄπῳ: & for- tasse rectius, ut eius aspiratio fulciat præcedentem syllaba- bam. v. Σῆς δ.) Est & alia lectio, Σῆσι δ' ὅπῳ οργ- σιωνόν. v. Ἀφ' ὅρ.) Coniungimus ἢ cum præcedenti voce ἀφ' ὅρ' ἐν, ut videlicet sit adverbium motus, non au- tem coniunctio ἢ, quæ iam est in præcedenti v.

Pag. 115. v. Πίλνατο.) Legitur hic etiam μέγας ὥπῳ δ' ὄπῳ. aspiratione præpositionis fulciente ultimam syllabam præcedentis dictionis, ut iam antea vidimus. pag. 113. v. Ες εἰς. v. Σῶν δ.) Quidam malunt ἰσφορῶν- ζον, quam dictionem Hesych. h. exponit ἐδύου, id est ia-
ἐδύου,

habant, crebant, mouebant. Sed viderint quo pacto ita constet versus.

Pag. 19. v. Τοῦ ᾧ.) σιδῆρην scribendum, sed per σιδῆρην legendum σιδῆρην. v. Αἰχελίν.) Αἰχ malunt Αἰχελίνες quod videretur tum in fœminino genere poni (quod durum esset aut subintelligendum ἐναιεῖ. Quid si verò αἰχελίνες legeremus?

Pag. 121. v. Οὐκ αν) ὀπολείψας ab ὀπολείβω. Quidam tamen ab ὀπολείπω deducunt, & relinquentes exponunt. v. Ενθάδε.) Legitur & λάινθ.

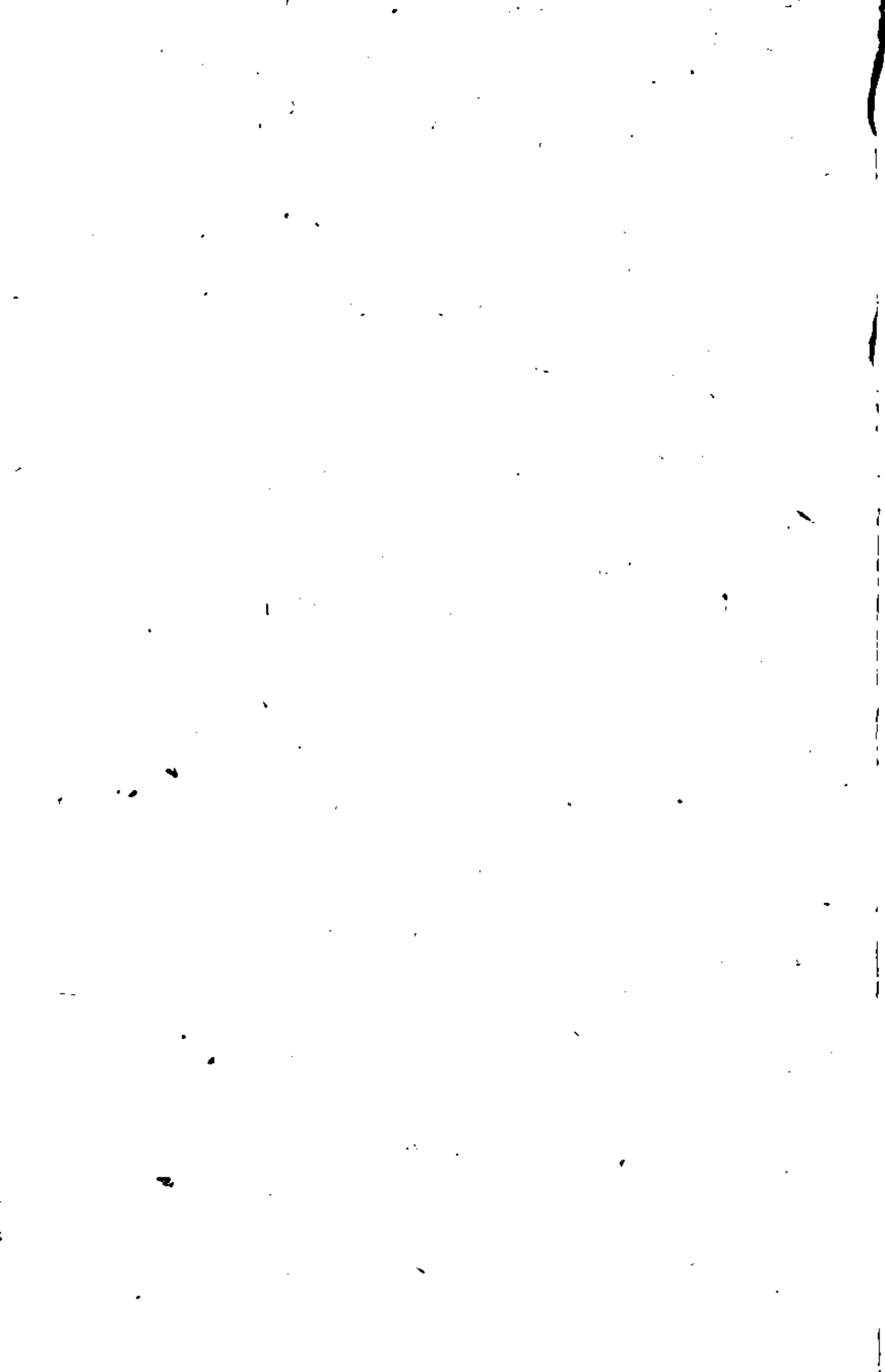
Pag. 123. v. Τρίων.) melius fortasse sic quàm ut alia exempl. habent, Τρίωνι δ' αἰδώς, cum qua lectione versus constare non potest.

Pag. 125. v. Νόσφι.) Malim Ζεφύρου τε cum plerisque alim. Nam superius pag. 97 separant quoque Zephyrum ab Argeste Aut igitur hic legendum Ζεφύρου τε, aut superius coniungenda hac duo Αἰσέτω & Ζεφύρου. v. Αἰ δ' ἄλλ'.) multa exempla habent μαψάρεαι, quod vocabulum Hesych. exponit, αἰ μάταιαι ἄμμοι, ἢ καὶ φαρπνοαί. v. Γαίης.) Versus hic est hypermeter. In nonnullis tamen exempl. est αἰεὶ Ζεῶα.

Pag. 127. v. Αἶψ.) Quidam scribunt ὠχρίστοι, ψιλῶ: nonnulli etiam exponunt, decorant, speciosa faciunt: quod nimirum Hera dicantur pulchritudinem Dea.

Pag. 129. v. ΟΛΒΙΘ.) Legitur quoque ἀθανάτοιςιν τοῖονα. v. Η δ' εἰ. i. in particula δὲ substantiatur asseratione sequentis dictionis.

Pag. 131. v. Αὐτὰρ.) Repertur etiam Νηρηίδες. v. Αἰχελίν.) In nonnullis codicib. hac duo verba, αἰμύμια & κεῖπρον, scribuntur ut propria nomina.

Γνωμόγραφοι.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΤΑ
ρέως γνῶμαι Ελεγειακά,

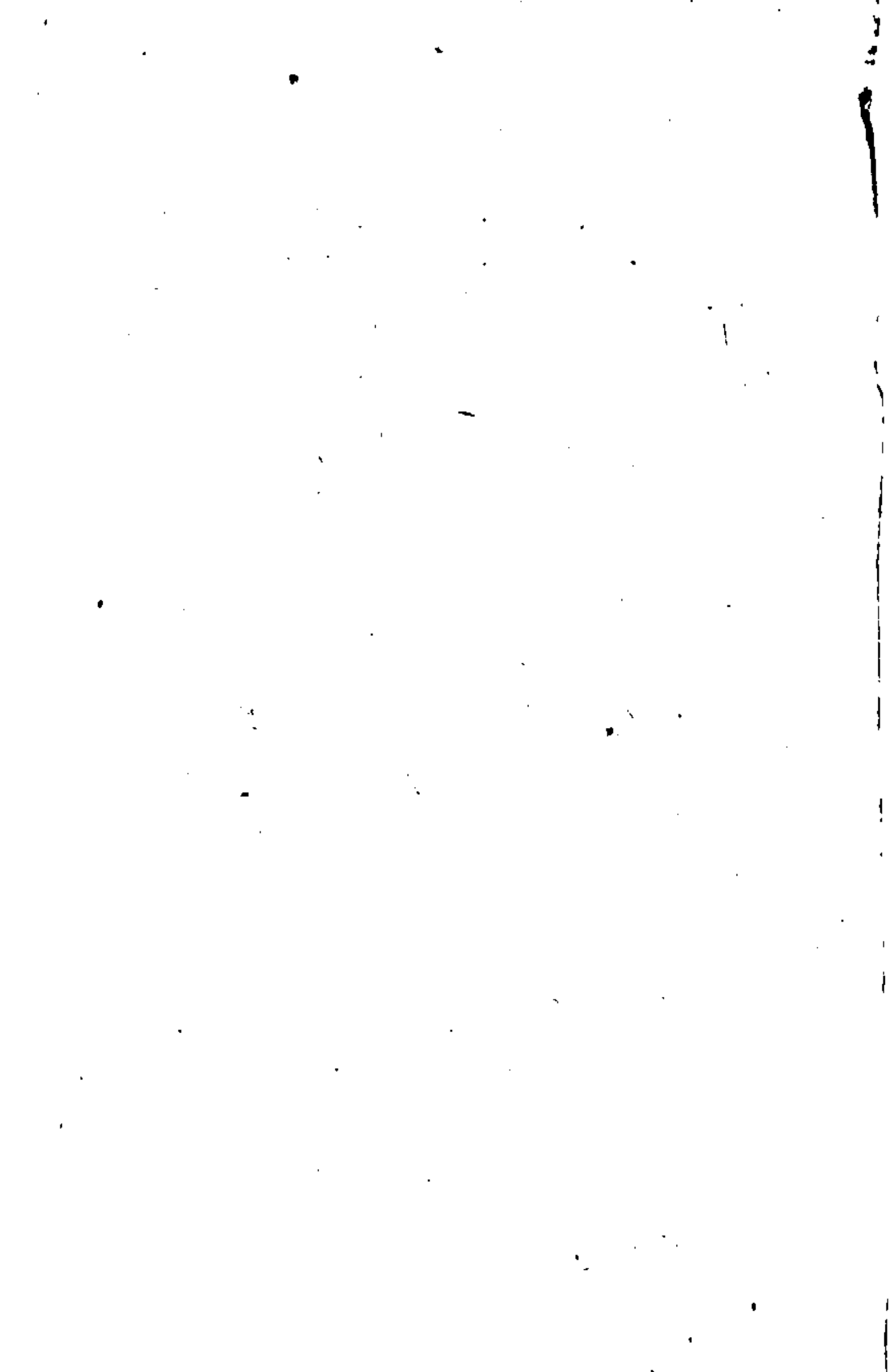
ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙ-
ημα νεῦρετικόν,

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥ-
σᾶ ἔστι,

ΣΟΛΩΝΟΣ ΓΝΩΜΑΙ
Ελεγειακά.

Theognidis, Phocylidis, Pythagoræ, So-
lonis, aliorumque veterum poemata
gnomica.

*Latina versione & Annotationibus
illustrata.*

I. CRISPINVS

τοῖς φιλέλλησι.

POST Heroicos primæ inter Græcos notæ Poetas, Enthydioli forma editos, non ingratum Studiosis facturum me existimaui si & γραμμάτας antiquitate ipsa & sententiarum gravitate in primis commendatos iisdem typis euulgarem. Exquisitas enim, imò divinas præsertim quum habeant de moribus leges, quæ non ipsam modò privatam vitæ consuetudinem regere, verùm etiam Rebus publicis consulere, iudicia exercere, & societatem hominum instituere posse videantur: quis non meritò hos superioribus coniunxerit? Utilitatem sanè huiusmodi veterum Scriptorum, maximè verò Theognidis, ij demum intelligere poterunt, qui pulcherrimas sententias & vitæ præcepta vnde dimanant, penitus expendant. Ac quoniam ex veterum monimentis plures fuisse Theognides constare & monuit E. Vinerus, hunc Gnomographum, (quem ad verbum conuersum annotationibus illustravit) cum ætate tum famæ celebritate alios eius nominis antecessisse passimque ab omnibus eius sententias tanquam Apollinis alicuius oracula citari etiam si per pauca ab eo scripta exsint. Addit quoque, incertum esse quo tempore, aut quibus parentibus natus sit, quod vitæ institutum secutus, & quoto ætatis anno vitæ munere defunctus sit. Pauca tantùm quædam de eius patria & tempore quo floruit tradita sunt, cæque non tamè dum inter se constant. Nam cum Megatensem quidem iuisse, ex hoc ipsius carmine liquet. v. 22. ὅς μ' ἔπειθε
Θεογνίδε· τίς γάρ ἐσσι τὸ Μεγαρίης, &c. videndum est

quæ sint illa Megara (plura enim enumerantur à Geographis (quorum se ciuem proficitur. Adscribā autem ea quæ ipse Vinetius de Theognidis vita ex variis authoribus doctè atque accuratè notauit. PLATO & eum secuti plurimi. Siculum (sunt & in Sicilia Megara, quæ prius Hyble) Theognidem faciunt: Stephanus verò, qui scripsit *ὡς πόλεων*, & Harpocration, cuius extat in decem Rhetores Lexicon, patriam ipsi inscribunt Megara illa quæ sunt circa Isthmum inter Bœotiam Atticam & Peloponnesum. Platonis sunt hæc lib primo de Legib. *Ποιητὴν δὲ καὶ κινεῖς μαρτυρεῖ ἡ χερὶ Θεογνίδην ποιεῖν τὴν τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεγαροῦ.* Author grauiissimus ille, cui hîc subscribendum videretur, quod & antiquior multò, & temporibus Theognidis propinquior fuerit: sed ab eo tamen ut dissentiamus, diuersamque partem sequamur, compellit nos vel vnicus ex ipso Theognidis locus ab Harpocracione ad fidem Platoni hac in re detrahendam prolatus. qui est hic. v. 783. *Ἥδεν γὰρ ἐγὼ καὶ εἰς Σικελίᾳ ποτὶ γαῖαν, ἥλθεν δὲ Εὐβοίης ἀνὰ πλεῖστον ποδῖον.* &c. Nam hîc vbi vult ostendere cuiusque sua patria nihil esse neque charius neque suauius, si Siculum fuisset ille, cur inter eas quas diuersas à patria sua regiones se peragrasse dicit, Siciliam etiam non recenseret? Hæc satis ostendunt ex Siculis Megaris non fuisse Theognidem. Quod autem Stephanus & Harpocration tradunt, Megara quæ sunt prope Atticam, ut dictum est, eius esse patriam, id, nisi me fallit iudicium, his ipsius Poëtæ versibus satis, comprobari potest.

v. 771. *Φοῖβε ἀνδρῶν, αὐτὸς γὰρ ἐπὶ πύργῳ πάλῃ ἀκρίβω,*

Ἀλλὰ γὰρ Πέλοπος παῖδι χαρίζομαι.

Αὐτὸς δὲ στατὴν ὑβερὶ λυ Μήδων ἀπέρυκα

Τῆς δὲ πόλεως

Et infra post tres versus

Ἥδ' ἐγὼ γὰρ διδῶκε' ἀφ' ἑαδῖ λυ ἰσορῶν,

Ἥρ' ἐστὶν ἐν λυ λαοφθόρον δῖα αὐτοῖς

Ἰακ^Θ ἡμετέρῃ τῇ δὲ φύλασι πολλῇ.

Quandoquidem non video quam aliam urbem possis intelligere per illud ἡμετέρῃ τῇ δὲ φύλασι, quā n Megara quæ dicimus, in qua urbe arcem extruxit Alcathous rex, & c.

Hæc igitur de Theognidis patria, in qua aliquando Thebam Ioniz in Asia urbem confugisse sub finem suarum Gnomōn innuere videtur, si locus tamen ille à nobis intellectus sit: ubi uxorem Agyria nomine Theognidi fuisse diximus. Eum tenui fortuna fuisse ex eodem opere colligere licet. Floruisse volunt Olympiade quinquagesima nona. Theognidis scriptorum nihil exiat, quod ad nos pervenerit, præter γνῶμῆς Ελεγμῶν, quanvis scripserit alia multa, inter quæ est, authore Suida, Elegia in Syracusanos ab obsidione liberatos: quæ res fortasse in causa fuit ut multi hunc Poëtam Siculum fuisse crediderint.

*Ex I. Schegk'o qui Theognidem Latine
carmine vertit.*

THEOGNIS & SOLON eodem tempore
hisdem quoque studiis deliti vixerunt, ambo poëti-
ces studiosi, versibus præcepta virtutum sunt com-
plexi. ita ut nonnullos in Theognide propositos
gravis author Plutarchus, pro Solonis habitos fuisse,
scriptum reliquerit. Antiquissimi enim breuibus
sententiis, tanquam oraculis quibusdam agebant:
quibus Aristoteles maiorem fidem habendam censet,
quàm demonstrationibus quorumvis aliorum. Ne
quis v. requirat definitionem sententiæ seu γνῶμης,
ex Aristotele hanc afferre libuit, Γνῶμη δὲ τοῦ θαισις ὅτι
καθόλου ἐπὶ ὅσων αἱ ἀρεταὶ εἰσι καὶ ὡρεταὶ ἢ φθινοτά ὅτι
ἀρετὴ τὸ ἀγαθόν.

THEOGNIDIS MEGAREN-
SIS SENTENTIA
Elegiacæ.

Ex E. Vincti interpretatione, in qua consulto
nihil mutare voluimus.

RE X Latona filii, Iouis proles, nun-
quam tui
Obliviscar exordiens, neq. finire:
Sed semper prin. & que, & ultimum.
i. que med. is
Canam: tu autem me audi & bo-
nada.

Phœ' e rex, quando equidem te dea
peperit veneranda Latona,
Palmam agilibus manibus amplexata,
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
Tota quidem impleta est Delus ingens
Odore diuino: risit verò terra prodigiosa:
Gauxisusque est profundus pontus maris abbeccantis.
Dian. fœr. da. si ia Iouis: quam Agamemnon
Statua hoc grauit, cum in Troiam navigaret nauib. vo-
Precanter me audi, mala autem fata expelle: [locibus;
Tu i quidem hec, dea, paruum, mihi verò magnam est.
Musa & Gratia f. a. leu. quondam Cadmi
Ad nuptias profecta, pulchrum cecinistis carmen:
Nam quod pulchrum, amicum est quod non pulchrum, nã.
Hoc carmen immo- talia venit per ora. [amicum est.
Cyne, docenti quidem mihi si illum immonatur
his carminibus: latebit enim nunquam si surripiaur.
Neque q. squam mutabit peius, bono prasente.
Sic verò quisque dicet: Theognidis sunt carmina
Megarensis.

Θ Ε Ο Γ Ν Ι Δ Ο Σ Υ ΟΥ

Μεγαρίως γνῶμαί Ελε-
γθακά.

ΑΝΑ, Ακούε μὲν, Διὸς τῆς ἐκείνης, ἥ
 ποτε γένοιτο
 Ἀπόστολος ἀντιχριστός, ὅς τις ἔσται
 παυόμενος.
 Αλλ' αἰεὶ καθύπερθε καὶ βίβραται, ὅτι
 τε μέλαινα
 Ἀείων· οὐ γὰρ μὲν καὶ οὐκ, καὶ
 ἔστιν αὖτε ἔστιν.

Θεία δὲ δὴ, ὅτι μὴ σε θεὰ τίκα πότνια Λητοῖ
 Φοίνικας ῥαδινὰς χερσὶν ἐφαψαμένη.
 Ἀδινάτων χάρις, ὅτι ἔχουσι δὴ λίμνη.
 Πᾶσα μὴ ἐπλήσθη δῆλον ἀπειρεσίη
 Οὐδὲ γὰρ ἀμείβεσθαι ἐγὼ λαοὺς ἃ γὰρ πάλαι
 Γέννησεν ἃ βλάπτει πάντα δῆλον πολὺν.
 Ἀρτίως θηροφόντα, θυγατὲρ Διὸς, ὡς Ἀγαμέμνων
 Εἶσε δ' ὅτ' ἐς Τροίην ἐπλενεσι δὸς αἶθερ
 Εὐχρηδύω μοι κλέβει, χερσὶ δ' ὅτ' ἔστι κῆρυξ δὲ δῆλον
 Σοὶ μὲν τὸ θεὰ σκεπτόν, ἐμοὶ δ' ὅτ' ἔστι
 Μῦστα καὶ κῆρυξ, κλέβει Διὸς, ὅτ' ἔστι
 Ες γὰρ μοι ἐλθούσῃ καλὸν εἰσέπαιτ' ἔσθ'·
 ὅτ' ἔστι καλὸν, φίλον ὅτ' ἔστι δ' ὅτ' ἔστι καλὸν, ὅτ' ἔστι
 Τούτ' ἔσθ' ἀδινάτων ἔσθ' ὅτ' ἔστι δὴ εὐφραίνων.
 Κύριε σοφιστορὶ μὴ ἐμοὶ σφραγὶς ὅτ' ἔστι
 Τούτ' ἔσθ' ὅτ' ἔστι δ' ὅτ' ἔστι καλὸν ὅτ' ἔστι
 Οὐδὲ περ δὴ ἔστι χάρις τῷ ὅτ' ἔστι παρὸν ὅτ' ἔστι
 ὅτ' ἔστι παρὸν ὅτ' ἔστι, ὅτ' ἔστι δὴ ὅτ' ἔστι

Megarenfis, omnes quidem inter homines celebris:

Cuius verò nondum omnibus placere possum.

Nihil mirum, è Polypada: nec enim Iupiter

Neque pluens omnibus placet, neque sustinens.

Tibi verò ego benevolus præcepta dabo, qualia ipse,

Cyrne, à bona viris puer adhuc existens, didici.

Sapito: neque turpibus ex factis, neque iniustus,

Honores, neque potentiam trahere, neque diuitias.

Hac quidem sic scito, cum malis verò ne versare

Viris, sed semper cum bonis conuersare:

Et cum eis bibe & comede, & cum eis

Sede: & place illis, quorum magna potestas est.

A bonis enim viris bona disces: si verò malis

Commiscearis, perdes & quam habebas mentem.

Hac cum didiceris, cū bonis conuersare: & aliquando dicat

Bene consulere amicis me.

Cyrne, utrum fort ciuitas hac: timeo autem ne pariat virū

Correctorem mala insolentia vestra.

Ciues enim adhuc illi sunt molesti, praefecti verò

Versi sunt multam in nequitiam cadere.

Nullam unquam, Cyrne, boni ciuitatem perdiderunt viri:

Sed quando contumeliosis esse malis placuerit,

Populūque corruperint, iudiciāque iniustus dederint,

Propriorum lucrorum causa, & potentia:

Spera non diu illam ciuitatem quietam fore,

Et si nunc manet multa in quiete:

Cum malis amica viris hac fuerint,

Lucra publico cum malo venientia.

Ex his enim seditio est, & intestina cades virorum,

Rex verò ciuitati nunquam illi placeat.

Cyrne ciuitas quidem adhuc hac ciuitas est: populi autē alij

Qui prius scire neque iura nouerant, neque leges:

Sed circum latera pellem caprarum atterebant:

Foris autem, tanquā cerni, hanc depascebantur ciuitatē.

Et nunc sunt boni & Polypada, at qui prius boni erant,

Nunc mali sunt, quisnam hac ferret inspiciens?

Τῷ Μεγαρίῳ, πάντας ἵνα τ' ἀνδράποισι ὀνομασθῇ.
 ἄσσοι π' οἱ ἔγω παύσιν ἀδῆν δυνάμει.
 Οὐδὲν δυνάσθ' ἔστιν Πολυπαύδῃ· ἔδ' ὁ ἑλθὼς
 Οὐδ' ὕψι πάντας κτείνει, ἔτ' αἰέχων.
 Σοὶ δ' ἐγὼ δὲ φρονέων ὑποθήσομαι· ἴα φ' αὐτοῖς,
 Κύρι', ὅπου τῷ ἀγαθῶν πῆγ' ἔ' ἰόν, ἔμενον.
 Πέπυσσο, μηδ' αἰχρυσῖσι ἐφ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοις
 Τίμας μηδ' ἄλλας ἔλκεαι, μηδ' ἀφενθῇ.
 Ταῦτα μὲν ἔπος ἴδ' ἡγετοῖσι ἵμν' ἀποστομίζῃ
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῷ ἀγαθῶν ἔχει.
 Καὶ μὲν τοῖσιν πῆγ' ἔδ' ἰόν, καὶ μὲν τοῖσιν
 Ἰζε, καὶ ἔδ' ἰόν τοῖς ὄν' μακάρι δυνάμει.
 Ἐδ' ἰόν μὲν ἄσ' ἔδ' ἰόν μακάρι παύσιν ἵμν' ἡγετοῖσι
 Συμμιχθῆς, ὅπου λείψ' ἔ' ἰόντα νόον.
 Ταῦτα μακάρι ἀγαθοῖσιν ἑμίλει καὶ ποτὲ φήσας
 Εὖ συμβαλέειν τοῖσι φίλοις ἐμῇ.
 Κύρι' αἰεὶ πόλιν ἡδὲ δέδικα ἵμν' τίκῃ ἀδ' ἰόν
 Εὖ δ' αὐτῇ κακῇ ὕβρις ὑμετέρης.
 Ἄσσοι μὲν γὰρ ἔδ' οἶδε σάφ' ὅπως ἡγετοῖσι
 Τετραφάτα πολλὰ ἐς κακότητα πρὸς εἶν.
 Οὐδ' ἑμὶν ποτὲ Κύρι' ἀγαθοὶ πόλιν ὄλυσαν ἀδ' ἰόν
 Ἀμμ' ὅταν ὑβρίζουσιν τοῖσι κακῶσι ἀδ' ἰόν,
 Δῆμῳ τε φθείρουσι δίκας τ' ἀδίκοις δίδωσιν,
 Οἰκείων καρδῶν εἵνεκα καὶ κρεττοῦ.
 Ἐλπεύει δ' ἄσ' ἐκείνῃ πόλιν ἀτρεμίστα,
 Μηδ' εἰ νῦν καὶ ταῦτα πολλὰ ἐκίσχυει.
 Εὖ τ' αὖ τοῖσι κακῶσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γλῆται
 Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
 Ἐκ τῷ γὰρ σάσις ὅσι καὶ ἑμφύλοισι φόνος ἀδ' ἰόν.
 Μοιῶρχος ἵμν' πόλιν μὴ ποτὲ τὰδε ἀδ' ἰόν.
 Κύρι' πόλιν μὲν ἔδ' ἡδὲ, πόλιν λαοὶ ἵμν' δῆμοι,
 Οἱ παρὰ δ' ἔτ' δίκας ἡδὲ παρὰ ἔτ' ἔτ' νόμοις.
 Ἀλλ' ἀμφὶ ἀπ' ἀρῇσι δόξας αἰγῶν κατέτριβον,
 Ἐξ ὧ δ' αἴσ' ἔλασσε, τίμ' δ' ἐνέμοντο πόλιν.
 Καὶ νῦν εἴσ' ἀγαθοὶ Πολυπαύδῃ οἱ ἵμν' ἰδ' ἰόν
 Νῦν δ' ἡλκίσις καὶ ταῦτ' αἰέχ' ἰόν.

Se inuicem autem decipiunt, alij alios videntes,
 Neque malorum rationes cognoscetes, neque bonorum.
 Neminem horum amicum fac(ō) Polypada ciumm
 Ex animo, utilitatis causa alicuius:
 Sed videarū quidem omnibus lingua amicus esse,
 Rem verò communices nemini ullam
 Seriant: cognosces enim improborum mentes vitiorum,
 Quod ipsis in factū fides est nulla:
 Sed dolos, deceptionesque versutiasque dilexerunt
 Sic ut viri non amplius seruandi.
 Nunquam Cyrne improbo fidens consulta cum viro,
 Quando seriam rem voluerū su ere.
 Sed ad probum profectus, consulta multum laborans,
 Et longum pedibus Cyrne iter peragens.
 Rem verò ne amicum omnino communica cum omnibus?
 Pauci sanè è multū fidelem habent mentem.
 Paucis viris fidens magnas res aggredere:
 Ne foris insarabilem Cyrne accipias dolorem.
 Fidelis vir autōque & argento rependi
 Dignus est in molesta Cyrne seditione.
 Paucos inuenies ō Polypada viros amicos
 Fideles in difficultibus rebus persistentes:
 Qui ausint, concordem animū habentes,
 Aequè bonorum malorūque participes esse.
 Hos verò non inuenies quarens, neque inter omnes
 Homines quos nān non vna omnes agat.
 Quibus in lingua & oculis inest
 Pudor: neque ad turpem rem quāstus agit.
 Ne me verbis quidem colo: mentem autem habe & praeor.
 Si me amas, & tibi fideli inest mens. [dīa alibi:
 Aut me ama puram afferens mentem: aut me auersatus
 Odio prosequere, manifeste contentionem suscipiens,
 Qui verò vna lingua dupliciter habet mentem, hic amicus
 Grauis Cyrne, inimicus melior quam amicus existens.
 Si qui laudabit te tanto tempore quanto viderit te,
 Separatur verò à te alio, linguam mittit malant:

Ἀλλήλους δ' ἀπαυῶσι, ὅτ' ἀμήλιστα γαῶντες,
 Αὐτὲ κακῶν γνώμας εἰδότες ἄτ' ἀγαθῶν.
 Μάλιστα γὰρ φιλοποιοῦ Πολυπαῖδ' ἄνδρ' αἰσῶν
 Ἐκ θυμοῦ, χρεῖε εἶπε καὶ μηδεμιᾶς.
 Ἀλλὰ δοκεῖ μὲν πάπῃ ὅτ' ὀφείσῃ φίλ' ὧν,
 Χρῆμα δ' οὐ μίξῃς μηδὲν μηδὲ ποιῶν
 Σπουδαῖν, γὰρ οὐ γὰρ οἰζυροῖ φρίκας αἰδρῶν,
 Ὡς σφίσι δ' ἔργισιν πίστις ἔτ' ἰδεμῖα.
 Ἀλλὰ δόλοισι ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
 Οὕτως ὡς αἰδοῖς ἀνὰ πτωχὸν ἄνθρωποι.
 Μήποτε Κύρνε κακῶ πίστευ' ἔβλεψε σιωπῇ αἰδρῇ,
 Εὖτ' αἰσπουδαῖν πρῶτον ἐβίβης τελέσαι
 Ἀλλὰ μετ' ἐδιδότ' ἴον βολύειο πολλὰ κρήσας
 Καὶ κληῖν πρῶτον Κύρν' ὁδὸν ἐκπλίσσας.
 Πρῆξεν μὲν δὲ φίλσις ὅλως αἰσκρίνοσ πάπῃ
 Παύρ' οἱ τοὶ πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον
 Παύρ' οἱ πῖσταν' ὁ μὲν αἰδρῇ πιν ἔργ' ὅτ' ἔχῃ
 Μήτετ' αἰσκρίνοσ Κύρνε λείβεσσι αἴλω.
 Πιστὸς αἰὲρ χρυσὸς τε καὶ ἀργύρου αἰταρύσταται
 Ἀλλ' οὐδ' αἰσκρίνοσ Κύρνε διχοστασίῃ
 Παύρ' οἱ ἀρήσας Πολυπαῖδ' ἄνδρας ἐπαίρει
 Πιστὸς αἰσκρίνοσ ἀρήσας γηροφύλοις
 Οἷσις αἰσκρίνοσ ὁμοφροῦντα θυμὸν ἔχοντες,
 Ἴσον τῷ ἀγαθῶν τῇ τε καὶ κακῶν ματίχῃ.
 Τοῦ δ' ἔχ' ἀρήσας δὲ καὶ μὲν ὅτ' ὅτ' ἀπάτας
 Ἀνδρῶν ποιεῖ οἱ καὶ μὲν μὴ μὴ ἀπάτας ἄνδρ' αἰσῶν
 Οἷσις ὅτ' ὀφείσῃ τε καὶ ἐφ' ἀνδρῶν ἔπεισιν
 Αἰδρῇ, ὅτ' αἰσκρίνοσ χρεῖε ὅτ' ὀφείσῃ ἀπάτας
 Μή μ' ἔπεισιν ὅτ' ὀφείσῃ, ὅτ' ὅτ' ὅτ' ὀφείσῃ
 Εἰ με φίλεις, καὶ σὺ πιστὸς ἔνιστι νόον.
 Ἡμεῖς αἰσκρίνοσ δὲ καὶ νόον, ἡ μὲν ἀπάτας
 Ἐχθρῶν ἀμφαδίλω νοῖν' αἰσκρίνοσ.
 Ὅς δ' ὅτ' ὀφείσῃ δὲ καὶ ἔχ' νόον, ὅτ' ὀφείσῃ
 Δοκίμοσ, Κύρν' ὅτ' ὀφείσῃ βέλτερος ὅτ' ὀφείσῃ
 Εἰ τις ἰπαιρίασας καὶ τῶν χρεῖν ὅσον ὀφείσῃ,
 Νοσφιστοῖς δ' ὅτ' ὀφείσῃ ἰπαιρίασας

Tali profectò sociu vir, amicus est non valde bonus.

Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.

Sed si talis mihi amicus, qui socialem

Cognoscens ingenium etiam grauem existentem ferat

Pro fratre. Tu autem m. hi amice hac in animo

(considera, & aliquando mei memineris in posterum.

Nullus hominum persuadeat, improbum virum amare,

Cyrne: qua enim erit utilitas ille vir amicus si sit?

Neque te ex graui labore liberauerit & detrimento:

Neq; bonum habens illius te participem facere voluerit.

Improbi verò beneficienti vanissima gratia est:

Perinde est ac seminare pontum maris albi

Neque enim pontum seminans, profundam segetem metas:

Neque malis beneficiens: beneficium vicissim accipias.

Inexpletam enim habent improbi mentem siq; unum deli-

Superiorum omnium effusa periit amicitia. [queris,

At probi plurimum fruuntur beneficio accepto;

Memoriamq; habent beneficiorum, & gratiam postea.

Nunquam malum virum, amicum fac socialem:

Sed semper fuge tanquam malum periculum.

Multi sanè potus & cibi sunt amici:

In seria autem re pauciores sunt amici.

Fucato verò viro cognitu difficilissimum nihil est.

Cyrne, neque cautum est maiorem.

Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum

Cyrne, & inuenire facile est viro sapienti:

Si autem amici mens viros in pectoribus latuerit

Tenui existens, dolosumq; in praeordia cor habeas:

Hoc Deus fucatisimum fecit hominibus,

Et cognitu omnium hoc difficillimum.

Non enim poteris cognoscere viri mentem neque feminam,

Prusquam tentaueris cum iumentum

Neq; poteris coniectare, tanquam aliquādo tempestive pro-

Sape enim animum fallunt species [scelus.

Neque potentia opta ô Polyphida eximius esse,

Neq; facultatibus: diutaxat autem viro adfit fortuna.

Nihil

Τοιούτ' ἐπεὶ αὐτὸς αὐτὸς φίλῳ ὑπὲρ μάλ' ἰδιώτῃ,
 Οἱ κ' εἴπω γὰρ ὅσα ἰώσαυθ' οὐρεῖ δ' ἴτερά·
 Ἀλλ' εἴη τοιούτῳ εὐαὶ φίλῳ, ὅς πιν ἰταῖρον
 Γινώσκων, ἐγγὺς κ' ἐκείνῳ ὄντα φέρει
 Ἀντὶ χάσιν γνῆτε. σὺ δὲ μὲν φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
 Φράζιο· καὶ περὶ μεν μήσται ἐξέπῃσω·
 Μὴδ' εἰς αἰδοῖσθαι πείσῃ κακὸν αἰδοῖα φίλῳ σα·
 Κύριε τί δ' ἐς' ὅφρ' κείνῳ αὐτὸς φίλῳ ὦν;
 Οὐτ' αἶσ', ἐν χαλεπῷ πένε φίλῳ τοῦ κ' ἄτης,
 Οὐτ' ἐκείνῳ ἰδιώτῃ ἔχων, τῷ μετὰ δουρὶ ἰδίῳ.
 Δεικνύς δ' ὅς ἐφ' ὁδὸν τι μετανοήσῃ χάρις ὅστις·
 Ἴστω κ' ἀσείρειν πόντον δέ τις ποταμὸς.
 Οὐτ' γὰρ αὖ πόντον ἀσείρει βαθὺ λήϊον ἀμῶς,
 Οὐτ' ἐκείνῳ δ' ὁρῶν, δὴ πάλιν αἰπλάβοις.
 Ἀπλεστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· λῶ δ' ἐν ὁμαρτίῃς
 Τῶν παρ' ὁδὸν παύσων ἐκ κέχρ' φιλότις.
 Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσιν παύσονται·
 Μνηστὴρ δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν κ' χάριν ἐξέπῃσω.
 Μήποτε τὸν κακὸν αἰδοῖα φίλοι ποιεῖσθ' ἰταῖρον,
 Ἀλλ' αἰεὶ φέγγῃ ὥς τε κακὸν λιμνῆα.
 Πολλοὶ τὸ πῶπ' κ' ῥεφ' σπ' εἰσὶν ἰταῖρον,
 Ἐν ᾧ ἀπουδαίω παρ' ἡματι παυρὲς περὶ.
 Εἰβδύει δ' αἰδ' εἰς γῶνα χαλεπώτερον ὑδίν·
 Κύρ'· αἰδ' ὀδυρβίης ὅτι πλέον·
 Χρυσὸν κιβδηλοῖο κ' ἀργύρου ἀχέτ' ἄτης
 Κύριε, κ' ἐξυρεῖν ῥ' αἰδ' ὅτι αἰδ' εἰς σοφῶ·
 Εἰ δ' φίλῳ τῷ αἰδ' εἰς ἐνὶ στήθεσσι λείληθε,
 Ψιδνός ἐσθ'· ὁδῶν δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχ'·
 Τῶν θεῶν κιβδηλότατον ποῖνος βροτοῖσι.
 Καὶ γῶνα παύσων τῶν αἰνέσθ' αἰνέσθ' αἰνέσθ'·
 Οὐ γὰρ αἰδ' εἰς αἰδ' εἰς γῶνα ὑπὲρ γυναικός·
 Πρὶν ἀσείρειν ὥς παρ' ὑποζυγίῳ.
 Οὐδ' ἐκείνῳ εἰχρίσταις, ὅς παρ' ποτ' εἰς ὄρεον ἰλθὼν·
 Πολλὰ κ' γὰρ γινώσκων ἐξαπατῶσ' ἰδίῳ.
 Μὴτ' ἀσείρει δ' ὅχι Πολυπαῖδ' ἐξοχ' ἔδ'·
 Μὴτ' ἀσείρει· μακρὸν δ' αἰδ' εἰς γῶνα τῶν·

Nihil in humanis patre & matre melius
 Est, quibus sacrae sum Cyrene cura est ius.
 Nemo Cyrene damni & lucri causa ipse est;
 Sed deus horum dutores amborum.
 Neque quisquam hominum facit, in praecordiis sciens
 Finem, siue bonum sit, siue malum.
 Sape enim putans se facturum malum, bonum fecit:
 Et putans se facturum bonum facit malum.
 Neque cuiquam hominum adveniunt qua voluerit;
 Impediunt enim grauis sitis impossibilitatis.
 Nos homines autem vana existimamus, scientes nihil:
 Deus vero secundum suam omnia perficiunt mentem.
 Neque unquam, hospitem ô Polypeda qui fessum est,
 Atque supplicem mortaliū, immortales latuit.
 Mala autem iuste paucis cum facultatibus vivere,
 Quam dives esse iniuste opes adeptus:
 In iustitia autem comprehensim omniū virtus inest:
 Omnisque vir bonus est Cyrene, iustus qui est.
 Diuitias quidem dæmon etiam improbiſſimo viro dat:
 Sed virtus paucos viros Cyrene comitatur.
 Iniuriam Cyrene Deus primum malum dedit viro,
 Cuius est locum nullum peſiturus,
 Parit sanè satietas iniuriam cum improbum opes sequuntur
 Hominem, & cui non mens sana sit.
 Nunquam mihi paupertatem perniciosam, viro iratus,
 Neque egestatem Cyrene malam obuce.
 Iupiter enim sane libram inclinat alias alij.
 Alias quidem diſcere, alias verò nihil habere.
 Nunquam Cyrene loquere verbum magnum: noſcit enim
 Hominum quid non & dios viro perficiat. [nemo
 Multi quidem viuuntur malis conſiliis, numine autē dextro
 Quoniam, quod malum videbatur cedit in bonum
 Sunt verò alij qui & conſilio bono & numine ſiſſimo
 Res gerunt, ſino autem rebus non ſuccedit.
 Nemo hominum neque diuis, neque pauper,
 Neque malus ſine numine, neque bonus eſt.

Οὐδὲ οἱ ἀνδράποισι παύσῃς καὶ μηδὲς ἄμενον
 Ἐπλεῖθ', ὅσοις ἐσίνης Κύρνε μέμνηται δίκης.
 Οὐδὲίς Κύρν' ἄτης καὶ κέρδεσσι αἰπὴ αὐτίς.
 Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτερες ἀμφοτέρων.
 Οὐδὲ τις ἀνδράπων ἐργάζεται, ὃν φρεσὶν εἰδώς
 Ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν.
 Πολλὰ μὲν γὰρ δοκέων διήσθι κακόν, εἰδὼς δὲ ἴσθι κακόν.
 Καὶ τε δοκῶν διήσθι εἰδὼς, ἴσθι κακόν.
 Οὐδὲ τὰ ἀνδράπων ὄφρα γίγνεται ὅσ' ἐδύνησι.
 Ἰσθὶ γὰρ χαλεπῆς πέριχ' ἀμνηστίας.
 Ἀνδρῶν περὶ ὃ μάλιστα αἰετίζουσιν, εἰδότες ἔδιν'
 Θεοὶ ὃ καὶ σφίτερον πάντα τέλει νόον.
 Οὐδὲίς πω ξείνον Πολυπαῖδ' ἐξαπατήσας.
 Οὐδὲ ἰκέτιον, διητῆρ', ἀδικαίαις ἴλασθαι.
 Βέλειο δὲ ὀλοσθῆαις ὀλίγοι σπεῖν χεῖρας σὺν οἰκείῃς,
 Ἡ πλατύνει, ἀδίκως χεῖρας παστέμεν.
 Ἐν ὃ διπαροσκύνη συλλαβέδω πᾶς ἀρετὴν ἦ.
 Πᾶς δὲ τ' αἰὲρ ἀγαθὸς Κύρνε δίκην αἰών.
 Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκράτης αἰδρεῖ δίδωσιν.
 Ἡ δὲ ἀρετὴ ὀλίγαις αἰδρεῖται Κύρνε ἑπὶ.
 Τρεῖς Κύρνε θεὸς ἀρετῶν κακὸν ὅπασιν αἰδρεῖ.
 Οὐ μὴν γὰρ χεῖρα μηδὲ μίαν δίδωσιν.
 Τίναρ περ κέρως ὕβρειν, ὅταν κακῶ ἔλθῃ ἑπὶ πη.
 Ἀνδράποισι καὶ ὅτι μὴ νύθῃ ἀπὸ πᾶς.
 Μὴ ποτὲ τοι πένελω θυμοφθόρον αἰδρεῖ χαλεφθεῖς.
 Μηδὲ ἀχευασαίω Κύρνε κακὴν ἀρετὴν.
 Ζεὺς γὰρ τοι τὸ πάλαιον ὅπρ' ὅσ' ἀρετὴ δίδωσιν.
 Ἀλλοτε μὲν πλατύνει, ἀρετὴ δὲ ἔδιν' ἔχειν.
 Μένει Κύρνε ἀρετῶν αἰπὴ μίαν οἰδὲ γὰρ κείνη.
 Ἀνδράπων, ὃ τὸν ἔχειν ἡμέτερος αἰδρεῖ τέλει.
 Πολλοὶ τὰ χεῖρας δὲ λαῖς φρεσὶ, δαίμονι δὲ εἰδὼς.
 Θίς τε κακὸν δοκέων γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
 Εἰσὶν δὲ οἱ βυλῆ τ' ἀγαθὸν καὶ δαίμονι φαύλῳ
 Μοχλίζουσα τέλος δὲ ἔργου καὶ ἔχ' ἑπὶ πη.
 Οὐδὲίς ἀνδράπων ἔτ' ὀλβίος, ἔτι πικρὸς ἐσθλός.
 Ὅταν κακῶς γένηται δαίμων, ἔτ' ἀγαθός.

*Aliud alijs malum est, reuera autem beatus nemo est
Hominum, quosque sol intuetur.*

*Quem autem dii amant, & inuidus laudat;
Viri verò studium est nullum.*

*Deo ira quibus est magna potestas, nihil sine diis.
Est hominibus, neque bona neque mala.*

*Virum bonum paupertas omnium domat maxime,
Et senectute, cana, Cyrene, & febris magis:*

*Quam utique oportet fugere & in immensum mare
Proicere, & petras, Cyrene, contra altas.*

*Omni enim vir paupertate domitus, neque quicquam dicere,
Neque facere potest: lingua verò ei ligata est.*

*Oportet igitur simul super terram & lata dorsa maris
Quarere gravem, Cyrene, liberationem paupertatis.*

*Mori o amice Cyrene pauperi melius est viro,
Quàm vivere dura afflictum paupertate.*

*Arvies quidem & asinos quarimus, Cyrene, & equos
Generosos, & quisque vult ex bonis*

*Admittere: ducere autem malam mali filiam non renas
Generosus vir, si ei pecunias multas dederis:*

*Nulla femina mali viri recusat esse uxor
Dixiti; sed dixitem vult pro bono*

*Opes quidem astimant: & ex malo natam bonae duxit:
Et malus ex bono ortam: divitia miscent genus.*

*Itaque ne mirare genus o Polypada civium
Labefactari, cum malis enim miscentur bona.*

*Ipsa quidem hanc cognoscens malo patre ortam esse,
In ades suas ducit, opibus illius indutus,*

*Nobilitatem ignobilem; quandoquidem fortis ipsum necessitas.
Cogit, qua viri fecit miseram mentem.*

*Opes verò cui à longe & cum iustitia viro fuerint,
Et integrè semper ac stabile permanent:*

*Si verò iniuste prater tempus vir lucri cupido animo
Acquiret, sine iurando prater iustum capiens,*

*Statim quidem ferre lucrum videtur, in finem verò
Rursus est damnum. Deorum enim superior est mens.*

Αλλ' ἄγε κακὸν ὅτι τὸ δὲ ἀτρεκέις, ὅλβιοι καὶ εὖχαι
 Ἀνδρῶν πῶς ὅποσοις ἡλίθιοι καὶ ἀνέμω.
 Ὅν τ' ὅτε τιμῶνται, καὶ μαμαύμενοι αἰνεῖ,
 Ἀνδρὲς τ' ἀπουδὴ γίγνεται ἕδριμα.
 Θεοῖς δ' ἄλλοις δὲ μάλα κρεῖττον ἔτι ἀτρεκέων
 Γίγνεται ἀνδράποισι ἔτ' ἀγαθὸν ἔτε κακόν.
 Αἰδρὸν ἀγαθοὶ πενίῃ πάντων δέμνησι μέλιστα,
 Καὶ γέροντες πολὺν, Κύρνε καὶ ἡπιάλῃ.
 Ἡ δὲ χεὶρ φέρονται καὶ εἰς μακαρία πόντον
 Ρίπην, καὶ πετρῶν Κύρνε κατ' ἡλιδάτων.
 Πέντ' αἰὲρ πενίῃ δέδμηται ἔτι πείπειν,
 Οὐδ' ἔρξαι δυνάτα γλῶσσα δὲ οἱ δίδω.
 Χρὴ γὰρ οὕτως ὅτι γλῶσσῃ καὶ θυρίδι νῶτα θαλάσσης
 Δίξεναι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.
 Τεθναῖα φίλε Κύρνε πενίῃ βέλτερον αἰδέσθαι
 Ἡζῶειν χαλεπὴν τειρόμενον πενίῃ.
 Κεκοῖσθαι καὶ οἷον δὲ καὶ Κύρνε, καὶ ἵπποις
 Εὐχόμενος καὶ τις βύλεται ἐξ ἀγαθῶν
 Βήσας, γῆμασι καὶ κακῶ κακοῦ ἡ μάχης
 Εὐχόμενος αἰὲρ, καὶ οἱ χεῖματα πολλὰ δίδω.
 Οὐδ' αἰὲρ κακοῦ αἰδέσθαι αἰνέται ἔτι ἀκαρπείας
 Πλοιοῖν, ἀλλ' ἀφνειὸν βύλεται αὐτὸν ἀγαθόν.
 Χρήματα μὲν τιμῶνται, καὶ εἰ κακοῦ εὐχόμενος ἔχῃ.
 Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ, πλῆττον ἔμμενος γλῶσσῃ.
 Οὐκ ἔστι μὲν δυνάμει γλῶσσῃ Πολυπαῖδ' ἀστῶν
 Μακροῦ δυνάμει γὰρ μισγόμενος εὐχόμενος κακοῖς.
 Αὐτὸς τοι ταύτῃ εὐχόμενος κακὸν πατεῖν εὖσταν
 Εἰς οἴκου ἀγεται, χεῖμασι περὶ δόμῳ.
 Ενδοξὸν κακὸν δόξον, ἐπεὶ κρεατερὴ μὲν αἰάγῃ
 Εντυπεί, ἢ τ' αἰδέσθαι τλήμονα δῆλον οὖν.
 Χρήματα δὲ εἴ δὲ δίδω καὶ σὺ δὲ δὲ καὶ γλῶσσῃ
 Καὶ κακὸς εὖχεται, αἰεὶ καὶ μόνιμοι τελείῃ.
 Εἰ δὲ ἀδίκως εὖχεται κακοῖν αἰὲρ φιλοκαρδῆς θυμῷ
 Κτίσεται, εἴθ' ὅρκα παρ' τὸ δίκαιον ἔλαιν.
 Αὐτὸς μὲν τι φέρει κέρδιον δοκεῖ, εἰς τὸ τέλος
 Αὐτὸς ἔχῃ κακὸν θεῶν δὲ ὑπὲρ γέροντος.

Sed hac hominum fallunt mentem. non enim et ea

Fiunt beati, rei erroris:

Sed hic quidem ipse soluit malum debitum. ille vero charis
Noxam postea liberis appendit.

Alium verò non apprehendit vindicta. mors enim impudens
Præsuper palpebras sedebat, fatum afferens.

Nemo profecto ex suis amicis & fidelis sodalis est,
Exsilio autem est hoc acerbius.

Vinum sane potare multum malum est: si virò quis ipsum
Potavit prudenter, non malum, sed bonum est,

Cyrene amicos secundum omnes, commuta varios mores
Ingenium attemperans, quod quæque habet.

Polypi mentem obime ut spellis, qui ad petram,
Cui adhaerit, talis visu apparet.

Nunc quidem sequere, aliquando alius colore fias.
Ceteris mutatis quidem sapientia est morum.

Neque nimis indignare, cum perturbantur cives,
Cyrene: media autem perge via quomodo ego.

Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,
Sed se solum varia consilia habere:

Ille sano amens est, mente privatus tunc:
Aequè enim omnes varia scimus.

Sed hic quidem non vult turpes quaestus sequi:
Alteri verò, doli magis insiteles placens.

Divitiarum autem nullus est finis: certus hominibus,
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,

Ad duplum properant, quisnam saturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus sunt amentia.

A te autem statim emergis, quàm cum Iupiter
Mittet laborantibus, a iâs alius habet.

Arx & turris qui erat stulto populo.

Cyrene, modicum honorem consequitur bonus viri
Neque amplius decet nos, nam irum viros saluos.

Dixere tanquam civitatis mœnia expugnanda.

Tibi quid ego a iâs dicit, cum quibus super immensum mare
Kalabrum, per terram omnem sublatum

Facile:

Αλλὰ τὰ δ' αἰδράπων ἀπατᾷ νόον ἢ γὰρ ὅτι αὐτοῖς
 γίνονται μάκαρ πρόγραμμα ἀμπλακίης.
 Αλλ' ὁ μὲν, αὐτὲς πῶς κακὸν χρεῖται, ὅς τ' ἐφίλοισιν
 Ἀτλῶ ἐξήπισσε πῦρ τὴν ἐπικρέμασεν.
 Ἄλλον δ' ἢ κατέμαρψε δίκην δαΐατ' ὅς αἰεὶ αἰεὶ
 Πρῶτον ἐπὶ βλεφάροις ἔζετο κῆρα εἰσεν.
 Οὐδείς τειφά τιν' αἰετὶς ἢ πῶς ἐπὶ τῶν
 Τῆς ὅφρ' ἔστιν ὅτι αἰετὶς πῶς.
 Οἷόν τοι πῖνεν πάλιν κακὸν ἡ δὲ τις αὐτὸν
 Πῖνεν ὅπως αἰετὶς ἢ κακὸς, ἀλλ' ὅπως.
 Κύρνε, εἰ μελὶ πάταρ ὅπως εἰσε περικύβητος
 Οργῶν συμμίσθων ἡ δὲ τὴν ἔκαστος ἔχει.
 Πυλὸν οὐρανὸν ἔχει πολυπλόκου, ὅς ποτὶ πέτρῃ
 ἢ τῇ περὶ σελήνῃ, τοῖς ἰδὲ ἔστιν ἔφασι
 Νεὺ μὲν τῇ δ' ἐφίπυ ποτὶ δ' ὁμοῖον χρεῖα γίγνεται
 Εἰς πῶς τοι σοφίῃ γίγνεται ὅπως ὅπως.
 Μὴ δὲ ἄρα ἀγαλλεταρχατοῦν ἡ δὲ τὴν
 Κύρνε, μέγιστον δ' ἔχει τὴν ὅδον ὡς αἰετὶς ἔχει.
 Οὐ πῶς τοι ἄρα τὸν πῶς ὅπως ἰδὲ ἔστιν ἔφασι
 Αλλ' αὐτὸς αἰετὶς πῶς ὅπως ἔχει.
 Κοῖνός γ' ἄρα τὸν ὅπως βιβλαμύς ἢ αἰετὶς
 Ἰσὺς γὰρ πῶς ποικίλ' ὅπως αἰετὶς.
 Αλλ' ὁ μὲν ἐπὶ ἔδωκε κακοκαρδίασιν ἔπειτα,
 Τὰ δ' ὅπως πῶς ὅπως ὅπως αἰετὶς ἔδωκε.
 Πῶς δ' ἔστιν ὅπως πῶς αἰετὶς αἰετὶς ποικίλ' ὅπως
 Οἱ γὰρ τὸν ὅπως πῶς ὅπως ὅπως αἰετὶς.
 Αἰετὶς τὸν ὅπως αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς
 Χρήματα τοι δὴ τὸν γίγνεται αἰετὶς αἰετὶς.
 Αἰετὶς δ' ἔξ αὐτῆς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς
 Πῶς δ' ὅπως αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς.
 Αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς
 Κύρνε, ἐλπίς τῆς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς.
 Οὐδ' ἔστιν ὅπως αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς
 Αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς
 Σὺ μὲν ἔχεις πῶς ὅπως αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς
 Πῶς δ' ὅπως αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς αἰετὶς

Facile: epulis verò & conuiuio aderis

In omnibus, materum versans in oribus.

Et tibi cum tibi canoris iuuenes viri

In mundo amabiles honesta & suavia

Canunt & postquam tenebrosas sub latebras terra

Lucris luctuosas in Ditæ domos;

Nunquam ne morbum quidam amittes gloriam, neq. latebras

Immortale hominum semper habens nomen,

Cyrne per Graciam terram versans, & per insulas,

Piscesum transiens mare sterile;

Non equorum tergo insidens, sed te mittent

Splendida Musarum dona violæ coronatarum,

Omnibus enim quibus cura est etiam postera carmen,

Eris unâ, donec terra & sol erunt.

Ceterum ego medicam à te consequor reuerentiam:

Sed tanquam pusillum puerum verbum me decipis.

Pulcherrimū est quod iustissimū optimū verò est valere:

Res verò incundissima est, quod quis amat, assequi.

Ego sum pulchra, & certatrix sed pessimum

Virum fero: & mihi hoc molestissimum.

Sepe profecto cogitavi effringens frangam

Fugere, excutiens malum aurigam.

Non mihi bibitur vinum postquam ad puellam teneram

Alius vir habitat, multo me peior.

Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes:

Quare simul aquatur, & me gementi fert.

Ibi mediam puellam amplexus brachio, osculatus sum

Collum: illa verò tenerum loquatur en ore.

Nota est sane paupertas & aliena existens:

Neque enim in forum venit, neque iudicia.

Ubique enim deterius habet, ubique & permissa:

Ubi que verò aquæ inimica est, ubicunque fuerit.

Æ qualiter sane alia quidem dū mortalibus hominibus

Senectutemque gravem & inuentutem dederunt:

Omnium verò pessimum inter homines, mortemque

Et omnibus morbis est deterius,

Ρηϊδίως δύναις ὃ κ' εἰλαπῆσι παρῖαν
 Εν πάσαις πολλὰν κείμην· εἰ γούνασι·
 Καὶ σε σὺν αἰλίσκοις λιγυρὶ δόχοις νίοι αἶδρες
 Εν κόσμῳ ἱερὰ πικρά τε καὶ λιγία
 Αἰσυνται· καὶ ὅταν δ' νοφερῶς ὑπὸ κούθμασι γαίης
 Βῆς πολυκωκύτοις εἰς αἶδα οὐδυναί,
 Οὐδέ ποτ' ὕδ' θανάων ἀπολείς κλέ· ὕδ' γαλήνης,
 Αφθιτον αἰδρώποις αἶν' ἔχων ὄνειρα,
 Κύρνε, καὶ δ' Ἑλλάδα γλῶσσοφάμην· ὕδ' αἰανήσου,
 Ἰχθυόεντα πορῶν πότιν ὅπ' ἀτρυγέτον·
 Οὐχ ἵππων νείτοισιν ἰφίμην· ἀμὰ σε πέμψῃ
 Ἀγλαὰ μουσαίων δῶρε ἰοσεφάων.
 Πᾶσι γὰρ οἷσι μέμνη καὶ ἰσχυρίζονται αἰοιδῆ,
 Εἴσῃ ἑμῶς, ὅφρ' αἰγῶ τε καὶ ἡέλι·
 Αἰτάρ' ἐγὼν ἐλίγη· ὅφρ' αὖ τυχχίω αἰδοῦ,
 Ἀλλ' ὡς ἄρ' μικρὸν παῖδα λόχοις μ' ἀπατάς.
 Κόμῃσιν τὸ δεινότετον λῶσον δ' ἔγχαϊν·
 Πράγμα ὃ τερπνότετον· ὅ τις ἐρᾷ, τὸ τυχχίον.
 Ἰππ· ἐγὼ καλὴ καὶ αἰθλίη· ἀμὰ χάμῃσιν
 Ἀνδρα φέρο· καὶ μοι τὺτ' αἰνερέτατον.
 Πολλάκι δὲ μνήσασα διαρρήξασα χαλινὸν
 Φάλλῃ, αἰσάμην τὸν κακὸν ἰκίον·
 Οὐ μοι πίστεα οἶν· ἔπει ὅφρ' παυδὶ τρεῖν
 Ἀλλ· αἶψα κατέχῃ πολλὸν ἐμὸν κακίον.
 Ψυχρὸν μοι ὅφρ' τῆδε οἶλε· πίνοισι τοκῆς,
 Ωδὶ ἄμα δ' ὑδρὸν καὶ με γούνα φέρει·
 Ενθα μέσσω ὅφρ' παῖδα λαβὼν ἀγκῶν ἐφίλησεν
 Δειρῶν ἢ ὃ τέρεϊ φδέχεται δὸπ' εὐματ·
 Γνωτὴ π πνίον· καὶ ἀμύοτειν ἄρ' ἔσται.
 Οὐτε γὰρ εἰς ἀγορῶν ἔρχεται, ὅτε δίκας.
 Πάτη γὰρ τοῦλασιν ἔχῃ, πᾶσι δ' ὅπ' ἰμικτ·
 Πᾶσι δ' ἔχθρ' ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα ἄρ' ἤ.
 Ἰσως τοι τὰ μὲν ἀμὰ θεοὶ θνητοῖς ἀνδρώποις
 Γῆρας τ' ἐλπίον καὶ νεότητ' ἔδδσαν.
 Τῶν πάντων ὃ χάμῃσιν εἰ ἀνδρώποις, δαυά τε τε
 Καὶ πασι μὲν νύσσι ὅτι πονηρότατοι,

Litteras postquã educaueris, & necessaria omnia praeuerti,
 Pecuniamque rep. fueris, multa molesta perpeffus
 Patrem oratio profequuntur, imprecanturque illi interire,
 Et execrantur, ut luti mendicum superuenientem.
 Verisimile est malum virum male iura administrare,
 Nullam in posterum reuerentem deorum iram.
 Improbo enim homini diffisilia licet multa suscipere
 Et vestigio, cogitareque quo modo recta omnia facies.
 Cuium nulli fidelis existens pedem hunc progredere,
 Neque iurciurando credulus, neque patiens:
 Neque si louem usq. praebere regem maximum
 Sporforem immortalium, pignora ponere volens.
 Nam in ciuitate ita maledici placet nihil,
 Quam se seruare: vulgus infelicis.
 Nunc verò proborum mala, sunt: bona improbis
 Vitorum, suntque peruersis lex
 Pudor enim perit; impudentia autem & iniuria,
 Superans iustitiam, terram totam occupat,
 Neque leo semper carnes comedit; quinimmo ipsum.
 Et fortem etiam existentem, capit perplexitas.
 Garulo homini tacere grauissimum onus est:
 Loquens autem imperitus: quibus cum eñ, oneri est,
 Oderuntque cum omnes, necessarius verò congressus
 Viri talis conuiuium est:
 Neque vult amicus esse postquam a alium viro enonerit
 Neque si ex utero Cyrene uno natus fueris.
 Asper & dulcis esto, morosus & immixtis
 Formalis ac ferus, vicinisque propinquis.
 Non oportet concutere bonam vitam, sed quietam cōtinere,
 Malam autem mouere, donec in rectam conuerteris.
 Mali, non prorsus mali ex utero nascuntur;
 Sed cum viris malis iungentes amicitiam.
 Falsaque improba dictici, & verba maledica, & contumace-
 Sperans illos omnia dicere vera. [Etiam
 Inter sodales vir prudens esto:
 Omnia autem te intērs, tangam absentem puta.

Παῖδας ἰσὺ δρίψαι· καὶ αἶμα πάντα ἀφάχοι,
 Χρύματα δ' ἰγχεταθῆς, πῶλ' αἰσθεῖσθαι παῖδων.
 Τὸν πατὴρ ἰχθαίρουσι, χαταρθῶνται δ' ὑπολίσθαι,
 Καὶ συγχεῖν ὡς τὰ πῶλ' ἰσὺ χόμῃον.
 Εἰκὸς τὸν κακὸν αἶδρα κακῶς τε δῖγμα κρύζειν,
 Μειδῶν κατὰ πῶλ' ἀζόμενοι νίμῃον.
 Δαίμων δ' ἄρ' ἰσὺ ἀπάλ-μια βροτῶν ὡς πῶλ' αἰσθί-
 Παρ' ποδὸς ἠγείσθαι δ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθί-
 Αἰσθῶν μινδὲν πῶλ' ἰσὺ πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Μινδὲν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Μινδὲν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Εἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Ως ἰσὺ πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Νυνὶ πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Νικησάσα δῖκῃ γλῶσφῃ πῶλ' αἰσθῶν,
 Οὐδ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Καὶ κερταρῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Κατὰ πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Φθιγόμενοι δ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Εἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Οὐδ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Οὐδ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Πικρὸς καὶ γλυκύς· καὶ αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Λάττεισι καὶ δῖμασι· γείτοσι τ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Οὐχὶ καὶ γλῶσφῃ αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Τὸν ἰσὺ κακὸν κτείνῃ, ἰσὺ δ' ἰσὺ αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Οἱ κακὸι· καὶ πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Αλλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Εργά τε δῖλ' ἰσὺ αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Εἰ μὴ συνάσθῃσι αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν,
 Πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν πῶλ' αἰσθῶν.

Scito ferre ridicula. foris verò fortis sis,
 Cognoscens mores quos quisque habet.
 Inter insanos maxime insano: sed inter iustos
 Omnium hominum sum iustissimus.
 Multi quidem divites sunt mali, boni autem sunt pauperes:
 Sed nos cum illa non commutabimur
 Virtutem dixisti: quoniam illud quidem, stabile est semper;
 Opes verò, hominum alias alium habet
 Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum semper,
 Fortisque est inque bonis positus, inque malis:
 Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,
 Insipiens, malitiam non potest continere.
 Nunquam ob parvam causam amicum virum perdidisti,
 Credens gravi Cyrne calumnia.
 Si quis peccata amicorum in omni te irascatur,
 Nunquam inter se concordet neque amici
 Poterunt esse. Peccata enim homines insequuntur
 Mortales Cyrne, dū verò non volunt ferre.
 Et lentus consultus cepit celerem hominem insequens
 Cyrne, cum recta deorum iustitia immortalium.
 Quietus, sicut ego, mediam viam ingredi pedibus:
 Neque alii tribuens Cyrne ea qua sunt aliorum.
 Nunquam exsulam virum ob spem Cyrne asculaberis:
 Neque enim domum regressus, est idem amplius.
 Neque nimis propera: omnium media optima: & sic
 Cyrne habebis virtutē, quā quidem accipere difficile est.
 Iupiter mihi amicorum dei remunerationē, qui me amant:
 Et me quam inimicos magis Cyrne potentem fore:
 Et sic possim videri inter homines deus esse,
 Si postquam remuneravero, me fors apprehendat moriū.
 Sed iupiter perfice mihi caelesti opportunum votum:
 Da verò mihi pro malis & aliquo affici bono.
 Moriar autem si nullā malarum sedationem sollicitudinū
 Invenero dede: isque pro calamitatibus calamitates,
 Fatum enim sic est: ultio verò non apparet nobis
 & irorum, qui meas facultates tenent, vi

Depradati:

Εἶδ' οἶρεν τὰ γλοῖα θυρήφι ὃ κατ' ἐξείης,
 Γιγνίσκων ὀργῶν ὡπὶν ἔχας ὃ ἔχῃ.
 Ἐν μὲν μαρτυροῦσι μέγα μῆνιμα ἐν ὃ δικαίοις,
 Παῖτων αἰδρώποι εἰμι δικαιοτάτῃ.
 Πολλοὶ τοι πλητῦσι κακαί, ἀγαθοὶ ὃ πένονται.
 Ἀλλ' ἡμεῖς τέτοις ἢ διαμειψόμεθα
 Τῆς ἀρετῆς τὸν πλεῖστον ἐπεὶ τὸ αἶ, ἱμπεδον αἰεὶ,
 Χρήματα δὲ αἰδρώπων ἄλλοτε δὴ ὃ ἔχῃ.
 Κύρην, ἀγαθὸς μὲν αἰὲρ γνώμεν ἔχῃ ἱμπεδον αἰεὶ.
 Τοι μὰ δὲ ἔντ' ἀγαθοῖς κείμεν ἔν τε κακοῖς.
 Εἰ ὃ θεὸς κακῶ αἰδρὲν εἴβῃ καὶ πλεῖστοι ὀπίσσω
 Ἀφάνων κακίῃ ἢ δυνάται κατ' ἔχῃ.
 Μή ποτ' ὅπῃ σμικρὰ παροφάσῃ φίλον ἀνδρ' ὑπολίσσῃς,
 Πειδόμεν ὃ χαλεπὰ Κύρην διαβολίῃ.
 Εἴπῃς ἀμαρτυροῦσι φίλων ὅπῃ παντὶ χολῶτο,
 Οὐ ποτ' αἰ δὴ ἡλοῖς ἀφθιμῶι ἢ δὲ φίλοι
 Εἴα ἀμαρτυροῦν γὰρ ἐν αἰδρώποισι ἔπονται
 Θνητοῖς Κύρην θεοὶ δὲ ἔα ἰδέσθῃσι φέρῃ.
 Καὶ βροτῶν ὀβύλωσ' εἴλει ταχὺν αἶδρα, διώκων,
 Κύρην, σὺν ὀφείῃ θεῶν δίκη ἀθανάτων.
 Ησυχῶ, οἷον ὅτ' ἐγὼ, μέσσω ὁδὸν ἔρχομαι πρὸς,
 Μηδὲ ἑτέρωσι διδούς Κύρην τὰ τῶν ἑτέρων.
 Μή ποτε φύγοντ' αἶδρα ὅπ' ἐλπίδι Κύρην φιλήσῃς.
 Οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βασιλῆα γένεται αὐτὸς ἔτι.
 Μηδὲν ἄγαν ἀπεύδῃσιν αἰώνων μέσ' ἀεὶς καὶ ἔτι
 Κύρην ἔξεισ' ἀντιπῶν ὡς τε λαβεῖν χαλεπὸν.
 Ζεῦ μοι τῶν τε φίλων δοῖν τίσι οἷμι φιλοῦσι,
 Τῶν τ' ἑχθρῶν μᾶζον Κύρην δυναστόμενον.
 Χ' ἔτι οἱ δοκίμοι μὲν αἰδρώπων θεὸς εἶ,
 Ἦν ὑποπτόμενον μοῖρα κίχῃ δυνάται.
 Ἀλλὰ Ζεῦ, τέλει σὺ μοι ὀλύμπιε καίριον ὀχλῶν,
 Δὸς δὲ μοι αἰτὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.
 Τεθναίνω δ' εἰ μὴ τι κακῶν ἀμπαυμα μεμνηῖν
 Εὐροίμην, δοῖν τ' αἰτ' αἰεὶν αἰῆας.
 Αἴσα γὰρ ἔτι οἱ πῶς δὲ ἢ φαίνεται ἡμῖν
 Αἰδρῶν, οἱ τὰ μὲν χρεῖματ' ἔχουσιν βίῃ

Depradati: ego autem canis transivi alienum.

Torrenti fluxu omnibus spoliatus.

Horum liceat nigrum sanguinem bibere; ac bonus adiuvet

Genus, qui ex mea sententia perficiat hac.

O improba paupertas. cur manes & opitii ad alium

Virum ire: curque me non volentem amas?

Quin abi, & domum aliam accede. n. que cum nobis

Semper misera huius vita sis particeps.

Fori sis animo Cyrene in malum postquam & in bonum gande-

Quando te & hac fatum iubebat habere. [bas.

Sicut autem ex bono accepisti malum. sic verò & rursus

Emergere tenta, deo precans.

Neque nimis ostenta. malum verò est Cyrene ostentare. [bas.

Paucos sollicitos tui mali habes.

Viri cor minuitur, magnam iniuriam passi,

Cyrene: ulciscenti verò augetur poena.

Bene demulces inimicum: cum verò sub potestate veneris

Ulciscere ipsum. excusationem nullam admittens. [bas.

Refraena mentem. linguam verò suavisitas semper sequatur.

Improborum sanè est cor acrius.

Non possum noscere animum civium, quem habent:

Neque enim bene faciens placeo, neque male:

Vituperant autem me multi simul mali atque etiam boni:

Imitari verò nemo insipientiam potest.

Re me inuitum vi pungem sub plaustrum adige,

In amicitiam nimis Cyrene attrahens.

O Iupiter care. miror te. tu enim omnibus imperas,

Honorem ipse habens. & magnam potentiam:

Hominum verò bene nosti mentem & animum cuiusque:

Tua verò potentia omnium est summa O Rex.

Quomodo autem tua O fili Saturni, audet mens viros omni-

In eadem sorte ac iustum habere? [bas.

Sine probitate delectetur mens, sine scelere

Hominum iniustis operibus obsequentium:

Nec quidquam discretum ex numine est mortalibus,

Neque via quam ingressus quis immortalibus placeat.

Alcibiades

Σουλίσσας τες ἐγὼ ἢ κύων ἐπὶ φῶτα χαρὶ δέλω.
 Χειμῆρ' οὐ ποταμὸς παύτ' ἀποστρέφεται.
 Τῶν εἰρημῶν ὅμα πῆν' ὅπ' ἰ' ἐδιδόξας ἀφ' ἡμῶν
 Δαίμωνι δὲ κατ' ἐμὸν οὐκ ἔσθ' ἑταίρε.
 Ὡς δὲ πῆν' ἔτι μῦθ' οἱ παρὰ πόσσιν παρ' ἀμύμονα
 Ἄνδρ' εἰναι, τί ἢ δὴ μ' ἔκ' ἐδέλοντο φίλοις.
 Ἀλλ' ἴδε, καὶ δούλον δῆλον ἐποίησ' ἀμύμονα.
 Αἰεὶ δὲ δούλων τῶνδε βίη μετίζε.
 Τόλμα Κύρνε κακοῖσι, ἐπεὶ κακοῖσι σὺ ἔχεις.
 Εὐτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέδωκεν ἔχον.
 Ὡς δὲ φῶρ' ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ἦς ἢ καὶ αὐτὸς
 Ἐκδιδῶμαι σπείρω, θεοῖσιν ἐπὶ δολχόμῳ.
 Μῆδ' ἔτι λάλω ὅτι φανείη κακόν δέ τι Κύρν' ἐπιδείναι.
 Πάυροις κακοῖσι σὺ κακοῖσι τ' ἔχεις.
 Ἄνδρες τὰ κακοῖσι μὴ δὴ μέγα πῦμα παύσαι.
 Κύρνε, ἀποπινυμένη δ' αὖξ' ἐξοπίσω.
 Ὡς καὶ πάλιν τὸν ἔχοντα ὅταν δὴ ὑποχέρι εἴλθῃ
 Τίσσῃ μιν, παρὰ φασὶν μηδ' ἐμὴν δέμῳ.
 Ἰχθυόων γλώσσῃ ἢ τὸ μέλιχρον αἶν' ἐπίδω.
 Δειλῶν τοι τὰ λείδ' ἀκαρδίῃ ὀξύτερον.
 Οὐ δύνῃ μιν γῶνται τῶν ἀσπίων ὅταν ἔχουσιν.
 Οὐτε γὰρ εἴδωσαν ἀνδράσιν ἔτε κακῶς.
 Μοι μὲν οὖν δέμας πολλοὶ ὁμοῦ κακοὶ ἦδ' ἐκ' ἐδιδόξας
 Μιμεῖσθ' ἔτι καὶ εἰς τῶν ἀσπίων δυνάμει.
 Μά μ' ἀέκοιτα βίη, καὶ τῶν ὅσ' ἀμύμονα ἔλαυνε.
 Εἰς φιλήσῃ με λάλω Κύρνε παρὰ πόσσιν.
 Ὡς φάνε δυνάμει σὶ σὺ γὰρ σπείρωσιν ἀνδράσιν.
 Τί μιν αὐτὸς ἔχον καὶ μεγάλῃ δυνάμει.
 Ἄνδρες πῶν δὴ δὴ οἶδ' αὖτε καὶ δυνάμει ἐκείνου.
 Σὺν ἢ κακοῖσι σπείρωσιν ἔτι ὑπάρχει βασιλεὺς.
 Ὡς ἢ σὺ Κροτῶν πολὺν τόδ' ἀνδράσιν ἀλίστου.
 Ἐν τῇ μοιρᾷ τὸν τε δίδωμι ἔχον.
 Ἦντ' ὅσ' ἀνδράσιν ἐκείνου τῶνδε, καὶ τῶνδε ὕβρις.
 Ἄνδρες πῶν ἀδίκους ἔργα σὺ πειδουμένη.
 Οὐδ' ἐκείνου τῶνδε δυνάμεισ' ἐκείνου τῶνδε.
 Οὐδ' ἐκείνου τῶνδε ἀνδράσιν ἀλίστου.

Attamen diuitiis habent innocui: alij verò ex malis
 Factis cohibent animos tamen paupertatis.
 Matrem inopiam acciperunt qui iusta amant;
 Qua virorum impedit animum in errorem,
 Ladens in pectoribus mentes fors praenecessitate:
 Audet verò vir non volens turpia multa ferre,
 Diuitiis cedens qua sanè mala multa decens,
 Mendaciæque, dolosque, perniciosasque lites.
 Virum etiam inuitum: malum autem ei nihil videtur.
 Hac enim & molestam parit anxietatem.
 In paupertate autem cum est malus vir, tunc multo melior
 Apparet; donec quidem diuitia eum occupant.
 Huius quidem iniusta cogitat mens, neque semper
 Recta sententia pectoribus innata est.
 Illius autem neque mala sequitur mens, neque bona:
 Sed virum bonum audere oportet hac & illa ferre.
 Reuerere amicos, fugèque perniciosum viris iusiurandum:
 Verere autem immortalium iram deitans.
 Nil nimis festina: tempus autem in omnibus optimum
 Factis hominum saepe verò ad virtutem
 Festinat vir lucrum quarens; quem fortuna
 Propensa in magnum delictum protrudit:
 Et cum fecit putare qua quidem sint mala, ea bona esse
 Facile; qua verò sint vilia, ea mala esse.
 Amicissimus cum esses, peccasti: ego tamè tibi causa nō fui,
 Sed tu ipse mentem non bonam nactus eras.
 Nullum thesaurum liberis repones meliorem
 Pudore; qui bonos viros Cyrene sequitur.
 Nullius hominum vitij videaris esse socius,
 Quem consiliūque sequitur Cyrene, & quem potentia.
 Bibens verò non sic inebrior; neque me vinum
 Exagitabit: ut dicam graue verbum de te.
 Neminem similem mihi possum quarens inuenire
 Fidelum sodalem, cui nullus est dolus.
 Ad probationem verò profectus atteror, tanquam plumbo
 Aurum: praestantior verò nobis inest mens.

Εμπικε δ' ὄσον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ὑπὸ δ' ἄλῳ
 ἔργων ἔχοντες θυμὸν οὕτως πνίγῃ.
 Μητὶρ ἀμυχανίῳ ἔλαβον τὰ δίκαια φιλεῖντες,
 Ἡ τ' ἀνδρῶν παρὰ γὰρ θυμὸν εἰς ἀμπλακίῳ.
 Βλάπτουσ' ἐσθλὰ φρενας κρατερῆς ὑπὸ αἰσχροῦ
 Τολμᾷ δ' ἐκ ἰδέλων αἴθερα πολλὰ φέρειν,
 Χρημοσύνη εἰκὼν ἢ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
 Ψεύδεται τ' ἐξαπάτας τ' ἐλομύσας τ' ἰριδας,
 Ἀνδρα καὶ ἐκ ἰδελοῦ κακὸν δὲ οἱ ἔδιν' ἴοικα·
 Ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίηται ἀμυχανίῳ.
 Εἰ περὶν δ' ὅ, τε δ' ἄλῳ αἰὲρ, ὅ, τε πολλὸν ἀμείνων
 Φαίνεται· ἐστ' αὖ δὴ χρημοσύνη κατ' ἴχῃ.
 Τῷ δ' ἄρ' τ' ἀδίκῃ φρονέει νόθῳ, ἥτις αἰεὶ
 ἰθεὶ γινώμην σήδεσιν ἱμπερύν·
 Τῷ δ' αὖ ἥτε κακοῖς ἵπταται νόθῳ ἥτ' ἀγαθοῖσι.
 Τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾷν καὶ τὰ τε καὶ φέρειν.
 Αἰδεῖται δ' οἴλοιο, φεύγει τ' ὀλοισιμύρας ὄρκους·
 Εἰς τρεῖς δ' ἀθανάτων μέλει δ' ἄλῳ ἀμύθῳ.
 Μηδὲν ἄρα σπύδεται καμρὸς δ' ὅτι πάντιν ἀρεῖς
 ἔργμασι καὶ ἀνδράπων, πολλὰ καὶ εἰς ἀρετῇ.
 Σπύδεται δ' αὖ καὶ νόθῳ διζήμενῳ, ὅτι πῶς δαίμων
 Πρὸς τῶν εἰς μαχίῳ ἀμπλακίῳ ὄψεται.
 Καὶ αἰδεῖται δοκεῖν ἂν μὴ κακὰ ταῦτ' ἀγαθ' εἶναι
 Εὐμαρτίῳ αὖ δ' αἰὲρ καὶ στυγὰ, ταῦτα κακὰ.
 Φίλειται δ' ὅν ἡμάρτες ἐγὼ δὲ τοὶ αἶπῳ ἔδιν·
 Ἀλλ' αὐτὸς γινώμης ἐκ ἀγαθῆς ἰτυχῇ·
 Οὐδένα θυσαμρὸν παρὶν κατὰ νόσῃ ἀμείνων
 Αἰδοῖται· ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρῳ ἵπταται.
 Μηδὲν δ' ἀνδράπων κακίας δοκεῖ εἶν' ἵπταται.
 Πῶς γινώμης δ' ἵπταται Κύρῳ καὶ ὅ δ' αἰσχύνης.
 Πίνω δ' ἐχ' ἔπος θυσαμρῳ, ἔδιν με οἶνῳ
 Ἐξάγῃ ὅς τ' εἴπῃ δ' ἄνδρῳ ἵπῳ αἶψα σου.
 Οὐδὲν ὁμοῖον ἐμοὶ θυσαμρῳ διζόμενῳ δῖρεν
 Πιστὸν ἵπταται, ὅτῳ μή τις ἐνέσι δόλῳ.
 Εἰς βλάσφημῳ δ' ἐλθὼν ὄψεται θυσαμρῳ αἶψα
 Χρυσὸς· ὑπὸ τρεῖς δ' ἀμύνει ἵπταται νόθῳ.

Multa & me intellegendum praeferunt: sed necessitate

Taceo, cognoscens nostram potentiam.

Multa hominibus lingua optata non adiacent.

Congrua & ipsis multa non curanda cura sunt.

Crebro enim malum reconditum intus, melius est:

Bonum verò foras egressum, melius est quàm malum.

Omnium quidem non nasci hominibus optimum est,

Neque intrare radios celeris solis:

Natum verò, quàm citissime portas Plutonis transire,

Et iacere multa terra obrutum.

Procreare & educare facilius hominē quàm mentem bonam

Inserere nemo adhuc hoc perpendit,

Quisquē sapiensem fecit v. sapientem, & malum bonum

Si verò Aesculapidi hoc dedisset Deus,

Sanare malitiam & perversas mentes virorum,

Multas mercedes & magnas tulissent.

Si verò procreari posset & inseri in homine mens,

Nuncquam ex loro patre esset malus filius,

Patens sermonibus prudentibus verum decessis

Nunquam facies eum qui malu est virum bonum.

Stultus est qui meam quidem habet mentem in custoditis,

Suam verò ipsius propriam nihil curat.

Nemo sanè in omnibus est beatus, sed vit bonus quidem

Sufficit habere malum, & non manifestus est tantum:

Improbis verò neque in malis novis neque in bonis

Artem habens vivere in mortalium autem dona

Varia mortalibus adveniunt: sed sufficere

Oportet dona deorum, quae a iungunt dant, habere.

Sic me vis lavare, cap te imp. hinc à summo

Semper alba aqua fluat nostro:

Inveniesque me omnibus in v. us tanquam excelsum

Quum rubrum aspectu, quando veritur indices:

Cuius o. orem ne super nigra non tangit rubigo,

Neque aris, semper verò florem habet purum.

O homo, si prudentia sortitus esset partem, v. amentia,

Et prudens sic ut dicens su. f. f.

Πολλά με καὶ σκυιέντα παύροχεται, ἀλλ' ὑπὸ ἀνέγκῃ
 Σιγῇ γηγάσκειν ἡμετέρω δυνάμει.
 Πολλὰς ἐμυθρά ποιε γλώσσῃ δύραϊ καὶ ὀπίκειν
 Ἀρμόδιαι καὶ σφρι πολλὰ σμύνηται μήν.
 Πολλάκι γὰρ το κακὸν κρατακρημνὸν ἐνδοὶ ἄμεινον
 Εὐδοκὸν δ' ἐξήδον λαοῖον ἢ τὸ κακόν.
 Πόρῳ τινι μὲν φρεσὶν ὀππρὸν ἰοῖσιν ἄριστον,
 Μηδ' ἐσιδὲν αἰγὰς ἐξέειπεν ἡλίου
 Φυῶτα δ' ὅπως ἰσχύει πύλας αἰδαο φρεσὶν
 Καὶ κείδῃ ποτὶ λυγρὴν ἱπαμνητάμην.
 Φύσσει καὶ δρῶσαι βροτὸν, ἢ φρένας ὀδύνας
 Ενδύμῳ καὶ εἰς πῶ τὸ γ' ἐπιφρεσάτο.
 Οἷσι σῶφρονι ἐνδύμῳ τὸν ἄφροντα, καὶ κακὸν ἐὼλόν
 Εἰ δ' ἰσχυρὰ πᾶσι τῶν ἐδωκε θεός,
 Ἰαδὴ κακότητα καὶ ἀπρηγὰς φρένας δυνάμει
 Πολλὰς αἰμαίνουσι καὶ μεγάλοις ἔφερον.
 Εἰ δ' ἡμῶν ποιητοὶ τε καὶ ἐνδοκὸν ἀνδραμόν
 Οὐ ποτὶ αἰ ἐξ ἀγαθῶν παύσει γλυτὰ κακός.
 Πειθόμενοι μὲν οὖν σαρφρονί, δὴ δ' ἰδὲ δακρυ
 Οὐ ποτε ποιητὴς τὸν κακὸν αἰδρὸν ἀγαθόν.
 Νήπιον, ὅς τὸν ἑμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇ,
 Τὸν δ' αὐτὸ ἰδὲν ἐνδύμῳ ὀππρὸν ἰοῖσιν.
 Οὐδεὶς τοι σαρφρὸν ὅτι παύσει, ἀλλ' ὁ μὲν ἐὼλόν
 Τολμᾷ καὶ τὸ κακὸν, καὶ ἐνδοκὸν ὀππρὸν ἰοῖσιν.
 Δοκός δ' ἐνδοκὸν ὀππρὸν ἰοῖσιν ὅτι ἀγαθῶν
 Θυμὸν ἔχον μίμνειν ἀθανάτων ὅτι δόσης
 Παιδείᾳ διηγεῖται ὀππρὸν ἰοῖσιν, ἀλλ' ὀππρὸν ἰοῖσιν
 Χρὴ δὲ ἀθανάτων, οἷα διδύσκον, ἔχει.
 Εἰ μὲν ἐθέλεις πλυνεῖν καὶ δὴν ἀμείνων νότον ἀκρῇ
 Αἰεὶ ἀδύκον ὀππρὸν ἰοῖσιν ἡμετέρως.
 Εὐρήσῃς δέ με πᾶσι φ' ἐργαστην, ὅτι ἀπὸ φρεσὶ
 Χρυσὸν, ἐνδοκὸν ἰδὲν ὀππρὸν ἰοῖσιν ἐσσεύω.
 Τὸ χρεὶν καὶ δὲ μίμνειν ἐνδοκὸν ὀππρὸν ἰοῖσιν,
 Οἷ δ' ἐνδοκὸν, οἷ δ' ἐνδοκὸν ἔχει ἀθανάτων.
 Αἰδρὸν πᾶσι γὰρ ἡμῶν ἔλαχε μέρος ὀππρὸν ἰοῖσιν
 Καὶ σαρφρονί ὅτι ἀπὸ φρεσὶ, ὀππρὸν ἰοῖσιν

Multis admirandus & amulandus videris civium,

Sic ut nunc nihili dignus es.

Nequaquam congrua res est mulier iuvenis viro seni:

Nam enim gubernacula parat, quomodo acatium:

Neque ancoram habent: abrumpens verò vincula,

Sape de nocte alium habet portum.

Nunquam non faciendis mentem adhibe: neque intendas a.

Rebus, quarum effectio est nulla. [nimium

Facile sanerem dii dederunt, neque quidquam malum,

Neque bonam, difficili autem facto gloria nos habet.

Circa virtutem conteritor, & tibi iusta amica sunt:

Neque te vincat lucrum, cum turpe est.

Neminem horum inuitum manere coge apud nos,

Neque foras iube non volentem ire.

Neque dormientem excita, O Simonides, quemcumque no-

Thoracatum vino mollis somnus corripueris, [struam

Neque vigilantem iube inuitum dormire:

Omnis enim coacta res, molesta est.

Bibere verò volenti astando quis misceat:

Non omnes noctes contingit suavia pati.

At ego; modum enim habeo suavis vini;

Somni sedatoris malorum memor ero domum profectus.

Ostendam autem quod vinum incundissimum est viro potatu:

Neque enim sobrius sum, neque valde ebrius.

Quisquis autem praterierit potus, modum, non amplius ille

Sua ipsius lingua compos est, neque mentis:

Loquitur autem infixa, quae sobrius videntur turpia:

Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit:

Antè qui erat sapiens, tunc stultus. Sed tu hac

Cognoscens, ne bibe vinum supra modum:

Sed aut, priusquam potus sis, surge, ne te urgeat

Venter cum malum servum quotidianum.

Aut praesens, ne bibe: tu verò habe hoc vanum

Calicis semper, propter quod sane potus es.

Hic enim fertur amicitia gratia: ille verò proponitur:

Alium diis libas, alium in manu habet.

[illegible]

Negare non nosti, invidius sanè is est,
 Qui multos bibens nil ineptum dicet.
 Vos verò bene loquimini ad craterem mementos,
 Invicem iurgia longe prohibentes,
 In medium loquentes simul cum uno & cum omnibus;
 Et sic convivium ut non iucundum.
 Insipientis viri simul & sapientis, vinum: quando sane
 Potatur supra modum, leuem facit mentem.
 In igne quidem aurum & argentum peritis viri
 Cognoscant: viri verò vinum indicat mentem,
 Et quantum libet sapientis: quod supra modum bibens em-
 ita ut deturpet etiam eum qui prius erat sapiens [tollitur,
 Vini grauer caput & Onomacrise, & mihi vim infers
 Vinum, & mentis non amplius ego sum condita
 Nostra: at domus circumcurrit, sed sanè surgens
 Tentabo num forte & pedes vinum habeas,
 Et mentem in pectoribus timeo autem ne quid stultum
 Faciam ebrius, & magnum dedecus habeam.
 Vinum potatum copiose, malum est: si verò quis ipsum
 Bibat sapienter, non est malum, sed bonum
 Venisti sanè & Cleariste, profundum pontum permensus
 Huc ad nihil habentem, & miser, nihil habens.
 Navi sanè lateribus transita supponemus nos
 O Cleariste, qualia habemus, & qualia tribuunt dñ.
 Eorū autē quæ sunt optima dabimus: si verò quis venerit,
 Iupiter, amicus qui sit, dicā ei Recūte ut amicitia habes.
 Neq. quid eorum quæ sunt petis & speras, neq. quid maius
 Tui causa hospitij, alium & offeremus
 Si verò quis percontetur de mea vita sic illi dicito:
 Ad bene quidē, & ffr. viter; ad difficulter verò, valde bi-
 Sic ut unum quidem hospitem patrium non destituam, [no.
 Xenia verò pluribus non possim prabere
 Nonte frustra. & Plurē mortales colui: manime
 Rvera enim facile mala fers.
 Et enim divitiarū quidem habere bonos par est:
 Paupertas verò male congrua viro fere.

Αριεῖδ' ἴα ἰδὼς κίχνητ' ὅτε τοι σῶτ'
 Ος πολλὰς πίων μὴ τι μάταιον ἔρει.
 Τμοῖς δ' ὅ μιν εἴδω κῆρ' ἀκοντῆρ' ἐμψόντες,
 Ἀλλήλων ἰριδας δ' αὖ ἀφρυκόμενοι,
 Εἰς τὴν μέσον φωνεῖμυτες ὁμῶς ἐνὶ κ' σιωπῇ πασι.
 Χ' ἔτ' οὖν συμπόσιον γίγνεται ἴα ἀγχι.
 Αφροῖτο αἰδρὸς ὁμῶς κ' σάφροισ' οἶνον, ὅταν δ'
 Πίνεθ' ὑπὸ τὸ μέτρον, καύφον ἔδνα νόον.
 Εν πυρὶ μὲν χρυσόν τε κ' αἴγυρον ἰδρὺς αἰδρὸς
 Γ. γ' ὅσκιον αἰδρὸς δ' εἴ' ὅτ' ἔδνα νόον.
 Καὶ μάλα κ' πινυτῶν τὸν ὑπὸ μέτρον ἔρατο πίνον.
 Ὡστε καταιχνύει κ' πρὶν ἰόντα σφόν.
 Οἶνεσ' ἀφ' ἀφροῦ Οὐρανὸν κ' με βίβ' ὅ
 Οἶνον ἀτὰρ γνῶμι: ἴα ἔτ' ἔδνα νόον.
 Ημετέρης τὸ δ' εἶμα φειγέται. δὴ γ' αἰσθῆ
 Πειρήτω μὴ πως κ' πόδας ἔχῃ.
 Καὶ νόον εἰς τῆδεσσι. δίδουκα δ' μὴ τι μάταιον
 ἔρξω ὑποχρεῖται: καὶ μάγ' ὕνειδ' ἔχῃ.
 Οἶνον πνέμεθ' οὐλαί, κακὸς ἔσθ' ὅτε περ αὐτὸν
 Πίνῃ ὅστις αἰδρὸς ἔχῃ, ἀλλ' ἀγαθὸς.
 Ηλδ' εἰς δὴ Κλειάρεσσι βαδύω δὴ πόντον αἰδρὸς
 Ενθὺ δ' ὅτ' ἔδνα νόον: αἰδρὸς ἔχῃ.
 Νηὶς τοι πλεῖστον ὑπὸ ζυγῇ θῆσθαι ἡμεῖς
 Κλειάρεσσι δ' ἔχῃ, καὶ οἶα διδύσει θῆσθαι.
 Τῶν δ' ὄντων τὰ ἀεὶ παρὶς ἔχῃ, καὶ οἶα διδύσει θῆσθαι.
 Ζῶ φίλον ὅν κατὰ κεῖν, ὡς φιλότῃ ἔχῃ.
 Οὐτὶ πρὸ ὄντων δὴσθαι σφόν, ἔτι τι μείζον
 Σῆς ὅτε καὶ ξείνης δὴσθαι οἶσθαι.
 Ην δὴ περ εἰσὶν αὖ πὴν ἑμὸν βίον, ὡς οἶα διδύσει θῆσθαι.
 Ὡς ὅ μ' ἔχῃ, καὶ πῶς ὡς καὶ πῶς δ' ἔχῃ, μάγ' ὅ.
 Βεσθ' εἴνα μ' ἔχῃ, καὶ πῶς ὡς καὶ πῶς δ' ἔχῃ.
 Βεῖναι δ' ἔχῃ, καὶ πῶς ὡς καὶ πῶς δ' ἔχῃ.
 Οὐ σιμά τιν' ὅ Πλῆτε βροτῶν τιμῶσι καί τις.
 Η γ' ὅ μ' ἔχῃ, καὶ πῶς ὡς καὶ πῶς δ' ἔχῃ.
 Καὶ ὅ μ' ἔχῃ, καὶ πῶς ὡς καὶ πῶς δ' ἔχῃ.
 Η πρὶν δ' ἔχῃ, καὶ πῶς ὡς καὶ πῶς δ' ἔχῃ.

Non mihi ob pubertatem & senectutem exitialem;
 Hanc quidem imminentem illam verò discedentem.
 Neque quemquam prodidi amicum & fidelem socium,
 Neque in meo animo ferule quidquam inest.
 Semper mihi carum est exsultat quando audiero
 Tibias sonantes desiderabilem sonum.
 Lator verò bene bibens, & bene canentē tibicinē audiens:
 Lator verò & bene sonam manibus lyram moderans.
 Nunquam ferule caput rectum natum est;
 Sed semper obliquum. & cervicem obliquam habet.
 Neque enim ex scilla rosa nascuntur neque hyacinthus;
 Neque unquam ex ancilla filius ingenuus.
 Nullus vir, amice Cyrene, compedes fabricat sibi;
 Si non meam mentem decipiunt dū
 Timeo ne hanc civitatem, Ō Polypada, iniuria
 Quae Centauros crudeliores, perdat.
 Oportet me ad amissam & rectam rationem hanc indicare
 Cyrene causam: equūque utriusque dare,
 Vatibus, anibusque & ardentibus sacrificiis;
 Ut non erroris turpe probum habeam.
 Neminem unquam malo urge, sed iusto
 Beneficentia nihil est melius.
 Nuncius mortis bellum multilacrymum excitat;
 Cyrene ex procul conspicua apparens specula.
 Quin equi iuvencae velocibus frana;
 Hostilibus enim ipsos viri occursum vides.
 Non modo spatio pertrahunt semitam;
 Nisi meam mentem fallunt dū.
 Oportet tolerare grauius in doloribus constitutam vitam.
 Aque à diis petere liberationem immortalibus.
 Considera: periculum sanè in novacula stat acies.
 Alias multa habebis, alias pauciora.
 Ita ut neque valide abundans possessionibus sit;
 Neque in multam opulentiam evadat.
 Sit mihi alia quidem me habere, plerosque verò largiri:
 Opes hostium amica habenda.

Οἱ μοι ἴζαν ἥδε κ' γήραθ' ὑλομόοιο.
 Τοῦ μ' ἐσθ' χαμόμεν, τῆς δ' ἀπαρισταμόμεν.
 Οὐτί περ περὶ δώμα φίλον κ' πρὸς ἱππῶντι
 Οὐτ' ἐν ἱμῶν ψυχῇ δουλείη ἔδεν ἔνι.
 Αἰεὶ μοι φίλον ἦ περ ἀγάλλεται ὑπὸ τ' ἀκούσῃ
 Αὐλῶν φθιγγόμορον ἱμερῶν ὅπα.
 Χείρῳ δ' ἄπειται, κ' ὑπ' αὐλητῶν ἀκούσῃ,
 Χείρῳ δ' ἄφθογοι χροὶ λυρῇ ὄχέον.
 Οὐ ποτε δουλείη καφότης ἄθρεια πέφυκεν,
 Ἀλλ' αἰεὶ σκολιὴ κ' αὐχένα λοξὸν ἔχει.
 Οὐτε γὰρ ἐκ σκέλης ῥέει φύεται, ἔθ' ὑάκινθος
 Οὐδέ ποτ' ἐκ δούλης τεκνὸν ἰλαδίερον.
 Οὐ περ κ' ἄρ' φίλε Κύριε πίδας χαλαρὸς αὐτῶν
 Εἰ μὴ ἐμὴν γνάμην ἔξαπατῶσι θεοί.
 Διμάτω μὲν τλώδε πόλιν Πολυπαιδὴ ὕβρις.
 Ἡσθ' ἐσται ῥοῦ αἰμοφάγῃ, ὀλίγη.
 Χρή με πρὸς γαστήρην κ' γνάμην τλώδε δικτάσῃ
 Κύριε δίκην, ἴσον τ' ἀμφοτέρωσι δόρην.
 Μείτε σπινθῆρες τε, κ' αἰδομένους ἱερῶν.
 Οφθαλμοὶ ἀμολακίης αἰχρῶν ἔπειδ' ἔχει.
 Μηδὲν αὖτε χαλότητι βιάζω, τῇ δ' ἀκρόφῳ
 Τῆς δουρασίης ἔδεν ἀρεῖτερον.
 Ἀχέηθ' ἀφθογῶν πόλεμοι πολὺ δακτύλου ἔχει
 Κυρ', ἀπὸ Τηλευγῆθ' φαινόμεθ' σκοπιῆς.
 Ἀλλ' ἵπποισι ἐμὲ δῆμι ταυπηρὺν ἡσθ' ἡλίου
 Διόκλ' ἰδὲ σφ' αἰδῶν ἀπασσὴν δοκίαν.
 Οὐ πλείον τὸ μισθὸν διατρώσονται καὶ δουρῶν
 Εἰ μὴ ἐμὴν γνάμην ἔξαπατῶσι θεοί.
 Χρὲ πλεῖον χαλεπῶσι ἐν δῆμι κείμενον αἰδῶν
 Πρὸς τὸν αἰεὶν ἐκλίσσεται ἀθανάτων.
 Θραζέτω κινδυνὸς τοι σπινθῆρες ἔπειδ' ἔχει.
 Ἀλλιτε πολλὰ ἔχεις, δῆμι τε παυρότερον.
 Εἴτε σὲ μὲν λίαν ἀφροὶ κτεάτεσι χροῖσθαι
 Μήτε σὲ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἰλίσσῃ
 Εἴη μοι ταῦτ' αὐτὸν ἔχει, σὲ δ' ὅσον δαῖμον
 Ἡρήματα τῇ ἔχει πῶς φράσσεται ἔχει.

Vocari verò ad convivium, sedere autem iuxta bonum
 Virum oportet, sapientiam omnem scientem,
 Causa intelligendi, quando aliquid dixerit sapiens, ut do-
 Et hoc ad domum lucrum habens abeas. [cearū,
 Pubertate me oblectans ludo: diu enim sub
 Terra, amissa anima iacebo sicut lapis
 Mutus: linguam autem amabilem lucem solis.
 Quamvis verò bonus fuerim, videbo nihil amplius.
 Opinio quidem hominib. malū magnū est, experientia autē
 Mihi inexpertam opinionem habent bonorum. [optimū:
 Bene habeo, bene habe, quid nuncium alium misisti?
 Beneficij faci' est nuncium.
 Amici me produnt: quoniam inimicum fugio,
 Tanquam gubernator chæradas marinas.
 Facile' magis ex bono facere malum, quàm ex male bonū:
 Nemo doce: non id astatū sum ut discam.
 Odi malum virum: obnoxia verò adsum,
 Parva autē levem habens mentem.
 Odi verò mulierem circumcursantem, virumq; procacem,
 Quicumque alienum vult arum arare.
 Sed quæ quidem præterierunt, impossibilia sunt factū
 Opera: quæ autem post erunt, cautioni sint cura.
 Omnibus satè periculum in rebus, neque quis novus
 Quò appulsus sit, re incipiente.
 Sed hic quidem celebrari tentans, non providens,
 In magnum incommodum & grave cecidit.
 Sed bene facienti Deus omnia circumponit,
 Successum bonum, liberationem stultitia.
 Tolerare oportet quæ dant dñ hominibus mortalibus,
 Faci: &que ferre utramque sortem.
 Neque malis agrotans ange mentem, neque bonis
 Oblecteris repente, antequam si: em extremum videris.
 O homo, inter nos deprocul simus amici:
 Præter hanc, omnis rei est satietas.
 Dispare & amici simus: ceterum etiam aliis conversare
 Viris, qui tuam magis norunt mentem.

Κεκληῖσθ' εἰς δόξα, παρὶ ζεῖδ' ὅ παρ' ἰδύλιν
 Ἀνδρά χριὸν σφίλω πᾶσαν ὀπιστάμενον·
 Τοῦ σμυκεῖν, ὅπ' οὗτ' αἶπ' λήγῃ σφόν' ἔφρα διδαχῆς·
 Καὶ τὺτ' εἰς εἶκον κίρ' ὅ ἔχων ἀπίης.
 Ἡβ' τερπέμεν' παίζω δὴ δὲν γ' εἴνευθι
 Γῆς, ἐλίσσας ψυχῶν κείσμεν ὡς τε λίδ' ὅ
 Ἀφροδίτῃ λείψω δ' ἔραπ' ἰφάτῃ ἡγήσοι·
 Εμπης δ' ἰδύλιν εἰὼν ὄψομαι ἔδ' ἐπὶ.
 Δόξα μ' αἰδρώποισι κακὴν μέγα πᾶσα δ' αἰρεται·
 Πολλὰ δ' ἀπειρήτων δόξα εἰς ἔχουσ' ἀγαθῶν.
 Εὖ ἴδω δ' ἀφ' ἑσπέρης τὴν ἀγέλην δὴ δὲν ἰδύλιν·
 Τῆς ἀφροδίτης ῥηδὴν ἀγέλην.
 Οἱ μὲ φίλοι περὶ δόξαν ἵπαι τοῦ γ' ἔχουσ' ὀψομαι·
 Ὡς τε κυβερνήτης χειρὸς εἰς δόξαν.
 Ρηδὴν εἰς ἀγαθῶν δόξαν κακὸν ἢ κ' κακοῦ ἰδύλιν.
 Μὴ μὲ δίδασκ' ὅτι τὴν κίρ' εἰμὶ μαθεῖν.
 Εχθῶρος κακὸν αἰδρά καλὴν ἀμύνην ὅ παρῶν,
 Μικρῆς ὀψομαι κέρδιον ἔχουσ' ἴσον.
 Εχθαίρω ὅ γ' ἀμύνην ἀφροδίτης, ἔχουσ' ἀμύνην,
 Ὡς τὴν ἀμύνην ἀφροδίτης ἀφροδίτης.
 Ἀλλὰ τὰ μὲ ἀφροδίτης ἀμύνην ὅτι γ' ἀμύνην
 Εργα' τὰ δ' ἔξοπισσιν τῇ φυλακῇ μέγιστον.
 Πᾶσιν τοῖς κινδύνοισιν ὅ ἔργασι τὴν ἀμύνην ὅτι
 Ποῖ ὀψομαι ἀμύνην, ἀφροδίτης ἀμύνην.
 Ἀλλ' ὅ μὲ ἀφροδίτης ἀμύνην ἀφροδίτης ἀμύνην,
 Εἰς μαγείαν ἀπὸ τῆς ἀφροδίτης ἀμύνην.
 Τὸ δ' ὅ καλὸς ποιῶν τὴν ἀφροδίτης ἀμύνην
 Σωτυχίαν ἀγαθῶν, ἔχουσ' ἀφροδίτης ἀμύνην.
 Τολμᾶν χεῖρ' ἀφροδίτης ἀμύνην ἀφροδίτης ἀμύνην.
 Ρηδὴν εἰς ἀφροδίτης ἀμύνην ἀφροδίτης ἀμύνην.
 Μήτε κακοῖσι τοῖς ἀφροδίτης ἀμύνην ἀφροδίτης ἀμύνην
 Τερπιδῆς ἔξαπίνης ἀφροδίτης ἀμύνην ἀφροδίτης ἀμύνην.
 Ἀνδρῶν, ἀλλήλοισιν ἀφροδίτης ἀμύνην ἀφροδίτης ἀμύνην
 Πλὴν τούτου πάντες χοῦματός ἐστι κέρως.
 Δὴ δ' ὅ καὶ φίλοι ἀφροδίτης ἀμύνην ἀφροδίτης ἀμύνην
 Διδράσιν, οἱ τοῖς ἀφροδίτης ἀμύνην ἀφροδίτης ἀμύνην.

Non me seſeſiſti itans per viam quam & primo
Agibas furans noſtram amicitiam.

Perij, ô diſſque inimicè, & hominibus infidelis,
Ergidum qui in ſe ſu varium habebas anguem.

Talia verò & Magnetis perdiderunt facinora, & iniuria,
Qualia nunc: ſacram hanc civitatem occupant.

Multo ſanè plures quàm ſumes ſatiatus perdit iam
Viros, quotquot portione ſua pium habere volebant.

In initio, mendacij modica graſſia, atque in fine:

Turpe ſanè lucrum & malum utrumque.

Eſt; neque quidquam pulchrum eſt ei quem mendaciam
Viro, eſi exierit primum ex ore. [conſidera

Non difficile eſt vituperare propinquum, neque ipſum
Laudare: improbis viris hac cura ſunt.

Tacere autem non valent mali mala garrientes;
Sed boni omnium modum ſciunt habere.

Neminem proſus bonam & moderatam virum,
Eorum qui nunc ſunt hominum, ſolè aſpicit.

Non ad modum hominibus ex animi ſententia omnia ſunt
Multo enim mortaliſus præſtantes ſunt immortales

Multum in aſſuetudine verſor, morans corde:

Summam enim paupertatem non prætercurramus.

Quilibet diutius virum colit, contemnit autem pauperem;
Omnibus verò hominibus ea inſeſt mens.

Omnigena nequitia inter homines ſunt:

Omnigenaſque virtutes & vitæ artes.

Difficile eſt ſapientem apud inſipientes multa loqui,
Et tacere ſemper: hoc enim non eſt poſſibile.

Turpe ſane eſt ebrium apud viros ſobrios eſſe:

Turpe verò ſi ſobrietas ad ebrios neſſent.

Pudentia & inuentus viliſſus & mentem viri;

Multorum verò efferit animam in errorem.

Cui non omniſſe libidine formior eſt mens, ſemper in noxiſſis,
Cyrcæ, & magni verſatur in erroribus.

Conſulta buſque iter quodcumque tibi in mentem venerit:
Ratius enim præſeſt, præſeſt utiſſe.

Οὐ μ' ἔλαθες φοιτῶν γὰρ ἀμαξίην, ἡ δ' ἄρα καὶ πρὶν
 Ἡ λάστρεϊς, καλῶν ἡματέρῃσι φιλίῃσι.
 Εἴρεθεῖσιν τ' ἰχθῆρες, καὶ αἰθρῶ τοισιν ἄπιστοι
 Ψυχρὸν ὅς ἐστι καλῶτα ποικίλον εἶχας ὄφιν.
 Τοιὰ δὲ καὶ Μάγνητας ἀπαλεῖσιν ἔργα καὶ ὕδατος.
 Οἷα τῶν αὐτῶν ἐπὶ τὰς δὲ πόλιν κρατίζει.
 Πολλοὶ τοὶ πλείονας λιμοῦ κέρως ὤλεσαν ἡδὴ
 Ἀνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖστον ἔχον ἔδελον.
 Ἀρχὴ ὅτε φεύδεις αἰκρὴ χερσὶς, εἰς δὲ πελοπλῆν
 Λίχρον καὶ δ' ὅτι κακὸν ἀμείψουσιν
 Γίνονται μὲν τε καὶ ὅν ὅτε φεύδεις ὅτε τοι μὲν τε
 Ἀνδρῶν καὶ αὐτὸν ἔξελθῃ ποσὶν ἀπὸ σῶματός.
 Οὐδ' ἀλλοτρίῳ φεύδεις τὸν πλεῖστον, εἰ δὲ καὶ αὐτὸν
 Ἀνδρῶν δ' ὅτε αὐτὸς αὐτὸς ταῦτα μέλει.
 Στράβῃ δὲ καὶ ἰδέσθαι κακοὶ κακὰ λεγόμενοι
 Οἱ δὲ ἀγαθοὶ πάντων μάλιστα ἴσασιν ἔχον.
 Οὐδὲν ἀπαμειβόμενον ἀγαθὸν καὶ μάλιστα αὐτὸν
 Τῶν τοῦ αἰθρῶν ἡ καὶ δ' ὅτε κακὰ.
 Οὐ μὲν γὰρ αἰθρῶν καὶ κακὰ δύνει πάντα πλεῖστα
 Πολλοὶ γὰρ διὰ τῶν κρείσσων ἐδιδάσκοντο.
 Πόλλ' ὅτι ἀμαξίῃσι καλὸν ὅμας, ἀχίρῃσι καὶ
 Ἀνδρῶν γὰρ πλεῖστον ἔχον ὅμας καὶ μάλιστα.
 Πλεῖστοις τῶν αἰθρῶν αὐτὸς αὐτὸς καὶ πλεῖστον
 Πᾶσι δὲ αἰθρῶν καὶ αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας.
 Πλεῖστοις τῶν αἰθρῶν καὶ αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας,
 Πλεῖστοις δὲ αἰθρῶν καὶ αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας.
 Ἀνδρῶν γὰρ πλεῖστον αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας,
 Καὶ στράβῃ αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας.
 Αἰθρῶν γὰρ πλεῖστον αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας,
 Αἰθρῶν γὰρ πλεῖστον αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας.
 Ἡ δὲ καὶ πλεῖστον αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας,
 Πλεῖστοις δὲ αἰθρῶν καὶ αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας.
 Αἰθρῶν γὰρ πλεῖστον αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας,
 Αἰθρῶν γὰρ πλεῖστον αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας.
 Αἰθρῶν γὰρ πλεῖστον αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας,
 Αἰθρῶν γὰρ πλεῖστον αὐτὸς αὐτὸς ἔστιν ὅμας.

Viros bonos sequitur consilium & pudor:

Qui nunc inter multos reuera sunt pauci.

Spes & periculum inter homines sunt similes:

Hæc enim graua sunt numinaambo

Sæpe præter opinionem & spem contingit inuenire

Res virorum: consilium verò non respondit finis.

Non sanè molestia afficit ullus neque amicum neque tri-

Nisi seriam rem consequari.

[amicum:]

Multis apud craterem amici sunt sodales:

In seria autem re pauciores.

Paucos curatores fideles inuerias, licet sodales

Positus in magna animi anxietate.

Iam nunc pudor quidem inter homines perit.

At impudentia terram obit.

Hæc improba paupertas, cur me in insidens humeris

Corpus deturpat, & mentem nostram?

Turpia autem me non volentem vi & multa doces:

Bona quippe ab hominibus & honesta cadunt.

Beatus sum, & diis charus immortalibus,

Cyrne: virtutem verò a iam nullam amo.

Tecum Cyrne affecto male moreremur omnes:

Sed sanè alienus dolor diem unum durat tantum.

Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neque longè

Gaudes: quoniam est viri omnia ferre boni.

Neque iurare oportet tale quid: Nunquam res hæc eris:

Dij etiam succensent, quibus adest finis.

Et facere tamen aliquid oportet, & ex malo bonum factum

Et malum ex bono & pauper vir

[est,

Statim valde diues euasit & qui valde multa acquisiuit,

Derepente omnia vique perdidit nocte una.

Et sapiens peccauit, & insipientem sapi gloria

Secuta est: & honorem, etiam qui malus erat, inuenit.

Si quidem opes haberem Ô Simon de quales noni,

Non possem morere boni congregiens:

Nunc autem me cognoscentem præteris: sum verò mutus

Opibus, nulli licet melius adhuc sciens.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἐπι) γινώμη τε καὶ αἰδώς,
 Οἵ τιν' ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλέθροι.
 Ἐλπί· καὶ κένδυνος· ἐν ἀνδρώποισιν ὁμοῖοι·
 Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέρω.
 Πολλὰ κε παρ' ὀξυῖ τε καὶ ἐλπίδα γίνεται δειρὴν
 Ἔργ' αἰδέσθων· ἔκλειε δὲ ἐκ ἐπὶ ζυγὸς τέλει.
 Οὗτοι κηδὴ οἷός ἐστι δούλου, ὅτε τ' ἰχθὺς,
 Εἰ μὴ πονοῦσιν ἐπὶ πημάτων αἰτιτύχαις.
 Πολλοὶ παρ' κεντῆρης φίλοι γίνονται ἐταῖροι·
 Ἐν δ' ἀπονοστήσει ἐπὶ πημάτων πανυπέρτεροι.
 Πάυροις κηδεμένους πρὸς δούλους καὶ ἐταίρους
 Κείμεν· ἐν μεγάλῃ θυμῷ ἀμνηχανίη.
 Ἦδη τιν' αἰδώς μ' ἐν ἀνδρώποισιν ὀλέθρη,
 Αὐτὰρ αἰαδὲν γὰρ αἰδομένης.
 Ἀδελφὴ παρὶν, τί μοῖσι κακὴν ὀφείλω μοις,
 Σῶμα καταχλωμὴς καὶ τόσῃ ἡμέτερος;
 Αἰχρὰ δ' ἐμὴ ἐξέλοντα βίη καὶ πολλὰ διδάσκει,
 Ἐδιδάχα παρ' ἀνδρώπων καὶ καλ' ὀπιστάμεναι;
 Εὐδαίμων εἴμι καὶ θεοὶ φίλοι ἀθανάτοισι,
 Κύρ' ἀρετῆς δὲ δόξης ὀφειμένης ἱεραμῆ.
 Σὺν σπῶν Κύρνε παῖδόν τε κακῶς αἰνέμεθα πάντες·
 Ἀλλὰ τοὶ ἀλλότῃσι κηδὸς ἐφημέριοι.
 Μὴδ' ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσπὶ φάινε μὴδ' ἀγαθοῖσι
 Χαῖρ'· ἐπεὶ ἴσ' αἰδέσθεις πάντα φέρειν ἀγαθόν.
 Οὐδ' ὁμόσαι χρὴ τῷ τέτι, μή ποτε πημάτων τῷδ' ἔσται·
 Θεοὶ καὶ γὰρ ἱκεταῖς, οἵ τιν' ἐπιστὶ τέλει.
 Καὶ ἐπὶ πημάτων τοι πρὸς ἐκ κακῶν ἐδιδάχων ἔχρητο,
 Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ καὶ τε πειχρὸς αἶψα
 Αἴψα μάλ' ἐπὶ ὅττις καὶ ὅς μάλ' ἀπολλὰ πεπαισται
 Ἐξ ἀπίτης πάντ' ὡς ὅλβιος τυκτὶ μῆτι.
 Καὶ σὺ φρον ἡμάρτε, καὶ ἀφρονι πολλὰ κε δόξα
 Ἔσπετο καὶ τιμῶν καὶ κακὸς οἷν ἔλαχε.
 Εἰ μὲν χρῆματ' ἔχειμι Σιμωνίδην, οἷός ἐστι φῶς ἔδην,
 Οὐκ αὖ αἰσάμεν τοῖς ἀγαθοῖσι σμυνών·
 Νυνὶ δέ με γινώσκοντα παρέρχεται εἰμὶ δὲ ἀφαι·
 Χρημασύν· πολλῶν γινώσκω ὅφ' ἔμοιγε ἔπαι.

Quare nunc firmar valis abi capasti,
 Melio ex puto vestem per tenebrosam.
 Exhaustis autem sentinam non volunt: superat autem mare
 Utrumque nava parietem: unde valis quia affi ille
 Servatur. illi verò dormiunt: gubernat rem quæ de feceratus
 Bonum licet, qui custodiam habebat perit. [quiescere
 Opes autem rapiunt vi: decer verò perit:.
 Divisio autem non amplius aqualiter fit in medium.
 Bani verò imperant, mali autem super bonos:
 Timeo ne quo modo navem fludus absorbeat.
 Hac mihi enigmatica dicta sint, occulta probis:
 Cognoscere autem potest qui etiam malum si sapiens sit.
 Multi divitias habens imperiti: alij autem bonis
 Quærant graui oppressi paupertate.
 Facere autem utrisque impotentia inest:
 Prohibente enim hoc quidem opus illos verò mæno.
 Non licet mortalibus adversus immortales pugnare,
 Neque dicam dicere: nemini hoc fas est,
 Non oportet pascere quod non pascendum sit:
 Neque facere quod non melius sit perficere:
 Gaudens bene perficias vitam magnam per pontum,
 Et te Neptunus gaudium amicis reducat.
 Multos sane facies viros perditos insipientes:
 Nescire enim difficile est modum quando bona adfuerint
 Non possum tibi o anime præbere necessaria omnia:
 Tolerare nam pulchra non utique in solam amas.
 Bene quidem habente me, multi sunt amici: si verò quid
 Incideris, pauci fidelem habent mentem. [grano
 Vulgò autem hominum virtus unica est hæc,
 Evadere: sed altiorum rerum nullas sane est usus,
 Neque si iustitiam quidem habeam Rhadamanthi ipsius,
 Pluraq; sciam quamæcunque Eolides Eisyphus:
 (Qui etiam tu inferno multiscientia sua redisti,
 Persuasa Proserpina blandis verbis,
 Qua hominibus præbet oblivionem, cadens mentem:
 Alim verò novitum quæ hoc considerasti,

Οὐδὲν γὰρ σιγῆν βαλεῖται ἰσὶα λαοὶ ἀεὶ δόξοντες
 Μὴ γὰρ ἐκ πέντε, γύκα διαδυσχελεῖται·
 Αὐτὸν δὲ ἐκ ἐδῶλον· ὑπερβαίνει δὲ θάλασσαν
 Ἀμυστιοῦ ποταμὸν ἢ μάλα πρὸς χαλεπῶς
 Σέξει· οἱ δὲ ὁδοὶσι καὶ ἐκκλήτῳ μὲν ἵππωνται
 Ἐδῶν γὰρ, ὅς φησιν ἔχει ὄψιν αὐτῶν·
 Χρήματα δὲ ἀπὸ ζυγοῦ βίῃ κόπηται· δόλοισι
 Δαμῶς δὲ ἐκ ἐπὶ ἴσως γίγνεται εἰς τὸ μέσον·
 Θερπὴ γὰρ δὲ ἀχρεῖα, καὶ δὲ ἀγαθῶν καρδία φέρει
 Δεικνύει μὲν πρὸς ναυῶν καὶ κῆρυκα πῆρ·
 Ταῦτά μιν κινεῖ καὶ κακομῶν αὐτοῖς ἀγαθῶν·
 Γενιέσκει δὲ αἶψα καὶ γαῖαν· αἶσα φέρει δὲ·
 Περὶ αὐτῶν ἐχρεῖται αἰδοῖται· οἱ δὲ καλὰ
 Ζητῶσι καὶ πῆρ τεινέμεναι στείλῃ·
 Ἐρδῶν δὲ ὁμοφροῦσι ἀμαχανῶν ἀφῶναι·
 Εἰρημὸν δὲ μὲν καὶ ἡσυχίαν, ἐν δὲ ἰσῶν·
 Οὐκ ἐστὶ θνατοῖσι φέρει ἀθανάτοις μαχέσασθαι·
 Οὐδὲ δίκῃ εἰπεῖν ἀδελφὸν τῆς δέμης·
 Οὐ καὶ πειράσκει δὲ, τι μὴ πομπῆς εἶναι·
 Οὐδὲ ἔρδῃ δὲ, τι μὴ λῶσθαι ἢ τελέσαι·
 Καί φησι δὲ τελέσας, ὁδὸν μεγάλην διὰ πάντας·
 Καὶ σε Ποσειδάων χάρις φίλος ἀγάγει·
 Πολλὰ μὲν καὶ κόρος αἰσθῆσαι ἀπώλασται ἀφῶναι·
 Γινώσκῃ γὰρ χαλεπὸν μῆδον, ἐπὶ ἰσῶν παρῇ·
 Οὐδὲ δὲ αὐτῶν δὲ μὲν ἀφῶναι ἀμύμων πῆρται·
 Τίτλαται δὲ ἢ καλῶν ἐπὶ σὺ μοῦν· ἰσῶν·
 Εὐμὲν ἔχοντες ἀμύμων, πολλοὶ φίλοι μὲν δὲ πρὸς θεῶν
 Ἐγλύρῃ, παῦροι πρὸς ἐχρεῖται ἰσῶν·
 Πλήθῃ δὲ αἰσθῆσαι ἀμύμων μὲν γίγνεται ἰσῶν·
 Πλεῖν δὲ, ἢ δὲ ἄλλων ἐφῇ ἀρὲς μὲν ὁφείλει·
 Οὐδὲ εἰ σωφροσύνη μὲν ἔχῃ, Ραδαμῆδου δὲ· ἀμύμων·
 Πλείονα δὲ εἰδῆς Διοκλίδου Σισύφου
 ἔστι καὶ ἐξ αἰσθῆσαι πολυδρόμοις ἀμύμων·
 Πείσας ἀμύμων αἰμυλίοις λόγους·
 ἔστι βροτῶν περὶ χλῆδιν, βλάπτειν νόμους·
 Ἀλλὰ δὲ ἔστι πρὸς τῆς γὰρ ἐπιφροσύνης·

Quemcunque sanè mortis nigra nebula obduxerit,
 Venerisque in horridum locum mortuorum,
 Nigrasque portas transierit, qua mortuorum
 Animas cohibent, etsi recusantes:
 Verum tamen & illinc Sisyphus rursus rediit heros,
 Ad lucem sola sua multiplici peritia)
 Neque si falsa quidem facis veru similia,
 Linguam habens Ionam Nestoris divini:
 Celerrimæque fueris pedes velocibus Harpygiæ,
 Et filium Borea quorum celeriter eunt pedes.
 Ac certè oportet omnes sententiam hanc reponere,
 Quod divitia plurimum in omnibus habent potestatem.
 Aequaliter porro divites sunt is cui multum argenti est.
 Et aurum & terra farrifera campi,
 Equiq; muliq; & cui ea quibus opus est adsunt
 Ad ventre & laterib. & pedum voluptatem percipiendâ
 Ex puero & muliere, quænas verò illorum tenerit
 Tempus, & cum pubertate sit congruum:
 Hæc sunt divitia hominibus, nam superfluas omnes
 Opes habens nemo venit in infernum:
 Neque pretia dans, mortem fugerit, neque graves
 Morbos, neque malam senectem instantem.
 O Iupiter pater, utinam sit diu isbitum: scelestu quidem
 Contumeliam placere, & ipsis hoc sit gratum,
 Animo improba facinora in mente autè quisquis immanis
 Fecerit, deos nihil curans:
 Ipsum postea rursus lura mala: neque postea
 Patri improbitas liberu sit malum
 Sed filij, qui cum sint iniusti patris iusta cognoscunt
 Faciunt, & Saturnio, tuam iram reuerentes,
 Denuò iusta inter cines amantes,
 Ne quam transgressionem luant parentum.
 Hæc sint beatis diis grata nunc verò qui patrat scelus.
 Effugit: poenam autem aliam postea fert.
 Et hoc, o immortalium rex, quomodo est iniustum
 Facinora qui vir extra est iniustus

Οὐκ οὐκ δὲ θανάτοις μὲν νίφθ' ἀμφιγύλιον
 ἔλθοι δ' εἰς κρυφὸν χοῖρον ὁποδιδύμαν.
 Κυμαίης τε πύλας ᾤδρα μείψεται, αἶτε θανάτων
 Ψυχὰς εἰργάζονται καὶ ᾤδ' αἰματομήνας.
 Ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν Σίσυφ' ἄλιν ἤλυθει ἦρος
 Εὐφάθ' ἠΐν' σφῆσι ποταφροσύναι·
 Οὐδ' εἰ φάσκει μὲν ποιοῖς ἐτύλοισι ἑοῖα,
 Γλώσσων ἔχων ἀγαθὴν Νέστορες αἰτιόεν·
 Ωκυπύργος δ' εἰπὼτα ποδάς τε χροὸν ἀπ' ἡμῶν,
 Καὶ παίδων βρύει τῆς ἄφ' αἰσῶν ποδῆς.
 Ἀλλὰ γὰρ χεὶρ πάντας γνώμῃ ταύτῃ καταδέσσει,
 Ὡς πλεῖστον πλείων πᾶσι ἔχ' οὐδ' αἶψαν.
 Ἰσὸν τι πλεῖστον, ὅτι πολλὰ ἀγρυπνέει,
 Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδίον,
 Ἰπποὶ δ' ἡμίονοί τε καὶ ὅτ' αἶμα δέοντα πέρισι,
 Γαστέρι καὶ πλεῖστα καὶ ποτὶν ἀβραπαδεῖν.
 Παιδὸς τ' ἡδὲ γυναικὸς, ὅταν δὲ καὶ τῆς δὲ ἀφ' αἰσῶν
 Ὀρθοκῶν δὲ ἤδη γίνονται ἀμύδιον,
 Ταῦτ' ἀφ' αἰσῶν διηπύσι τὰ γὰρ ἀφ' αἰσῶν παῖτα
 Χρῆματ' ἔχοντ' εἰς ἔρχ' εἰς αἰσῶν.
 Οὐδ' αἶμα πάντα διδοῖ θάνατον φύροι εἰς βαρείας
 Νύσους, εἰδὲ κακὸν γῆρας ἐπ' αἰσῶν.
 Ζεὺς πατέρ' εἶδε γῆρας τε εἰς φίλα, τοῖς μὲν δὲ εἶδε
 Ὑβρις ἀδ' εἶν, καὶ σφῆσι τῷ το γῆρας φίλον,
 Οὐκ οὐκ ἄρ' αἶμα ἔργα μὲν φρεσὶ δὲ ὅς τις ἀπ' αἰσῶν
 Ἐργάζοιτο δοῶν μὲν δὲ ἐπ' αἰσῶν.
 Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν ἦσαν κακὰ μὲν δὲ τ' ὅτι αἶμα
 Παῖς ἀτασθαλίᾳ πατὴρ γῆρας κακόν·
 Παῖδες δὲ οἷτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νομῶντες
 Ποιοῦσι, Κρονίδῃ σὺν χρόνον ἀζόμενοι,
 Εἰς ἀφ' αἰσῶν τὰ δίκαια μετ' ἀφ' αἰσῶν φιλέοντες,
 Μήτιν' ὑπερβασίῳ καὶ πίνειν πατίεον.
 Ταῦτ' εἰς μακάριον θοοῖς φίλα· τῷ δὲ ὅ μ' ἔρδον
 Εὐφρόνη, τὸ κακὸν δὲ δὲ ἔπειτα φέρει.
 Καὶ τῷτ' ἀθανάτων βασιλῆς, πῶς δὲ δίκαιον
 ἔργον ἔστις ἀφ' αἰσῶν εἰς ἀδίκον.

Nullam iniquitatem habens, neque insurandum impium,
 Sed iustus existens, non iniuste patiatur?
 Quis itaque & homo alius, respiciens ad eum, postea,
 Veneretur deos? & quem annuum habeat,
 Quando vir iniustus, & sceleratus, neque quidquam vitæ
 Neque decorum iram intus,
 Contumeliam facit, doliis saturatus: iniuste verò
 Affliguntur, graui præstè paupertate?
 Hac d' sciens, chare sodalis, iniuste opes acquirere,
 Temperatum animum habens sine peccato,
 Semper horum versum memet: ad postremum uerò
 Probabim verbo frugi obtemperans.
 Iupiter quidem super hanc civitatem teneat in æthere hæc
 Semper dextram maxum in incolumitatem. [hians
 Alique immortales beati dñ: sed Apollo
 Concinnet linguam & mentem nostram:
 Citharâ item sonet sacrumq; melos, atque etiam tibia:
 Nos verò libationibus deos placantes,
 Bibamus, incursa inter nos loquentes,
 Nil Medorum metuentes bellum.
 Sic esse datur, & meliorem laetum animum habentes,
 Sine curis hilariter vivere
 Oblectatos: longè verò malas series arcere,
 Senectutemque exitialem, & mortis suam.
 Oportet Musarum famulum & nuncium, si quid eximium
 Nouerit sapientia, non inuidum esse:
 Sed alia quidem inquirere, alia verò ostendere, alia verò
 Quorsum eū uteretur solus sciens? [facere.
 Phœbe rex, ipse quidem turri munisti arcem,
 Alcathoo Polopi filio gratificans:
 Ipse item exercitum inuictum Medorum ab arce
 Hanc civitate, ut tibi populi in latuita
 Vere viuentis claras mittant hecatombas
 Delectari cithara, & hilari conuiuiis,
 Panumq; choris vaciferationibusque iunctis circum altare.
 Profecto enim ego timeo, stultitiam intuent.

Μὴ πινύσθαι πῖλον κατ' ἔχον μῦθ' ὅρκον δὴ, ὅς
 Ἀλλὰ δίκην ἴαν, μὴ τὰ δίκην παθεῖν.
 Τίς δὲ κ' βροτὸς ἄλλος ὁρῶν πρὸς τῷ πινί, ἵππειται
 Ἀζοῖτ' ἀδανάτοις κ' πῖνα θυμὸν ἔχοντι
 Οὐκ ὅτ' αὐτὸρ ἄδικος κ' ἀπείδαλος ἔτι τι κέρδιος.
 Οὐτὶ τι ἀδανάτω μύθῳ δὴ δικάσῃ,
 Τρεῖς πλὴν τῶ κακορμήθ'· οἱ δὲ δίκην
 Τρύχον, χαλεπὴν τειρόμενοι σκείη.
 Ταῦτα μαθὼν φίλ' ἐπαρρηδισάμενος χρίμεται ποταμῷ
 Σάφρονα θυμὸν ἔχον, αὐτὸς ἀπαδαλίνης.
 Αἰεὶ γὰρ δὴ ἵππιον μακρομήθ' ἐς τὴν τελευτήν
 Αἰνέσθης μῦθῳ σάφρονι σπειδόμενος.
 Ζεὺς μὲν τῆς δὲ πόλεως ὑπεφρέχετο, αἰδίσσει γὰρ
 Αἰεὶ δ' ἔστιν ἐπὶ χεῖρ' ὅπ' ἀπηναισσέμενος.
 Ἄλλοι τ' ἀδανάτοις μακρὰς θεοὶ αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀρδρόσαι γλῶσσαι κ' τόσσ' ἡμέτερον.
 Ὀρμήγ' αὖ φθέγγεται ἱερὸν μῦθ' ἐδὲ κ' αἰνέει.
 Ἡμεῖς δ' αὖτις θεοῖσιν ἀφεισπόμενοι.
 Πέντομεν, χαρίζεσθαι μὲν δὴ μῆλοισι λέγοντες,
 Μυδῶν τ' Μυδῶν δὴ διότις πόλεμοι.
 Ω δὲ εἴη κ' ἄμεινον εὐφρονα θυμὸν ἔχοντα
 Νόσφι μεμνῆσθαι δυσφροσύνῃς διαγῆν
 Τερπόμενοι, πολλὰ δ' ἡ κακὰ δοτὸ καὶ θάλασσαν ἀμύνει
 Γῆρας τ' ἐλπίδες κ' θανάτου τέλη.
 Χρὴ μουσῶν θεοῖσιν τε κ' ἀγγέλοις εἴ τι σφειανόν
 Εἰδὲ ἴν' σφίσι μὴ φθονεῖν τελέειν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσας, τὰ δὲ θεομῶσας, δῆλ' ἔστι πεισθί.
 Τέσφιν γὰρ ἴσταται, μῶσ' ὅπ' ἐπ' αἰθέρι.
 Φοῖβε γὰρ αὐτὸς μὲν ἱπύργωσας πόλιν ἀκρῶς
 Ἀλκιδόω Πέλοπ' ὅπ' αὖτε χαρίζομενος.
 Αὐτὸς δ' ἔσθ' αὖτε ὑβρίσων Μυδῶν ἱερῶν
 ὅτις δὲ πόλις, ἴνα σοι λαοὶ ἐν δυσφροσύνῃ
 Ἦρος ἱερῶν χεῖρ' ἐκείνης πεμπτῶσ' ἵκατο μῆλα
 Τροπόμενοι κίθαρη κ' ἱερὰ τῇ θαλίῃ.
 Παισίων τε χοροὶς ἀρχή τι τοσὺν ἀεὶ βασιλῆος
 Ἡ γὰρ ἵσταται δίδου, ἀφραδίῃ ἵσταται.

Es seditionem Græcorum populi corruptoris. Sed tu Phœbe
 Propitius nostram hanc custodi civitatem.
 Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terram
 Venique in Eubœa visiferum solum,
 Spartamque Eurota arundinisferi claram urbem:
 Et nus excipiebans alacriter omnes advenientem:
 Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illarum:
 Adcò nihil sane erat charius aliud patria.
 Nunquam mihi cura recentior alia occurrat
 Pra amabili sapientia: sed hanc semper habens,
 Oblecter cithara, & saltatione, & carmine:
 Et cum bonis bonam habeam mentem.
 Neque quemquam externam offensus factis improbis,
 Neque quemquam civium. sed iustus existens,
 Tuam isipus mentem oblecta: morosorum verò civium
 Alius tibi male, alius melius dicet.
 Quos alius valde vituperat. alius laudat:
 Malorum verò mentio si nulla.
 Hominum autem inculpatus super terram est nullus:
 Sed cui melius est cuius non pluribus cura est.
 Nullus hominum neque erit. neque ortus est,
 Qui omnibus placens descendat in domum Platonis
 Neque enim qui mortalibus & immortalibus imperat,
 Iupiter Saturnus, hominibus omnibus placere potest.
 Torno & amussi & gnomene virum oracula consulentes
 Rectius oportet Cyrene observare:
 Cui nempe in Pythone deus respondens sacerdoti,
 Vaticinium significaverit pingui en adyto.
 Nec quicquam enim addens, ullum remedium invenioris.
 Neque auferens, à diis delictum profugeris.
 Quam passus sum morti indigna nihil inferiorem,
 Sed aliarum omnium rerum Cyrene molestissimam
 Amici me prodiderunt. ego verò inimicos accedens,
 Videbo & coram, quamnam habeam mentem.
 Dos mihi super lingua forti pedes calcitrando insistens.
 Prohibet garrere, etiam scientiam.

Καὶ σάπην ἐμλύνει λαοφθόρον δῆα σὺ Φοῖβε
 Ἰλασθ' ἡμετέρῳ τῷ δὲ θυλάσσει πόλιν.
 Ἡλδοι μὲν γὰρ ἔγνω γὰρ εἰς Σικελίῳ ποτὶ γαῖαν,
 Ἡλδοι δ' Εὐβοίῃσι ἀμπελίσσιν πεδίον,
 Σπαρτίῳ τ' Εὐρώπῃ δονακοῦσθον ἀγλαὴν ἄστυ·
 Καὶ μὲν ἐφίλειον περ φρονέας πάντες ἐσθλὰ χέμμορ·
 Ἀλλ' ἔπειτα μοι τέρψις ὅππῃ φρένας ἤλθεν ἐμειναι·
 Οὕτως ἔδ' ἐν ἄρ' ὡς φίλτερον δῆα πάντης.
 Μνηστὴρ αἰμυλὸς δὴμαρ τεσσερον ἄλλος θαλαίης,
 Ἀντ' ἰθακῆς σφετὴς δῆα τόδ' αἰὲν ἔχει,
 Τερπείμῳ φορμυγῇ καὶ ὄρχησμάῳ καὶ αἰοιδῇ,
 Καὶ μὲν τῷ ἀγαθῷ ἰσχυρόν ἔχουσιν ἴσους·
 Μήτε τινα ξείνοι δηλοῦντο ἱερμασσι λυγροῖσι,
 Μήτε τι ἐν δῆμων, δῆα δὲ καὶ ἰών.
 Τῷ σάου τῷ φρένας τίς περ δούση γένων ὅ πολιτῶν
 Ἀλλός τις σὲ γαλῶς, δῆα ἄμεινοι ἱρεῖ
 Τοῖς ἀγαθοῖς δῆα μέγα μέμφοι, δῆα ἰπποῖσι·
 Τῶν ὅκακων μνήμη γίγνηται ἔδ' ἐμὴα
 Ἀνδρώπων δ' ἄψικτο ὅππῃ χροὶ γίγνηται ἔδ' εἰς.
 Ἀλλ' ὅλα ἴσους μὴ πλεόνεσσιν ἴσους.
 Οὐδ' εἰς αἰδρωπῶν ἔστι, ἔστι πεφυκεῖς,
 Οὕτως πάνσι ἀδὸν δύσιν εἰς αἰδου.
 Οὐδ' ἔγωγε δὲ θνητῶν καὶ ἀθανάτοισιν αἰάσσει
 Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖς πάνσι ἀδ' εἶν δυνάτω.
 Τόρνε καὶ σάδ' ἡμῖς καὶ γνώμονα αἰδρα σταρῶν
 Εὐδύτερον χεῖρην Κύρνε φυλασσάμεναι.
 Ὡπὶ κεν Πυθῶνι θεὸς χάσσει ἱερεῖα
 Οὐκ ὡς σφύλλῳ πόντο ἔξ' ἀδύτῃ.
 Οὕτω περ φρονέας καὶ π' ἀφάρμακον ἔργον,
 Οὕτ' ἀφ' ἡν, πρὸς θεῶν ἀμπλακίῳ περ φύργει.
 Χρῆμα ἰπποδον θαλάτῃ μ' αἰεκέσθ' ἔπ' ἡμῖν,
 Τῶν δ' ἡμῶν πάντων Κύρνε αἰνερέτατον.
 Οἷμα φίλοι περ ὀδῶσαν ἔγωγε δ' ἔχουσιν πλάσσει
 Εἰδῆσθαι καὶ τῷ ὄντι ἔχουσιν ἴσους.
 Βεῖε μοι ὅππῃ γλῶσσης κρατερὰ ποδὶ λαῖξ' ὅππῃ αἰών
 Ἰχθὺς ἀπὸ μῆτι καὶ ἀφ' ὅππῃ αἰών.

Cyrne: tamen quod fatum est pati, non licet effugere.

Quod verò fatum est pati, non timeo pati.

Id valde durum malum venimus: ubi maxime

Cyrne ambo fatum corripias mortis.

Qui verò senescentes contemnunt parentes,

Horum quidem tacus Cyrne modicus est.

Neque quicquam uliam tyrannam, sub spe lucri id fero:

Neque occide. Neorum fœdera inions.

Quomodo nobis sustinuit ad libitinem canere

Animus? terra autem moderator apparuit fore,

Qua nutrit frugibus, in conuinia gestantes

Et ausque comis purpuream coronas.

Sed agendum ò Scytha, tande comam, sedita comae sationem.

Luge verò suane olentem locum preueniem.

Vide opes perdidisti, d. fidentia autem seruanis:

Consilium verò difficile est amborum.

Quonia illa in cornis & in corruptione sunt: neq. quis nobis

Autor immortalium Cyrne deorum beatorum:

Sed virorum vis, & lucra multa, & iniuria,

Multis ex bonis in calamitatem protruserant.

Dua sanò sunt potius labeis miseris mortalibus:

Sic membra resoluens, & inebriatio difficilis.

Horum verò per medium versabor: neq. mihi persuadobis

Neque quidquam non potare, neque nimis inebriari.

Vinum mihi in reliquis quidē placet: in uno autē displices,

Quando scilicet armans me, virū contra inimicum agit.

Sed quando supra existens infra sis,

Tunc domum ito, intermisso potu.

Bene quidem constitutum virum male cōstituisse, Beilreffe:

Bene verò constituisse male cōstitutum, difficile est.

Calcibus insu'ta populo fatus, percutique pumulo

Acuto, & iugum grans circumpone:

Non enim unquā invenies populum, domini amantem adeo

Hominum quotquot sol aspicit,

Iupiter virum pendat caelestis, qui sodalem

Mollis garruens fallere vult.

Κύρι' ἱμνησθε δ' ὅτι, ἐπὶ μαῖρα παθεῖν, ὡς εἶθ' ὑποθέτει.
 Ο, πῶς ἱμνησθε παθεῖν, ἐπὶ διδοῖκα παθεῖν.
 Πρὸς πολὺ ἄρρηκτον κακὸν ἔκαστον, διδοὺς μάλιστα
 Κύριε σὺν ἀμφοτέρω μαῖρα λαῖλοι θανάτου.
 Οἱ δὲ ἀπογοητεύονται ἀπὸ μᾶζης τοῦ κακοῦ,
 Τύπτει τὴν χώραν Κύρι' ὀλίγη τελείωσις.
 Μήτι' ἔτι αὖτις τυραννὸν ὅτι ἐλπίσι κάρδι.
 Μήτι' κτείνε. Διδοὺ ὄρνια σὺν δόμῳ.
 Πῶς ἡμῶν τίτληται ὡς αὐλητῆρος ἀείδων
 Θυμὸς ἡμῶν δὲ ὕψος φαίνεται ἐξ ἀγροῦ,
 Ἡτε τρέφει καρπῶν, ἐν εἰς λαπίντας φορέοντες
 Ξαυθῶσιν τε κόμῳ πορφύρεοις στεφάνοι.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύδα κείρε κἀμῶν, ἀπὸ πνεύματος καὶ
 Πείθει δὲ ὁ δόκησιν χάριτον ἀποκαλύπτει.
 Μήτι' χεῖρ ὁλοῦται, ἀπὸ τῆς δὲ ἐπαύσεως
 Ἐν αἵματι δ' ἀγαλῖν γένηται ἀμφοτέρω.
 Χαίρει τὰ δ' ἐν καρδίᾳ καὶ ἐν φωνῇ καὶ ἐν πνεύματι
 Αἶψα ἀθανάτων, Κύριε. Διδοὺ με καὶ ὅσον
 Ἀλλ' αἰδοῦν τε βίβη, καὶ κάρδια πολλὰ καὶ ὕψος
 Πολλὰ ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακὸν ἐβδόχον.
 Διδοὺ τοὶ πόσι καὶ ἡρεῖς δὲ λαοὶ βροτοῖς
 Δίψα λειστηρῶν, καὶ μίμνῃσι χαλῶν.
 Τύπτει δὲ αὐτὸς μέσον στεφάνου καὶ ὁ δὲ με ἀνίσταται
 Οὐτὶς μὴ πίπει, ὅτι λίαν μέθυεν.
 Οἶνον ἐμοὶ καὶ μὴ δῶκε χάριτος ὅτι δὲ ἀγαθὸς
 Εὐτ' αὐτὸς ἡγάξας με αἰδοῦν φωνὴ ἐκ τῶν ἀγαθῶν
 Ἀλλ' ὅπως καὶ δύναται εἶναι, ὑπομένει γὰρ ὁ
 Τυτάνης οἷμα δ' ἡμῶν ταυσαύτως πόσι.
 Εὐτ' αἰδοῦν με ἀγαθὸς καὶ δόμῳ ὁμοῦ ἐκ τῶν ἀγαθῶν
 Εὐτ' ὁ δόμῳ τὸ κακὸν καὶ δόμῳ αἰδοῦν.
 Ἀλλ' ὅπως δύναται καὶ δύναται πνεύματος καὶ αἰδοῦν
 Οἷμα καὶ ὁ δόμῳ δύναται ἀμφοτέρω
 Οὐ γὰρ εἶθ' ἀρῶν δόμῳ φωνῇ ἀποδοῦν
 Αἰδοῦν με, ὅπως αἰδοῦν καὶ αἰδοῦν.
 Αἰδοῦν με ἐκ τῶν ἀγαθῶν καὶ αἰδοῦν, ὅτι ἐκ τῶν ἀγαθῶν
 Αἰδοῦν με καὶ αἰδοῦν ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἐκ τῶν ἀγαθῶν.

Suavia quidem & prius, sed multo meliora quàm nunc,
Quia miserè nulla est gratia.

Sape civitas hac per rectorum nequitiam,
Velut navis inclinata sicut terram cucurrit.

Amicorum verò si quidem quis videri me aliquid aduersi
Cervicem avertens, neque videre vult: [habentem,

Si verò quidpiam mihi alicande boni, qualia saepe contin-
Multas salutationes & amicitias habeo. [gunt viro:

Amici me produnt, & non volunt quidquam dare,
Viri apparen'ibus: sed ego ultronea

Serotinâque egredior, & matutina rursus ingredior.
Cum gallorum vox auditur expergiscantium.

Multa inutilibus Deus dat viri diuitias

Bonas qui n'que sibi melior quidquam existens
Neque amicis, virtutis autem magna gloria nunquã de-
Bellator enim vir terram & urbem servaverit. [ibis.

In me deinde cadat magnum calum latum superus
Æreum hominum metus antiquorum,

Si non ego ipse quidem auxiliabor, qui me amant:

Sed inimici molestia & magnum nocumentum ero.

Vinũ partim quidẽ te laudo, partim verò te culpo nec tamẽ

Neg, unquam edisse, neg, amare possum [te omnino

Bonum & malum es, qui te quidem vituperaverit?

Qui verò laudaverit: medioorem habens sapientiam?

Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti

Vites tulerunt quas plantavit senex

Montis in clivis, diu charus Theotimus,

Ex plano frigidam aquam inducens.

Ex quo bibens quidem, graves dissipabis curas:

Potus verò eris multo alacrior.

Pax & divitia habeant civitatem, ut cum aliis

Comisser, malum enim non amo bellum.

Neque nimis praconi autem praebe longè lateq, vociferãtis

Non enim paterna pro terra pugnamus.

Sed turpe est praesentem & velocibus insidentem

Equis, non bohem lacryrosam insuere.

Ηδία μὲν καὶ παλαιὰ· ἀτὰρ πολὺ λάονα δὴ νῦν,
 Τούτων καὶ τοῖς δὴλοις ἔδειμι· ὅτι χάρις.
 Πολλὰ κίς ἢ πόλις ἡδε δὲ ἡ γαμοναὶ κακότητι,
 Περὶ καλλιμύθη καὶς παρὰ γλῶττι δέξιμα·
 Τῶν δὲ φίλων εἰ μὲν τις ὁρᾷ πῶς δὴν ἔχειται,
 Αὐτὸν δόπος εἴψας ἔδ' ἐσορᾷν ἰδέσθαι.
 Ἡ δὲ πῶς ποδὲν ἰδὼν (ὃ πολλὰ κί γίγνεται αἰδεῖ)
 Πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλοτινίας ἔχω.
 Οἷμα εἴλοισι παρὰ δίδουσι, καὶ καὶ ἰδέσθαισι πῶς δὴν
 Αἰδεῖται φαίνεται· ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς ματῶ.
 Εὐποροῖν τ' ἐξέμω, καὶ ὁρᾷν αὐτὸς ἐσέμω,
 Αὐτὸς δὲ καὶ τρυφῶν φέρω· ἐγὼ μὲν.
 Πολλοὺς ἀχρηστοὺς θεὸς δίδωσι· καὶ δὴν οὐ βούλομαι
 Εὐδελόν, ὅς μ' αὐτὸς βέλτερος ἔδεν ἰδὼν,
 Ὅτι φίλοις ἀρετῆς ἡμεῖς κλέω· ὑποτ' ἐλεῖ.
 Αἰχμητὴς γὰρ αἰὲν γλῶττι καὶ ἀστυσάοι.
 Ἐν μοι ἔπειτα πέτοι μίγας ἔχοντες· ὅτις ὑποδὲ
 Καὶ καὶ, αὐτὸς πῶς δὴν οὐ καὶ παλαιὰν ἴδω,
 Ἐμὲ ἔγωγε τοῖσι μὲν ὅτι ἀνέστω· οἷμα οἱ ὅσι.
 Τὸς δὲ ἐχέοντες αὐτὸς καὶ μίγας πῶς ἐσομαί.
 Οἷμα, τα μὲν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μὲν μοι μὲν ἔδ' οὐ πᾶσι
 Οὐτὶ ποτ' ἐχέοντες, ὅτι φίλοι δὴν δυνάμας.
 Εὐδελός καὶ κακός ἐστί τις αἰσῶσι μὲν μίσηται
 Τίς δὲ αἰσῶσι μὲν μίσηται, μὲν ὅτι ἔχει σοφίαν
 Πῶς εἶνον, ὅτι ἐμὲ κορυφῆς δότι Τῶν γίγνεται
 Αὐτὸς οἱ καὶ δὴν τὰς ἐθύντας· ὁ γίγνεται
 Οὐτὶ οὐ βούλομαι φίλοι· οὐτὶ οὐ.
 Ἐκ πλατύνουσιν αὐτὸς ψυχρὸν ὑδὸρ ἰπάζων.
 Τὸ πῶς δὴν οὐ καὶ χαλεπὰς σκεδᾶσθαι μὲν δὴν
 Θωπεύεις δὲ ἔστω πολλὸν ἰκαρῶτερος.
 Εὐρύκω καὶ πλούτῳ ἔχει πῶς, ὅτι καὶ αὐτὸς ἄλλων
 Καμφοῖσι κακὸς δὲ καὶ ὅτι ὅτι πολέμου.
 Μὴ δὲ γὰρ καὶ κέρως· αἰὲν οὐ καὶ κακὰ βούλονται.
 Οὐ γὰρ πᾶσι ὅτις γὰρ πῶς μὲν ἀνέμω.
 Αὐτὸς αἰσῶσι παρὰ οὐ καὶ αἰσῶσι δὴν οὐ καὶ αὐτὸς
 Ιαπωνί, μὴ πῶς μὲν ἀνέμω τ' ἐσθ' εἶν.

Hec mihi est ignotum: Cerynthus enim parvulus
 Lalantique bonum tendetur vincituro:
 Boni exfulant, civitatem verò mali administrant
 Vt Cypsellus non Iupiter perdat genus.
 Consilio verò nil melius vir habet in supposito:
 Neque inconsiderantia Cyrene quidquam parit,
 Cyrene ne viris per omnia mortalibus succensit,
 Expendens quod mentem, qualem quisque habet
 Ipse in pectoribus & factis: & iusto
 Et iniusto magnum damnum mortalibus inest
 Est alius quidem prius, aliud verò melius facere cunctis
 Nullus verò hominum ipse per omnia sapiens
 Quisquis impensam servat pecunias captans.
 Clarissimam virtutem apud intelligentes habet.
 Si enim perspicere vita suum liceret, quanta tempore quo
 Emenso in domum Platonis transiret effecti
 Par set cum qui quidem plus temporis suum expectaret
 Parcere magis huic quam habere vitam.
 Jam verò non licet: quod sane & mihi magnū luctū excitat:
 Et mordeor mentem, & dupliciter animam habeo.
 In itinere confuso: dua sunt, ante via mihi:
 Considero, harum utram ingrediatur priorem.
 Aut nihil expendens, terram vitam in miseria:
 Aut vitam incandē, opera faciens pauca
 Vidi enim ego qui patiret, & nunquam ventri
 Cibum liberaliorem, diuque existens, daret:
 Verum prius quam perfecisset, descendit domum Blatidis.
 Opus verò is hominum, qui in ea incidit, accepit:
 Aded ut in epeskine laboraret, & non daret ut vellet quia
 Nani verò alium, qui erat, ventri indulgeret: [chlellant,
 Paupercules quidem dilapidant: & dicebat. Unus mendax
 Mendicat verò apud amicos amicos, ubi aliquis viderit.
 Sic & Democles, pro facultatibus optimum omnium
 Sumpsum facere, & curam habere
 Neque, cum praefabatur, aliquid laborum cum imper-
 Neque, cum praefabatur, aliquid laborum cum imper-

Οἱμοι αἰδομέν· ἀπὸ μὲν Κύριον ὁλοκαύ-
 Αλλὰ τὰ δὲ ἀγαθὰ κείρε' οὐκ ἐπιδοῦν
 Οἱ δὲ ἀγαθοὶ φθόγῳσι πόλιν ὃ κακοὶ δέονται
 Ὡς Κυψαλίζον Ζεὺς ἐλπίσας γῆν.
 Ὡς μὲν δὲ ὕδιν ἀμεινον αἶψα ἔχ' ἐν γοῖαυτῇ
 Οὐδὲ ἀγνωμοσύνης Κύρι' αἰνεῖται.
 Κύριε μὲν αἰδράσαι πάτα κατὰ θνητοὺς χαλεπότηρ·
 Γινώσκοντες ὡς τῶν, αἳ ἔχασ· ὅχις
 Αὐτὸς ἐν γένεσιν καὶ ἔργατα τὰ τοῦ Θεοῦ.
 Τὰ τ' ἀδίκῃ μέγα καὶ πῦμα βροτοῖσι ἐπὶ.
 Ἐστὶ τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἀμεινόν γ' ἔργον ἐκείνου.
 Οὐδὲις δὲ αἰδράσκει αὐτὸς ἀπῆλτα σοφίς.
 Οἷσις ἀνδύσων τρεῖς, καὶ χεῖματα θνητῶν,
 Κυδίσκειν ἀντιπῶν τοῖς αἰσίοις ἐχ'·
 Εἰ μὲν γὰρ κατὰ δὲν βίοντα τὸν· ὡς ἐπὶ ποταμῷ
 Ἡμεῖς ἐκτελίσσας εἰς αἶδμα φέρων,
 Εἰκὸς αἰ λῶν, ὅς μὲν πόλιν καὶ χεῖρον ὡς αἶμα ἔρμην,
 Φειδέως μάλιστ' αὐτῶν ὡς αἶμα βίον·
 Νῦν δὲ καὶ ἐστὶν ὃ δὴ καὶ ἐμὲ μέγα πῦμα ὁρῶν,
 Καὶ δακτομα ψυχῶν καὶ αἵμα θυμῶν ἐχ'·
 Ἐν τείλει δὲ ἔσθλα δὲ ἐστὶ δὲ φειδέως ὁδὸν μὲν
 Φροντίζω πύκνῃ λῶν, ὡς αἶμα φέρων·
 Ἡ μὲν δὲν, ἀπαρῶν ὅτι καὶ βίον ἐκ κακότητος,
 Ἡ ζωὴν περὶ τῶν, ὅτι καὶ τῶν ὁδῶν.
 Ἐπὶ δὲ μὲν γὰρ ὅτι καὶ ὅς ἐχέει τῶν, ὡς αἶμα φέρων·
 Σίπειν ἐλπίσας, πλὴν οὐκ ἐν ἐπὶ δὲν·
 Αλλὰ φεῖν ἐκτελίσσας κατὰ δὲν αἶμα φέρων·
 Χρήματα δὲ αἰδράσκει καὶ πτωχὸν ἐλπίσας
 Ἐστὶν ὡς αἶμα φέρων, καὶ μὲν δὲν, ὡς αἶμα φέρων·
 Εἰδὼν δὲ δὴν ὅς λῶν καὶ ὡς αἶμα φέρων·
 Χρήματα μὲν δὲν τῶν, ὡς αἶμα φέρων·
 Πτωχοὶ δὲν, ὡς αἶμα φέρων, ὡς αἶμα φέρων·
 ὡς αἶμα φέρων, ὡς αἶμα φέρων·
 Τῶν δὲν, ὡς αἶμα φέρων, ὡς αἶμα φέρων·
 ὡς αἶμα φέρων, ὡς αἶμα φέρων·
 ὡς αἶμα φέρων, ὡς αἶμα φέρων·
 ὡς αἶμα φέρων, ὡς αἶμα φέρων·

Neque si senectus venerit, opes omnes effluerint:

Nam in isto genere opes optimum est habere:

Si enim dives es multi sunt tibi amici: si verò pauper sis,

Pauci, nec iam similiter ipse vir bonus est.

Parcere quidem melius est: quoniam nec mortuum laget

Quisquam si non videret opes relictas.

Pauci hominum virtus & pulchritudo obuenit:

Beatus est qui haec ambo sortitus est.

Omnes quidem eum, colunt simul aequales: quique pares ei

Cedunt loco quique seniores sunt. [sunt,

Non possum voce suavi canere, velut iuscinia:

Et nimis superiori nocte ad commisionem ini.

Neque tibi cinem causor: sed me sodale

Deserit, sapientia non indigens.

Prope tibi cinem canam, istic constitutus

Dexter, immortales deos precans.

Eo ad amufim rectam viam, neutram in partem

Inclinans, oportet eum me recta omnia cogitare.

Patriam ornabo optimam civitatem neque ad populum

Versus, neque iniqui viri obediens.

Hinnulum ex cervo leo ut viribus confidens,

Pedibus comprehendens, sanguinem non bibi.

Murosque altos conscendens civitatem non diripit,

Ingensque equos currum non inscendit:

Agens verò non egens, & non finis finiens.

Faciensque non fecit, perficiensque non perficiens.

Ignavis verò beneficienti duo sunt mala nam se suis

Primabit multa & gratia nulla habebitur.

Si quo affictus à me beneficio magno non gratias habes,

Egens nostras iterum adeas domos.

Donec quidem ipse bibi ex fonte profundo,

Suavis mihi videbatur & pulchra esse aqua:

Modò verò iam turbatus est, aqua verò commiscetur limo.

Alio fonte bibam aut flumine.

Ne unquam laudes prius quàm noveris virum clare,

Ingenium, & modum, & mores qualis sit.

Θύει γάρ γε τὰ χεῖματα πάντα δόποδ' ἂν.

Εἰ γὰρ τοῖς δὲ γλυκεῖα χεῖματα ἔρξαι ἔχῃ.

Εἰ μὲν γὰρ πλεῖται πολλοὶ φίλοι· λέω γὰρ πένθος.

Παύροις καὶ ἐθ' ἑμῶς αὐτὸς αὐτὸς ἀγαθός.

Θεοὶ δὲ δαίμονες μὲν ἄλλοι· ὅτι εἰ μὴ θανόντων δόποδ' αἶε.

Οὐδ' εἰ, λέω μὴ ὁρᾷ χεῖματα λειπόμηναι.

Παύροις αὐτῶν πάντων ἀριτῆς καὶ καὶ ὅτι δὲ εἰ.

Θαλίῃ δὲ τούτων ἀμεροτέρως ἔλαχε.

Πάντες μὲν πικρῶσι ἑκάστω· ἴσοι οἳ τε χεῖρα αὐτῶν.

Εὐκλείῃ χώρῃ· οἳ τε παλαιότεροι.

Οἱ δὲ αὖτε φωνὴ λιγυρὰ ἀδύμην, ὡς περ ἀνδρῶν.

Καὶ γὰρ τίς περὶ τῶν νύκτ' ὅτι καὶ αὖτε ἔβλεπε.

Οὐδ' εἰ ἀνελτικῶς περὶ φασίζομεν· ἀλλὰ μὲν ἰπταίρας.

Εκλείπει σὺν τῇ καὶ ὅτι δὲ αὖτε.

Εἰς τὴν αὖτε τῶν ἀείσομεν ὡς καὶ καταστάς.

Δοξίῃς· ἀδύμην τοῖς θεοῖς· ὅτι δὲ αὖτε.

Εἰς τὴν σταθμῶν ὁδῶν ἔδωκεν ὡς τῇ τῇ.

Κλινόμεν· χεῖρα μὲν ἀπὸ πάντων νεῖν.

Πατρίδα κοσμησάμεν λιπαρῶν πόλιν, ὅτι δὲ αὖτε.

Τρίψας ὡς ἀδύμην αὖτε ἀπὸ πειθομένη.

Μελέων ὡς ἔξ ἑλπίσιν ἀνέσσει· δὲ καὶ πεποιθώς.

Ποσὶ καὶ ταμάρψας· αὖτε καὶ ἰπταίρας.

Τειχέων δὲ ὡς ἀδύμην ὅτι δὲ αὖτε πάλιν.

Ζούξας δὲ ὡς ἰπταίρας αὖτε καὶ ἰπταίρας.

Πρίξας δὲ ὡς ἰπταίρας καὶ ἰπταίρας τολύπας.

Δρήσας δὲ ὡς ἰπταίρας· λέω δὲ αὖτε αὖτε.

Δοξίῃς δὲ ὡς ἰπταίρας αὖτε καὶ αὖτε αὖτε.

Χηρόσας πολλῶν καὶ χεῖρας ἀδύμην.

Εἴτι περὶ αὖτε ὡς ἀγασθὸν μέγα, μὴ χεῖρα αὖτε.

Χρήσας ὡς ἀγασθὸν αὖτε ὡς ἀγασθὸν.

Εἰς τὴν αὖτε ὡς ἀγασθὸν αὖτε ὡς ἀγασθὸν.

Ηδὲ τῇ μοι ἰδύμεν καὶ καλὸν αὖτε ὡς ἀγασθὸν.

Νυνὶ δὲ ὡς ἀγασθὸν αὖτε ὡς ἀγασθὸν αὖτε.

Αλλὰ γὰρ ἀγασθὸν αὖτε ὡς ἀγασθὸν αὖτε.

Μή ποτ' ὡς ἀγασθὸν αὖτε ὡς ἀγασθὸν αὖτε.

Θρησκὴ καὶ ὡς ἀγασθὸν αὖτε ὡς ἀγασθὸν αὖτε.

Multi sanè fucatos fallaces mores habentes,
 Occulant, inducent animum diurnum,
 Horum verò indicat omnino tempus mores cuiusque.
 Etenim ego mentem longe iam extra perrexì:
 Præueni, landas, priusquam tuos per omnia didicissem
 Mores: nunc autem iam nauis velut longè discedo.
 Qua verò virtus est bibentem, vni præmiis reportaret
 Sape sane vincit & malus virum bonus.
 Nullus hominum, quem postquam tandem terra tenoris,
 Inque crebrum descendit domūque Proserpina,
 Oblectatur, neque lyram neque tibiam audis,
 Neque Bacchi dona tollens:
 Macintens, corde voluptatem percipiam, donec lenia
 Genus & caput intima: me profuam.
 Ne mihi vir sit lingua amicus, sed magis re ipsa:
 Vitæque, & manibus properet, & apibus:
 Neque inter pecula verbis meam mentem oblectato
 Sed faciens appareat, si quid possit, bonum.
 Nos verò in convivio carum depanamus animum,
 Ut insuper oblectationis opera amabilia ferat.
 Statim enim, tanquã cogitatio, præterit splendida pubertas
 Neque equarum impetus est velocior,
 Qua quidem virum furunt hastarum in laborem virorum
 Præcipientes ferrifero oblectata campo.
 Bibe, cum bibas alij: cum quidem amicus mæsus fuerit.
 Nemo hominum noxæ te gravatium.
 Interdum quidem patiens moribus, interdumque fectus
 Gaudere potes, aliâque alius vir.
 Si insitueris & Academicæ amabilem hymnum canere,
 Præmiis autem in medio puer pulchrum florē habens,
 Tibique sit & mihi de sapientia certantibus:
 Cognoveris quanto a finis præstantiores sint multa.
 Cum verò sol quidam in aethere solidungulos equas
 Iam admonueris, medium diem habens,
 A cena cessamus & cæcus quò quem animus iubet,
 Variis bonis veneri sanctificatus:

Πολλοὶ τοὶ κλέδῃλον ὀπίκλοπον ἦθ' ἔχοντες
 Κρίπῃσ' αἰδέμενοι θυμὸν ἐφ' ἡκίερον.
 Τίτῃ δ' ἐμφαίνει πάντας χρεῖν ἦθ' ἔχοντες.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ γούμης πολλὸν ἄρ' ἐντὸς ἔβην.
 Εὐδοκῶ δ' αἰνέσαι, κερὶν σου κ' ἡμίτῃ δαίμων.
 Ἠδ' ἀντιῶ δ' ἠδ' ἡνυῶς ἄθ', ἔχεις διέχου.
 Τίς δ' ἀρετὴν πῶτοντ' ὀπείνεται ἄθλον ἐλπίδ'·
 Πολλάκι τοὶ νικᾷ καὶ κακὸς αἰδοῖ ἀγαθόν.
 Οὐδεὶς αἰδρούμενος, δι' ὅττι ποτε γῆρα καλὸν φησὶ,
 Εἴς τ' ἔρεβ' ἡρώεω δώματι Περσέφοντος.
 Τέρπει καὶ ὑπελύρας ὕτ' ἀνελκτῆρες ἀποδόν,
 Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἴσασιν ἐχέμεν.
 Ταῦτ' ἴσασθ' ὅσον κεχαρίμεν ὅτ' ἐπίσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρῶς
 Γουῶνται καὶ καρδία ἀνέμεναι περὶ φέρον.
 Μὴ μοι αἰὲρ εἴη γλαῦκ' ἀφ' ἡλίου καὶ ἔργον.
 Χερσὶν τε ἀποδύσει χερσὶν τε ἀμφοτέρω.
 Μακρὰ γὰρ κερτῆρες, λόγους ἐλπίδ' ὅσοντα τέρπει,
 Ἀλλ' ἔρδω φάνοις ὅττι δαίμων ἀγαθόν.
 Ἡμεῖς δ' ἐν δαίμονι φίλοι καὶ δαίμων δ' ἐν θυμῷ.
 Οὐδ' ἐπὶ τερπικῆς ἔργ' ἐρετὴν φέρει.
 Αἴψα γὰρ ὅττι γούμης παρὶ χερσὶ ἀγλαὸς ἦεν.
 Οὐδ' ἐπὶ πῶτον ὄρμη γένε' ἀκρίτην,
 Αἶψα φ' αἰδοῖ φέρουσιν ὄρμησιν ἐς πόντον αἰδοῖ.
 Λάβρου, πυρρῶς περὶ χερσὶν πῶτον.
 Ἦν', ἐπὶ πῶτον πῶτον ὅταν τοὶ θυμὸν αἰσθῆται.
 Μὴδεὶς αἰδρούμενος γὰρ σὺ βαρύνεσθαι.
 Ἀλλοτὶ τοὶ πῶτον αἰνέσαι, ὅττι δ' ἔρδω
 Χαίρεισιν δαίμων αἰνέσθαι ὅττι τ' ὀπείνεται αἰνέ.
 Ἢθ' εἴησ' ἀνέμεναι ἐφ' ἡκίερον ἦθ' αἰνέσθαι.
 Ἀθλὸν δ' ἐν μέσῃ πῶτον καλὸν αἰνέσθαι ἔχει.
 Χαί τ' εἴη καὶ ἐμὲ σοφίης ἀφ' ἡλίου πῶτον.
 Γούμης χ' ἔσθαι ὅταν κρείσσονες ἡρώεροι.
 Ἡμεῖς δ' ἡμῶν πῶτον αἰνέσαι, ὅττι πῶτον ἔχει.
 Ἀρπὸν γὰρ ἡμῶν πῶτον αἰνέσαι, ὅττι πῶτον ἔχει.
 Δοίπτε δ' ἡμῶν πῶτον αἰνέσαι, ὅττι πῶτον ἔχει.
 Πῶτον αἰνέσαι, ὅττι πῶτον αἰνέσαι, ὅττι πῶτον ἔχει.

Gutturinūque statim foras ferat, coronas verò mittere
Formosa agilibus manibus Lacana puella.

Virtus verò primum inter homines optimum,

Pulcherrimūque reportatum est viro sapienti.

Commune verò bonum hoc civitatiq̃e omnique populo.

Quisquē vir posu pedibus inter propugnatores stas.

Communiter item hominū in precepta dabo, ut quī puer-

Nitidum florem habens, & mentibus bona cogites. [tatis

De sua possessionibus bene sibi facere oportet: non enim re-

Bu datur à diis, neque fuga moris [pubescere

Mortalibus hominū in. graui autem senectus coarguit

Perniciosa, caputque apprehendit summum.

Quam beatus fortunatusque & felix est, quisquē exers

Laborem, in Plutoni domum nigram descendit:

Priusquam inimicos conspiciat & superare valueris,

Examinareque amicos, quamnam habeant mentem.

Statim mihi per quidem corpus fuit immensus sudor,

Conspernor verò inueni florem inuentum,

Iucundum simul & pulchrum: quia diutius debebat esse:

Verum breui est velut summum,

Adolescens pretiosa: sed perniciosa & deformis

Confestim super caput seruetur vena et

Nunquam inimicum sub iugum cernicem ponam

Graue neque si mihi Tmolus instet capiti.

Ignavis sane in malis vaniores iustus sunt:

Proborum verò semper actiones rectiores.

Facilisque actio inter homines malitia:

Boni autem difficilis, Cyrie, est conatus.

Confide anime malis pariter intoleranda passus:

Improborum sanè cor est citatius.

Neque tu infectas ob res dolorem augens

Oderis, neque agre feras: neque amicos molestia offec:

Neque inimicos exiliora Deorum enim fata dona

Non facile mortalis vir effugerit

Neque nigra descendens in fundum paludis,

Neque cum ipsum habueris tartarus tenebrosus.

Κίριβα δ' αἵψα θυγάρι φέροι, στεφανώματα δ' ἔσσω
 Εὐειδὴς ῥαδὶπῶς χροσὶ λάχανα κείνη.
 Ἡ δὲ ἀρσὴ τοῦδ' αἰθλον ἐν εἰδράππιτι ἀρίστην
 Κημίσου τε φέρειν γίγνητ' αἰδρί σοφῶ.
 Ξυλὸν δ' ἰδὼλον τῦτο παλαι τε παντὶ τε δήμῳ.
 Ὅστις αἶψα διαβὰς ἐν ποταμῷ χροσὶ μύρον
 Ξυλὸν δ' αἰδράποισ ἐποδίσσεται, ὅφρα περ ἦεν
 Ἀγλαὸν αὐτῷ ἔχων, καὶ φρεσὶν ἰδὼλα νοή,
 Τῶν αὖτ' ἀντιείων δὲ παχέμεν, ὃ γὰρ αἶψα
 Δίς πέπταται φρεσὶ θεῶν, ὃ δὲ λύπεται θανάτῳ
 Θνητοῖς εἰδράππισι, κακὸν δ' ὅπ' ἡθρὰς ἐλίσσῃ
 Οὐλόμεν, κακοδύης δ' ἀπὶ πῆλ' ἀκροτάτης
 Περ μάκαρ θυδαίμων τε καὶ ὅλ' ἐνθ', ὅστις ἀπειρεῖ
 Ἀθλων, εἰς εἶδου δῶμα μέγα κατίβη.
 Ποιὴν τ' ἔχθρῳ πῆλ' ἔχῃ καὶ ἐνδρῶν ἀνὰ γὰρ
 Εἰς ταῖσιν τε φίλοις ἔντην ἔχεισιν οὖν.
 Αὐτὶς αὖτις μὲν γροίω ῥίει ἀπαιτῶ ἰδρῶς,
 Πτυῖμα δ' ἰσορῶν αὐτῷ ἐμνηκίης.
 Τερπνὸν οὖτως καὶ καλὸν ὅτ' εἰ πλείον ὦν ἔχῃ
 Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνητ' ὥς τ' ὄναρ.
 Ἡβη τιμῆσται τε δὲ ἐλόμενον καὶ ἀμορφον
 Αὐτὶς ἔσθ' ἐκδομένη γῆρας ἐνδρῶν ἔμεν.
 Ὅποτε τοῖς ἔχθρῳσι ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα δύσσω
 Δύσλοφον, ὃ δ' εἰ μὴ τιμῶν ἔπειτα κάρη.
 Δειλοῖς τοι κακότητι ματαιόττεροι γόοι εἰσὶ.
 Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ φηξίαι ἰδυτέρας.
 Ρηϊδίη τοι φηξίη ἐν αἰδράποισ κακότητ' ἔχῃ.
 Τῷ δ' ἀγαθῷ χαλεπὴ Κύρις πάλαι παλάμη.
 Τόλμα θυμὸν κακοῖσιν οὖτως ἀτλήτω πεποδῶς.
 Δειλῶν τοι κακοῖν γίγνητ' ὀφύτιον.
 Μηδὲ σύ γ' ἀπορήκτοισιν ἐφ' ἔργμασι δῆγ' αἰέτων
 Ἐχθρῶν, μηδ' ἄχθῃ μηδὲ φίλῃσι ἀΐα.
 Μηδ' ἔχθρῳ δόξαται, θεῶν δ' εἰς ἀρμήν δῶρα
 Οὐκ αἰρήσῃσιν θνητὸς αἰὲρ πορφύρε.
 Οὐτ' αἰ πορφυρὴς καταδὶς ἐς πυθμῶν ἀλυσσῶ.
 Οὐδ' ὅτ' αὐτὸν ἔχῃ ταρταρῷ ἡρώεσσι.

Virum sane est bonum difficillimum fallere.

Ut in mea mente Cyren olim indicatum est.

Incunda quidem & prima, verum multo metius nocet:

Quoniam ignavis nulla est gratia.

Amentes homines & stulti, qui quidem vinum

Non bibunt astre & cane incipiente.

Ago cum tibi sine iuxta fonte ridentes

Bibamus illius laticibus oblectantes nos.

Dormiamus: custodia verò urbis, custodia tua eris.

Hec speram amabilem patriam nostram.

Per Ionem si quis illorum & occultus dormit,

Nostram reprehensionem accipiet molestè.

Nunc sanè bibentes oblectemur, pulchra dicentur

Quæ verò post erunt, hac diis cura sunt.

Tibi verò ego, ut pueri charo præcepta dabo ipse

Bona: tu vero animo & mentibus hac immitte.

Nunquam festinans facis malum, sed profunda

Tua mente consulta: tuo bonoque animo.

Eorum enim qui pugnant, pugnat animusque mensque:

Consilium verò in bonum & mentem probam ducis:

Sed sermonem quatenus hunc committemus. Ceterum mihi tu

Tibia cans, & Musarum recordabimur ambo.

Ipse namque hoc dederunt habere gratia dona

Tibi & mihi, atque illis & vicinis.

Timagora, multorum ingenium à longe inspicendum.

Cognoscere difficile, etiam si sit sapiens.

Alij quidem enim vitam totum habent

Opibus: atq; verò vitæ tuæ perniciosam cupiditas.

In adolescentia verò iuxta æqualem melius est dormire.

Desiderabilium operam amorem explentem:

Esque constantem cum tibi sine canere:

His nihil sane aliud adest delectabile

Viris & feminis quid mihi opes & pudor?

Oblectatio vincit omnia cum latitia.

Demones homines & stulti sunt, qui mortuos

Lugent, non autem puertatis florem percutiunt.

Oblectare

Ἀνδρά τοι ἴς' ἀγαθὸν χαῖ' ἐπώτατοι ἔξατα πῆσαι·
 ὡς ἐν ἱμῇ γινώσκῃ κέρνε πάλαι κεκρυμμένη.
 Ἡδὲ γὰρ ἡμῶν καὶ ἀφ' ἑστέων ἀτὰρ πολλὰ λήϊον ἦδ' αἶψα
 Οὐδὲ γὰρ τοῖς δελοῖς ἀδὲρ μὲν δαΐ χερσίν·
 Ἀφρονες δ' ἄθροισται καὶ νῆπιον εἴποιες εἶνον
 Μὴ πίνεσθ' ἄσπετον καὶ κωυὸς ἀρχομένη.
 Δῖον σὺν ἀνελπίθεω ὄδῳ κλαῖοντι γελᾷντι
 Πινόμεν' ἀκείνῃ καὶ ἐσσι πεπόμεναι.
 Εὐδωμῶν' αὐλακὴν ἢ πύλον αὐλῆς κλεισμένης,
 Ἄσπετος ἦν ἔχοντι πατρίδ' αὖ ἡμετέρης.
 Ναι μὰ δὴ εἴ τις ἀφ' ἑστέων ἐγχεχλυμένῃ βῆδ' αἶψα,
 Ἡμετέρῳ κῶμῳ δέξεται ἀφ' ἀπαλῆως·
 Νῦν μὲν πίνοντες τερπόμεσθαι, καλὰ λέγοντες·
 Ἀσπετος δ' ἔπειτα ἔστω πύλοιο δαίμων μῆτις·
 Σοὶ δ' ἴσ' αὖτ' αἶψα τε περὶ φέρῳ ὑπεδύσσουσαι αὐτὸς
 Εὐδαίμων δ' ἔστω μὲν αὖ φρεσὶ τῶντι βῆδ' αἶψα.
 Μή ποτ' ὀπίσθ' ἀφ' ἑστέων ἀφ' ἑστέων κακόν· ἀλλ' ἔβραθεν
 Σὲ φρεσὶ βάλαντα· σά' ἀγαθὰ ἔτεν ἴα.
 Τῶν γὰρ μαρτομένων μάχῃ θῆκες τε νότον τε
 Βυλὴν δ' εἰς ἀφ' ἑστέων καὶ νότον εὐδαίμων δ' ἔστω.
 Ἀλλὰ λόγον μὲν ἔπειτα ἔστω δ' αὐτὰρ ἔμεν σὺ
 Αὐτὸς καὶ μουσῶν μετὰ σπῆρμα· μετὰ σπῆρμα
 Αὐτὸς γὰρ ταῦτ' ἔδωκεν ἔχει καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν
 Σοὶ καὶ ἐμῇ, ἐμῇ αὖτ' ἔμεν σπῆρμα δῶκεν.
 Τιμὰ γὰρ περὶ πύλον ἀφ' ἑστέων ἀφ' ἑστέων
 Πινόμεναι καὶ γαλεπὸν καὶ γὰρ ἔστω σπῆρμα.
 Οἱ μὲν γὰρ κακότητα μετὰ σπῆρμα δῶκεν
 Πινόμεναι δ' ἔστω σπῆρμα δῶκεν.
 Ἐν δ' ἔστω σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν
 ἔστω σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν.
 Ἐστὶ γὰρ σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν.
 Τάχα γὰρ σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν.
 Ἀνδρά τοι ἴσ' ἀγαθὸν χαῖ' ἐπώτατοι ἔξατα πῆσαι·
 ὡς ἐν ἱμῇ γινώσκῃ κέρνε πάλαι κεκρυμμένη.
 Ἡδὲ γὰρ ἡμῶν καὶ ἀφ' ἑστέων ἀτὰρ πολλὰ λήϊον ἦδ' αἶψα
 Οὐδὲ γὰρ τοῖς δελοῖς ἀδὲρ μὲν δαΐ χερσίν·
 Ἀφρονες δ' ἄθροισται καὶ νῆπιον εἴποιες εἶνον
 Μὴ πίνεσθ' ἄσπετον καὶ κωυὸς ἀρχομένη.
 Δῖον σὺν ἀνελπίθεω ὄδῳ κλαῖοντι γελᾷντι
 Πινόμεν' ἀκείνῃ καὶ ἐσσι πεπόμεναι.
 Εὐδωμῶν' αὐλακὴν ἢ πύλον αὐλῆς κλεισμένης,
 Ἄσπετος ἦν ἔχοντι πατρίδ' αὖ ἡμετέρης.
 Ναι μὰ δὴ εἴ τις ἀφ' ἑστέων ἐγχεχλυμένῃ βῆδ' αἶψα,
 Ἡμετέρῳ κῶμῳ δέξεται ἀφ' ἀπαλῆως·
 Νῦν μὲν πίνοντες τερπόμεσθαι, καλὰ λέγοντες·
 Ἀσπετος δ' ἔπειτα ἔστω πύλοιο δαίμων μῆτις·
 Σοὶ δ' ἴσ' αὖτ' αἶψα τε περὶ φέρῳ ὑπεδύσσουσαι αὐτὸς
 Εὐδαίμων δ' ἔστω μὲν αὖ φρεσὶ τῶντι βῆδ' αἶψα.
 Μή ποτ' ὀπίσθ' ἀφ' ἑστέων ἀφ' ἑστέων κακόν· ἀλλ' ἔβραθεν
 Σὲ φρεσὶ βάλαντα· σά' ἀγαθὰ ἔτεν ἴα.
 Τῶν γὰρ μαρτομένων μάχῃ θῆκες τε νότον τε
 Βυλὴν δ' εἰς ἀφ' ἑστέων καὶ νότον εὐδαίμων δ' ἔστω.
 Ἀλλὰ λόγον μὲν ἔπειτα ἔστω δ' αὐτὰρ ἔμεν σὺ
 Αὐτὸς καὶ μουσῶν μετὰ σπῆρμα· μετὰ σπῆρμα
 Αὐτὸς γὰρ ταῦτ' ἔδωκεν ἔχει καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν
 Σοὶ καὶ ἐμῇ, ἐμῇ αὖτ' ἔμεν σπῆρμα δῶκεν.
 Τιμὰ γὰρ περὶ πύλον ἀφ' ἑστέων ἀφ' ἑστέων
 Πινόμεναι καὶ γαλεπὸν καὶ γὰρ ἔστω σπῆρμα.
 Οἱ μὲν γὰρ κακότητα μετὰ σπῆρμα δῶκεν
 Πινόμεναι δ' ἔστω σπῆρμα δῶκεν.
 Ἐν δ' ἔστω σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν
 ἔστω σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν.
 Ἐστὶ γὰρ σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν.
 Τάχα γὰρ σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν.
 Ἀνδρά τοι ἴσ' ἀγαθὸν χαῖ' ἐπώτατοι ἔξατα πῆσαι·
 ὡς ἐν ἱμῇ γινώσκῃ κέρνε πάλαι κεκρυμμένη.
 Ἡδὲ γὰρ ἡμῶν καὶ ἀφ' ἑστέων ἀτὰρ πολλὰ λήϊον ἦδ' αἶψα
 Οὐδὲ γὰρ τοῖς δελοῖς ἀδὲρ μὲν δαΐ χερσίν·
 Ἀφρονες δ' ἄθροισται καὶ νῆπιον εἴποιες εἶνον
 Μὴ πίνεσθ' ἄσπετον καὶ κωυὸς ἀρχομένη.
 Δῖον σὺν ἀνελπίθεω ὄδῳ κλαῖοντι γελᾷντι
 Πινόμεν' ἀκείνῃ καὶ ἐσσι πεπόμεναι.
 Εὐδωμῶν' αὐλακὴν ἢ πύλον αὐλῆς κλεισμένης,
 Ἄσπετος ἦν ἔχοντι πατρίδ' αὖ ἡμετέρης.
 Ναι μὰ δὴ εἴ τις ἀφ' ἑστέων ἐγχεχλυμένῃ βῆδ' αἶψα,
 Ἡμετέρῳ κῶμῳ δέξεται ἀφ' ἀπαλῆως·
 Νῦν μὲν πίνοντες τερπόμεσθαι, καλὰ λέγοντες·
 Ἀσπετος δ' ἔπειτα ἔστω πύλοιο δαίμων μῆτις·
 Σοὶ δ' ἴσ' αὖτ' αἶψα τε περὶ φέρῳ ὑπεδύσσουσαι αὐτὸς
 Εὐδαίμων δ' ἔστω μὲν αὖ φρεσὶ τῶντι βῆδ' αἶψα.
 Μή ποτ' ὀπίσθ' ἀφ' ἑστέων ἀφ' ἑστέων κακόν· ἀλλ' ἔβραθεν
 Σὲ φρεσὶ βάλαντα· σά' ἀγαθὰ ἔτεν ἴα.
 Τῶν γὰρ μαρτομένων μάχῃ θῆκες τε νότον τε
 Βυλὴν δ' εἰς ἀφ' ἑστέων καὶ νότον εὐδαίμων δ' ἔστω.
 Ἀλλὰ λόγον μὲν ἔπειτα ἔστω δ' αὐτὰρ ἔμεν σὺ
 Αὐτὸς καὶ μουσῶν μετὰ σπῆρμα· μετὰ σπῆρμα
 Αὐτὸς γὰρ ταῦτ' ἔδωκεν ἔχει καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν
 Σοὶ καὶ ἐμῇ, ἐμῇ αὖτ' ἔμεν σπῆρμα δῶκεν.
 Τιμὰ γὰρ περὶ πύλον ἀφ' ἑστέων ἀφ' ἑστέων
 Πινόμεναι καὶ γαλεπὸν καὶ γὰρ ἔστω σπῆρμα.
 Οἱ μὲν γὰρ κακότητα μετὰ σπῆρμα δῶκεν
 Πινόμεναι δ' ἔστω σπῆρμα δῶκεν.
 Ἐν δ' ἔστω σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν
 ἔστω σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν.
 Ἐστὶ γὰρ σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν.
 Τάχα γὰρ σπῆρμα δῶκεν καὶ καὶ σπῆρμα δῶκεν.
 Ἀνδρά τοι ἴσ' ἀγαθὸν χαῖ' ἐπώτατοι ἔξατα πῆσαι·
 ὡς ἐν ἱμῇ γινώσκῃ κέρνε πάλαι κεκρυμμένη.
 Ἡδὲ γὰρ ἡμῶν καὶ ἀφ' ἑστέων ἀτὰρ πολλὰ λήϊον ἦδ' αἶψα
 Οὐδὲ γὰρ τοῖς δελοῖς ἀδὲρ μὲν δαΐ χερσίν·
 Ἀφρονες δ' ἄθροισται καὶ νῆπιον εἴποιες

Obleſtare mihi chare anime forſan mox aliqui alij erunt

Viri: ego verò mortuus terra nigra ero

Cyrne, amicos ad omnes conuerto varios mores.

Commiſcens ingenium, qualis quiſque natus eſt.

Nunc quidem hunc ſequere, alius verò alius ſis ingenio.

Melior res ſanè ſapientia eſt vel magnà virtute.

Reſ inſeſta diſſiciliſſimum eſt ſinem

Cognoſcere, quomodo ſit eam Deus perfecturus.

Caligo enim extenſa eſt & a te id quod futurum eſt.

Non intelligibiles ſunt humana ſines invaliditati.

Neminem inimicorum utuperabo, bonum exiſtens:

Reque item laudabo ſi malus ſit, amicum.

Sic oportet bonum quidem certè, aduertonem, mentem

Formam ſemper habere in ſinem viro amico.

Populum verò rogat multa ferre grauis non enim nouis

Hoc facere quod tibi non gratum ſit.

Cuſtor & Pollux, qui in Lacedæmone diuina

Habitatis Eurota pulchriſſimo fluuio:

Si unquam conſulam amico malum, iſſe habeam:

Si verò aliquid ille mihi, tunc tantum ipſe habeat.

Moleſte mihi animus habet de tua amicitia:

Neque enim od ſe, neque amare poſſum;

Cognoſcens moleſtū quidē eſſe, quando amicus viro fuerit,

Odiffe moleſtū & que, non volentem, amare.

Speculare igitur nūc alium mihi quidē nulla neceſſitas eſt

Hoc facere: ſuperiorum mihi gratiam repono.

Iam & alis atroxior, ut volueris

E lacu magno, virum malum profugiens,

Deque me abruptum, in virò mea amicitia fruſtratus,

Poſtea noſtram cognoſces prudentiam,

Quiſquē tibi conſuluit de me, & te caſus

Alere, reliquentem noſtram amicitiam.

Induriam & Magnetas perdidit, & Colophonem,

Et ſingulam, amicum Cyrne & vos perdis.

Ad probationem verò veniens, aſtruiſſeque plumbis,

Aurum accedens inſiſtis, probus omnium eris.

Τίρπός μοι εἶλε θυμὸν· πῶς αἶπνε δῆλοι ἴσονται
 Αἰεθροί, ἔχοντες ὅτι καὶ γὰρ μάλα ἴσμεν
 Κύρνε φίλοι, πρὸς πάντας ὅτις μεθεποικίλοι ἦσαν.
 Συμμεσθῶν ἔργον ἔστι· ἔστι γὰρ ἔστι.
 Νυνὶ μὲν τὸ δ' ἐφίπυ, ποτὶ δ' ἄλλοις· πάλιν ὁρῶν.
 Κρεῖσσεν τοι σοφίη καὶ μεγαλὰ κέρει.
 Ἡρήματ' ἄφρηκτου χαλκώτατον ὅτι παλαιῶν
 Γνώσι· ὅπως μὲν περὶ τοῦ θέντος παλαιῶν
 Ορφικὸν γὰρ τέτακται· πρὸς ὅτι μὲν ἔστι· ἔστι δ' αἶψα
 Οὐ σιωπῇ θνητῶν περὶ αἶψα ἀμνηστική.
 Οὐδένα γὰρ ἐχθροὶ μωμῶσιν· ὅτι λόντες ἔσονται.
 Οὐδέ μὲν αἰνέται δὴ λόντες ἔσονται φίλον.
 Οὐτὼ γὰρ τὸν γ' ἐφίπυ· ὅτι περὶ αἶψα ἀμνηστική.
 Ἡμπεδὸν αἶψα ἔχοντες ἔσονται ἀμνηστική.
 Δῶμον δ' ἄξιον πολλὰ φέρει· ὅτι καὶ γὰρ ὅτις
 Τοῦθ' ἔρδην ὅτι σοι μὴ κατεσθίμενον ἦ.
 Κάσπερ καὶ Πολύδουκας, ὅτι ἐν Λακεδαιμονίᾳ δὴν
 Ναιετ' ὅτι· βύρσος καὶ χαλκὸς ποταμῶν.
 Βῆποτι βυλθῶσιν· ὅτι καὶ χαλκὸν αὐτὸς ἔχοντες.
 Εἰ δὲ πικρὸν ἔμοι, ὅτις πρὸς αὐτὸς ἔχοντες.
 Αργαλίας μοι θυμὸς· ὅτι καὶ πρὸς φίλους ἔχοντες.
 Οὐτε γὰρ ἐχθροὶ ἔστι βυλθῶν δυνάμει.
 Γνωσκῶν χαλκὸν μὲν, ὅτι καὶ φίλος ἔστι γὰρ ἔχοντες.
 Εχθροὶ χαλκὸν δ' ἔστι καὶ ἔχοντες καὶ φίλους.
 Σκέπτο δὴ νυνὶ ἄλλον· ἔμοι γὰρ μὲν ἔστι καὶ αὐτὸς
 Τοῦθ' ἔρδην ὅτι καὶ πρὸς φίλους ἔχοντες.
 Ἡδὴ καὶ πλεονέχων ἔπαυσα· ὅτι καὶ πρὸς φίλους
 Ἡκλήμωνε μεγάλης, αἶψα καὶ καλὸν πρὸς φίλους.
 Βρέχον δὴ πρὸς φίλους· σὺ δ' ἔμοι γὰρ ὅτι καὶ πρὸς φίλους.
 Γενοῦν ἡμετέρων γὰρ ὅτι καὶ πρὸς φίλους.
 Οἱ καὶ πρὸς φίλους ἔστι καὶ πρὸς φίλους.
 Τέλει καὶ μέγας ἀπώλεσε, καὶ καλὸν ἔστι.
 Καὶ σμύρνην πρὸς φίλους· κύρνε καὶ ἔμοι γὰρ ὅτι.
 Εἰς βίαν γὰρ δ' ἔστι, καὶ πρὸς φίλους καὶ πρὸς φίλους.
 Χρυσὸς ἀπὸ φίλων ἔστι, καὶ πρὸς φίλους ἔστι.

Non me miserum! tenens ludibrium quidem inimicis,

Amicus verò labor, infelicia passus fui.

Cyrne, qui prius boni erant, nunc contra mali sunt: quicquid

Nunc boni, qui posset hæc sustinere, intuens [mali,

Bonos quidem contemptiores esse priores verò sortitos

Honorem? uxorem autem ambit ex malo bonus vir.

Se invicem uti o fallentis sibi mutuo irrident,

Neque bonorum memoriam habentes, neque malorum.

Opes habes, pauperatē mihi obieciſti: sed aliqua tamē recte

Sunt alia comparabo, diis vota faciens.

Plura, deorum pulcherrime & desiderabilissime omnium,

Cum te, & malus si sis, sis bonus vir.

Pubertatis modum habeam: antequam me Phœbus Apollo.

Laetetur, & Iupiter immortalium rex,

Ut vitam vivam mala extra omnia,

Pubertate & acutis animum exilarans.

Ne me malorum commenefasito: tui sane qualia Vlyſſes,

Qui: Ditis magnam domum adit, inde regressus:

Qui sane & procos interemit immitti ferro

Penelope inemor puellaris uxoris:

Quæ quidem diæ expectavit, charum apud filium manens,

Donec terram ingressus est, formidabilisque secessus.

Si bibes o pauperatē animi corruptricem non eures:

Neque vires inimicos qui mihi dicunt male:

Sed pubertatem amabilem querer, quæ me relinquit:

Lamen, o quæ moleſta in ſenectutem inſtans.

Cyrne, præſentibus amicis mali ſedemus principibus,

Quarumque huceri remedia naſcenti.

Spes inter homines ſola dea bona eſt:

Alij verò dij in caelum, nos relinquentes, abierunt

Abiit quidem Fides magna dea, abiitque viroꝝ

Temperantia, Charitiſque, o amice, terram reliquerunt.

Iuramentaque non amplius ſidelia inter homines ſunt inſta:

Neque deus ullus veneratur immortales.

Piorum verò virorum gentes perire, neque iura

Amplius cognoſcunt, neque item pietatem:

Οἶμοι ἐχθροὶ δὴλότες, καὶ δὴ κατὰ χάμα μ' ἐχθροίς,
 Τοῖς δ' φίλοισι πόντος, δὴν αὖ παρθὼν, γλυκύμηνον.
 Κυρὶ οἱ παρθὸν ἀγαθοὶ, νῦν αὖ κακὸί, οἱ δ' κακοὶ παρὶν.
 Νῦν ἀγαθοί, τίς κεν ταῦτ' αἰσχεῖται ἵστασθαι;
 Τοῖς ἀγαθοῖς μὲν, ἀτιμωτέον· κακίοις δ' ἀχρεῖταις
 Τιμῆς μὴ σβίει δὲ ἐν κακοῖς ἐσθλὸς αἰὴρ.
 Ἀλλήλους δ' ἀπατῆντες ὅτ' ἀμύνουσιν γελῶσιν,
 Οὐτ' ἀγαθὼν μνημὼν εἰδότες ὅτε κακῶν.
 Χρήσιμα ἔχον, πένιλον μ' ἀνείδουσιν ἄλλα καὶ μὲν μοι
 ἔστι, τὰ δ' ἐργάζομαι θεοῖσιν ὅτ' ἀξέμενον.
 Πλούτε θεῶν κέλλιστε καὶ ἡμερσίσατε καί τιν',
 Σὺν σὺν κακὸς ὢ, γίγνομαι ἐσθλὸς αἰὴρ.
 Ἦδ' ἐν μέτρῳ ἔχομεν φίλοι δέ μιν Φοῖβ' ὅτ' ἀπὸ πολλῶν
 Αὐτοῖσιν, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύει.
 Οφρα βίον ζάοιμι κακῶν ἐκ τοῦτον ἀπαύται,
 Ἦβ' καὶ σπύγγω θυμὸν ἱανόμενον.
 Μὴ με κακῶν μνησκὲς πέποιδά τι οἷά τ' ὀδυραμένη,
 Οὐτ' Αἰδου μίγα δῶμ' ἥλυθεν ἐξ ἀναδής.
 Ος δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο τῆλ' εἰ χαλκῶν,
 Πύρρονόπης ἑμφορὸν κουρίδης ἀνέχετο.
 Ἦ μὲν δὴ δ' ἐπ' ἵμεναι φίλον παρὸς παῖδι μύθεσσι,
 Οφρα τὸ γῆς ἐπίδω, δὴν ἀλίου τε μυχοῖς.
 Εἰ πύρρον, πένις θυμοφρόνου καὶ μνηστῆρας,
 Οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἱ με λέγουσι κακῶς·
 Ἀλλ' ἤβλω ἐρατὴν ὀλοφύρομαι ἢ μ' ὀπιλείωται·
 Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπ' ἀρχαῖοις.
 Κίρνοι παρὸς φίλοις κακοῖς κατὰ παυστομὴν ἀρχαῖον,
 Ζυτῶμεν δ' ἔλκει φάρμακα φαρμάκων.
 Ἐλπίς ἐν ἀνδράσι μοι, ἡ δὲ ἐσθλὴ ἐστὶν·
 Ἄλλοι δ' ἔλνυμπον δ' ἐκ παρθ' ἵπποις ἔβαν.
 Πάρετο μὲν Πίστις μεγάλη θεῶν, ὅτε δ' ἀνδρῶν
 Σοφροσύνη, χάριτες καὶ ὅτ' ἀφ' ἑλπίος γλυκύλιπον.
 Ὀρκοὶ δ' ἐκ ἱπποῖς ἐν ἀνδράσι δίκαιοι,
 Οὐδὲ θεῶν ὕδεις ἄζετα ἀθανάτοις.
 Εὐσεβίαν δ' ἀνδρῶν γλυκύν, ἔσθλ' ὅτε, καὶ δὲ δέμους
 Οὐκ ἐπ' ἀρχαῖον, καὶ δὲ μὲν θυμῶν.

Sed donec qui vivit & videt lumen solis.

Præ exsistens erga deos spem expelles;

Procurat verò deos, & splendida dona adolens,

Spemque vimam & ultima sacrificat:

Consideratque mustarum virorum obliquum sermonem semper,

Qui deos immortales nihil reuerentes,

Semper alienis opibus intendunt cogitationem,

Uxoria malis operibus signa ponentes.

Nunquam præsentem relinquens amicum: alium optare,

Miserorum hominum verba per suasus.

Liceat mihi ditare malis absque cura

Vivere innoxius, nullum habenti malum.

Neque amo dices esse neque opto: sed mihi liceat

Vivere ex medicis, nullum habenti malum.

Opes & sapientia mortalibus inexpugnabilia res semper:

Neque oris opibus animum exsaturaveris.

Idem & sapientiam sapientissimus non refugit.

Sed amat: animum verò non potest explorare.

Nullum thesaurum recondere filius meus est:

Petentibus verò boni viri bene da.

Nemo enim per omnia est omnino letatus: sed bonus quidem

Tolerat habens malum, nec manifestum tamen:

Improbis verò neque boni scis, neque malis

Animum pariter temperare immortalium verò dona

Varia mortalibus accidunt sed tolerare

Oportet dona immortalium, quæ dant habere.

Oculus, & lingua, & auris, & mens virorum

In medio pectorum in prudentibus sunt.

Bonus conuersare: malos verò nunquam sequere,

Si quanto via perficis finesque negotiationis.

Bonorum bono quidem responsio, bonaque opera:

Malorum verò venti misera sunt verba.

Ex malo confors, mala finit: bene verò & ipse

Cognosces, cum magnos accesseris immortales.

Mentem Cyne dei mortalibus dant optatam:

Thyestes meus Agamemnonem habet.

Αλλ' ὄρα τίς ζῶν καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἡλίαις,
 Εὐσεβίῳ περὶ θεῶν ἐλπίδα προσμύπτω.
 Εὐχόμενος δὲ θεῶν, καὶ ἀγλαὰ μνηστῆρας,
 Ἐλπίδι τε κρατερῇ καὶ πυκνῇ θυίτω.
 Φραζέμενος δ' ἀδίκῳ αἰδέσθων σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
 Οἱ θεῶν ἀδανείτω μηδὲν ἐπιζέμεναι,
 Αἰεὶ ὅθι ἀνοσιβίου κτεάσεις ἐπὶ χροὶ νόμισμα,
 Αἰσχερὰ κακῆς ἔργου σύμβολα δηκόμενοι.
 Μήποτε τ' παριόντα μὲν οἶλον, ἄλλον εἰδόμενα,
 Δειλῶν αἰδρώπων ῥήματα κειδέμεθα.
 Εἴ μοι πλατυμῆτι κακῶν ἀπάτερθε μεμεκῶν
 Ζῶεν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
 Οὐτ' ἔρασμα πλατύνῃ, ἔτ' ὄχρουσά μοι εἴη
 Ἐπὶ δότῳ τῷ ὀλίγον, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
 Πλῆτ' αὖ καὶ σοφὴ θυγὴς ἀνδρώταται αἰεὶ.
 Οὐτε γὰρ αἰ πλῆθε θυμὸν ἐνδοκίμοις
 Πεδίῳ αὖτως σφίλῳ ἐσοφώταται ἢ ἐνδοφύλλῳ.
 Αλλ' ἔρασμα θυμὸν δὲ ἐδωάτα τελέσσει.
 Οὐδένα θυγατρὸν καταθήσει πατρὶ ἀμεινον'
 Αἰετὸν δὲ ἀγαθοῖς αἰδέσθων Κύριε δίδου.
 Οὐδὲς γὰρ πάντ' ὅθι παύσεται, ἀλλ' ὅτ' ἐπὶ ἀλλότῳ
 Τοιμὰ ἔχον τὸ κακόν ἢ ἐπὶ δὴλεν θυμῷ.
 Δειλὸς δὲ ἔτ' ἀγαθοῖσι θάλαττα ἔτε κακοῖσι
 Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν, ἀδανείτω δὲ δόσφι
 Παιτῶν θυγατρὶς ἐσφύρει, ἀλλ' ὅππτελμα
 Χρὴ δὴρ ἀδανείτω καὶ διδοῦσιν ἔχει.
 Φοβαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ ὕατα καὶ νόστος αἰδέσθων
 Εὐμείσθων σφίτων ἐν στυγερῇ φύει.
 Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμιον, κακοῖσι δὲ μή ποτ' ὁμῶται,
 Εὔτ' αὖ ὁδοῦ τελέης τερμασάσῃ εὐπορίῃ.
 Ὅθι ἀγαθῶν ἐπὶ ἀλλήλῳ ἀπὸ κρείας ἐπὶ αὖ ἔργα
 Τῶν δὲ κακῶν ἄλλοι δὴλὰ φέρονται ἔπι.
 Εὐκαταφρείς κακὰ μέγιστον αὖ καὶ αὐτὸς
 Γνώσθι, ἐπεὶ μεγάλας ἔστις ἀδανείπης.
 Γνώμῳ Κύριε θεοὶ θυγατρὶς ἀδανείπης
 Αἰδρώπων γὰρ μὲν φείδεται, καὶ τῶν ἄλλων

• beatus quisquam cum habet pectore. vique multo potior
 Est insolentia veraciosa, molestaq; satietate
 Est verò malum mortalibus satietas: nil potius:
 Omnia enim ex his Cyrene existit malitia.
 Utinam sis cerum tæporem nec patiens nec faciens,
 Cyrene maximam facere experientiam haberes virinis.
 Cyneaeos reuerere & time hoc enim virum
 Cohibet neque facere neque dicere impia.
 Plebuiorum autem tyrannus, quomodo volueris deicere,
 Non iri ignatio à diis est vlla.
 Me sermo & lingua at haec in pauci sunt
 Viri, qui horum utriusque sint dispensatores.
 Nullus pecuniam dans moriem fugerit, neque gravem
 Aduersitatem nisi finem ad finem prouciat:
 Neq; poterit tristitiam, quādo nempe Deus maerores mittit,
 Mortali vir donis si ve'it effugere.
 Non a deo solio regio insistere
 Mortuum: sed mihi viuenti contingat bonum.
 Tribuli tæpibus simile stratum mortuo:
 Lignum aut durum est aut molle.
 Neque deos petrando iura non enim tolerabile est
 Immortales celare rem debitam.
 Aus vocem. O Polypoda, clare vociferanti.
 Audisti qua mortalibus nuncia venit arationis
 Tempestina & mihi cor percussit ingruor,
 Quod mihi florentes alij habeat agros,
 Neque mihi multi strigam trahunt aratris,
 Alium promissa causā navigationis.
 Non te neque à me vocabitur ne me ad tumulum
 Ploratum in terram ut tyrannus vir.
 Neque illi me mortuo neque dolens,
 Neque de palpebris calidas miserit lacrymas.
 Neque te commissariū volo, neque epronoco:
 Noluisse enim existēs etiā amicus eris quādo absueris.
 Splēd. dux quidem genere sum: utrocin autem bene miratā
 Hæc ego, populus terra exsiliis.

[illegible]

Ne me viliter ludens sed charos sopito parcentes,

*Ô Argivæ! tu enim servilis dies instat: [quam ex terra
Nobis verò alia quidem sunt Ô mulier mala multa, p. 33.*

Fugimus: molesta tamen non immunes servituti:

Neque me vendunt: civitas quidem certe est & nobis

Pulchra, Lethæo iacens campo.

Ne unquam, inæta lugentes sedentes, videamus,

Nostris ipsorum horti Cyrene illatantes.

Inimicum quidem difficile est ac malevolum decipere

Cyrene: amicum autem amico facile est decipere.

THEOGNIDIS ETIAM

SVNT NIVERSVS, A

diversis scriptoribus citati,

Nihil Cyrene ira iniustius est, quæ habentem

Ladit, animo mala gratissimus.

Nihil Cyrene bona dulcius est muliere:

Testis ego; tu verò mea testis esto veritatis.

Multa afferre solet sermo mortuilibus viris

Dammantes Cyrene iurata.

Sua hominum sortita sunt alas varias habentes,

Divisa anima causa & virtus.

Pubesce Ô chære anime: mox aliqui alij fuerint

Vni, ego verò merum terra migratio.

Μὴ μ' ἀφελῶς παίζουσι φίλοι· δι' ὅαζι τοκῆας
 Ἀργυρεῖσσι μ' ὅδ' ὀδύλιον ἤμαρ ἔπι.
 Ἡμῶν δὲ ἄλλα μὲν ὅσα γυνὴ κακὰ πάλ' ἔπει ἐν γῆ
 Φθιζομένη, ἀφ' ἧς δὲ καὶ ἔπι δουλοσεύῃ.
 Οὐδ' ἡμᾶς ἀφ' ἧς περὶ δὲ μὲν ὅσα καὶ ἡμῶν
 Κόρη Ληθαία κακλήμνην πεδίῃ.
 Μὴ ποτε παρ' κλαίεισι καθεζόμενοι γυμνάσωμεν,
 Τοῖς αὐτῶν ἀγαθῶς Κύρι' ὅσπερ πτόμεναι.
 Ἐχθρὸν μ' χαλεπὸν καὶ δυσμῆν ἔξαπατήσῃ
 Κύριε φίλοι ὅ φίλοι ἔφθισι ἔξαπατῶνται.

Θ Ε Θ Γ Ν Ι Δ Ο Σ Ε Σ Τ Ι Κ Α Ι Τ Α Δ Ε

τὰ ἔπη ὧν διαφέρει
 ἀργυροσίμῃα.

Οὐδὲν Κύρι' ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τ' ἔχοντες
 Πικρύνει, θυμῷ δὲ καὶ χαρίζομεν.

Οὐδὲν Κύρι' ἀδελφῆς γλυκερώτερον ὅσα γυναικίς.
 Μάρτις ὅγῃ, σὺ δὲ μου γίγνη δὴνδοσκός.

Πολλὰ φέρει εἰσθε λέγ' ὅσπερ πῶς βροτοῖσι
 Πταίσματα, τ' γυναικὶς Κύριε παρὰ νομήν.

Φροντίδ' ἀνδρῶν ἔλαχον πῶς ἐπὶ πόλιν ἔχουσαι.
 Μειρόμεναι ψυχῆς εἴνεκα καὶ βίῃ.

Ἡρώοις φῶς θυμῷ, τὰχ' αἰσινος ἄλλοι ἴσταντο
 Αἰφ' ἰδὲν ὅσπερ γυνὴ μὲν ἔστιν ἴσταντο.

*Senex autem inter ciues eminet, nec quisquam ei
Nocere vult nec reuerentia nec ira causa.*

*Nullum & Cyrne radij hominibus lucem ferentia Solis,
Hominem aspiciunt cui non reprehensio imminet.
Cuius vero non possum cognoscere mentem, quam habent,
Neque enim bene faciens placeo, neque male.*

*Iam enim me vocavit marmis domum defunctus,
Mortuus vino loquens ore.*

BREVIS

Ἰπποξένῃ δὲ ἀποσιμᾶσθαι, ὅδε τις αὐτὸν
βλάπτῃ, ὃς αἰδοῦς ὅδε δόσης ἐθέλει.

Οὐδ' ἔνα Κύρ' αὖτ' ἀνὰ σπυγμῶν κείνων
 Αἰδο' ἐσθλῶς· ὅ μιν καὶ μετ' ἐπαχρόματον.
 Αἴων δ' ἔστω μέγα γένεαι νόον, οὐ πν' ἔχουσιν
 Οὔτε γδ' εἰς δόξαν αἰδέσθω, ἕτε χακῶς.

Ηδη δὲ μοι κέλευσε θαλάττη οἷκαδ' ἑκείνη,
 Τεθνηκώς ζωῆ φθιγὼς ἄνθρωπος ἔματι.

BREVES ANNOTATIONES

in Theognidem, Eliæ Vineti.

In versum primum.

Ἀεία. Imitatio Homeri in hymn. in Apollinem, Dianam, & Musas.

V. 1. Ἀπόμμε. Legitur & αἰσπαιμή. &.

V. 6. Ολίμη. Si hic παδίης legas, ad genit. ολίμη & pertinabit: quoniam vocem facti. genere offerri usquam vides: quare censui mutandam postremam huius epitheti syllabam: ut daδ. χερὶ conveniat, quod frequens videris apud Poetas, quomodo etiam infra versu 996. Τέπειν ergo Palma arbori innixa prope flumen inopum Απέλινεμ Latona, in Delo insula. Homer. in hymn. in Apoll.

V. 11 Ἀπτεν. Quomodo Iphigeniam filiam Agamemnonis sacrificavit Diana in Aulide, ad Troiam profecturus, vide apud Servium in illud Virgilij *Æneidos*, Sanguine placasti ventos, & Ovid. lib. 12. *Metamor.* Legi etiam de ea re Euripidis Tragediam, cui nomen Iphigenia in Aulide.

V. 13. Εὐχρημία. Propositio δὲ pertinet ad verbum ἀδύμη, ut sit ἰπείλαλη.

V. 15. Μελίππη. Cedrona, qui Thebas in Boetia condidit, uxorem duxit Harmoniam, Veneris (inquit Hesiod. in *Theogon* & Marsia filiam: quarum nuptiis Musas adfuisse & cecidisse etiam scribit Pausan. in *Boo*.

V. 19. Κίονι. Cynum hunc dicit Suid. Theognidis amicum fuisse.

V. 22. Δαί. Pro Βαίγυιδ & his quadam exemplaria habent Βαίγυιδ &, Darico more: sed non refert viro modo le-

de legat, cum passim apud Græcos Poetas syllaba dua ex duobus vocalibus inter quas non sit ulla consonans coaliscant, & unus duntaxat syllaba numero servians.

V.25. Οὐδὲ γὰρ. Hoc hemistichion cum pentametro suo, sic vertit Erasmus in Chiliad.

Non etenim cunctis placeat vel Iupiter ipse,

Sed nutris pluviam, seu cohibens pluviam.

Uide proverb. Ne Iupiter quidem omnibus placet.

V.33. Καὶ ὡς. Apud Platonem in Dialogo, qui inscribitur Μένων, citat hoc distichon Socrates, vni vitiose, vi puto, ὡς pro ὡς, primo loco legitur. Propositionem autem ὡς pro eo quod est cum, vel inter, dativo iungere, Poetis est admodum familiare.

V.35. ἰδιόθεν. ἀπ' pro ἀπο propositione sui casui ἰδιόθεν proposita, ideoque translato accensu. Sententia hæc Socrati familiarissima fuisse ex eo videtur, quod apud veteres eo in eiu ore frequens sit, ut apud Platonem in Menone, & Xenophontem primo libro Commen & Sympos in quibus locus pro μὲν ἴδιον, id est, discas, quod hic habes, scriptum est διδάξαι, id est, doceris: pro ἰδιόθεν ἰδιόθεν apud Aristot. lib.9. Ethicorum & pro συμμιγῆς, συμμιγῆς. Plato & Xenophon συμμιγῆς, sed vitiose.

V.63. ἀλλὰ δὲ. Erasmus vertit in proverbio, Lingua amicus.

Sed facito ut lingua cunctis videaris amicus.

At factis cuiquam te cane miferis.

V.68. Μικίτη σελόμοροι, id est, ut viri perditī, de quibus iam prorsus actum sit, & quorum vita deplorata.

V.74. πικροί τ. Vertit Erasmus hunc versiculum in proverbio, Fiducia pecunias amisit, ad hunc modum.

Paucis ē multis fidus adest animus.

V.77. Πισὸς αἶ. Citatur apud Platonem, primo de legibus hoc distichon, quod sic interpretatur Fictus.

Argento fuerit fuluo equiparandus & auro,
Fidus in insana seuitone manens.

V.83. Τοις δ'. Hos duos versus sic transfert Erasmus. in
prover una navi non venit.

Hos non inuenies homines scrutatus & inter
Omnes quos sane non uenit una navi.

V.87. Ἀλλ' ἐπερ. Et hunc idem uerit in proverb.
Lingua amicus.

Ne me diligita uerbis cum mens alibi sit.

V.101. ὁμοιὲ δ'. Beneficium dando accipit, qui digno de-
dit: sed quod in improbos contuleris, beneficium perierit:
quoniam non nouerunt illi ferre gratiam. quin et ac-
ceptum beneficium agnoscunt. Postmodum sequens
uerbu Erasmus in proverb. In aqua sementem facis hoc
modo:

Par. ut a quoreis semina mandet aquis.

V.113. Ἀν' πτ. ἰν' ἰν' πτ. ἰν' πτ. ἰν' πτ. pro Imperat. πτῶν
φδδ: quare uerum auct. Pēdē. ἰν' πτ. ἰν' πτ. ἰν' πτ. ἰν' πτ. ut
in hoc toto poemate uidetur frequentissima est.

V.117. ὁμοιὲ δ'. Legitur etiam in illa.

V.131. ἰν' πτ. pro praesenti Temporum
enim enallage huiusmodi Graecis est familiarissima.

Est autem uerba inperfecti. singul. per syncopam pre-
ἰπῖν a uerbo πῖν uenit ad est. sunt uerba apud
Ican. Stobaeum hic versus paulo aliter legitur ad hunc
modum.

Ἐπ' αὖτ' ὅποις κ' ἐνέ μιν ἀνδρῶν ἔστιν.

V.143. ἔδ' εἰς πτ. Imitatur Hesiodum qui ἐν ἔργῳ sic
canit

Ἰπὸν δ' ἔδ' ἰκέτω, ὅτε ξείνῳ πρὸν ἔσται.

Huic enim flagitio succerser, inquit, capiter, atque tan-
dem punit accubitorum.

V.146. ἰν' πτ. Non aliter accipit hoc in loco ἰν' πτ.
quam in illo Homeri. Ἰλιάδ. α. υ. 117.

Βάλεμ' ἐν δ' ἀνδρῶν ἰν' πτ. ἰν' πτ.

qui locus variè à Grammaticis explicatur. αὖτ' enim
μὲν ἄλλοι

μῦθον, ἢ ῥηθῆναι ὅτι ἢ quam asserunt, hoc modo, U-
le potius, seu malo ego populum saluum esse, quam por-
re. alij ἢ & non significare valunt: quo modo hunc Theo-
gnida locum sic enarrare liceret, Fac velis paucis con-
sentire esse opibus, & non iniuste quæstus dives esse.

V. 147. ἐν δὲ δὴ αἰετὴν εἰ pro αἰετὴν ὅτι: neque legendum
αἰετὴν ὅτι. Argutopylus verus hoc carmen hoc modo:

Iustitia in sese virtutes continet omnes.

Frequenter iustitia non pro specie, sed pro genere accipi-
tur: & tunc omnes virtutes comprehenditur. Vide Arist.
lib. 3. Ethic. cap. 1. Cat. Rhet. lib. 2. Cap. 14. Eras. in
proo. Iustitia in se virtutum comp. Etitur omnem.

V. 153. Εἰς τε τοῖς. Hoc versu pro ἰσχυρὸν qua tam exemplaria
habent. εἰ τοῖς. Carmen hoc verus Eras. in proverb.
Societas ferociam parit. et hunc modum.

Fastum cop a gignit, opes v' ἰσχυρὸν ἀδύνατον.

V. 155. Μὴ ποτὶ. Hanc Stobæi & aliorum Gnomologorum
lectionem secuti sumus, utpoti quæ Theognida ingenium
magis quam altera, referre videretur, quæ est.

Μὴ ποτὶ τοῖς πνίλῳ θυμοφθόρον αἰετὶ χοῖνδε

Μὴ δ' ἀχρηστονίῳ ἡλουργίῳ πορροῖ.

Est autem Hesiodi imitatio, qui in opere, cui titulus ἑρ-
μῆς καὶ ἡμετέρας, sic ait,

Μὴ δ' ποτὶ ἡλουργίῳ πνίλῳ θυμοφθόρον αἰετὶ

Τέτληαι δ' ὀνειδίζειν, μὴ καὶ πορροῖ δόσιν αἰετὶ ἵππων.

Ne exprobes, inquit, pauperi suam paupertatem, quo-
niam ea Deorum donum est.

V. 157. Ζυγὶ δὲ τ. Eras. indicat allusionem esse ad locum
Homeri Iliad. 3. ubi Iupiter aurem laxeibum expendit
Troianorum & Græcorum fata. Hoc autem distichon
verus in prover. Omnium rerum vicissitudo,

Nunc etenim huic libram inclinat, nunc Iupiter illi,

Ut modò sis dives, nil modò possideas.

Vide etiam proverbium Divitia non semper optimè con-
tingunt. Hic tamen pro δῆλον δῆλον leges apud Basilium
Magnum in Homelia deus 104.

v. 155. Μα τρι. Erasmi boecian. vertit in proverb. Ne magni loquaris.

Verbum Gyne caue magnam ne dixeris unquam:

Nescis quidnam homini non ve deservis feras.

Fuge ergo magniloquentiam, & iustitiam, quoniam nescis quid tibi sit evenitum.

v. 161. πρῶτον. Et hoc idem in proverb. Atheniensium incoersit temer.

Multis laeta quidem mens est sed non una dextra,

Quae bene vertit & id, quod temere insistent.

v. 175. ὡς δὲ ὑμῶν τὸν sonat ad verbum magnorum catorum feracem. Vide Chamae proverb. Aoniciandus procul.

v. 177. πῶς γδ. Exemplaria omnia habebant xj γδ, 11 est, etenim nos maximum πῶς γδ legere, cum ex Stobaeo reliquisque Gnomologis, tum ex Luciano multis in hac sententiam disputantibus in dial. qui inscribitur ἀπὸ τοῦ ἐν ἡμῶν οὐκ ἔστιν: & Plutarcho, qui in libello cui titulus, πῶς δὲ πῶς ἵκταινται ἀκούειν, Dionem Theognidi hac occurrenti obieciisse scribit, Quomodo igitur tu, cum pauper sis, tam multa garrus, nugari que in nos?

v. 179. γδ γδ. Apud Gnomologos hoc est versus principium, γδ γδ δὲ αἰὲν γδ γδ π. Vide utrum melius. Est & conversum ab Erasmi in pron. Terra marique,

Paupertatis enim dura terra que marique

Quarere Cerne aliquid convenit effugium.

v. 183. Κε. 15 μ. Depravatum hoc apud Stobaeum, qui scribit, ὡς δὲ ὑμῶν τὸν δὲ ὑμῶν δὲ ὑμῶν. Ceterum βέρον βίον βίον fieri videtur, quod Latini dicunt admittere, id est, mactare fœmina, aut mari fœminam admonere ad mictum, de quo verbo Budam in Annot. poster. Legitur tamen & Κε. π. δγ.

v. 190. καὶ π. Legitur in nonnullis exemplaribus αὐτὸς, vixit & perlati possit, cum distinctis miscuit genus, Sed non tam recte.

V. 19. αὐτὸς τ. ὅρα habebat omnia qua vidimus, exem-
plaria: sed, i. addidimus, ut constaret miri raris.

V. 21. πολὺ πρὸς. Dicuntur πολὺ πρὸς: per primam decli-
nat. & πρὸς α & per tertiam, & πρὸς πρὸς per quin-
tam: qua res efficit ut varia sit hic lectio, nam Plu-
tarch. in libro de πολὺ πρὸς habet, Πρὸς α &
πρὸς ιγ. habet etiam etiam πρὸς πρὸς & pro πολὺ
πρὸς. De Polype vide Athen. lib. 7. Plinium
lib. 9 cap. 24. & 30. Et in Ch. lib. ad. proverb. Polype
mentem obtine, ubi iuxta Plutarchi lecturam vult hoc
distinctor,

Mentem habet vasti polype, qui praecipue illa,

De quibus adnotat, se xā colore refert

Porro & γὰρ α & αὐτὸς in hoc opere mater, ingenium, na-
turam sine inclinatione, ut vocant, naturalem signifi-
cate videtur.

V. 22. ὅρα τῶν. Sic legitur ex Stobaeo & alii. Gnomologus
non igitur sui quod auctor ibi habuit ἱμμεῖα, id est esse,
πρὸς ἱμμεῖα, ut iustum est.

V. 226. Γφδ. Hoc carmen Gnomologorum nonnulli sic ha-
bent.

Τῷ δὲ δολοπλακίᾳ ὁδὸν ἐπ' εἰς εἰς αἰῶνα.

V. 227. Πέτρον. Basil. Mag. in oratione ad iuvenes hoc So-
lonis citat.

Πέτρον δ' ὅστις τέσσα πρῶτος αἰδ' ὅστις καὶ πέτρον
quod Theognis suum fecit, in duorum locum uno substitui-
tuo verbo.

V. 321. Ατνδ. Alexio ad illa qua Homer Iliad. τ. singit de
Dea Ate, quam interpretantur Noxam, vide Bud.
Annotat. & lib. 5. de Ate: & Euseb. in proverb. Ira
omnium tardiss. senescit.

V. 241. καὶ σὺ αὐλίσκος. Diminutivum est, ab eo quod est
αὐλός. Erat autem apud Graecos non tantum sed etiam
veteres Romanos, mos hic canendi ad tibias in epulis
magnorum virorum virtutibus: ut docet Cicer. in I. off. &
& Val. Max. lib. 2. c. 6. de in p. n. ansg.

V. 253. αὐτὰρ ἐπεὶ. Versus hic verior ne manens sit. sunt
qui αὐτὰρ soluta prima diphthongo, lege verit

V. 256. ἀμφὶ γὰρ. Hoc carmen aliter apud Stobaeum, nihil
tamen immutata sententia.

Ἰδὲ γὰρ τοῦ αὐτοῦ τὸ ἐν ἑκῷ β. ἰ. α.

V. 257. ἴταρ ἔπει. Alludit ἀγροποιοῦς ad equam A-
gammennon Aetham nomine, qui in domo dederat E-
cheolus Cicyonius, dux quidem iūe multum sed igna-
vus homo, ut non ogeret eura Agamenon proficisci cum
alio Graeci in bellum Troianum, sed fineret manere
domi, longè a tumultibus & periculis bellum. Est locus
Iliad. β.

V. 264. ἀδὲ δὲ. Florentinum exemplar habet αὐτὸ δὲ
v. 265.

V. 265. ἰδὲ γὰρ. Adminet Suidas Ilioguidem in suis
praeceptis non esse perpetuò purum

V. 280. Μηνέσιον. Menesim deam finxerunt veteres,
quae animadverteret in eos qui superbi, insolenter, ar-
roganter, tyrannicè sceleratè, perfide aut proterve in
vita versarentur dea multa Cat. Rhod lib. 1. cap. 19.
Plinius lib. 1. cap. 45. & alii in locis. Erasmus in pro-
terb. Atrassia Nemesi fuit Rhodensis. Nemesis: sed
nemo melius Budaeo lib. 1. de Contemptu Rerum Fortui-
tarum

V. 304. & β. Pro αὐτὰρ legitur etiam αὐτὸς.

V. 310. αὐτὰρ ἐπεὶ. Tres hi versus tribuuntur Soloni
à Plutarcho in libell. qui inscribitur, πρὸς αὐτὸν τὸν
ἐν δὲ παλαιῷ & Basil. in orat. ἀπὸς τοῦ. vide qui id
fac.

V. 324. καὶ βραδύ. Callidus ac tardus celorem insistendo
prehendit. Si interpretatur Erasmus in pro. Velocem tar-
dus affigitur. Qui enim viribus imbecillior est, arte co-
que ingenio vincit potentior.

V. 332. Μῆδ. Legitur etiam δίδω.

V. 335. Μῆδισ' αὖ. Hoc repetitum videbim in hoc poemate.
ut sapius, ut multas alias sententias, Praefueris hoc loco
legere

legere apud Eras. prom. Ne qui nimis. Festina lento.
Dimidium plus iusto, &c. huiusmodi quæ mediocritatem
in rebus commendant

V. 359. Μῆδ' ἄλλω. Hic pro καὶ ἄλλω quadam exemplaria
habent καὶ ἄλλω, sed minus rectè si quid iudico.

V. 364. Τισαῖν. Hic Theognidu præceptum, ut nonnulla
alia, à religioni Christiana præscripta longè abest, quæ
iubent nos deo vindictam relinquere, inimicum amare,
bonum pro malo reddere.

V. 369. Μαρμαῖται. Vide Eras. in prom. Carpet citius alius.
ubi hoc versum transferi.

Carpunt me pures docti indoctique iugiter

Nos indoctum de grege nemo potest.

V. 371. Μῆδε. Idem vertit hoc quoque carmen in prom. In-
uitos bonis plaustro inducere,

Inuitum ne me scutica sumulisque subactum.

Vi siudeas utquam ducento inducere plaustro.

V. 401. Μῆδ' ἄλλω. Ausonio Poëta, occasu tem-
pus tempestivum, vertitur.

V. 409. Οὐδ' ἐν ἀνθρώποις. Aut hoc, aut quod legimus apud
Gnomologos depravatum est, quod sic habet.

Οὐδ' ἐν ἀνθρώποις καὶ κατὰ θεοὺς ἔστιν ἄπειρος

ἁιδίς, ὡς ἄλλοις ἀνθρώποις καὶ θεοῖς.

Sed Gnomologos putauimus suum corrupisse in hæc
Theognidu loco. & alio, qui est infra versu 157.

V. 411. Μῆδ' ἄλλω. Pro καὶ ἄλλω sunt eod. qui habent καὶ ἄλλω.

V. 421. Πολλοῖς. Ioan Stob. paulò aliter legit hoc modo.

Πολλοῖς ἀνθρώπων γὰρ ὁ δὲ θεὸς ἅμα ὅμιν

ἀφ' ἑοῦς ἡμεῖς ἔσμεν ἀνθρώποις.

V. 423. πολλοῖς, id est, interprete Erasmo,

Nam persape malum præstat domi habere repositum,
Vide prom. Molum bene condit. ne mon. & Temulentus
dormiens non est excitandus.

V. 425. πῶς πῶς. Pro ταῦτα quidam legunt ἄ-
λλω, sed minus rectè meo iudicio. Caterum hæc
sententia ita Græcorum, quæ Ausonius nonnullis

rat in pulcherrima illa Ecloga de vita humana,
 Optima Graviorum sententia, quippe homini aient,
 Non nasci esse bonum natum autem citò morte petiri.
 Vide Eras in proo. Optimum non nasci, ubi tres hos versus
 sic Latini fecit

Non nasci omnino primum est mortalibus atque

Hæc tuncquam solus cernere triste iubar:

Verum ubi finatus, quæ mortuum in uisere manes.

V. 431. ὅς ποτε ἐὼν καλὸς ἄνθρωπος, ὃς ἐγένετο καλὸν ἄνθρωπον, eum
 qui malus erat. Sunt tamen exemplaria, quæ habent
 pro eo καλὸν ἄνθρωπον ἐγένετο καλὸν ἄνθρωπον, id est, ex malo bonum virum
 fecit. Porro Æsculapius præstantissimus apud veteres
 medicus, ob idque pro deo habitus, ἰατρίῃς ἑρμῆς. Græcis
 dicitur unde patronymicum ἰατρῶν ἑρμῆος per primam
 declinat, ἰατρῶν ἑρμῆος, autem hic dicere videtur Theo-
 gnus non tantum Podalirium & Machaonem filios Æ-
 sculapῆ in τῇ ἀγῶνι, ut loquitur Homer. Il. 6. qui tunc
 cum aliis Græcis ad Ἰλῆ expugnationem venerunt quæ-
 rentes & vulnera in exercitu Græco curabant: sed e-
 tiam omnes, qui rem medicam tractant.

V. 432. αἰδῶ ἄνθρωπον. Socrates hunc locum adducit in Platonis
 Menone, ubi conatur ostendere, virtutem doceri non pos-
 se: quæ in loco vitiis ἐν τῇ αἰδῶ pro ἰδέσθαι scriptum est.

V. 447. εἰ μὴ ἰδῶ. In proo. A puro pura defluit aqua, E-
 ras interpretatur hoc modo.

Rursum aqua de summo mihi vertice defluet usque

Limpida si innocuum forte lavare pares.

V. 448. ὅς ποτε ἐὼν καλὸς ἄνθρωπος. Et hoc idem autor vertit in proo. Aurum
 igitur probatum.

Omnibus in rebus me comperies velut aurum

Parum dulce rubens indico quom attigitur.

V. 465. Ἀλλ' οὐδ' ἔτι. Versus hic in omnibus quæ videre li-
 cuit exemplaribus postremo pede manens erat, ad hunc
 modum,

Ἀλλ' οὐδ' ἔτι τοῦτο λέγει, καὶ οὐκ ἔτι τὸ δῖον ἔτι.

Non ut omnibus suis cō, & numero, verbum ἔτι ad-
 dendum,

fecimus, ut esset, quemodo apud Hesiodum;

οὐδ' ἔργα τιν' ἴστω μετὰ καὶ κοτρεῖν.

Nolum tamen ultra finem veteris alicuius oedech, temere
asserere sic ab auctore editum fuisse, sed tantum carmen
perfectum, & stare sententiam si hoc pacto legeris

V. 469. αὐτὸς ὁδ' id est, interprete Erasmo in Chil. prom.

Temulentus dormiens non excitandus,

Nec cuiquam è nobis somnum depelle Simonida,

Oppressum vino quem sopor alius habet.

Ceterum perparum profuerit hic anxio disquirere, qui-
nam fuerint, Simonides, Polypada Cleonides, Cleo-
cles, Academicus, atque alij, quos in hoc poemate Theo-
gnis appellat, quannu sciamus ex historia Simonidem
Lyricum poetam Theognidis συγγραφεύην fuisse.

V. 478. ὁυτίη. Legitur etiam ὑποῖν, & ὑδῶν.

V. 479. ἔκ τιν' καὶ : Gnomologi, ἐκ τιν' ἐνεῖν, quod
id est est

V. 481. αὐτὸς. Stobaeus hoc loco habet, τὴν ὑποῖν γινε-
αίχον, id est, quae sobria sunt in p'a, pro τὴν ὑποῖν
αὐτὸς. sed nostra lectio melior.

V. 483. παρὶν ἰόν. Hic τὸν ὑμῶν ex Gnomologi re-
posuimus, cum ἄτε & sensus & legemetrica repugnet.
Legitur etiam σὺ γέγονε τὸ ἔμπροσθεν.

V. 485. Αἰ. Legitur etiam, ἡ ἐν ὑμῶν δὲ αὐτὴ γ' ἀπὸ τιν-
σου.

V. 487. Τὴν καὶ. Legunt alij, καὶ τιν' αἰετ.

V. 497. ἀφ' ὧν. Non rectè hic legimus apud Gno-
mologos pro ὑμῶν, ἀφ' ὧν: pro δὲ ἢ pro τιν' ὧν, τιν'.

V. 499. ἐν πυρὶ. Verbit Erasmus in pro. In vino veritas,

Aut um aut argentum fabris dignoscitur igni:

Vinum hominis prodens arguit ingenium.

V. 501. καὶ μέγα. Pro δὲ ὑμῶν μέγα ἔχον τιν' ὧν, habent
Gnomologi, κακότητι ἢ πᾶσι ἐλπίδι & κατὰ
χρῆμα pro κατὰ χρῆμα.

V. 506. ἀπὸ τιν' repositum ex Gnomologi, corrupta voce
αὐτὸς ἐκ τιν' αἰετ, quae non loco parum legebatur.

v. 510. *ἐν ᾧ πρ.* Lectionem hanc, qua est Gnomologorum magis probauimus hoc loco, quam aliam qua habet *ἡγε-
κόν & ἀγαθὸν* nostro gen.

v. 523. *ἔσμεν μὲν.* Stobaeus pro *βροτῶν* legit *θεῶν* quod *καὶ
μολίται* pertineat, ut sit Plurimum magis coli, quam re-
liques deos omnes.

v. 527. *ἐμὴν ἰγ.* Hac Bisantino cuidam tribuntur lib. I.
Epigram. Graecorum pauculus immutatus ad hunc mo-
dum.

Ὁμοῖον ἰγὼν ἥβης καὶ γήραος ἔστι μοῖρα,

Τού μ' ἔσθ' ἡμοῖον, τῆς δὲ ὑποτασσάμενης.

quos versus sic Alciatus, licet duriusculè, interpretatus
fuit,

Hic mihi pubertatis, mortiferaeque senectae:

Hac quia amica fugit, hac inimica venit.

v. 531. *ὡς μ.* Quadam exemplaria loco *ἀγαλλέει* habent
ἰαίετα: sed utriusque verbi eadem significatio, & ac-
centus.

v. 537. *ἄντι γὸ σκίλλα* latine scilla, siue squilla, cepa peris,
de qua multa Plinius, sed plura Ruellius. Catcrum. *Ἐ
squilla* non nasci rosam, prouerbiū ex hoc Theognidē
loco sumptum: quod ubi Erasmi explicat, hos duos ver-
sus suo more conuertit in hunc modum,

Non etenim ē squilla rosa nascitur aut hyacinthus:

Sed neque ab ancilla filius ingenuus.

v. 539. *ἄντι αἶ*, id est eodem autore interprete in prouerbio,
Faber compedes, quas fecit, ipse gestat,

Vincula nemo sibi cudit charissime Cyne.

v. 542. *ἔσθ' κερτ.* Narratur ab Ouidio lib. 12. Metamor.
quomodo à Lapide Centauri (Thesala gentes fuerunt)
in kuptiā Pirithoi & Hippodames profugati fuerunt,
cum vino & libidine iam ex asuantes, sponsa, & reli-
quis sœmmi vum inferre aggressi essent.

v. 549. *ἀγείει* αἶφ. Pro *ἰγείει* quidam codices habebant
ἀγείει, cor gregat, cogit.

v. 555. *ὁ πολλοί.* Quadam exemplaria habent in presenti
diapirio-

διαφύλασσι.

V. 572. Πολλὰ ἔστ' ἀλλὰ λείβω : Πολλοὶ ἀπειρητοὶ δοῖαν
ἔχον' ἀγαθόν.

V. 573. Εὐ. Pro ἔδω legitur etiam ἱρδων.

V. 576. ἄστευς. Χοιροῖς, quæ & Symp'egades, & Plan-
ta, & Cyma petra, & Syndromades, sunt in Hellespon-
to dua parua insula, sive scopuli, navigantibus infestæ.
De his multa Apollon. Rhodius lib. 2. Argonaut. qua-
dam etiam Ovid lib. 13. Metam & Plin. lib. 4. cap. 13.
& lib. 6. cap. 12.

V. 579. ἐχθαίρω κακόν. Si integra sunt hæc à femina δι-
δα accipienda sunt.

V. 581. ἐχθαίρω ὅ. Interpretatur Eras. in pron. Alienum
arare fundum.

Est inuasa mihi mulier vaga, inersque maritus.

Alierius fundum quisque arare cupit.

V. 583. Ἀλλὰ. Quadam exemplaria habent, ἢ μύχανόν, ὅτι
& ἢ μύχαν' ὅτ' ὅτι.

V. 589. τῷ ὅ. Aliter hæc leguntur apud Stobæum hoc mo-
do, nec minus rectè, mea sententia.

τῷ ὅ καλὸν ποιῶσι θεὸς καλὰ πάντα πῖθησι,

στυγίῳ ἀγαθῶν, ἐκδοῖσιν ἀφροσύνης.

Prior versus etiam hoc modo legitur : τῷ ὅ καλῶς ἱρ-
δοῖσι θεὸς καλα πάντα δίδωσι.

V. 596. Πλὴν. Legitur etiam πλῆτε.

V. 597. δὴ δὴ. In exemplaria nostra duo irroperant er-
rores, τῷ & αὐτὰς pro δὴ & αὐτὰς.

V. 602. Ψυχρὸν. Idem epitheton angui accommodauit
Virg. 3 Buc.

Frigidus ὁ pueri fuge hinc, latet anguis in herba.

V. 603. Τοιᾶδε κ. Idem infra versu 1099.

V. 606. αἰδρας. Versus hic apud Etymologos ad hunc mo-
dum legitur.

αἰδρας, ὅσοι μίτρας ἀλλοῖν' ἐδίδοισιν ἔχον.

V. 622. Πᾶσι δ' αἰ. En Stobæo adiecitur ὅ.

V. 632. Κύριε το. Hic pro π. fortitan melius legetur τι.

v. 616. ἢ νῦν. Hanc Stobai & aliam Gnomologorum lectionem alteri praeferimus, quae habet,

εἰς νῦν μὲν παρ' οἷς, ἡ τοῦ αἰῶνος δ' ἐν ἡμέρῃς.

v. 617. ἐλπίς. Stobaeus pro ὁμοῖος, habet ὁμοῖα πνεύμα.

v. 640. Ἐγὼ αἰδ' ἐπὶ ἔλπον pro ἐπὶ ἔλποντο dictum est. Haud scis tamen an reuocanda sit Ioan. Stobai lectio, quae habet,

ἐν ἡμέρῃς δ' ἰσὺ ἐπὶ πᾶσι τὸ τέλει.

v. 641. Οὐ τοι. Est & alia lectio quae habet καὶ δ' οὐδ' ἐς, & in versu sequenti αἰπὺ τῶν.

v. 648. ὅτι τὰ. Quamvis pro ὅτι οἱ στίχοι habeant Gnomologi ἰσχυρὸν ὁμοῖος, vide nunc legendum sit γὰρ ὅτι στίχοι.

v. 649. Α δὲ λ. Sic habuit exemplar Florentinum non δὲ λ in qua te ei subscribunt & Gnomologi, quae hoc carmen paulo aliter legunt ad hunc modum,

ὡς δὲ λὰ πέντε τι ἰσὺς ὁππότε ἔσθ' ὁμοῖος.

v. 651. αἰχρῶ. Et hic variant illi lectionem, nimirum καὶ γὰρ (rectius fortasse) pro καὶ habentes, ut proximo peniamet. μὲν pro καὶ.

v. 672. Μελίη. Μῆν. & insula ex Cycladibus una, & in ea urbs eiusdem nominis, inquit Steph. hinc mare Melium. Est autem hoc loco allegoria observanda.

v. 686. εἰς γὰρ. Ioan. Stob. αἰχρῶ τὸ μὲν δὲ καὶ.

v. 687. ἰσὺ ἰσὺ. Erasmus cum hanc sententiam explicaret in proo. Cum diu pugnare, & Cum diu non pugnandum, miror quomodo silentio praeteritis hos Theophrastus distichon cuius oracula libens frequensque citare solet, ac interpretari in magno illo Adagiorum opere.

v. 691. Εὐλαχί. Varias hic quoque lectionem Stobaeus, qui habet ἀφ' ἐλαχίστης pro ἀφ' ἐλαχίστης, & πῶς ἐν pro μὲν.

v. 696. ἰσὺ πᾶσι. Pro ἰσὺ πᾶσι καὶ.

v. 699. Πλὴν δ' αἰσχύνην. Pro hac Stob. habet πᾶσι δ' αἰσχύνην, reliqua sunt apud omnes maxime vitiosa, quae

sit et deinceps ex hoc loco.

V. 701. Ῥόδῳ εἰ. Rhodamanthus Lycia rex, Iouis ex Europa filius, Minos & Aeacis frater, vir iustissimus. Vide Virgilium 6. Aenid. & Seruium in eundem locum.

V. 702. Πάριον. Αἰολίδης Aëoli filius, rex Corinthi Sisyphus, ut docet Pausan. in Corinthiacis. De hoc Sisypho sunt Poëtae hac commentis, quæ ad hunc locum spectant. Iupiter raperat Aëginam filiam Asopi boeotia regis, illam quaerebat pater. Venit ad Sisyphum: in indicat raptorem, eare indignatus Iupiter Sisypho Mortem mittit. Sisyphus qui & callidus admodum & fortis esset, Mortem corripit. & arctissime vincit vincula Mortis, videt inferorum deus neminem ad se animas descendere, quare predictis indignabundus, Sisyphum occidit, ac Mortem liberat. Cum ergo hoc modo ad inferos descendisset Sisyphus, non minus videri iam mortuus, si diu placet, quam cum viueret, efficit eloquentia & calliditate, ut persuasi Pluto & Proserpina ad superos redire sinerint, quò se venire cupere, dicebat, ut uxorem obiurgaret suam, quòd quæ ipse mandauerat, cum è viuis excederet, illa non faceret: quare peracta mox regressurum. Sed ille, uti resumpta anima, Corinthum reuersus est, epota eorum, quæ apud Platonem gesta fuerant, obliuione, de re & non prius cogitauit, quam senium eò detrasisset. Alij tamen scribunt à Theseo interfectum fuisse. Adhibe hunc Theognidu loco ex Erasmi Ciliad prouerbiū, Sisyphi ar-
tas.

V. 714. Γαῖαν. Neëoris Pylorum regis facundiam dicit, quæ ex Iliade Homer. prouerbio celebrata est.

V. 715. ἑρμῆος. Harpyia quæ Suid. ἀπὸ τῶν τριῶν δαιμόνων appellat sunt tres, Aello, Calao, & Ocypte, sic enim legendum est apud Seruium in 3. Aen. vbi de hu. filisquæ Borea, Calas & Zete, multa: & apud Apol. Rhod. & Ouid. in Metam.

v. 719. Ἰσὸν τ. Σιὸβ Ἰσὸν τ. πλ. ἔτι σ' ὄψεαι πάλιν.

v. 721. *Imperis pro te sic ut stob te se paita habet.*

V. 723. *παυδὺς τε καὶ ζυγαυὴς*. Sic nos ex Stobaei lectione
restitimus versus suos numeros, cum antea vitiosè le-
geretur, hoc loco *παυδὺς τε καὶ ζυγαυὴς*. Sequentia etiam
sic leguntur: *καὶ τὰς αἰῶνας* & versus sequenti
pro *αἰῶνός τε* legitur *αἰῶνός τε*.

v. 755. Ζῆς ᾤ. Verbo ἐν ἐπὶ ᾧ adiecimus, ut brevis fi-
cunda illa syllaba produceretur: sicut II. 6'.

Ἐκταξήματα δ' ἂν ἐμπεύγουται τὰ περιέχον ἡφαιστοιο,
i. extra transfigentes super tenebant igni.

Est enim Poëta ususque. Vnde; pro Vnde.

¶ 762. *Mediæ 762. Primi mortalium Assyriæ, Rege Nino
duce, ausi in exteras gentes arma ferre narrantur, qua-
rum multas sibi subdiderunt. orbis imperium diu reten-
tum eorum rex ultimus Sardanapāus à Medis in
bellum provocatum, & victus amisit. Translatum ergo
ad Medos imperium: de quorum bellis in Græcos multa
habes apud Herodotum & Thucydid. Floruisse autem
Thrognidem volunt, quo tempore Cyrus Persarum Rex.
Medorum destruebat imperium.*

¶ 767. Χρὴ μὴ οὐκ. Egregia prorsus sententia quam vellem edidicissent à teneris annis, ac diligenter expeditissent apud animum suum, plei ique, qui quicquid eruditionis unquam comparauerunt, ita domi reconditum asseruant, ut dicas miseros homines sibi tantum natos, imò continuo inuideant, si quem viderint ad id aspirare, qui se ceteris præcellere persuasum habent. Versit autem hos quatuor versus Scip. Carteromachus in encomio literarum Græcarum hoc modo.

*Musarum interpretes si quid sapientius unquam
Noverit, invidia sit procul inde mala.*

Nuncque alia iuvens, nunc monstret, plurima condat:

Si solum sapiat, nempe quis et sine oritur?

v. 760. Ἀλλὰ τίς δὲ ἐβ' inquirere, insensire, unde μέσους,
qua & μῶσαι, Dorice διδάσκει voluit.

271. Αλκαθων. Tantalus rex (ornithi auctore Sernio Ioni filii) Pelops Tantalus: Pelopi Alcathoon rex Megaræ filius, qui fuit finitimi Atticæ: Megareus, qui nomen urbi indidit, duos habuit filios Timalcum & Enippum. Timalcus cum in bello perisset, Enippum sperabat sibi in regno successorum. Verum cum à leone Cytharoneo interfectus fuisset, suam Megareus filiam exprobravit: unâ cum regno, quisquis belluam interficeret, Enippi mortem ulciscens. Rem licet arduam suscepit Alcathoon: leonem occidit, filiam Megaræ duos uxorem atque in regnum mortuo socio succedit. Hic ergo Alcathoon, inter cetera quæ extruxit in urbe Megaræ, arcem adificavit: in quo opere adiutorum habuisti Apollinem fertur. Hæc sunt ex Pausan. sub finem Atticorum.

V. 774. Τῷ δὲ πρὸς Αἰ. πρὸς Δορ. genit. est Doricus, à nomine πόλις. Intelligit autem urbem Megaræ, quam Thetia & Attica finitimam diximus.

V. 779. Καὶ σὺν Αἰσώδιον, hic accusatio casu sing. legendum admonet satè metri ratio.

V. 781. ἸΑΣΩν. Sicilia insula in Tyrrheno mari. Eubœa insula medico admodum astra divisa à continenti Bœotia. Est & urbs in Macedonia, & locus ἐν Ἀργεὶ, usque Steph. Sparta urbs Laonia, quæ & Lacedæmon. Eurotas fluvius Spartam præterfluens. Est autem Εὐεργίτη genit. Doricus.

V. 786. Ἐπὶ τὸς ἄλλ'. In hæc sententiam sunt in Erasmo. Chil. prom. Patria sua cuique incundiss. & Patria fumus igni alieno incombentior.

V. 788. αἰτ' ἐπετῆς. Sic legendum arbitramur non, ἀπετῆς, Facile enim fuit librariis, litterarum μεταθέσιν, distributionem commentari, nam si ἀπετῆς legatur, non videtur quæ possit esse sensus.

V. 803. Τόπῳ κῆ. Hic lego Δωρεὶν accusat. sing. in om. Δωρεὶς: nam si Δωρεὶν legatur, ut constanter habent omnia exemplaria, quibus usus sum, quæ sensus est

- potuerit siue hoc sit part. à θεο ποῦ. siue a iocunde nomen
 v. 813. ἔσται μοι. id est, non audeo quod sensu, libere præferre.
 Vide Erasm. in prom. Boi in lingua.
 v. 815. ἔσται μοι. Si uir, in hanc sententiam multa habet in
 Chil. Atag. Erasm. in proterbiis quibus Eati. monen
 præscribitur.
 v. 817. ἔσται μοι. Legitur etiam ἀπὸ τοῦ.
 v. 819. οἱ δὲ δὴ. Hesiodi imitatio, qui dixerat in ἑρπῶς. Ἀλ-
 λὰ τὸν ποταμόντας ἀπὸ τοῦ τοῦ ποταμοῦ.
 v. 819. ἡ δὲ γὰρ. Versiculum hunc interpretatur Erasm.
 in prom. Fiducia pecunias amisit, in hunc modum,
 Fisso res perijt, diffriso salua remansit.
 v. 831. ἡ δὲ γὰρ. In hunc locum profuerit petere in
 Chil. Erasm. in prom. Ad cornu.
 v. 837. Τάτων δὲ pro αἰῶ. ut τὰ pro τῷ. & ἡ δὲ γὰρ.
 v. 859. Οἱ μὲν οὖν. Hac mulieris fin: verba necesse est cuius
 personam Poeta per hos quatuor versus suscipiat.
 v. 867. ἡ δὲ γὰρ. Erasm. certum in prom. Quid si calumnia est.
 Deinde meo vestitus capiti illabatur olivæ
 Ferreus antiqui quod me uero uiri.
 Anaxagoras, ut refert Diog. Laertius, cum audisset lapo-
 dem à calo cecidisse, calum ex lapidibus confectum, &
 aliquando ruiturum. firmavit
 v. 873. ἡ δὲ γὰρ. Pannum sic videndus lib. 14. cap. 5
 v. 875. τῷ δὲ γὰρ. Ταῦ γὰρ τοῦ γένους ἐστὶν ἰονί. & dicitur Ταῦ-
 γερ. gen. masc. & fœm. inquit Steph. ἀπὸ τοῦ τῷ, &
 Ταῦ γὰρ neutr. mons est Laconia Baccho sacer, à
 Ταγγετα, quamater Eurota fuit dictus.
 v. 887. τῷ δὲ γὰρ. Cerynthus urbs est in insula Eubœa mari
 proxima. Strab. lib. 10.
 v. 888. Ἀνακτορ. Lelancus Eubœæ rex fuit à quo nomen for-
 titus est campus, qui Calcidi illius insula urbi adiacet,
 inquit Strab. lib. 10 & Plinius illam præterfluentis, Plin.
 lib. 4. cap. 12.
 v. 890. ὁ δὲ γὰρ. Non video quid sibi uelit καὶ τὸν ἴσον
 καὶ τὸν, nisi forte τὸν γὰρ ἴσον, siue tyrannos ipsos, aut eos
 qui

qui Cypseli tyranni di fuerent, aut eo: qui à Cypselo gen-
niti ducentes in tyrannide peristerent, ut dicamus à
Cypselo facti uti xuxēxēxē, unde xuxēxēxē per duo x
metri gratia. Fuit autem Cypselus, ut docet in Corin-
thiacis Pausanias, qui annis magistratibus vi expul-
si Corinthiorum se regem fecit quares, inquit Cic. lib. de
Fato, nullis finis ante annos quam fuisset Apollinis ora-
culo edita fuerat. Huius Cypseli tyrannidem (inquit
idem Cic. lib. 5 Tuscul. Quæst.) cum ferre non posset Do-
maratius Tarquinius Rex, regis pater sermuntis dome-
stica libertatem exitū antipponens, fugit Tarquinius. De
eodem plura Herodotus lib. 1.

V. 893. Κύπε μὴ. Versus hic in omnibus quæ habuimus,
exemplaribus ad hunc modum depravatus legebatur.

Κύπε μὴ μὴ τ' ἀδύποστ' ἔγερ. Nos an rectè restitueri-
mus: doctorem esto iudicium: poteramus aliter, sed sic
stare possi satis rectè visus est: dum aliquis vetus eodem
a iure prodeat, qui illam integram nobis reddat. Cata-
rion ἀδύποστ' in ἀδύποστ' mutare omnino necesse fuit, ut
religiosa voces præsertim eadem remanerent.

V. 906. Καὶ δάκρυ. Erasmus in proo. Corne edito, sic vertit, Et
roder mentem sumque animi ambiguus.

In verbo autem δάκρυ, liquidam esse observato.

V. 907. ἐν τοῖς δ' ἔσχατοις. Id est, in irinio consisto, quod est
proo apud Erasmus.

V. 92. Οὐτὶ γὰρ. Hunc narrat versum Erasmus in proo.

Alij fumentem faciunt, alij metent, hec modo.

Ante tibi exhaustos alij ne trade labores

V. 929. Παι ποῖς αἰ. Vertit idem author & hoc distichon in
proo Non omnia poss. om. hoc modo.

Sunt pauci quibus usdem & virtus suppetit & res:

Felix cui simul hæc sunt data sorte deum:

Vbi vide quomodo dixerit rem, pro eo quod est ἡ γὰρ.

V. 912. Εἰκελον χῶ. Hic est εἰκελον, sed nos in εἰκελον
commutavimus. Erasmi lectionem, & sententiam secuti
qui huc locum trāsferi in pro. Aequalis equalē delictant,

Οἷοις hi sese venerantur: amantique vicissim,

Vicini aequales viribus, atque senes.

V. 942. Τρίψας quidam τέρψας.

V. 954. Ἡδὺν ἔρο εἰ δὲ sunt qui malum ἦνδρ.

V. 857. Μήποτ' Ἀπὸ Stob. hic versus corruptus est, qui habet σαφῶς pro σαφῶς: sequentem sic lego,

Ποδμοῦ καὶ θυμοῦ καὶ θεποῦ ὅτι ἐχ.

V. 973. Μὴ μοι. Hoc carmen in pro. Lingua amicus, con-
vertit Erasmi.

Ne lingua mihi quā sit amicus, sed magis fūdo.

V. 987. Εἰδ' εἶα. Ex hoc loco Theognidis fœdam illam περὶ δειξιῶν non improbasse arguit Athen. ausib. 7. a-
pud quem anteriorem ut principium huius versus deprava-
tum est, ita in proximo pentametro scriptum καλὰς
pro καλὸν: & in hexametro sequenti, δὲ εἰδῶσι pro δὲ ἡρῶ-
σαντι.

V. 990. Γνοῖνε χ. Eras. legit. γνῖνε δ' ὅσον, in pro. ut.

Muli asinis quantò præstantiores, ubi veris hoc carmen,

Notæ uti, quantò muli asinos superant.

V. 995. Χίρνις. Hæc est pura & germana lectio, quam
ex Athenai lib 7. reposuimus, qui enim sôsus ex de-
pravata illa qua habet,

Χίρνις δ' εἰδῶσι θεοῖς φανερὰ δὴ οὐ

Εἰδῶσι: ῥαδινῶς χροῖ Λάκωνα κόρη.

Hinc discce, quantum negotij faceßis literarum studio fa-
indocito veterum librariorum negligentia, qua omnia
tam fœdè corrupta. Porro pro ῥαδινῶς habet Athen.
ῥαδινῆς. Dicitur autem Lacana puella, qua est ex La-
conia regione, i. Lacedæmonia, ut Helena, quam Paris
raptit.

V. 1018. Δύσλοφον. Tmolus mons est Cilicia, inquit Servius
in illud i Georg. Virg.

Nonne vides croceos ut Tmolus odores.

V. 1028. καὶ ἄρ' ἦν δ'. Stobæus habet, καὶ ἄρ' ἦν

V. 1046. Μὴ πῖνσ'. Canis syrius, qua & Canicula, ar-
dentissimo æstatis tempore exoritur, sole primæ par-

tem Leonis ingrediente, qui dies xv. ante Augusti Cal-
lond. est. Plin lib. 2 cap. 47 & lib. 18. cap. 28.

V. 1076. Οὐ σέωται Hic quidam legunt Δυντῆς.

V. 1042. Ημετέρ.] Versus hic etiam sic legitur: Ἡ μέτις
μῦθον δὲ ξέῃ ἀρχαλίας.

V. 1055. Τιμάγ Corrupta hic erat lectio, Τιμάγδ' Ἀττιάων
ἐργῶν. cuius versionem per errorem relictam sic corrigi
Tinnagora, multorum affectum seorsim insp. &c.

V. 1083. Κάδορ. Lacedaemon urbs Laconia, cuius regionis
rex fuit Tyndarus Castora & Polluci pater.

V. 1087. ἀρχαλίας. Hos duos versus sic in Latinum conuer-
sit Eras. in prou. Auribus lupum teneo.

Pectora nostra tui quàm mirè amor afficit, ut quem

Non edisse queam, sed nec amare queam.

V. 1099. Τέρε Magnetes populi. Colophon & Smyrna ur-
bes, de quibus vide Strab.

V. 1102. Χρῖος ἄλγ' hic legitur χαλὲς ἀπας ἀ' ἰσῆ. i. ba-
nus totius erit Quom lectionem seculi us Eras. in prou.
Aurum igni probatum, hanc sententiam sic expresseit,
Venit ubi ad cotem, & confertur in iudici plumbo,
Purum aurum quum sit totum erit egregium.

V. 1113. Πλοῦτε Πλοῦτε divitia & divitiarum deum.

V. 1116. Μήμεκα Ulysses descendit ad inferos, Odysseus &
procos dedit neci domum tancem reversus, Odysseus χ.
Penelope fuit uxor Ulyssis, eius filius Telemachus.

V. 1125. εἰ μὴ μῦθ' Pro hu duabus vocibus Gnomologi ha-
bent, ἔτε γὰρ μῦθ'.

V. 1130. Ζητῶμεν Vide prouer. Sarius est iulus mederi
quàm fini, ubi Eras. hoc carmen vertit.

Pharmacanas erit sunt adhibenda malo.

V. 1131. Ελπίς ἐν ἱμερῶν ἡ σφιδίνου quæ lib. 1 ἱμερῶν ἡ
ἡμ' comme tu est de Pandora, & spe in pxi de eius se-
la vel. Haec de Pudore. Nem si, iustitia in calumnia profectus,
cūm scelera un hominum confortum amplius ferre non
possent: cuiusmodi nonnulla habes etiam Ovid lib. 1. Me-
tam. & Aratus in quatuor.

98 ANNOTAT. IN THEOGN.

V.1147. Μή ποτ'. Habetur hoc ἄδην οὐ lib.1. Epigram. ubi παρὰ τοῖς ῥητορικοῖς scriptum est.

V.1151. Οὐτ' ἔραμαι. Stob. habet, ἡ δ' ἔραμαι πλεονάζει, ἡ δ' ὄχρεμα αὐτὴ citant ex Theog. ἡ δ' ἰδέτω πλεον.

V.1153. Πλεονάζει. Hoi duo versus, qui desiderabantur, sic ut invenimus apud Gnomologos, huic loco inferuimus, eorum videremus non esse alia, quò posset referre illud, αἶς δ' αἰτῶς, quod mox sequitur: liquidòque conderet huius sententia alteram esse partem.

V.1160. Τελμα. Αὐτὴ legunt ὅτι δηλαδ.

V.1172. Γνωίση. Legitur etiam ὡ γάλας.

V.1183. Δήμοδ. Quidam legunt κατακύναι pro καλακύναι.

V.1198. Ακυσ'. Pro ἡλδ' legitur etiam ἰς'.

V.1197. ὄρνιθ' οὐν. Gruem intelligit, qua avis quo tempore ab Aquilone ad nos redit, incipiendam esse arationem admonet: quod copiosius enarrat Hesiod. in lib.2. ὄρνιθ' οὐν καὶ ἡμεῖς ad versum.

ὅρα δ' αὖτ' ἡ γὰρ ἐνὶ φωνῇ ἰπακύνει.

Quem locum Theognis hic imitatus est. Porro pro ἡ γὰρ quaedam exempl. legunt ἡ γὰρ, ut est etiam in illo loco, quem citamus Hesiod. ἡ γὰρ ἀποτοῖο τε σὺ.

V.1209. Αἶδων μὲν. Siquis αἶδων à nota significatione his absis, familia forsitan nomen fuerit, ut Argiris, quod mox occurret, uxoris Theognidos nomen. Thebas nomen recerferet Stephanus. sed hanc Ionia in Asia civitatem esse puto: ubi Leibeus fluvius, ex Παλῶ Eph. florum monte (inquit Strab. lib.14.) ortum habens, in Μανδρῶνι influit.

V.1219. Εὐχρη. Hos duos versus sic in Latinum sermonem converterunt.

Fallere difficile est inimicum: at amicum amicum,

Quando lu'et, facile fallere Cyrene potest.

V.1221. Ὀδῆν. Et hos priores 6. versus ex Ioan. Stobai Apophthegmatibus adiecimus: quos ad hoc Theognidis poema referendas esse vel Cyreni nomen satis arguit.

ARGV.